

Dịch giả: Hồ Thanh Ái

Làm ebook: Dâu Lê

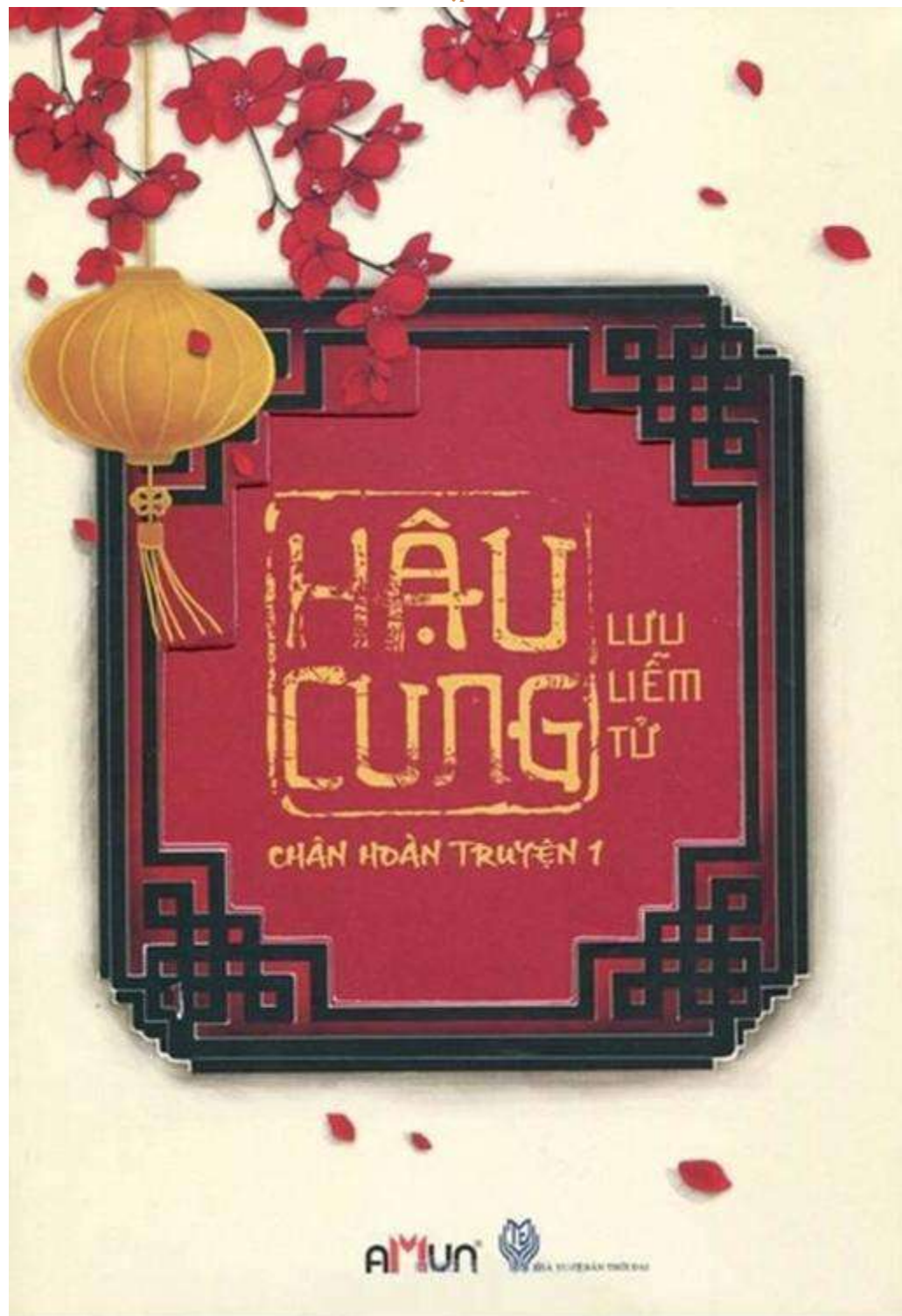
Almun

TRƯỜNG ĐẠI HỌC THỜI ĐẠI

Hậu cung Chân Hoàn truyện

Tập 1

Tên ebook: **Hậu cung Chân Hoàn truyện (Tập 1)**
Tác giả: **Lưu Liễm Tử**
Thể loại: **Cổ trang, Tình cảm, Văn học phương Đông**
Dịch giả: **Hồ Thanh Ái**
Kích thước: **14.5 x 20.5 cm**
Số trang: **496**
Ngày xuất bản: **03/2014**
Giá bìa: **119.000 đ**
Công ty phát hành: **Đinh Tị**
Nhà xuất bản: **NXB Văn Học**
Chụp pic: **sundaefruit**
Type: **undead_nd, intheend, sagelc91, rainydaysdiary**
Beta: **Jaejoong**
Tạo prc: **Dâu Lê**
Nguồn: **luv-ebook.com**
Ebook: **<http://e-bookngontinh.blogspot.com>**

Giới thiệu:

Hậu Cung Chân Hoàn Truyện xoay quanh những đấu đá của các phi tần nơi hậu cung. Chân Hoàn là một thiếu nữ tài sắc vẹn toàn nên được Hoàng thượng nhất mực yêu mến. Cũng vì thế, cô trở thành cái gai trong mắt Hoàng hậu. Tuy nhiên, bằng sự thông minh của mình, Chân Hoàn đã vượt qua mọi trò hãm hại của Hoàng hậu và dần khẳng định quyền lực của mình chốn hậu cung.

Nếu không có tình yêu, sủng hạnh của đế vương cũng chẳng bền hơn giấy mỏng là bao. Nhưng tình yêu của bậc đế vương là thứ hiếm hoi nhất, thiếu thốn nhất trong hậu cung rộng lớn. Nữ nhân trong cung sẵn sàng vì địa vị, vinh hoa, ân sủng đi lấy lòng Hoàng đế, nhưng vì tình yêu thì... có ai nghe nói đến hay chưa...?

Tác giả Lưu Liễm Tử:

Tên thật: Ngô Tuyết Lam

Người Hồ Châu, Chiết Giang.

Sinh năm: 1984

Nghề nghiệp: giáo viên, tác giả văn học mạng.

Cuối năm 2005 bắt đầu sự nghiệp viết văn với một số tiểu thuyết và tản văn được đăng trên các tạp chí lớn.

Tháng 2 năm 2007, 3 tập đầu của bộ tiểu thuyết **Hậu cung Chân Hoàn truyện** được nhà xuất bản Văn nghệ Hoa Sơn chính thức xuất bản. Bộ tiểu thuyết đã thu hút được sự chú ý của rất nhiều cơ quan truyền thông trong nước.

Các tác phẩm đã xuất bản của Tủ sách Văn học Amun:

- *Trọng Tử*
- *Mệnh phượng hoàng*
- *Thâu thiên cung (Minh tướng quân hệ liệt)*
- *Phá Lãng trùy (Minh tướng Quân hệ liệt)*
- *Thiết Hồn ảnh (Minh tướng quân hệ liệt)*
- ...

Mời các bạn đón đọc [Hậu Cung Chân Hoàn truyện](#) của [tác giả Lưu Liễm Tử](#).

Giới thiệu

Hậu Cung Chân Hoàn Truyện xoay quanh những đấu đá của các phi tần nơi hậu cung. Chân Hoàn là một thiếu nữ tài sắc vẹn toàn nên được Hoàng thượng nhất mực yêu mến. Cũng vì thế, cô trở thành cái gai trong mắt Hoàng hậu. Tuy nhiên, bằng sự thông minh của mình, Chân Hoàn đã vượt qua mọi trò hãm hại của Hoàng hậu và dần khẳng định quyền lực của mình chốn hậu cung.

Nếu không có tình yêu, sủng hạnh của đế vương cũng chẳng bền hơn giấy mỏng là bao. Nhưng tình yêu của bậc đế vương là thứ hiếm hoi nhất, thiếu thốn nhất trong hậu cung rộng lớn. Nữ nhân trong cung sẵn sàng vì địa vị, vinh hoa, ân sủng đi lấy lòng Hoàng đế, nhưng vì tình yêu thì... có ai nghe nói đến hay chưa...?

Tác giả

Lưu Liễm Tử

Tên thật: Ngô Tuyết Lam

Người Hồ Châu, Chiết Giang.

Sinh năm: 1984

Nghề nghiệp: giáo viên, tác giả văn học mạng. Cuối năm 2005 bắt đầu sự nghiệp viết văn với một số tiểu thuyết và tản văn được đăng trên các tạp chí lớn.

Tháng 2 năm 2007, 3 tập đầu của bộ tiểu thuyết *Hậu cung Chân Hoàn truyện* được nhà xuất bản Văn nghệ Hoa Sơn chính thức xuất bản. Bộ tiểu thuyết đã thu hút được sự chú ý của rất nhiều cơ quan truyền thông trong nước.

Các tác phẩm đã xuất bản của Tủ sách Văn học Amun

- Trọng Tử

- Mệnh phượng hoàng

- Thâu thiên cung (Minh tướng quân hệ liệt)

- Phá Lãng trùy (Minh tướng Quân hệ liệt)

- Thiết Hồn ảnh (Minh tướng quân hệ liệt)

...

Mục lục

[Chương 1: Vân ý xuân sâu](#)

[Chương 2: Ngày về chẳng hẹn](#)

[Chương 3: Đường Lê](#)

[Chương 4: Hoa phi Thế Lan](#)

[Chương 5: Trăm kẻ tránh địch](#)

[Chương 6: Ý Mai đêm tuyết](#)

[Chương 7: Diệu Âm nương tử](#)

[Chương 8: Gặp gỡ mùa xuân](#)

[Chương 9: Thẻ hoa](#)

[Chương 10: Hạnh](#)

[Chương 11: Đường Lê Hoàn Tần](#)

[Chương 12: Nữ tỳ đồ nhẹ thân ngà](#)

[Chương 13: Buổi đầu mưa móc mặn mà vua ban](#)

[Chương 14: Tiêu phòng](#)

[Chương 15: Hoàn Hoàn](#)

[Chương 16: Vạ lây](#)

[Chương 17: Sát khí vừa hiện \(thượng\)](#)

[Chương 18: Sát khí vừa hiện \(hạ\)](#)

[Chương 19: Kinh mộng](#)

[Chương 20: Lệ Quý tần](#)

[Chương 21: So thắng](#)

[Chương 22: Thanh Hà](#)

[Chương 23: Nghe tin mừng](#)

[Chương 24: Kinh Hồng \(thượng\)](#)

[Chương 25: Kinh Hồng \(hạ\)](#)

[Chương 26: Ngày vắng ngọc tòa sường](#)

[Chương 27: Cỏ lau lạnh](#)

[Chương 28: Hoa lựu](#)

[Chương 29: Qua lạnh \(thượng\)](#)

[Chương 30: Qua lạnh \(hạ\)](#)

Chương 1: Vân ý xuân sâu

Ngày đầu tiên tôi vào cung, trời vô cùng quang đãng. Ngày Hai mươi tháng Tám âm lịch năm Càn Nguyên thứ mười hai là một ngày hoàng đạo. Đứng giữa sân Tử Áo Thành mệnh môn có thể nhìn thấy bầu trời trong veo, xanh ngắt tựa ngọc bích, không một gợn mây, thỉnh thoảng lại có chim nhạn kết bầy bay qua.

Hồng nhạn bay cao, nghe đâu là điềm lành.

Vô số xe ngựa chuyên dùng chở tú nữ xếp hàng chỉnh tề trước cửa Dục Tường, ai nấy đều im lặng. Tôi cùng các tú nữ đứng chung một chỗ, đông như trẩy hội, nhìn ai cũng muôn hồng nghìn tía, mặt phấn mày ngài, mùi son phấn sực lên nức mũi. Rất ít người lên tiếng, chỉ tập trung để ý xiêm y, son phấn của mình có ổn không, hoặc tò mò đưa mắt, kín đáo quan sát các tú nữ đứng bên.

Tuyển tú là vận mệnh của mọi thiếu nữ nhà quan. Ba năm một lần, sau khi trải qua nhiều vòng thi tuyển sẽ chọn ra những cô gái tài sắc song toàn vào hoàng cung, bổ sung cho hậu cung.

Đợt tuyển tú này đối với tôi chẳng có gì quan trọng, tôi chỉ đi cho có mà thôi. Cha đã bảo, con gái nhà chúng ta quen được nuông chiều quá rồi, sao chịu được cảnh tù túng nơi cung đình kia chứ! Thôi thôi, cứ tìm cho nó một người chồng tốt là đủ rồi.

Mẹ thường bảo với dung mạo và gia thế như con gái ta, chưa tính đến nhân phẩm tài tình, thì chồng nó nhất định phải là người tốt nhất. Trước nay tôi cũng nghĩ như vậy, Chân Hoàn tôi nhất định phải được gả cho người đàn ông tốt nhất trên đời, cây liền cành, chim liền cánh, sống yên vui đến bách

niên giai lão, thế là đủ hạnh phúc rồi. Tôi không thể hạ mình với lựa chọn thấp hơn được.

Hoàng đế tuy có cả thiên hạ nhưng chưa hẳn đã là người đàn ông tốt nhất như ý tôi. Vì chỉ ít, ông ta cũng không thể một lòng chung thủy với tôi.

Vì vậy, tôi chẳng thêm chăm chút đến y phục. Mặt chỉ thoa một lớp phấn mỏng, cung trang kiêu mới nhất, vài màu xanh nhạt thêu chim nhạn tung cánh, cắt may theo đúng quy củ, trên xiêm dưới váy, cả màu sắc lẫn kiểu cách đều rất bình thường, không nổi bật cũng không kém sắc. Trên đầu cài xiên một đóa phù dung trắng vừa hái rồi vẫn thêm chiếc trâm bích ngọc thất bảo linh lung, bên dưới có đính tua rua làm từ tơ bạc xỏ những hạt châu li ti, khéo léo khoe thân phận cao sang, đủ để người ta thấy tôi không phải con gái nhà nghèo, dễ bị coi thường.

Tôi chẳng việc gì phải phí công sức, tôi đang đợi Hoàng thượng "gạt thẻ" bỏ chọn.

Nơi xem mặt tú nữ là điện Vân Ý, chính điện của cung Trường Xuân trong Tử Áo Thành. Tú nữ chia làm tổ sáu người, được thái giám dẫn vào xem mặt, số còn lại đứng chờ nơi Đông và Tây Noãn các của Trường Xuân cung. Hình thức xem mặt rất đơn giản, chỉ cần dập đầu trước Hoàng thượng và Hoàng hậu rồi đứng dậy nghe lệnh, Hoàng thượng có thể hỏi vài ba câu hoặc có thể chẳng hỏi câu nào, nói lời tạ ơn là đủ. Sau đó, Hoàng thượng sẽ quyết định "gạt thẻ" hay "giữ lại". "Gạt thẻ" nghĩa là bị loại, "giữ lại" là được chọn, người được chọn sẽ tạm thời về nhà, đợi ngày lành tháng tốt thì tiến cung làm phi tần.

Hoàng thượng đã thành thân từ lâu, cũng có không ít cơ thiếp. Lần tuyển tú này chủ yếu là mở rộng quy mô tuyển chọn phi tần, bổ sung hậu cung, sinh con đẻ cái cho Hoàng thượng.

Tú nữ đứng chật kín cả gian phòng nhưng tôi chỉ quen Thẩm My Trang, con gái của Thẩm Tự Sơn, đô đốc Tế Châu. Phủ đệ nhà tôi nằm kề nhà ngoại của tử ấy trong kinh thành. Tôi và tử ấy lớn lên bên nhau từ nhỏ nên rất thân thiết. Tử ấy vừa nhìn thấy tôi từ xa đã mỉm cười, bước đến, cầm lấy tay tôi, vui mừng, ân cần hỏi han: “Hoàn muội, muội cũng đến đây là tử an tâm rồi. Lần trước nghe bà ngoại nói muội bị phong hàn, giờ đã khỏe hẳn chưa?”

Tôi yếu điệu đứng dậy, đáp: "Chỉ còn ho khan vài ba tiếng thôi, muội khỏe hơn nhiều rồi, cảm ơn tử đã lo lắng cho muội! Đường xá xa xôi, chắc tử cũng vất vả nhiều!"

Tử ấy gật đầu, chăm chú ngắm nhìn tôi hồi lâu rồi mỉm cười. "Tử đến kinh thành hai ngày trước, có thời gian nghỉ ngơi nên khỏe nhiều rồi. Hôm nay muội ăn vận mộc mạc thế này càng để lộ nhan sắc xuất chúng, không ai bì kịp"

Tôi đỏ mặt, bối rối đáp: "Chẳng phải tử cũng là mỹ nhân hay sao? Tử nói vậy làm muội mắc cỡ quá!"

Tử ấy mỉm cười không nói, những ngón tay thon dài lướt qua gò má tôi. Lúc này tôi mới ngắm kĩ, tử ấy mặc một chiếc áo màu hồng tía thêu hoa cúc nghìn cánh, chân váy kiểu Bách Diệp Như Ý màu xanh lơ, mái tóc đen nhánh búi ngược đỉnh đầu, đính thêm một dây kim phượng tết sợi vàng, trán dán một đoá hoa vàng, đôi hoa tai hồng ngọc lấp lánh tỏa sáng, thần sắc rất ung dung, trầm tĩnh.

Tôi mỉm cười, cất tiếng khen ngợi: "Mới mấy ngày không gặp mà tử càng lúc càng xinh! Hoàng thượng mà thấy nhất định sẽ không thể quên được."

My Trang đưa tay lên môi, ra hiệu cho tôi im lặng, nhỏ giọng khuyên: "Cần trọng một chút! Lần tuyển tú này có rất nhiều người xuất sắc, nhan sắc của tỷ cũng chỉ ở mức trung bình thôi, chưa chắc đã trúng tuyển."

Tôi biết mình lỡ lời nên không nói thêm nữa, chỉ thủ thỉ với tỷ ấy vài chuyện gia đình.

Chợt nghe đằng xa có tiếng chung trà rơi xuống đất đánh "choang" một tiếng. Tôi và My Trang cùng quay đầu nhìn về phía đó, chỉ thấy một tú nữ vận xiêm y bằng gấm màu lục sẫm, đầu cài đầy châu ngọc đang một tay vén váy, tay kia ra sức lôi kéo một tú nữ khác, miệng quát: "Ngươi mù hả? Dám hất cốc trà nóng giãy đó vào người ta! Muốn chết à? Ngươi là tú nữ nhà nào?"

Nàng tú nữ bị nàng ta tóm chặt kia ăn vận tầm thường, mặt thanh mày tú, yếu điệu, thuót tha. Lúc này, nàng ta co rúm người, không biết phải xử trí ra sao, đành cụp mắt, hạ giọng đáp: "Tôi là An Lăng Dung. Gia phụ... gia phụ... là... là..."

Tú nữ kia thấy vóc dáng nàng ấy có vẻ tầm thường, sớm đã không coi ra gì, hung hãn nói: "Chẳng lẽ chức quan của cha mình cũng không nói ra miệng được sao?"

An Lăng Dung bị dồn vào đường cùng, mặt tái mét, giọng lí nhí như muỗi kêu: "Gia phụ là... An Bĩ Hòe, Huyện thừa huyện Tùng Dương."

Tú nữ kia ngênh mặt vẻ khinh miệt, "hừ" một tiếng. "Đúng là xuất thân nghèo hèn, bần tiện! Bảo sao không có chút phép tắc!"

Bên cạnh có người xen vào nhắc nhở An Lăng Dung: "Ngươi biết chưa, người ngươi vừa lỡ đắc tội chính là Hạ Nguyệt Tinh, con gái rượu của Tham quân ti sĩ Tân Phù đấy!"

An Lăng Dung hoảng hốt, vội vàng khom người thi lễ, tạ tội với Hạ thị: "Lăng Dung lo lắng không biết lát nữa phải diện kiến thánh giá thế nào, trong lòng bất an nên lỡ tay hắt nước trà lên người Hạ tỷ. Lăng Dung xin tạ tội với tỷ, mong tỷ lượng thứ!"

Về mặt Hạ thị cau có, nàng ta chau mày, nói: "Người mà cũng đòi gặp thánh giá à? Đúng là mơ tưởng hão huyền! Muốn ta bỏ qua chuyện này cũng được thôi, chỉ cần người quý xuống, dập đầu xin lỗi ta."

Sắc mặt của An Lăng Dung lập tức trắng bệch, khóe mắt ngấn lệ, dáng vẻ run rẩy, bất lực khiến người đứng ngoài phải sinh lòng thương cảm. Các tú nữ vây quanh không ai chịu đứng ra khuyên Hạ thị giúp nàng ta. Ai cũng có chung suy nghĩ đời nào Hoàng thượng lại tuyển con gái của một tay huyện thừa làm phi tần nhưng Hạ thị kia thì có vẻ chắc chắn trúng tuyển. Kề cao người thấp rành rành trước mắt, ai lại muốn vì con gái của một huyện thừa còn con mà đắc tội với con gái rọu của Tham quân ti sĩ kia chứ! Xem ra lần này, nhất định An thị phải chuốc nhục một phen rồi.

Tôi thấy chương tai gai mất với kiểu ỷ thế hiếp đáp người này, bất giác chau mày. My Trang thấy vậy, vội giữ chặt tay tôi, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Ngàn vạn lần đừng chuốc rắc rối vào người!"

Tôi đời nào chịu nghe, gạt tay tỷ ấy ra, rẽ đám đông bước lên, kéo An thị đến bên người rồi quay sang, dịu giọng nói với Hạ thị: "Chỉ là một bộ xiêm y thôi, Hạ tỷ đừng tức giận. Ta có đem theo vài bộ xiêm y, tỷ xuống chải sau thay nhé! Hôm nay là ngày đại tuyển, tỷ ồn ào như vậy, e rằng sẽ làm kinh động đến thánh giá, chỉ vì chuyện con con này mà để Hoàng thượng nổi giận thì sao tỷ muội chúng ta gánh vác nổi đây? Mà kể cả hôm nay thánh giá không hay biết chuyện này đi chẳng nữa thì sau này, ắt hẳn chuyện cũng truyền đến tai người khác, lúc đó, thanh danh hiền đức của tỷ sẽ bị ảnh hưởng. Vì một bộ xiêm y mà làm to chuyện chẳng phải mất nhiều hơn được hay sao? Mong tỷ hãy suy nghĩ kỹ!"

Hạ thị ngẫm nghĩ giây lát, vẻ mặt vẫn khó đăm đăm nhưng không còn kích động như lúc trước nữa, chỉ "hừ" một tiếng rồi bỏ đi. Các tú nữ dần tản ra, tôi mỉm cười với An thị. "Chân Hoàn khua môi múa mép, An tử đừng chê cười! Hoàn muội thấy tử chỉ có một mình, hay tử sang làm bạn với muội và My Trang tử tử nhé? Chúng ta có thể chăm sóc cho nhau để không phải cảm thấy thấp thỏm, bất an nữa."

An Lăng Dung có vẻ rất cảm kích, yếu điệu cúi đầu tạ ơn: "Đa tạ tử đã mở lời giúp đỡ! Tuy Lăng Dung xuất thân nghèo hèn nhưng nguyện cả đời không bao giờ quên ơn này của tử!"

Tôi mỉm cười. "Thuận dịp mà thôi, mọi người đều là tử muội chờ tuyển tú, việc gì phải tính toán như vậy!"

Nàng ta hơi ngần ngừ. "Chỉ có điều, tử vì muội mà đắc tội với kẻ khác, chẳng phải tự chuốc lấy phiền não vào người sao?"

My Trang rào bước tiến lên, trách tôi: "Đây là cấm địa hoàng cung, muội cứ ngang ngược như vậy, tử lo lắng lắm!" Rồi mỉm cười nói với An thị: "Muội nhìn bộ dạng liêu lĩnh của Hoàn muội kìa, có giống người muốn trúng tuyển không? Không biết sợ đắc tội với người khác là gì nữa!"

Tôi liếc mắt quan sát cách ăn vận của An thị, xiêm y tinh tươm, thơm mùi vải mới nhưng chất liệu lại hết sức bình thường, chắc hẳn được mua từ một cửa tiệm bình thường, không có gì đặc biệt. Trang sức chẳng có gì ngoài hai cây trâm bạc trơn không đính châu báu cài ngay ngắn trên tóc và chiếc vòng vàng loại thường đeo trên tay. Giữa đám tú nữ ăn diện lộng lẫy, cao sang, nàng ta có vẻ quá đỗi mộc mạc. Tôi khẽ cau mày, thấy cây hải đường rộ hoa bên góc tường bên thuận tay cầm chiếc kéo trên bàn, cất lấy ba bông rồi cài lên tóc mai cho Lăng Dung, nàng ta lập tức kiêu diễm thêm mấy phần. Tôi còn tháo đôi hoa tai ngọc bích xuống đeo cho nàng ta, nói:

“Người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân. Thấy tỹ ăn vận bình thường nên bọn người kia mới trông mặt mà bắt hình dong, coi thường tỹ. Đôi hoa tai này coi như lễ vật gặp mặt của muội hôm nay, hy vọng nó có thể giúp tỹ trúng tuyển.”

An thị cảm động đến rơi nước mắt. "Muội khiến tỹ phải tốn kém rồi, muội xuất thân nghèo hèn, hẳn sẽ bị "gạt thế" thôi, không chừng còn làm phụ lòng mong đợi của tỹ."

My Trang an ủi nàng ta: "Trước giờ anh hùng không hỏi xuất thân. Muội xinh đẹp như hoa, việc gì phải quá tự ti như thế!"

Đang nói chuyện thì có thái giám đến truyền An Lăng Dung và vài tú nữ khác vào điện. Tôi mỉm cười, khích lệ nàng ta rồi nắm tay My Trang, quay về chỗ cũ tiếp tục chờ đợi.

Vừa mới ngồi xuống, một tiểu cung nữ đã đến dâng trà. Tôi và My Trang đều lấy một đỉnh bạc vụn từ hà bao ra thưởng cho nó, cung nữ đó hớn ha hớn hở tạ ơn rồi lui xuống. My Trang thấy cung nữ lui xuống rồi mới thốt lên, vẻ lo lắng: "Ban này, muội nhanh mồm nhanh miệng quá, không sợ đắc tội với cung tần mới hay sao?"

Tôi bưng chung trà, chậm rãi thổi tan hơi nóng trên miệng chung, thấy mọi người xung quanh không ai để ý mới ung dung đáp lời My Trang: "Chẳng lẽ muội lại không hiểu tỹ quan tâm muội thế nào. Nhưng tỹ nghĩ kĩ lại xem, Hoàng thượng tuyển tú, gia thế đương nhiên rất quan trọng nhưng công, dung, ngôn, hạnh vẫn đứng hàng đầu. Hạ Nguyệt Tinh tuy xuất thân vương giả nhưng với đức hạnh của nàng ta, chắc chắn không lọt được vào mắt xanh của Hoàng thượng. Dầu ả ta có vào được cung thì e là cũng sẽ chết già thôi, sao phải sợ đắc tội kia chứ?"

My Trang gật gù tán thành, tủm tủm cười. "Muội nói có lý đấy, chẳng trách từ nhỏ muội đã được cha muội coi trọng, còn khen muội là "nữ Gia Cát". Quả thực, An thị cũng rất đáng thương."

Tôi mỉm cười. "Đó chỉ là một lẽ. Với nhan sắc và gia thế của tỷ thì nhập cung là chuyện đương nhiên. An thị tuy xuất thân không cao nhưng tiền thoái có lẽ, bề ngoài yếu điệu có nét quyến rũ riêng, khả năng trúng tuyển còn cao hơn cả Hạ thị. Muội vốn không có ý tiến cung, nếu An thị trúng tuyển, tỷ ở trong cung cũng có người bầu bạn. Đương nhiên lần này có rất nhiều mỹ nhân, An thị có thể trúng tuyển được hay không cũng khó mà nói chắc, đây chẳng qua chỉ là ý kiến của Hoàn muội mà thôi!"

Sắc mặt My Trang biến đổi, nắm chặt lấy tay tôi, than thở: "Hoàn muội, cảm ơn muội đã phí tâm vì tỷ! Chỉ có điều, muội xinh đẹp như vậy, lại không có ý tiến cung, nếu lấy phải một người có gia cảnh tầm thường thì đúng là mình châu lăm bùn rồi!"

Tôi không nói gì, chỉ cười nhạt một tiếng. "Mỗi người một chí. Huống hồ Hoàn muội ngu dốt, không quen cuộc sống chốn cung đình, chỉ hy vọng tỷ có thể thẳng bước đường mây."

Lần này có rất nhiều tú nữ đến dự tuyển, đợi đến lượt tôi và My Trang vào điện diện thánh thì đã là hoàng hôn, trăng treo nhàn nhẽ. Quá nửa số tú nữ đã sớm trở về chỉ còn lại lác đác mười mấy người nôn nóng chờ đợi trong Noãn các. Trong điện đã thấp đèn, từ ngự tọa đến cổng đại điện bày hai hàng đuốc Hà Dương, phải đến mấy trăm ngọn, ngọn nào cũng to bằng cườm tay, thân đuốc trộn thêm vụn trầm hương, ánh đuốc sáng ngời, tỏa mùi hương đậm mà thanh.

Tôi, My Trang và bốn tú nữ khác chỉnh trang y phục, nghiêm túc bước vào, nghe theo khẩu lệnh của nội giám dẫn đường, quỳ xuống hành lễ, sau đó đứng dậy, cúi đầu đứng sang một bên, chờ đến lượt nội giám Ti lễ gọi

tên rồi từng người bước ra tham kiến thánh giá. Giọng một nội giám già nua nghèn nghẹn gọi tên từng người:

"Nghiep Phương Xuân, con gái của Diêm đạo Giang Tô - Nghiep Giản, mười tám tuổi."

"Tôn Diệu Thanh, em gái của Chúc tạo Tô châu – Tôn Trường Hiệp, mười bảy tuổi."

"Phó Tiêu Đường, con gái của Tri phủ Tuyên thành Phó Thư Bình, mười ba tuổi."

Tôi cúi gằm, nhìn chằm chằm xuống chân, sàn điện lát gạch đá xanh ba thước, vuông vắn, xếp san sát không chút kẽ hở, chính giữa sáng bóng như gương, bốn cạnh khắc hoa văn tứ hỷ như ý. Tôi chăm chú lắng nghe tiếng các tú nữ được xưng tên trước mình quỳ bái đúng phép tắc, chéo áo, vạt váy cùng châu báu trên đầu khẽ va vào nhau kêu leng keng. Tôi tò mò liếc sang bên cạnh, thấy mấy tú nữ căng thẳng đến mức hai tay run lẩy bẩy, trong lòng bất giác cười thầm.

Tôi không kìm được lén quan sát Hoàng đế và Hoàng hậu đang ngồi trên bảo tọa. Điện Vân Ý rộng rãi, thoáng đãng, tường nóc, xà ngang và cột nhà đều khắc đủ kiểu hoa văn mây bay sắc sỡ, tươi đẹp chứ không phải hoa văn long phụng thường thấy trong cung. Người đang ngồi trên bảo tọa vàng ròng chạm trổ cừu long, kim bào rực rỡ chính là quân chủ đời thứ tư của triều Đại Chu, Huyền Lăng. Trên đầu ông ta đội mũ thông thiên, mười hai chuỗi hạt bạch ngọc rủ xuống trước mặt, che khuất khuôn mặt rồng, không thể nhìn rõ đường nét và vẻ mặt của ông ta. Lúc này, ông ta hơi ngả người qua một bên, thoáng lộ vẻ mệt mỏi, chắc ngắm tú nữ cả ngày nên hoa mắt mất rồi, nghe họ thỉnh an cũng chỉ gật đầu lấy lệ rồi không thêm hỏi một lời, vung tay cho họ lui xuống. Thương thay cho các tú nữ, hồi hộp cả ngày trời, không dám cả ăn trưa để giữ gìn hoa dung nguyệt mạo, thấp thỏm chờ

đến lượt dự tuyển, thế mà lại bị "gạt thế" một cách dễ dàng như vậy. Hoàng hậu ngồi phía bên phải bảo tọa của Hoàng đế mỗ châu áo phượng, tướng mạo trang nghiêm. Nhan sắc của bà ta đoan trang, mỹ lệ, khuôn mày, ánh mắt hiền hòa, tuy mệt mỏi sau một ngày vất vả nhưng vẫn kiên nhẫn ngồi thẳng, khí thế không chút suy chuyển.

"Thẩm My Trang, con gái của Đô đốc Tế châu Thẩm Tự Sơn, mười sáu tuổi."

My Trang bước ra khỏi hàng, dáng vẻ uyển chuyển, cúi đầu nhún mình chào, giọng trong như oanh hót: "Thần nữ Thẩm My Trang tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu! Nguyên Hoàng thượng vạn tuế, vạn phúc, Hoàng hậu thiên tuế cát tường!"

Hoàng đế ngồi thẳng người, giọng nói có chút hứng thú: "Từng đọc qua sách gì rồi?" Sảnh điện mênh mông, giọng nói của Hoàng đế hòa lẫn trong tiếng vọng mơ hồ, trống trải, từ xa nghe loáng thoáng như có như không, ong ong như trong ảo cảnh.

My Trang vẫn tao nhã, lễ độ đáp: "Thần nữ ngu dốt, rất ít đọc sách, mới chỉ xem qua *Nữ tắc* và *Nữ huấn*, biết sơ vài ba chữ."

Hoàng đế "ừ" một tiếng. "Hai quyển ấy dạy đạo hiền đức cho nữ giới, không tồi!"

Hoàng hậu cũng hiền hòa phụ họa: "Nữ tử thường hay coi may vá, khâu thùa làm trọng, người biết được vài ba chữ đã là quá tốt rồi!"

My Trang nghe thấy vậy thì không dám tỏ rõ vẻ vui mừng, chỉ tủm tỉm cười, đáp: "Đa tạ Hoàng thượng, Hoàng hậu đã tán thưởng!"

Giọng Hoàng hậu ản nét cười, ra lệnh cho nội giám Ti lễ: "Còn không mau ghi tên tuổi để giữ lại!"

My Trang lui xuống, xoay người đứng cạnh tôi, thở phào một hơi rồi nhìn tôi mỉm cười. My Trang nhen nã, khéo léo, dung mạo lại xuất chúng, tỷ ấy trúng tuyển là chuyện đương nhiên, tôi chưa hề lo lắng về chuyện đó.

Đang mãi nghĩ thì nội giám Ti lễ gọi đến tên tôi:

“Chân Hoàn, con gái Thị lang Lại bộ Chân Viên Đạo, mười lăm tuổi.”

Tôi bước lên hai bước, yểu điệu vái chào, cúi đầu xưng: "Thần nữ Chân Hoàn tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu! Nguyên Hoàng thượng vạn tuế vạn phúc, Hoàng hậu thiên tuế cát tường!"

Hoàng thượng "à" khẽ một tiếng, hỏi: "Chân Hoàn? Là chữ "hoàn" nào?"

Tôi cúi đầu, buột miệng đáp: "Thái Thân có viết bài từ, trong đó có câu: "Hoàn hoàn nhất niều Sở cung yêu^[1]", đó chính là khuê danh của thần nữ." Lời vừa thốt ra khỏi miệng, tôi đã hối hận ngay. Thế là hồng бет, chỉ vì nhanh mồm nhanh miệng khoe tài mà tôi đã đọc ra một câu thơ trong sách, chỉ e đã khiến Hoàng đế để ý tới mình. Hối hận quá, hối hận quá!

[[1]] Chỉ người con gái lưng ong uyển chuyển, mềm mại.

Quả nhiên Hoàng đế vỗ tay, cười, nói: "Rất tinh thông thi thơ, Chân Viên Đạo thật biết dạy con gái, chỉ không biết người có xứng với cái tên đó không. Ngẩng lên xem nào!"

Tôi biết không thể tránh được, hối hận đã khoe khoang tài năng, đành ngẩng lên, hy vọng Hoàng đế đã nhìn ngắm quá nhiều mỹ nhân, sẽ không cảm thấy hứng thú với cách ăn mặc, trang điểm cứng nhắc của tôi.

Hoàng hậu ra lệnh: "Bước lên phía trước!" Bà ta vừa nói vừa liếc mắt ra hiệu, nội giám đứng bên lập tức hiểu ý, cầm một chung trà hắt xuống trước mặt tôi. Tôi không hiểu lý do tại sao, đành vờ như không nhìn thấy, giẫm lên vũng nước, tiến thêm hai bước.

Hoàng hậu mỉm cười, khen: "Đoan trang lắm!"

Hoàng đế giơ tay, khẽ vén mười hai chuỗi hạt bạch ngọc trước mặt, ngăn người giầy lát rồi khen: "Mềm mại uyển chuyển, quyến rũ mãnh mai. Người quả là xứng với cái tên này thật!"

Hoàng hậu cũng nói: "Trang điểm cũng hết sức thanh tân, so với Thẩm thị ban nãy hết như đào hồng liễu lục, tôn lên nét đẹp của nhau."

Tôi cúi đầu thật thấp, mặt nóng bừng, chắc đã đỏ ửng tựa ráng chiều rồi, đành im lặng không nói thêm tiếng nào. Cảm thấy ánh nến trước mặt lơ mờ, đông đưa tựa vàng chảy, hương thơm ngậy ngát phảng phất mãi nơi chóp mũi.

Hoàng đế vui vẻ gật đầu, ra lệnh cho nội giám Ti lễ: "Ghi lại tên của nàng ta, giữ lại."

Hoàng hậu quay sang, cười nói với Hoàng đế: "Hôm nay tuyển được mấy cung tần đều tuyệt sắc cả, có người tinh thông thi thơ, có kẻ hiền đức dịu dàng, đúng là giúp cho hậu cung thêm hòa thuận, vui vẻ."

Hoàng đế tủm tỉm cười, không đáp.

Trái tim tôi chợt trĩu nặng, người đàn ông ngồi ngay ngắn tít trên cao kia sẽ là người chồng để tôi nương tựa suốt cuộc đời này hay sao?! Tôi khom người thi lễ, lặng lẽ trở về hàng. Thấy My Trang mỉm cười rạng rỡ chúc

mừng, tôi chỉ biết mỉm cười đáp lại. Trong lòng tôi rối loạn, không biết phải đối diện với kết quả bất ngờ này như thế nào. Đợi đến khi nhóm tú nữ chúng tôi kiến giá xong, theo lời chỉ dẫn của nội giám dẫn đường, dầu có trúng tuyển hay không thì đều phải đồng loạt dập đầu tạ ơn, sau đó nối đuôi nhau đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi điện Vân Ý, bỗng nghe sau lưng đánh "rầm" một tiếng, quay người lại nhìn, thì ra là tú nữ Nghiệp Phương Xuân, con gái của Diêm đạo Giang Tô. Sắc mặt nàng ta tái nhợt, trán đầm mồ hôi, ngất xỉu. Chắc không được "giữ lại" nên nàng ta thương tâm quá độ, khí uất dâng trào.

Tôi thở dài một hơi, thốt lên: "Muốn được giữ lại thì lại không thể ở, không muốn ở lại thì cứ phải ở!"

Sau đó, Nghiệp Phương Xuân được nội giám, cung nữ hầu hạ trước cổng điện đỡ ra ngoài.

My Trang đỡ lấy đóa phù dung suýt rơi khỏi tóc tôi, nhẹ giọng khuyên: "Muội than thở như vậy làm gì, được vào cung là phúc lớn đấy, biết bao người ao ước mà chẳng được. Huống chi hai tỷ muội ta cùng lúc tiến cung, có thể giúp đỡ nhau nhiều hơn. Nội giám đã đi tuyên chỉ, Chân bá bá chắc hẳn vui mừng lắm!"

Những ngón tay tôi bấu chặt lấy dây hoa mai thắt chông rủ xuống váy, im lặng không nói tiếng nào. Một hồi lâu sau, tôi mới khẽ đáp: "My tỷ, muội thực lòng không có ý như vậy đâu!"

Trang My kéo tay áo tôi, dịu dàng an ủi: "Tỷ hiểu mà! Tỷ đã nói ngay từ đầu, với tài sắc của muội, muội có cố gắng mấy cũng không thể tránh được." Tỷ ấy ngừng giây lát, thu lại nét cười rồi nghiêm túc nói thêm: "Huống chi với tư chất của tỷ muội chúng ta, lẽ nào lại chịu nương nhờ loại người tầm thường ấy?"

My Trang còn muốn tiếp tục khuyên nhủ tôi thì một cung nữ cầm đèn gió, tiến đến dẫn chúng tôi ra khỏi cung. Ả cung nữ này mặt mày tươi rói, nhún mình thi lễ với chúng tôi: "Cung hỷ hai vị tiểu chủ đã trúng tuyển cung tần!" Tôi và My Trang e dè mỉm cười đáp lại, lấy bạc thưởng cho nàng ta, nắm tay nhau, chậm chậm bước ra khỏi cổng Dục Tường.

Bên ngoài cổng Dục Tường chỉ còn chờ vơ vài chiếc xe ngựa đứng đợi, chiếc đèn lưu ly treo trước xe ngựa đang lắc lư trong gió. Đợi trên xe ngựa là hai hầu gái thân cận của tôi, Lưu Chu và Hoán Bích. Hai muội ấy thấy chúng tôi ra đến nơi, liền vội vã cầm áo choàng, nhảy xuống xe ngựa, chạy tới nghênh đón. Hoán Bích đỡ lấy cánh tay tôi, dịu giọng an ủi: "Chắc tiểu thư mệt mỏi lắm rồi!" Lưu Chu cẩn thận khoác chiếc áo choàng gấm lên người tôi.

[©ENT](#)

My Trang được tỳ nữ Thái Nguyệt đỡ lên xe. Tỳ ấy cho xe chạy đến cạnh xe tôi, vén rèm, ân cần dặn dò: "Cô cô dạy lễ nghi mấy hôm nữa sẽ đến phủ chúng ta hướng dẫn lễ nghi trong cung. Trước khi nhận được thánh chỉ chính thức tuyên chúng ta vào cung, tỳ muội ta tạm thời không có dịp gặp gỡ, muội nhớ giữ gìn sức khỏe đấy nhé!"

Tôi gật đầu vâng dạ, Lưu Chu và Hoán Bích cùng đỡ tôi lên xe. Bên dưới, các cung nữ cũng cung kính cúi đầu đứng hầu, trang nghiêm hô to: "Kính tiễn hai vị tiểu chủ."

Tôi vén rèm, quay đầu nhìn lần nữa, bầu trời chiều như chia làm hai nửa, một nửa như bị nhuộm mực tàu, tỏa ánh huyền âm u, nửa còn lại tràn ngập ánh chiều tà huyền ảo như vàng ròng, chẳng khác nào tấm gấm thêu hoa bảy màu. Dưới ráng mây rực rỡ, mơ màng ấy, Tử Áo thành rực rỡ chói lọi, lâu các thâm nghiêm lộ ra khí thế không sao diễn tả được, để lại trong tôi một ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Chương 2: Ngày về chẳng hẹn

Xe chưa đến trước cửa phủ Thị lang đã loáng thoáng nghe thấy tiếng trống, tiếng nhạc và tiếng pháo nổ ì ùng. Lưu Chu giúp tôi vén góc rèm xe, dưới ánh đèn lồng đỏ chói, cả con đường huy hoàng như trong mộng. Từ xa, tôi đã thấy mọi người trong nhà, già trẻ lớn bé đang đứng trước cổng chính chờ đợi, mắt tôi chợt cay sè, dòng lệ chực trào nhưng giữa chốn đông người, đành cố nuốt ngược trở lại.

Thấy xe ngựa của tôi đi đến, tôi tở, tỳ nữ trong nhà xúm xít chạy lại, chìa tay đón đỡ. Nhìn vẻ mặt của cha mẹ không biết đang vui hay đang buồn, bề ngoài thì cười tươi như hoa nhưng ánh mắt lại rung rung lệ. Tôi vừa định nhào vào lòng mẹ thì thấy mọi người đồng loạt quỳ xuống, cung kính hô lớn: "Thần Chân Viễn Đạo cùng toàn gia quỳn tham kiến tiểu chủ!"

Tôi lập tức sững sờ, lúc này mới nhớ ra mình đã là cung tần do Hoàng thượng tuyển chọn, hai ngày sau sẽ nhận được thánh chỉ xác định danh phận phẩm cấp này. Chỉ trong vòng một ngày, thế giới của tôi đã biến hóa đảo điên như vậy. Trong lòng tôi sâu khổ, nước mắt tuôn rơi lã chã, chìa tay đỡ cha mẹ đứng dậy.

Cha vội xua tay ngăn lại. "Tiểu chủ không thể làm như vậy, sẽ không hợp với khuôn phép!"

Hoán Bích vội dâng khăn tay lụa, tôi chấm nước mắt, cố giữ giọng thật bình tĩnh, nói: "Đứng lên đi!"

Lúc này, mọi người mới dám đứng dậy, vây quanh đỡ tôi tiến vào trong phủ. Đến lúc chỉ còn người thân trong nhà tham dự gia yến, cha vẫn khẳng khái ép tôi ngồi lên ghế trên.

Tôi lập tức quỳ xuống, úa nước mắt van xin: “Con gái bất hiếu, đã không thể hầu hạ, phụng dưỡng cha mẹ, lại còn để cha mẹ phải kính cần tuân theo khuôn phép, trong lòng thực sự bất an!”

Cha mẹ vội chạy lại, đỡ tôi đứng dậy, tôi cương quyết quỳ tại chỗ, tiếp tục khuyên: “Xin cha mẹ cho con gái nói hết lời! Tuy nay con đã là người của hoàng gia nhưng đạo hiếu không thể bỏ được. Xin cha mẹ cho phép con trước khi tiến cung vẫn được hầu hạ cha mẹ theo lễ xưa, nếu không, con thà quỳ ở đây, mãi mãi không đứng dậy!”

Nghe đến đây, mẹ tôi đã nước mắt như mưa, cha gật đầu, rung rung nói: “Được, được rồi! Chân Viễn Đạo ta sinh được đứa con gái có hiếu như con đúng là không uổng kiếp này.” Thế rồi, cha ra hiệu cho hai em gái của tôi là Ngọc Dao và Ngọc Nhiêu đỡ tôi đứng dậy, ngồi vào mâm cơm.

Tôi tâm phiền ý loạn lại vất vả cả ngày, chẳng thể ăn nổi, liền chào cha mẹ rồi quay về phòng nghỉ ngơi.

Lưu Chu và Hoán Bích đã chuẩn bị sẵn chăn đệm. Tôi tuy mệt mỏi nhưng không buồn ngủ chút nào, chỉ thay áo ngủ định nằm xuống chợp mắt cho có thì cha đã đích thân bưng một chén tổ yến đường phèn đến thăm tôi.

Cha gọi “Hoàn con” một tiếng, lệ đã lưng tròng. Tôi ngồi bên cạnh cha, ngả đầu lên tay ông, nghẹn ngào khóc thành tiếng. Cha an ủi tôi: “Con của ta, khuya thế này cha còn đến đây là vì có mấy câu muốn dặn dò con. Tuy con mới mười lăm tuổi nhưng từ nhỏ đã có chủ ý riêng của mình. Lúc bảy tuổi đã biết chê tên Ngọc Hoàn không hay, coi chữ “ngọc” quá tầm thường, tên con gái nào cũng có, nghe thật thông tục, đòi bỏ bằng được. Khi lớn lên,

chuyện gì cha cũng chiều theo ý con. Giờ con phải vào cung hầu hạ Hoàng thượng, không thể ngang ngạnh làm theo ý mình được nữa. Gặp chuyện gì con cũng phải biết nhìn trước tính sau, suy nghĩ cẩn thận, phải trầm tĩnh như My Trang mới được!"

Tôi gật đầu vâng lời cha. "Con biết rồi, chuyện gì cũng phải có chừng có mực, đúng khuôn phép."

Cha thở dài một tiếng. "Cha vốn không muốn để con vào cung nhưng chuyện đã không thể tránh được, đành thuận theo mà thôi! Hậu cung bao đời nay luôn là chốn nhiều thị phi, hướng hồ hôm nay tuyển tú ở điện Vân Ý, Hoàng thượng có vẻ để ý nhiều đến con, e rằng về sau sẽ có thêm nhiều rắc rối nữa, con nhất định phải cẩn thận bảo toàn bản thân mình."

Tôi nén lệ an ủi cha: "Không phải cha vẫn thường khen con gái là nữ Gia Cát, thông minh hơn người sao? Cha hãy yên tâm!"

Về mặt cha vẫn đầy ưu tư, không yên lòng dặn dò thêm: "Đã tồn tại được ở trong hậu cung thì thử hỏi có ai mà không thông minh kia chứ? Cha chỉ lo dung mạo con tuyệt sắc, tài nghệ song toàn, chưa vào đến cung đã được Hoàng thượng để ý tới, khó tránh khỏi bị người trong cung ghen tỵ, ám toán. Nếu con mang hết tài trí ra đấu đá, chỉ e càng chuốc vạ vào thân. Con hãy nhớ kỹ, nếu không thể có được ân sủng thì phải biết thu mình lại, giấu giếm tài năng. Cha không cần con giành được vinh hoa phú quý, chỉ cầu cho hạt ngọc trên tay cha được sống bình an đến già là đủ rồi!"

Tôi trịnh trọng nhìn thẳng vào mắt cha, chậm rãi nói từng tiếng: "Con cũng không cầu được Thánh thượng sủng ái, chỉ mong sống trọn đời yên bình không sóng gió trong cung, bảo vệ cả nhà họ Chân ta và tính mệnh của chính con là đủ."

Đôi mắt đầy vẻ yêu thương, cha xót xa than thở: "Thương con còn nhỏ đã phải vào cung chịu khổ sở, cha thực sự không nỡ lòng nào!"

Tôi dùng mu bàn tay lau khô nước mắt, trầm giọng an ủi: "Chuyện đã đến nước này, con chẳng còn đường lui nữa, chỉ còn nước đi thẳng về phía trước thôi!"

Cha thấy tôi nói vậy cũng an lòng đôi chút, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi cất giọng dò hỏi: "Người con dẫn theo vào cung vừa phải là tâm phúc, vừa phải lanh lợi, tháo vát. Con đã nghĩ kỹ xem nên dẫn ai theo chưa?"

Tôi hiểu ý của cha, bèn đáp: "Chuyện này con đã nghĩ kỹ rồi. Lưu Chu nhanh trí, Hoán Bích tỉ mỉ, con muốn dẫn hai đứa nó cùng vào cung."

Cha thoáng thở phào, bảo: "Vậy cũng tốt! Bọn chúng theo hầu con từ nhỏ, cho chúng đi cùng con, cha cũng an tâm."

Tôi cúi đầu, đáp lời: "Để chúng ở nhà thì tương lai cũng gả cho kẻ hầu thôi, dù cha có lòng muốn giúp, chúng cũng chẳng có đường thoát nào tốt hơn, nếu làm quá thì lại khiến mẹ nghi ngờ, cả nhà không được yên ổn." Khuôn mặt nhuốm màu sương gió của cha thoáng lộ chút áy náy và hổ thẹn, tôi không nỡ nhìn cha như vậy, dịu giọng khuyên: "Chúng theo con vào cung, tuy vẫn là nô tỳ nhưng tương lai nhất định sẽ có cơ hội kết hôn với một người đàn ông tốt."

Cha buông tiếng thở dài, nói: "Chuyện đó cha biết, còn phải chờ xem số phận của chúng nó thế nào."

Tôi nói tiếp: "Cha yên tâm, con với chúng nó thân thiết như tỷ muội, con sẽ không bạc đãi chúng đâu!"

Tiền cha đi rồi, tôi thôi tắt nến, gian phòng chìm trong bóng tối.

Sáng sớm hôm sau, Lưu Chu, Hoán Bích đánh thức tôi dậy rửa mặt. Tôi đột nhiên nghĩ ra một chuyện, đang định ra ngoài thì chợt nhớ tôi giờ đã là tiểu chủ, không thể tùy ý rời phủ được nữa. Tôi bèn gọi một đứa tiểu a hoàn lại, dặn dò: "Người ra ngoài nghe ngóng xem An Lăng Dung con gái của An Bĩ Hòe, Huyện thừa huyện Tùng Dương có trúng tuyển đợt tuyển tú lần này hay không và hiện giờ đang ở nơi nào. Kín đáo một chút rồi về đây cho ta biết!"

Nó vâng dạ rồi chạy ra ngoài, hơn nửa ngày sau mới về, bẩm với tôi: "Thưa tiểu chủ, An tiểu thư đã trúng tuyển hiện giờ đang ở khách điểm Liễu Ký tại ngõ Tỉnh Bách phía thành Tây. Nhưng nghe nói nàng ta chỉ dẫn theo một bà dì lên kinh dự tuyển, trong tay cũng chẳng có mấy đồng, nghe nói hôm qua, đến tiền thưởng cũng không đủ để chi trả, phải nói khó với ông chủ khách điểm cho khát." Tôi cau mày, thế thì chẳng ra sao cả, có tiểu chủ nào đã trúng tuyển mà vẫn ở trọ kia chứ? Hai ngày tới, nếu nội giám tuyên chỉ và cô cô dạy lễ nghi nhìn thấy cảnh đó thì sau này tiến cung, nàng ta còn mặt mũi nào nhìn ai nữa!

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi lệnh cho Phân Nhi: "Đi mời lão gia sang đây!"

Chưa hết một tuần hương, cha đã đến. Mặc cho tôi ra sức ngăn cản, ông vẫn hành lễ với tôi rồi mới ngồi xuống cạnh bàn. Hành lễ xong, ông lại trở về là người cha cưng chiều con gái, chuyện trò vui vẻ như thường.

Tôi nói với cha: "Thưa cha, con gái có chuyện cần bàn với cha. Hôm qua, con có quen một tú nữ, từng ra tay giúp đỡ nàng ta một phen. Giờ nàng ta may mắn trúng tuyển thành tiểu chủ, có điều xuất thân nghèo hèn, gia đình khó khăn, hiện giờ vẫn còn ở trọ tại khách điểm, hoàn cảnh hết sức thảm thương. Con định mời nàng ta đến nhà ta ở tạm, không biết ý của cha thế nào?"

Cha vuốt râu, trầm ngâm một lát rồi nói: "Con đã muốn vậy thì có gì mà không được chứ? Ta lệnh cho ca ca con đến đón nàng ta là được."

Chạng vạng, chiếc kiệu nhỏ đón An Lăng Dung và bà dì của nàng ta đã đến trước phủ. Từ sớm, mẹ đã lệnh cho người hầu quét dọn sạch sẽ Xuân Cập hiên^[1] ở kế bên, chuẩn bị sẵn quần áo, trang sức, lại phải thêm mấy a hoàn sang hầu hạ họ.

[1] Hiên: phòng.

Dùng xong bữa tối, ca ca hôn hờ cùng Lăng Dung ghé sang Khoái Tuyệt hiên nơi tôi đang ở. Lăng Dung vừa nhìn thấy tôi, nước mắt lưng tròng, định quỳ xuống bái tạ. Tôi vội đứng dậy, đỡ lấy nàng ta, mỉm cười khuyên: "Tỷ muội chúng ta vốn ngang hàng, sao muội phải hành lễ trịnh trọng với tỷ như vậy?"

Lưu Chu nhanh nhẩu hiểu ý, lập tức mời Lăng Dung: "Mời Lăng Dung tiểu chủ và cô cô đây ngồi!" Lăng Dung nghe thấy vậy thì cùng dì mình là Tiêu thị ngồi xuống.

Lăng Dung thấy ca ca tôi đứng bên thì gượng gạo dùng tay áo chặm nước mắt, nức nở: "Lăng Dung nhờ ơn Chân tỷ thương xót mới có chỗ gửi thân an toàn giữa chốn kinh thành, mai sau tiên cung sẽ không bị kẻ khác coi thường, ân đức này Lăng Dung thực không biết lấy gì đền đáp!"

Dì Tiêu cũng hết lời cảm kích tôi.

Ca ca tôi đứng bên cười, kể: "Lúc mới đến khách điểm kia, ông chủ ở đó còn muốn giữ Lăng Dung tiểu chủ lại để đầu cơ kiếm lợi, cương quyết không để cho họ rời đi, kết quả là bị ba quyền bốn cước của ta nện cho một trận."

Tôi vờ tức giận, mắng: "Trước mặt Lãng Dung tiểu chủ, sao ca ca lại nói mấy chuyện đâm đá, lời quyền cước công phu ra dọa người cơ chứ!"

Lãng Dung nín khóc, mỉm cười, có chút thẹn thùng. "Không sao. Cũng may Chân thiếu hiệp đây đã ra tay giúp đỡ!"

Tôi mỉm cười vặn lại: "Thiếu hiệp cái gì chứ? Chẳng qua chỉ thiếu điều dọa dẫm bọn ta phát hoảng mà thôi!"

Mọi người cùng phá lên cười.

Đêm dần khuya, tôi đưa Lãng Dung về phòng, ánh trăng dịu dàng như nước rót xuống lan can. Tôi chân thành dặn dò Lãng Dung: "Lãng Dung, ở nhà tử, muội đừng ngại, cứ coi như đang ở nhà của muội vậy, đừng gò bó mình làm gì. Thiếu thứ gì muội cứ nói với ta, a hoàn, hầu gái không chịu nghe lời, muội cũng cứ nói với ta, đừng một mình chịu uất ức, để mặc bọn họ coi trời bằng vung!"

Lãng Dung hết sức cảm động, nắm chặt tay tôi. "Lãng Dung xuất thân hèn mọn, không biết tu kiếp nào mà có phúc như vậy, được tử đem lòng thương yêu, nay mới có thể an tâm vào cung. Lãng Dung chỉ có tấm lòng chân thành này báo đáp cho tử, suốt đời suốt kiếp nguyện ở bên giúp đỡ tử trong cung cấm!"

Lòng tôi chợt ấm lại, siết chặt tay nàng ta, chân thành nói: "Muội muội ngoan..."

Một ngày sau, nội giám trong cung đến tuyên chỉ, cha dẫn mẹ, tôi, ca ca và hai tiểu muội ra sảnh chính tiếp chỉ, nội giám tuyên đọc:

"Ngày Hai mươi hai tháng Tám năm Càn Nguyên thứ mười hai, tổng quản Nội vụ phủ vâng lệnh Kính sự phòng, phụng chỉ: sắc phong Chân

Hoàn, mười lăm tuổi, con gái Lại bộ thị lang Chân Viễn Đạo làm tòng lục phẩm Quý nhân, ban hiệu Hoàn, nhập cung vào ngày Mười lăm tháng Chín. Khâm thử!"

Chẳng biết lúc này tôi cảm thấy vui hay buồn, chỉ lẳng lặng tiếp chỉ, tạ ơn.

Một người đàn bà lớn tuổi, ăn vận theo kiểu cung nữ được đưa tới, vẻ ngoài thanh tú, hàng mày, đuôi mắt rất đối xứng hòa. Tôi biết đó là cô cô dạy lễ nghi, bèn khẽ nhún người chào: "Cô cô!"

Bà ta cũng người, chắc hẳn không ngờ tôi lại cư xử lễ phép như vậy, bèn vội vàng quỳ xuống thỉnh an tôi. "Nô tỳ Phương Nhược, tham kiến Quý nhân tiểu chủ!" Theo quy định của triều đình, cô cô dạy lễ nghi có thân phận đặc biệt, lúc hướng dẫn lễ nghi trong cung cho tiểu chủ thì không cần dập đầu hành lễ, do vậy, lần đầu tiên gặp mặt chỉ cần quỳ gối thỉnh an là đủ.

Cha sớm đã chuẩn bị đầy đủ tiền tài, lễ vật để biếu nội giám đến tuyên chỉ. Mẹ cũng chu đáo, lo chuyện Lãng Dung đến ở nhờ, vốn riêng chẳng có là bao nhưng đến phiên nàng ta, bà cũng chuẩn bị lễ vật cho công công.

Nội giám nhận lễ xong, lại sang Xuân Cập hiến kế bên tuyên chỉ:

"Ngày Hai mươi hai tháng Tám năm Càn Nguyên thứ mười hai, tổng quản Nội vụ phủ vâng lệnh Kính sự phòng, phụng chỉ: sắc phong An Lãng Dung, mười lăm tuổi, con gái Huyện thừa Tùng Dương, An Bĩ Hòe làm tòng thất phẩm tuyền thị, nhập cung vào ngày Mười lăm tháng Chín. Khâm thử!"

Lãng Dung và dì Tiêu nghe xong mừng đến khóc òa. Vì tôi và Lãng Dung ở cùng chỗ nên Phương Nhược cô cô dạy lễ nghi cho cả hai.

Tuyên chỉ xong, cô cô và nội giám được mời vào uống trà. Riêng cô cô còn được chuẩn bị phòng ở tươm tất, khoản đãi tận tình.

Người hầu ra ngoài nghe ngóng tin tức cũng đã trở về. Vì mới vào cung nên chức vị của các tiểu chủ trúng tuyển không cao, đều dưới bậc chính ngũ phẩm tần. My Trang được sắc phong làm tòng ngũ phẩm Uyển nghi, nhập cung cùng ngày với tôi. Lần này có tổng cộng mười lăm tiểu chủ trúng tuyển, chia làm ba đợt tiến cung. Tôi, Lăng Dung và My Trang thuộc đợt cuối cùng.

Tôi cảm thấy có chút an ủi. Chẳng những được vào cung trễ hai ngày, ba người chúng tôi còn có thời gian quen thân, sau khi vào cung sẽ dễ dàng hiểu và giúp đỡ nhau, không đến mức cảm thấy lẻ loi, cô độc.

Tôi và Lăng Dung sau khi nhận lễ sắc phong thì bắt đầu ở riêng, tách biệt với mọi người. Tuy vẫn ở trong phủ Lại bộ thị lang nhưng Khoái Tuyết hiên và Xuân Cập hiên, nơi chúng tôi ở bị phong tỏa hoàn toàn. Bên ngoài có thị vệ từ trong cung phái đến bảo vệ, bên trong có nội giám và cung nữ hầu hạ, nam nhân không có việc gì thì tuyệt đối không được phép tiến vào. Chỉ có cô cô dạy lễ nghi theo sát chỉ đạo chúng tôi, đợi đến ngày Mười lăm tháng Chín thì tiến cung.

Sau khi được sắc phong, khuôn phép nghiêm cẩn hẳn, trừ thị tỳ thân cận được phép dẫn theo vào cung là có thể hầu hạ bên người, ngay cả cha và ca ca nếu muốn gặp tôi cũng phải quỳ ngoài cửa, cách bức rèm mà nói chuyện. Mỗi ngày mẹ và tiểu muội được gặp tôi một lần nhưng vẫn phải giữ đúng phép tắc, thỉnh an tôi.

Lăng Dung và tôi đều là cung tần nên có thể thường xuyên gặp gỡ và cùng học lễ nghi.

Xem ra Lăng Dung nhẹ nhõm, dễ chịu hơn tôi nhiều. Không có người thân ở gần, không phải trơ mắt nhìn cảnh cha mẹ, huynh muội quỳ xuống hành lễ với mình.

Trước nay, triều Đại Chu luôn coi trọng trật tự quân thần, quân là chủ đạo của thần. Phong hiệu "Hoàn Quý nhân" cho thấy tôi đã là người của thiên tử, tuy chỉ là một cung tần bậc thấp sắp vào cung nhưng cha mẹ, huynh muội vẫn phải quỳ xuống vái lạy tôi. Mỗi lần nhìn thấy cha quỳ bên ngoài bức rèm thỉnh an tôi, miệng cung kính bẩm thưa: "Hoàn Quý nhân cát tường, nguyện Quý nhân tiểu chủ phúc thọ an khang", sau đó khom người nói chuyện với tôi, tôi không sao chịu nổi, lòng ghen ghét, vừa khó chịu vừa đau xót.

Sau mấy lần như vậy, tôi đành tránh mặt không gặp cha nữa, mỗi ngày đều nhờ Ngọc Dao và Ngọc Nhiêu hỏi thăm cha, không quên dặn dò cha chú ý giữ gìn sức khỏe.

Mỗi ngày tôi đều dậy thật sớm, cùng Lăng Dung nghe Phương Nhược giảng giải phép tắc trong cung. Theo lệ thường, buổi trưa sau khi ngủ dậy sẽ luyện tập lễ nghi tư thế đứng, đi, thỉnh an, dùng bữa... Tôi và Lăng Dung đều rất thông minh, vừa học đã hiểu nên chẳng mấy chốc đã thành thạo. Lúc rảnh rỗi, chúng tôi thường nghe Phương Nhược kể chuyện trong cung. Phương Nhược từng làm nữ quan bên cạnh Thái hậu, tính tình nhún nhường mà thẳng thắn, nhiệt tình, chu đáo. Bà ta rất ít khi đề cập đến chuyện kín trong cung nhưng ngày ngày trôi qua, sáng chiều ở chung, tuy chỉ trao đổi vài ba lời vụn vặt nhưng tôi cũng phần nào hiểu được tình hình trong cung.

Hoàng đế Huyền Lăng năm nay hai mươi lăm tuổi, đã thành thân với Chu Nhu Tắc từ mười hai năm trước là cháu họ của đương kim Thái hậu. Hoàng hậu tuy lớn hơn Hoàng thượng hai tuổi nhưng dung mạo đoan trang, thanh nhã, đương thời được xưng tụng là "dịu dàng đức độ, mỹ lệ sáng cả Tiêu Phòng", cùng Hoàng thượng án đặt ngang mày, yêu thương đậm thắm,

rất được lòng người trong hậu cung. Ai ngờ thành thân được năm năm, Hoàng hậu qua đời vì sinh khó, đến tiểu hoàng tử mới ra đời cũng không cứu sống được. Hoàng thượng vô cùng thương tâm, truy phong tên thụy là Thuần Nguyên Hoàng hậu. Sau đó chọn em gái của Hoàng hậu, cũng là cháu họ của Thái hậu, là Quý phi Chu Nghi Tu kế nhiệm Hoàng hậu. Đương kim Hoàng hậu tuy không phải quốc sắc thiên hương nhưng tính tình khoan dung, Hoàng thượng cũng rất kính trọng. Chỉ có điều Hoàng thượng còn trẻ, sau khi Thuần Nguyên Hoàng hậu mất, người cũng có không ít các sủng phi. Hiện giờ, người được sủng ái nhất là Hoa Phi Mộ Dung Thế Lan ở cung Mật Tú. Nghe đồn nàng ta dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, rất được lòng Hoàng đế, trong cung không ai dám phản kháng, đừng nói đến các phi tần bình thường, ngay đến Hoàng hậu cũng phải nhường nhịn nàng ta.

Theo lý mà nói, Hoàng hậu là cháu họ của Thái hậu, Thái hậu niệm tình họ hàng hoặc muốn củng cố địa vị của họ ngoại thì không thể nhắm mắt làm ngơ mà ngồi yên được, nhưng Thái hậu cũng giỏi giang chẳng kém gì các đấng mày râu. Lúc Hoàng đế mới lên ngôi vẫn còn rất non trẻ, Thái hậu đã buông rèm nghe chính sự suốt ba năm ròng, dùng thế "sét đánh không kịp bưng tai" đoạt lại quyền hành từ tay Nhiếp chính vương rồi đích thân xử chết hắn, diệt sạch bè đảng của hắn, thế lực của hắn bị tiêu trừ không sót một mống, nên lúc này giang sơn mới thái bình, thịnh trị như vậy. Chỉ có điều, sau khi diệt trừ toàn bộ bè đảng của Nhiếp chính vương, Thái hậu bệnh nặng, hẳn là do lao lực quá độ nên muốn quy ẩn dưỡng già. Từ đó trở đi, trừ những dịp lễ tết trọng đại, bà đều ở trong điện Thái hậu, đóng kín cửa, chuyên tâm thờ Phật tuyệt không nhúng tay vào chuyện triều đình và hậu cung nữa, giao mọi việc cho Hoàng đế và Hoàng hậu xử lý.

Tần phi trong cung chia thành tám phẩm, mười sáu cấp. Tôi, My Trang và Lăng Dung là cung tần bậc thấp, không phải chính vị trong cung đình nên chỉ được xưng là "tiểu chủ", sống ở các lầu viện trong cung, không được ở điện chính. Chỉ những người có cấp vị từ chính tam phẩm Quý tần

trở lên mới được phép xưng là "chủ tử" hay "nuong nuong", có tư cách trở thành chủ vị trong cung đình, sống ở điện chính, quản lý mọi việc trong một cung. Phi tần giữ chức chủ vị trong hậu cung tuy không thiếu nhưng từ lúc đương kim Hoàng hậu từ Quý phi được sắc phong làm Hoàng hậu, bốn vị trí chính nhất phẩm phi: Quý, Thục, Đức, Hiền vẫn luôn để trống chờ người. Phương Nhược cô cô từng chân thành nói riêng với tôi rằng, với tư chất và dung mạo của tiểu chủ, được lòng tin yêu của Thánh thượng, ngồi lên chức tứ phi, an hưởng vinh hoa phú quý là chuyện trong tầm tay. Tôi chỉ tủm tỉm cười rồi nói lảng sang chuyện khác.

Từ khi thánh chỉ ban xuống, mẹ và Ngọc Dao tất bật chuẩn bị quần áo, trang sức cho tôi đem vào cung, không thể đem quá nhiều vì dễ lộ vẻ hèn mọn, nhưng cũng không thể đem quá ít vì sẽ làm mất thể diện khiến người khác xem thường, thêm vào đó, trang phục cũng phải vừa tinh tế vừa nền nã. Bận bịu lựa chọn cái này cái kia cũng tốn không ít thời gian. Lãng Dung đến ở nhà tôi, ai nấy đều coi nàng ta như người trong nhà nên đương nhiên nàng ta cũng được chuẩn bị như tôi.

Vì không thể gặp My Trang, cũng không thể tùy ý gặp gỡ người nhà nên tình cảm giữa tôi và Lãng Dung ngày càng gắn bó. Hai chúng tôi dính nhau như hình với bóng, coi nhau như chị em ruột, đến một cây trâm ngọc cũng thay phiên nhau dùng.

Nhưng tâm tình của tôi chẳng thoải mái chút nào, trong lòng nóng nảy, lo âu, mụn nhọt mọc đầy hai bên mép. Lãng Dung và dì Tiêu thấy vậy thì sốt ruột, lấy bài thuốc dân gian ở quê nhà thoa lên mép cho tôi, nhờ vậy cái mụn mới từ từ xẹp xuống.

Chương 3: Đường Lê

Đêm cuối trước khi vào cung, theo lệ thường, người nhà có thể gặp gỡ, tiễn đưa, cha mẹ cùng ca ca và hai tiểu muội đến thăm tôi. Phương Nhược nhanh chóng dẫn đám người hầu lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại gia đình tôi nghẹn ngào trong nước mắt.

Sau ngày hôm nay, tôi sẽ phải ở trong thâm cung cả đời, muốn gặp lại gia đình cũng khó.

Tôi gạt lệ nhìn sang Ngọc Dao và Ngọc Nhiêu. Ngọc Dao vừa tròn mười hai tuổi, vẻ ngoài tuy không bằng tôi nhưng trông cũng rất thanh tú, chỉ có điều tính tình quá ôn hòa đến mức nhu nhược, hay do dự, thiếu quyết đoán, chỉ e tương lai chẳng làm nên chuyện gì. Ngọc Nhiêu còn nhỏ, mới bảy tuổi nhưng ánh mắt đã toát lên sự thông minh, tính tình lại cởi mở, hoạt bát và hết sức lanh lợi. Cha mẹ nói muội ấy giống hệt tôi lúc nhỏ, vì thế tôi rất thương yêu muội, muội cũng hết mực thân thiết với tôi.

Ngọc Dao cố nén cơn nước nở, đỡ lấy tay mẹ mà nước mắt tuôn rơi. Ngọc Nhiêu vẫn chưa hoàn toàn hiểu chuyện, chỉ ôm chặt lấy cổ tôi, khóc òa. "Tỷ đừng bỏ A Nhiêu mà đi!"

Hai tiểu muội còn nhỏ tuổi, chưa thể lo lắng, gánh vác chuyện gia đình, cũng may đại ca Chân Hành tuổi trẻ tài cao, tuy chỉ hơn tôi bốn tuổi nhưng văn võ song toàn, ba tháng nữa sẽ tòng quân trấn thủ biên cương, kiến công lập nghiệp vì quốc gia.

Tôi ngẩng đầu nhìn mẹ, tuổi mẹ đã ngoài tứ tuần nhưng nhờ cuộc sống yên bình, ăn sung mặc sướng nên trông trẻ hơn nhiều so với tuổi thực. Nhưng chỉ trong ba tháng, con trai cả và con gái rệu đều phải rời đi, vẻ mặt mẹ đậm nét ưu sầu, tóc mai hai bên thái dương cũng ngả màu tuyết trắng. Mẹ liên tục dùng khăn tay chấm dòng nước mắt lăn trên má nhưng nước mắt trào ra như suối, không sao lau hết được.

Trong lòng tôi xót xa, tôi rung rung dòng lệ, ôm lấy mẹ, khuyên nhủ: "Mẹ à, con vào cung sẽ không phải chịu khổ, uất ức gì đâu. Đại ca đi kiến công lập nghiệp, chẳng bao lâu sẽ trở về. Dù sao thì mẹ vẫn còn hai muội muội hầu hạ dưới gối mà!"

Mẹ ôm chặt tôi, ghen ngào mãi không thôi.

Hồi lâu sau, mẹ lau nước mắt, dặn dò: "Ngày thường nghe người ta nói "cung cấm sâu như biển", giờ thì cũng đến lượt máu mủ ruột thịt nhà ta rồi! Hoàn con đi chuyến này phải biết tự thương lấy thân mình, cư xử với Hoàng hậu và phi tần càng phải chú ý cẩn thận, nhìn được thì cứ nhìn, đừng tranh chấp, gây sự với người ngoài, nhất là Hoa Phi nương nương đang rất được sủng ái. Tương lai nếu con có phúc được Hoàng thượng sủng ái thì tốt nhưng mẹ chỉ cần con sống thật vui vẻ, thoải mái, vậy nên tính mạng là vô cùng quan trọng, dù thế nào đi chăng nữa, con cũng phải lo bảo toàn thân mình trước."

Tôi cười gượng, vâng dạ: "Mẹ cứ yên tâm, con nhớ kỹ rồi ạ! Con cũng mong cha mẹ giữ gìn sức khỏe."

Về mặt cha vô cùng bi thương, trầm lặng không nói một lời, cuối cùng cha chỉ nghiêm túc dặn dò tôi một câu: "Hoàn con, về sau là vinh hay nhục đều dựa vào chính bản thân con. Đương nhiên vinh nhục của cả Chân gia này đều gắn liền với con."

Tôi gật đầu vâng dạ, khi ngẩng lên chợt thấy ca ca có chút tư lự nhưng hồi lâu vẫn không nói gì. Tôi biết ca ca không phải người hay do dự, nhất định là có chuyện gì đó cực kỳ quan trọng, liền lên tiếng: "Cha mẹ cứ đưa hai muội đi nghỉ trước đi, con còn có vài lời muốn nói với đại ca."

Cha mẹ dặn dò mãi, cuối cùng mới bịn rịn rời đi.

Đại ca không ngờ tôi lại chủ động giữ huynh ấy lại nói chuyện nên có chút bất ngờ. Tôi dịu dàng cất tiếng: "Bây giờ có chuyện gì thì huynh có thể nói được rồi đấy!"

Huynh ấy thoáng do dự một lát rồi rút tờ hoa tiên^[1] trong tay áo ra, mặt giấy còn thoảng mùi thảo dược thơm mát, tôi vừa ngửi đã biết ngay người viết là ai. Cuối cùng, đại ca cũng chịu mở miệng: "Ôn Thực Sơ nhờ huynh trao cho muội. Huynh suy nghĩ, đắn đo hai ngày trời, không biết có nên đưa cho muội hay không."

[1] Hoa tiên: tên một loại giấy viết thư thời xưa.

Tôi lạnh nhạt liếc qua tờ hoa tiên rồi nói: "Huynh à, hắn đã hò hẹn, huynh cũng hò hẹn theo hay sao? Lén lút trao đổi thư từ với cung tần của Thiên tử là tội lớn đến nhường nào?"

Giọng huynh ấy dần bé đi, có chút bùi ngùi: "Huynh biết việc này phạm vào điều cấm kỵ trong cung, chỉ là tình ý của hắn..."

Tôi nghiêm mặt, lạnh lùng cất cao giọng: "Chân Hoàn muội tự biết mình không thể nhận được!" Thấy mặt huynh ấy thoáng lộ vẻ hổ thẹn, áy náy, tôi mới dịu giọng nói: "Chẳng lẽ huynh còn chưa hiểu Hoàn muội này sao? Thực Sơ hoàn toàn không phải là người mà lòng muội hướng tới, trước nay muội cũng chưa hề hướng tới bất kỳ ai."

Huynh ấy khẽ gật đầu. "Hắn cũng biết muội không thể hứa hẹn gì với hắn, chỉ là muốn muội hiểu rõ lòng hắn mà thôi! Huynh giao hảo với Thực Sơ lâu nay, thật không nhẫn tâm thấy hắn phải khổ sở tương tư." Huynh ấy ngừng một lát rồi đặt bức thư vào tay tôi. "Muội tự giải quyết lá thư này đi vậy!"

Tôi "ừ" một tiếng, quẳng lá thư xuống bàn, lạnh lùng nói: "Giúp muội nói với Ôn Thực Sơ, lo làm cho tốt chức thái y của hần, đừng phí tâm vì muội nữa."

Sư huynh chăm chú nhìn tôi. "Nhất định huynh sẽ chuyển lời của muội tới hần. Có điều, với tính tình của hần, e là hần không chịu ý của muội đâu!"

Tôi chẳng mấy quan tâm, đưa tay rút một cây trâm bạc, khều khều tim nén, khẽ thôi những tàn tro vẫn còn lấp lánh ánh lửa.

"Huynh chịu chuyển lời là được rồi. Coi như nhắc nhở hần một phen, hần làm được thì sẽ tốt cho cả hần và muội, không làm được thì cũng chẳng ảnh hưởng gì tới muội. Chỉ cần cho hần biết rõ, giờ đây thân phận của muội và hần đã khác xưa lắm rồi!" Nói xong, tôi cầm bộ trường bào màu xanh nhạt đưa tận tay đại ca, dịu giọng nói: "Đây là chiếc áo choàng muội vừa may xong, hy vọng huynh nhìn nó cũng như gặp được Chân Hoàn muội. Biên cương lạnh giá, cực khổ, trong cung cũng vất vả chẳng kém. Cả huynh và muội đều phải tự lo lấy thân mình thôi!"

Huynh ấy cầm lấy tấm áo choàng, ánh mắt đầy vẻ lưu luyến nhưng chỉ lặng lẽ nhìn tôi. Tôi sống người hồi lâu, không thốt nổi một lời, mơ hồ cảm thấy mình vẫn là đứa bé gái sáu, bảy tuổi, tóc vấn trái đào, đại ca đặt tôi ngồi trên vai, công tôi đi hái hoa thạch lựu nở rộ giữa tháng Năm.

Tôi định thần rồi gọi Hoán Bích dẫn đại ca rời đi. Nhìn theo bóng huynh ấy khuất dần, lòng tôi chua xót, dòng lệ không ngừng tuôn rơi.

Tôi gọi Lưu Chu đem chậu than vào, định đốt bức thư của Ôn Thực Sơ, chợt thấy đằng sau bức thư có một vết lệ loang, đọng trên mặt giấy phù dung đỏ rực như đang ứa máu, lòng tôi lại cảm thấy không nổi. Mở ra xem thử chỉ thấy có hai hàng chữ ngắn ngủi viết theo lối Khải: "Vào cửa vương

hầu sâu tựa biển, từ đó chàng Tiêu thành khách qua đường." Nét mực run rẩy, đứt quãng, chắc hẳn lúc ấy, trong lòng người cầm bút vô cùng đau đớn, dần vật.

Tôi cảm thấy vô cùng tức giận, sao lại có kẻ tự tác đa tình đến thế, tôi hoàn toàn không để mắt đến hắn, sao hắn có thể là chàng Tiêu của tôi cơ chứ?! Tôi thuận tay vò nát tờ giấy rồi ném thẳng vào chậu than, tờ hoa tiên lập tức bị lưỡi lửa nuốt sạch, chẳng còn chút dấu vết.

Lưu Chu lập tức bùng chậu than ra ngoài. Hoán Bích bước lên châm trà thơm, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Ôn đại nhân lại chọc giận tiểu thư nữa sao? Công tử ấy có ý tốt thật nhưng lại dùng không đúng chỗ. Tiểu thư đừng chấp nệ công tử ấy làm gì!"

Tôi nhấp một ngụm trà, lòng phiền não. Trong đầu bất giác hiện rõ cảnh nửa tháng trước ngày vào cung tuyển tú, hắn đến bắt mạch bình an cho tôi. Trong cung có quy định rõ ràng, ngự y khi chưa được lệnh vua thì không được bắt mạch chẩn bệnh cho người không thuộc hoàng tộc, nhưng vì hắn qua lại nhà tôi cũng đã lâu nên lúc rảnh rỗi vẫn thường ghé qua chơi, thăm bệnh cho cả nhà. Hôm đó, hắn ngồi trong sảnh nhỏ nơi hiên tôi ở, bắt mạch xong, hắn trầm tư hồi lâu rồi đột nhiên nói: "Hoàn muội, nếu ta đến xin hỏi cưới, muội có đồng ý lấy ta không?"

Lúc ấy tôi sững người, ngượng đến chín mặt, nghiêm giọng nói: "Coi như Chân Hoàn tôi chưa nghe thấy Ôn đại nhân nói gì!"

Hắn vừa xấu hổ vừa hoảng hốt, luôn miệng xin lỗi: "Là ta không tốt, xúc phạm đến Hoàn muội, xin muội đừng giận! Thực Sơ chỉ hy vọng muội không phải vào cung ứng tuyển mà thôi!"

Tôi cố nén giận, gọi Phân Nhi: "Ta mệt rồi, tiễn khách!", rồi nửa đuổi nửa mời hắn ra ngoài.

Trước khi rời đi, hắn chăm chăm nhìn tôi, thành khẩn van vãn: "Thực Sơ không dám bảo đảm điều gì nhưng dư sức cam đoan suốt đời suốt kiếp sẽ đối xử với Hoàn muội thật tốt, mong muội suy nghĩ kỹ, nếu đồng ý thì cứ nhờ Hành huynh chuyển lời, ta lập tức sẽ tới cầu hôn."

Tôi quay đi, chăm chăm nhìn vào tấm bình phong bằng gỗ mun chạm, lặng yên không đáp.

Tôi chẳng thêm để ý đến chuyện này, cũng không kể gì với cha mẹ và đại ca.

Ôn Thực Sơ quả thực không phải là mẫu người mà lòng tôi hướng tới. Tôi không thể chỉ vì không muốn tham gia tuyển tú mà tùy tiện thành thân với người khác. Nếu cuộc đời chỉ có hai lựa chọn: hoặc là vào cung hoặc là thành thân với Ôn Thực Sơ thì tôi tình nguyện vào cung. Ít nhất không phải suốt ngày đối mặt với người đàn ông như Ôn Thực Sơ, tuy quen biết từ nhỏ nhưng chẳng có chút tình cảm nam nữ nào, rồi phải ở chung với hắn đến lúc đầu bạc răng long, trở thành cặp vợ chồng không yêu thương cũng không ghét bỏ nhau, sống cuộc sống tầm thường, chán nản. Dù thế nào đi nữa, tôi không thể sống một cuộc đời giản đơn, dễ đoán như thế được, ít ra khi vào cung sẽ được thấy một phương trời khác.

Lòng tôi rối rắm tơ vò, không đi ngủ theo lời khuyên của Hoán Bích mà khoác tấm áo choàng tơ tằm, một mình thong thả đi dạo ngoài hành lang.

Ở cuối hành lang quanh co là Xuân Cập hiên, nơi Lăng Dung ở tạm, tôi nghĩ ngày mai vào cung rồi, chắc hẳn nàng ta rất muốn tâm sự riêng với di Tiều, bèn không đi sang chỗ nàng ta nữa mà xoay người đi ra vườn. Đột nhiên tôi cảm thấy vô cùng lưu luyến Chân phủ, nơi mình từng sống suốt mười lăm năm ròng, từng nhàn cây, ngọn cỏ đều gợi lại những kỷ niệm xưa, khiến tôi không khỏi tức cảnh sinh tình.

Lững thững đi dạo hết một vòng thì trời đã về khuya, sợ Phương Nhược cô cô và đám a hoàn, người hầu sốt ruột, tôi bèn rảo bước quay về. Đi qua Hư Lãng trai, nơi đại ca tôi ở, là đến Khoái Tuyết hiên rồi. Đang đi, tôi chợt nghe thấy có tiếng loạt soạt ở cửa ngách của Hư Lãng trai, một bóng người nhỏ nhắn, yếu điệu đang đứng đó. Tôi cứ ngỡ đó là a hoàn hầu hạ ca ca, đang định cất tiếng vắn hỏi thì ngỡ ngàng nhận ra, người đó chẳng phải là Lãng Dung sao?

Tôi vội giấu mình sau một gốc cây ngô đồng, chỉ thấy Lãng Dung đang ngẩn ngơ nhìn về phía bóng lưng cao to của ca ca tôi hần lên song cửa phòng ngủ ở Hư Lãng trai. Ánh trăng dịu dàng như nước lách qua kẽ lá ngô đồng, tựa như những đường thêu chìm rải rác trên người nàng ta, khiến nàng ta càng có vẻ yếu ớt, mảnh mai, bộ dạng ản ản, đau lòng. Vạt áo nàng ta bị gió đêm thổi tung nhưng dường như nàng ta không hề cảm thấy lạnh. Giờ đã vào giữa tháng Chín, mấy gốc ngô đồng trồng trước Hư Lãng trai đã bắt đầu rụng lá. Đêm khuya thanh vắng, giữa tiếng lá vàng rơi xào xạc, tôi mơ hồ nghe thấy tiếng nức nở cố kìm nén của Lãng Dung, nhất thời cảm thấy buồn man mác. Dù tình cảm của Lãng Dung đối với ca ca tôi sâu đậm nhường nào thì chỉ e rằng đời này kiếp này đã định sẵn họ có duyên nhưng không có phận. Gió đêm quán quanh người, chẳng hiểu sao tôi lại sực nhớ đến câu nói của Ôn Thực Sơ: "Vào cửa vương hầu sâu tựa biển, từ đó chàng Tiêu thành khách qua đường." Với Lãng Dung, câu thơ này quả thực rất phù hợp.

Không biết đã ngẩn người, ngưỡng vọng bao lâu, cuối cùng, Lãng Dung cũng lặng lẽ rời đi.

Tôi ngược mắt nhìn ánh đèn trong phòng ca ca, trong lòng thâm kinh hãi, trước giờ tôi vẫn luôn tự phụ cho rằng mình thông minh hơn người, thế mà không phát hiện ra chỉ trong mười mấy ngày gần ngủi, Lãng Dung đã thâm sinh lòng ái mộ ca ca. Mọi tình này không phải là thoáng qua mà đã thâm sâu đến mức đêm trước ngày tiến cung, nàng ta còn nhìn theo bóng ca ca

mà rơi lệ. Không biết vì Lăng Dung hổ thẹn mà che giấu, hay do mấy ngày nay, tâm tình tôi không được thoải mái nên chẳng để ý nhiều đến những chuyện khác, nhưng dù sao đi nữa, tôi cũng đã quá sơ ý. Nếu lỡ ca ca và Lăng Dung quả thực xảy ra chuyện gì thì không những hại hai người họ mà còn đem tai họa lớn đến cho hai nhà An - Chân.

Tôi không khỏi sinh lòng lo lắng nhưng nghĩ kỹ lại, theo như tình hình tối hôm nay, chắc hẳn ca ca vẫn chưa biết gì về tình cảm mà Lăng Dung dành cho mình, đa phần là Lăng Dung đơn phương tình nguyện mà thôi. Nhưng tôi vẫn nên chọn thời điểm thích hợp, nhắc nhở Lăng Dung một phen, nài ta trúng tuyển vào cung là chuyện chẳng dễ dàng gì, không nên vì việc này mà làm ảnh hưởng đến tiền đồ về sau.

Tôi quay về phòng, đêm yên bình trôi qua. Giấc ngủ của tôi vốn đã hay chập chờn, nay thêm bao tâm sự nặng nề khiến tôi càng khó ngủ. Trằn trọc hồi lâu, trời đã sáng tỏ.

Đêm cuối cùng tôi ở nhà mẹ đẻ đã trôi qua như vậy!

Ngày Mười lăm tháng Chín, trong cung cử một đoàn người đông đảo gồm chấp lễ đại thần, nội giám cung nữ nối đuôi nhau cảm nghi trượng đến đón tôi và Lăng Dung vào cung. Tuy chỉ là cung tần tiến cung nhưng nghi thức cũng hết sức phô trương, hướng hồ hai vị tiểu chủ cùng ở một nhà, quan dân xung quanh đó đều xúm lại, xem cảnh náo nhiệt.

Tôi ngậm ngùi từ biệt cha mẹ, huynh muội, lên kiệu vào cung. Lúc ngồi trong kiệu, bên tai là tiếng pháo đi đùng, kèn trống rền vang nhưng tôi vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng nước nở nghẹn ngào của mẹ và hai tiểu muội.

Lưu Chu và Hoán Bích theo tôi vào cung, chúng là a hoàn hầu hạ bên tôi từ nhỏ. Lưu Chu nhanh nhay, quyết đoán, có tài ứng biến, Hoán Bích tinh tế, tỉ mỉ, dịu dàng, biết cách chăm sóc người khác. Chúng đều là những phụ

tá đắc lực của tôi, những ngày sống trong cung sau này thực sự không thể thiếu sự giúp đỡ chu toàn của chúng. Trong cuộc tranh đấu sinh tồn nơi cung cấm, người hầu bên cạnh không thể tin tưởng được thì chẳng khác nào đứng bên bờ vực thẳm, bất cứ lúc nào cũng phải đối diện với nguy cơ trượt ngã mà tan xương nát thịt.

Giờ lành đã tới, dưới sự hướng dẫn của chấp lễ đại thần, tôi vịn tay cung nữ bước xuống kiệu. Kiệu dừng bên ngoài cửa Trinh Thuận, vì chỉ là phi tần nhỏ bé, không phải chính cung Hoàng hậu nên chỉ có thể vào cung bằng cửa ngách.

Vừa xuống kiệu đã thấy My Trang và Lăng Dung đứng đó, lòng tôi vốn bồn chồn, bất an giờ bỗng cảm thấy yên ổn trở lại. Theo đúng lễ nghi thì không thể mở miệng nói chuyện, chúng tôi chỉ có thể nhìn nhau, mỉm cười thay cho lời chào hỏi.

Ngày hôm đó, tiết trời thật đẹp, khác hẳn hôm tuyền tú, bầu trời sâu thẳm, xanh biếc như ngọc, không hề có một gợn mây. Ánh mặt trời sớm mai tỏa hơi ấm áp, lấp lánh rực rỡ hết như ánh vàng ròng.

Đứng ngoài cửa Trinh Thuận nhìn thẳng vào hậu cung trong Tử Áo thành, đâu đâu cũng là mái ngói cong vút, ngói lưu ly hai màu vàng kim và xanh nhạt chói lọi dưới ánh mặt trời, trong veo tựa sóng nước khiến người nhìn chói mắt, toát lên một khí thế tráng lệ, hào nhoáng, cát tường của thời thịnh thế.

Tôi tự nhủ đây chính là nơi từ nay về sau mình sẽ sống rồi bất giác ngẩng đầu nhìn bầu trời cao thăm thẳm, một bầy nhạn ríu rít bay về hướng nam, xé rách bầu trời yên bình, xanh ngắt.

Bên ngoài cửa Trinh Thuận, nội thị mặc áo đỏ sậm đứng chờ sẵn từ lâu, dưới sự bảo vệ của Loan Nghi vệ và Vũ Lâm thị vệ, họ dẫn tôi và mấy tiểu

chủ còn lại đi về phía cung thất riêng của mình. Bước qua cửa Trinh Thuận, băng qua đường lớn, theo đường hẻm vòng qua phía tây, hai bên là bờ tường cung điện sơn đỏ, cao ngất tựa một con rồng đỏ cực lớn, quanh co, không sao nhìn thấy tận cùng. Bên trong là vô số đền đài cung điện, trải dài không dứt. Đi được một lúc, bằng thời gian cạn một chung trà, chúng tôi dừng lại trước một cung điện. Trên tấm biển treo cao là ba chữ lớn bằng vàng rồng: Đường Lê cung.

Đường Lê cung là cung thất rất nhỏ trong hậu cung, nằm ở góc tây nam Thượng Lâm uyển, là một nơi vô cùng tĩnh lặng, có hai tầng. Vào cửa, băng qua một mảnh sân rộng là chính điện Oánh Tâm đường, đằng sau Oánh Tâm đường có một hoa viên nhỏ. Hai bên đông tây là hai tòa điện phụ, phía nam là Âm Lục hiên, nơi tránh nóng mùa hè dành cho cung tần. Hành lang phía trước của chính điện và hai chái điện phụ thông với hành lang phía sau Âm Lục hiên, tạo thành kiến trúc tứ hợp viện. Phía trước Oánh Tâm đường có trồng hai gốc tây phủ hải đường cực lớn, tuy không phải độ trở hoa xuân nhưng trên cành đã kết chi chít quả đỏ thắm như san hô, phối với nền lá xanh ngắt được gió sương tắm mát, nhìn cũng khá vui mắt. Trong vườn, ngay phía trước hành lang vừa được trồng thêm một hàng quế, đều là quế Ngũ Châu vừa được tiến cống. Hoa nở chi chít, từng cụm vàng óng, rực rỡ lấp ló nơi kẽ lá, tỏa hương ngào ngạt đến nức mũi, từ xa ngửi thấy đã như say như mê, tâm tình sáng khoái. Hoa viên sau sảnh trồng đầy hoa lê, tiết trời đã vào thu, đợi đến mùa xuân, hoa nở trắng xóa như tuyết, tỏa hương mê người, khung cảnh tuyệt đẹp đó thật khó diễn tả bằng lời. Hèn gì nơi này được mệnh danh là Đường Lê cung, đúng là một nơi vô cùng tuyệt diệu.

Nguồn ebook: <http://e-bookngontinh.blogspot.com>

Tôi đứng lặng giữa vườn hồi lâu, quét mắt nhìn đám nội giám, cung nữ đang cung kính quỳ thành hai hàng dài bên cạnh khế gập đầu rồi thuận miệng hỏi: "Hoa quế vừa được trồng à?"

Cung nữ đỡ tay tôi cung kính đáp lời: “Theo lệnh của Hoàng hậu, nơi ở của những Quý nhân mới vào cung được trồng thêm hoa quế, ý rằng người mới đến nội cung sẽ gặp nhiều điềm lành.”

Tôi nghĩ bụng, điềm lành thì tốt đấy, chỉ có điều Hoàng hậu làm như vậy có vẻ quá long trọng, dường như cố ý khoa trương điều gì đó. Về mặt văn thân nhiên, tôi để các cung nữ đỡ vào chính điện, ngồi xuống.

Vào sảnh chính của Oánh Tâm đường là thấy ngay một bức cao, đằng trước tấm bình phong gỗ tử đàn chạm trổ, thêu hoa hải đường có đặt một ngai vàng chạm rồng cuộn khúc, kỷ trà, quạt tròn, lò hương, bên trên treo tấm biển bốn chữ Mậu Tu Phúc Huệ do chính tay tiên hoàng Long Khánh đề viết. Đây là nơi tiếp giá chính thức khi Hoàng thượng đến thăm.

Tôi ngồi trong sảnh chính, Lưu Chu, Hoán Bích đứng hầu hai bên. Hai cung nữ khác lập tức bước tới dâng trà. Thủ lĩnh nội giám của Đường Lê cung là Khang Lộc Hải và cung nữ quản sự Thôi Cận Tịch bước vào sảnh phía tây dập đầu thỉnh an tôi. "Nô tài là Khang Lộc Hải, thủ lĩnh nội giám chính thất phẩm chấp thủ của Đường Lê cung, tham kiến Hoàn Quý nhân, nguyện Hoàn Quý nhân như ý cát tường!" "Nô tỳ là Thôi Cận Tịch, cung nữ quản sự chính thất phẩm thuận nhân của Đường Lê cung, tham kiến Hoàn Quý nhân, nguyện Hoàn Quý nhân như ý cát tường!"

Tôi liếc mắt nhìn qua hai người họ. Khang Lộc Hải khoảng ba mươi tuổi, vừa nhìn đã biết là một tay thông minh, hai mắt đảo qua đảo lại lia lịa. Thôi Cận Tịch trên dưới ba mươi, mặt thon dài, da trắng trẻo, hai mắt đen láy thoáng nét thông minh, bộ dạng hiền hậu, vừa nhìn tôi đã thấy mến ngay.

Hai người họ quỳ bái ra mắt xong thì đến bốn tay nội giám và sáu ả cung nữ dưới quyền dập đầu chính thức ra mắt tôi rồi lần lượt báo danh. Tôi chậm rãi nhấp ngụm trà Lục An, ngắm nhìn phù điêu bằng gỗ lê chạm trổ trên xà nhà, không thốt một lời.

Trước mặt hạ nhân, tôi biết trầm lặng là một cách uy hiếp rất hiệu quả. Quả nhiên bọn họ cup mắt, cúi đầu, không dám thở mạnh, cả Oánh Tâm đường im ắng đến mức một cây kim rơi xuống đất cũng nghe thấy tiếng.

Nhấp xong hai ngụm trà nữa, tôi mới tùm tùm cười, ra lệnh cho bọn họ đứng lên.

Tôi đẩy nắp chung trà sứ xanh, cũng không thềm nhìn bọn họ, chỉ chậm rãi nói: "Từ nay về sau, các người đã là người của ta, làm việc cho ta thì lanh lợi là một phẩm chất tốt, chỉ có điều..." Tôi ngẩng đầu, lạnh lùng quét mắt nhìn bọn họ một lượt. "Làm nô tài, điều quan trọng nhất là phải trung thành, nếu lòng không hướng về chủ nhân mà chỉ nghĩ đến những trò đi ngang về tắt thì cái đầu của các người sẽ khó mà lạnh lặn trên cổ! Đương nhiên, nếu các người hết lòng trung thành, ta sẽ đối xử tốt với các người."

Sắc mặt đám người đứng bên dưới lập tức thay đổi, bọn họ luôn miệng nói: "Chúng nô tài quyết không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với tiểu chủ, nhất định sẽ một lòng trung thành hầu hạ tiểu chủ!"

Tôi hài lòng mỉm cười, ra lệnh: "Thưởng!" Lưu Chu, Hoán Bích lập tức lấy bạc vụn chuẩn bị từ trước ra phân phát cho bọn họ. Cả đám nội giám, cung nữ vâng vâng dạ dạ, rồi rít tạ ơn.

Chiêu vừa ban ân vừa ra oai này trong tương lai chưa biết có hiệu quả gì hay không nhưng hiện thời đã đủ sức trấn áp được đám nô tài. Tôi biết về sau, muốn quản thúc bọn họ, để bọn họ ngoan ngoãn vâng lời hầu hạ phục vụ tôi thì phải làm cho bọn họ khiếp sợ trước. Tuyệt đối không thể trở thành một chủ nhân yếu đuối, bất lực bị đám người hầu lấn lướt qua mặt.

Cận Tịch bước lên khuyên: "Tiểu chủ hôm nay chắc mệt rồi, xin theo nô tỳ đi nghỉ ngơi một lát!"

Tôi lấy làm lạ, hỏi: "Không dẫn ta đi bái kiến chủ nhân của cung này sao?"

Cận Tịch vội đáp: "Tiểu chủ chắc chưa biết rồi, Đường Lê cung không có chủ nhân, hiện giờ Quý nhân là người có địa vị cao nhất."

Tôi vừa định hỏi trong cung này còn ai ở nữa, Cận Tịch đã lanh lợi đoán được ý của tôi, bèn lên tiếng: "Ngoài ra điện phụ phía đông là nơi ở của Thuần Thường tại, vừa vào cung bốn hôm trước, điện phụ phía tây là nơi ở của Sử Mỹ nhân, vào cung đã được ba năm nay rồi. Một lát nữa thôi họ sẽ đến gặp Quý nhân tiểu chủ."

Tôi mỉm cười đáp lại: "Ta biết rồi!"

Đằng sau cửa ngăn bằng gỗ lê chạm trúc xanh biên bức lưu ly và cửa ngăn gỗ lê chạm sen tịnh đế lưu ly là đông tây Noãn các. Buồng lò sưởi phía đông là nơi dành riêng cho Hoàng đế nghỉ ngơi mỗi khi đến thăm phi tần, buồng lò sưởi phía tây là nơi nghỉ ngơi thường ngày của tôi, buồng ngủ nằm ở sảnh sau của Oánh Tâm đường.

Cận Tịch đỡ tôi tiến vào sảnh sau. Sảnh sau được ngăn làm hai gian chính, thứ bởi vách ngăn gỗ lê khắc hoa văn vạn phúc vạn thọ chạm trở ngọc lưu ly, bố trí hết sức lịch sự, tao nhã.

Tôi dịu giọng, hòa nhã hỏi Cận Tịch: "Thôi Thuận nhân vốn là người ở đâu? Sống trong cung bao lâu rồi?"

Nàng ta lộ vẻ hoảng hốt, lập tức quỳ xuống, thưa: "Nô tỳ không dám! Tiểu chủ cứ gọi thẳng tên của nô tỳ là được!"

Tôi đích thân đỡ nàng ta đứng dậy, mỉm cười, nói: "Không cần hoảng sợ như vậy! Ta trước giờ quen sống thoải mái, không ưa gò bó, trên danh nghĩa

chúng ta là chủ tớ nhưng người lớn tuổi hơn ta, từng trải chuyện đời, trong lòng ta cũng rất kính trọng người. Người cứ đứng dậy nói chuyện!"

Lúc này nàng ta mới chịu đứng dậy, vẻ mặt vô cùng cảm kích, cung kính thưa: "Tiểu chủ nói vậy thì nô tỳ hổ thẹn đến chết mất! Nô tỳ vốn là người Vĩnh Châu, từ nhỏ đã vào cung làm cung nữ, trước đây từng hầu hạ Khâm Nhân Thái phi. Nhờ làm việc không đến nỗi quá vụng về nên mới được điều đến đây hầu tiểu chủ."

Tôi càng vui vẻ, ôn hòa nói: "Người từng hầu hạ Thái phi, nhất định là kẻ hiểu chuyện, đáng tin cậy. Ta có người hầu hạ thì tha hồ yên tâm rồi! Từ nay về sau, chuyện vặt trong Đường Lê cung phải phiền người và Khang công công lo liệu rồi!"

Mặt nàng ta ửng hồng, thành khẩn thưa: "Được hầu hạ tiểu chủ là phúc đức của nô tỳ, nô tỳ nhất định sẽ cố gắng hết sức mình!"

Tôi quay đầu gọi Hoán Bích, dặn dò: "Lấy một đôi vòng vàng ra thưởng cho Thôi thuận nhân." Rồi lệnh cho nàng ta lấy thêm một đỉnh vàng thưởng thêm cho Khang Lộc Hải.

Khang Lộc Hải được thưởng, vừa mừng vừa lo tiến vào cùng Cận Tịch cung kính tạ ơn tôi, hầu hạ tôi nghỉ ngơi xong thì lui ra lo liệu những việc vặt khác.

Chương 4: Hoa phi Thế Lan

Tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa, tôi vẫn còn cảm thấy hơi uể oải. Cận Tịch dẫn theo các cung nữ Phạm Nhi, Bội Nhi, Tinh Thanh và Cúc Thanh hầu hạ

tôi rời giường, thay áo. Bốn người họ vẫn còn nhỏ tuổi, Phạm Nhi, Bội Nhi khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, Tinh Thanh, Cúc Thanh lớn hơn một chút, khoảng mười tám tuổi, đi theo Cận Tịch học lễ nghi và cách hầu hạ chủ nhân, bề ngoài cũng khá là lạnh lợi.

Vừa thay y phục xong, nội giám Tiêu Ân Tử bên ngoài cửa báo vọng vào là có Sử Mỹ nhân và Thuần Thường tại đến thăm tôi.

Sử Mỹ nhân có vóc người thon thả, dung mạo xuất chúng, nhất là sống mũi dọc dừa, một vẻ đẹp mỹ lệ. Chỉ có điều, đầu mày cuối mắt nàng ta có chút ử ê, chắc những ngày sống trong cung cũng chẳng dễ dàng gì, nàng ta cư xử với tôi khá khách sáo, thậm chí còn nịnh hót lấy lòng. Thuần Thường tại còn nhỏ tuổi, mới tròn mười ba, vóc dáng nhỏ nhắn, ngây thơ, hồn nhiên, mặt vẫn vương nét trẻ con. Mọi người khách sáo chào hỏi nhau rồi ngồi xuống uống trà.

Sử Mỹ nhân tuy có chức vị thấp hơn tôi nhưng dù sao cũng lớn tuổi hơn, lại vào cung từ lâu, tôi cư xử với nàng ta khá nhún nhường, luôn miệng gọi nàng ta là "Sử tỷ" rồi lại gọi người đem bánh ngọt ra mời mọi người cùng ăn. Thuần Thường tại còn nhỏ tuổi, lại vừa tiến cung nên vẫn rất nhút nhát, tôi bèn lệnh cho người hầu bưng cho nàng ta món trà sữa tươi, lại giới thiệu cho nàng ta mấy món kẹo ngọt, bánh ngọt, bánh rán, bánh in xốp, bánh phù dung vị ngọt, hình dáng đẹp dễ... Nàng ta quả nhiên thích mê, chẳng mấy chốc đã thân thiết gọi tôi là "Hoàn tỷ".

Tôi thực lòng cảm thấy mến nàng ta, nhớ tới Ngọc Dao và Ngọc Nhiêu ở nhà nên lại càng cảm thấy gần gũi. Khi họ đứng dậy cáo từ ra về, tôi còn đặc biệt dặn dò Phạm Nhi cầm theo một gói bánh ngọt đưa cho nàng ta.

Sau khi họ rời đi, tôi mới thản nhiên nói với Cận Tịch: "Sử Mỹ nhân đúng là đẹp thật!"

Nàng ta hơi sững người, nhưng sau đó lập tức hiểu ý, nhanh chóng lướt mắt quan sát bốn phía, thấy không có ai mới bước lại gần tôi, nói khẽ: "Hoa Phi nương nương tài mạo song toàn, được sủng ái nhất trong cung đấy ạ!"

Tôi thầm khen nàng ta cẩn trọng, dè dặt, câu trả lời của nàng ta tuy ông chẳng bà chuộc, chẳng liên quan gì đến lời nhận xét của tôi nhưng vô tình mà hữu ý nói cho tôi biết: Sử Mỹ nhân thực sự không được Hoàng thượng sủng ái.

Thảo nào khi nãy, vẻ mặt nàng ta nhìn tôi có chút kỳ quặc, vừa ganh tỵ lại vừa kỳ vọng, giọng điệu vô cùng khiêm tốn. Quá nửa là nàng ta hy vọng tôi được sủng ái, để rồi nhờ ở cùng cung điện mà có thể chia sẻ chút ân sủng của Hoàng thượng. Tôi khẽ lắc đầu, chỉ cảm thấy nàng ta thật đáng thương rồi không muốn nghĩ thêm nữa.

Lúc ăn bữa tối, tôi thấy Cận Tịch dẫn theo Lưu Chu, Hoán Bích cùng kính đứng hầu một bên, ngoài cửa đây cung nữ, nội giám nhưng chẳng có một tiếng động nào, đến tiếng hít thở mạnh cũng không nghe thấy. Tôi nghĩ bụng, quy củ trong cung thật là nghiêm ngặt, không thể so với nhà thường dân.

Dùng bữa xong, cung nữ bưng một chiếc khay sơn đen đến dâng trà. Phương Nhược cô cô từng kể rằng, trong cung, sau khi dùng bữa thì chung trà dâng lên đầu tiên là để súc miệng, tẩy đi mùi thức ăn sau khi ăn. Quả nhiên lại có người bưng ống nhổ đến. Tôi súc miệng xong thì trà dùng để uống mới được dâng lên. Tôi nhấp một ngụm rồi mỉm cười, ra lệnh: "Khoan hãy dọn thức ăn xuống! Các người đứng trơ ra đó làm gì, cứ ăn hết mấy món này đi! Đừng vì hầu hạ ta mà để bản thân đói ngấu."

Mấy người hầu vội vã tạ ơn rồi bưng bát dùng bữa.

Tôi bước vào buồng sưởi, nằm nghiêng nghỉ ngơi, nhìn qua tấm đệm màu xanh lơ thêu hoa rải rác trên chiếc ghế đối diện, cỗi lòng mờ mịt như nước thủy triều, rồi bời, hỗn loạn chẳng khác gì những nét hoa văn vụn vặt thêu trên tấm đệm.

Một đêm bình lặng trôi qua.

Ngày hôm sau thức dậy rửa mặt, chải đầu, dùng xong bữa sáng, tôi chợt nghe ngoài cửa, Khang Lộc Hải cất giọng the thé bẩm báo có nội thị hoàng môn là Giang Phúc Hải đến truyền chỉ. Tôi vội đứng dậy, bước ra gian chính của Óanh Tâm đường tiếp chỉ, nghĩ bụng hoàng môn nội thị là nội giám chuyên phục thị Hoàng hậu, hẳn đây là ý chỉ của Hoàng hậu.

Tôi cung kính quỳ xuống nghe tuyên đọc ý chỉ: "Phụng ý chỉ của Hoàng hậu, truyền cung tần mới ba ngày sau, vào giờ Mão đến điện Chiêu Dương ở Phụng Nghi cung tham kiến Hoàng hậu và tần phi trong hậu cung."

Phượng Nhược cô cô từng nói, chỉ sau khi tham kiến hậu phi rồi mới được sắp xếp thị tẩm. Ba ngày nghỉ ngơi này coi như để cung tần mới làm quen với cuộc sống trong cung.

Tôi vội tiếp chỉ, ra lệnh cho Cận Tịch tiễn nội giám ra về.

Hoàng môn nội thị vừa đi thì có người báo Hoa Phi có ban thưởng.

Thủ lĩnh nội giám của cung Hoa Phi ở là Chu Ninh Hải tiến lên thi lễ thỉnh an, vung tay ra lệnh cho tiểu nội giám đi sau khiêng ba hộp lễ vật lớn, cười, nói với tôi: "Hoa Phi nương nương đặc biệt lệnh cho nô tài đưa số lễ vật này ban thưởng cho tiểu chủ."

Tôi cười tươi như hoa, thưa: "Đa tạ ý tốt của nương nương! Xin công công chuyển lời tạ ân của thần thiếp đến nương nương. Mời công công ở lại

uống chung trà nghỉ ngơi rồi hẵng đi tiếp!"

Chu Ninh Hải khom người, đáp: "Nô tài nhất định sẽ chuyển lời! Nô tài còn phải vội đi đến chỗ các tiểu chủ khác thật tình không có thời gian uống trà, đành phụ lòng thịnh tình của Hoàn Quý nhân rồi!"

Tôi đưa mắt ra hiệu cho Hoán Bích, nàng ta lập tức lấy hai đỉnh bạc đưa cho hắn. Tôi mỉm cười, cảm ơn: "Thật phiền công công quá! Vậy không dám cản trở việc chính của công công nữa!" Chu Ninh Hải cụp mắt, lập tức cất hai đỉnh bạc vào tay áo rồi mỉm cười cáo từ.

Phẩm Nhi và Bội Nhi mở hộp ra xem, trong hộp là trang sức bằng vàng bạc cùng lụa the gấm đoạn. Phẩm Nhi hớn hờ chúc mừng tôi: "Chúc mừng tiểu chủ. Hoa chủ tử đúng là rất coi trọng tiểu chủ!"

Tôi quét mắt nhìn quanh một lượt, thấy mọi người đều lộ vẻ vui mừng, bèn lệnh cho nội giám khiêng vào kho ghi sổ.

Thấy mọi người đồng loạt lui ra, Lưu Chu mới bước lên, bẩm: "Nô tỳ vừa nghe ngóng xong, ngoài My Trang tiểu chủ không khác biệt nhiều so với tiểu thư, các tiểu chủ khác không ai được ban thưởng hậu hĩnh thế này."

Nét cười nơi khóe môi tôi dần tan biến. Lưu Chu quan sát sắc mặt tôi, khẽ khàng thưa: "Hoa Phi nương nương ban thưởng hậu hĩnh như vậy, chắc hẳn có ý muốn lôi kéo My Trang tiểu chủ và tiểu thư người đó!"

Tôi nhìn cánh cửa sổ sơn đỏ, dán giấy vải dày ấm, trầm giọng: "Có phải ý như vậy không, vẫn còn quá sớm để phán đoán!"

Tặng thưởng của Hoa Phi vừa tới, tặng phẩm của Lệ Quý tần và Tào Dung hoa cũng tới ngay sau. Cận Tịch đã sớm cho tôi biết, Lệ Quý tần và Tào Dung hoa đều là tâm phúc của Hoa Phi, trước giờ đều do Hoa Phi đốc

lòng bồi dưỡng, đề cử thăng chức, cũng chiếm được vài phần sủng ái của Hoàng đế. Tuy không thể sánh được với Hoa Phi nhưng so với những tần phi khác thì vẫn khá hơn nhiều.

Tặng phẩm của các tần phi khác lần lượt được chuyển tới, suốt buổi sáng, người ra kẻ vào tấp nập, đông như trẩy hội.

Trưa hôm đó, tôi cảm thấy mệt mỏi rã rời, bèn dẫn dò ba người Cận Tịch, Lưu Chu và Hoán Bích ở gian chính tiếp nhận lễ vật, còn mình thay xiêm y, ngồi bên cửa sổ gian phụ buông sưỡi đọc sách. Đọc được một lát, thấy ánh mặt trời dần tắt, chỉ còn lưu lại vài vệt sáng lốm đốm trên mặt chiếc kỷ trà khắc hình hoa mai sơn đỏ, tôi cảm thấy có chút uể oải. Chợt nghe ngoài cửa có người báo Thảm Tiểu nghi đến chơi, trong lòng tôi vui sướng, vội đặt sách xuống, đứng dậy tiếp đón. Vừa đến gian chính phía tây, My Trang đã tươi cười, uyển chuyển bước vào, nói: "Muội muội của ta nhàn rồi thật đấy!"

Tôi tủm tỉm cười, đáp: "Người vừa vào cung thì có việc gì bận chứ?" Rồi vờ giận dỗi. "My tỷ không chịu đến thăm muội sớm, làm muội buồn chán đến chết!"

My Trang nghe thấy vậy bèn cười, trêu: "Muội mà buồn chán đến chết ư? Ta e là muội nhận tặng phẩm đến mỏi tay thì có!"

Nét cười của tôi nhạt đi, thấy bên cạnh chỉ còn lại mỗi Thái Nguyệt, a hoàn hầu cận My Trang, tôi mới lên tiếng giải thích: "Lẽ nào tỷ còn không hiểu muội vốn không ưa những việc này?"

My Trang kéo tay tôi ngồi xuống rồi nhỏ giọng nói: "Tỷ cũng được ban thưởng không ít, chuyện tốt thôi nhưng chỉ sợ phô trương quá khiến các cung tần mới tiến cung khác lườm nguýt!"

Tôi khẽ buông tiếng thở dài. "Muội biết chứ! Nhưng cũng chỉ biết tự lo thân mà thôi!"

Nói chuyện phiếm một lát, Khang Lộc Hải tiến vào, hỏi: "Cơm tối đã chuẩn bị xong, Quý nhân muốn dùng ngay hay đợi thêm lát nữa?"

Tôi đáp: "Cứ mang vào ngay đi, càng nóng sốt càng tốt. Ta sẽ dùng bữa với Tiểu nghi tiểu chủ."

My Trang mỉm cười, nói đùa: "Đến thăm muội, còn phiền muội một bữa cơm nữa!"

Tôi nhìn tỷ, nói: "Tỷ ăn cùng muội cho vui, chỉ cần nhìn tỷ thôi, muội cũng muốn ăn thêm một bát cơm rồi!"

My Trang lấy làm lạ. "Sao muội lại nói thế?"

Tôi chớp chớp mắt, giả bộ thầy đồ giảng sách, vờ vuốt râu, ngâm nga: "Tỷ chưa nghe câu cổ nhân hay nói: "Sắc đẹp cũng có thể ăn được" sao?"

My Trang phì cười, mắng yêu tôi: "Chẳng ra dáng tiểu thư con nhà lành chút nào!"

Ăn xong bữa tối, tôi và My Trang ngồi dưới đèn xem mẫu thêu.

Vừa ngẩng lên liền thấy An Lăng Dung đang cười hì hì đứng trước cửa ngăn, tôi vừa bất ngờ vừa vui mừng, vội vàng gọi nàng ta cùng ngồi xuống, rồi trách móc tại sao nội giám bên ngoài không chịu báo trước.

Lăng Dung có chút ngượng ngùng, phân bua: "Hoàn tỷ đừng trách bọn họ, là muội bảo bọn họ đừng thông báo đấy chứ, muốn gây bất ngờ cho tỷ mà, không ngờ lại làm tỷ giận, Lăng Dung sai rồi!"

Tôi vội cười, đáp: "Muội có làm sai gì đâu, muội có ý tốt đây chứ! Tỷ chẳng qua chỉ mắng bọn họ một câu lấy lệ mà thôi, muội đừng tự trách!"

Về mặt Lăng Dung lúc này mới dẫn ra, mỉm cười rồi cùng ngồi xuống. Nàng ta nói với My Trang: "Khi này muội sang Sướng An cung thăm tỷ trước rồi định rủ tỷ sang đây thăm Hoàn tỷ, ai ngờ cung nữ trong Tồn Cúc đường nói tỷ đã sang đây từ sớm rồi, hóa ra muội đây chậm một bước."

My Trang cười, nói: "Không chậm chút nào, vừa kịp lúc xem mẫu thêu này, Hoàn muội khéo tay lắm đấy!"

Mặt tôi thoáng ửng hồng, không thềm để ý tới lời tỷ ấy nói.

Hoán Bích rót trà bung đến. "Mời An Tuyền thị dùng trà! Hoán Bích biết Tuyền thị không thích trà Lục An nên cố ý đổi sang trà thơm này."

Lăng Dung mỉm cười cảm ơn. "Cảm ơn người đã phí tâm để ý!"

Hoán Bích nhún người, đáp: "Lăng Dung tiểu chủ và My Trang tiểu chủ cùng tiểu thư chúng nô tỳ tình như tỷ muội ruột thịt, nô tỳ sao dám lơ là kia chứ?"

My Trang phá lên cười. "Khéo miệng quá! Quả nhiên là người hầu của muội, đúng là chủ nào tớ nấy mà!"

Mặt tôi càng đỏ hơn. "My tỷ chỉ thích đùa muội thôi! Nó lạnh lợi chỗ nào kia chứ, chỉ là hầu hạ bên muội lâu ngày nên nhớ lâu hơn người khác chút thôi!"

My Trang nói: "Đương nhiên đám a đầu hầu hạ chúng ta từ nhỏ thì thân cận hơn rồi!", rồi lại hỏi Lăng Dung: "Muội không dẫn theo a hoàn hầu cận,

thế giờ muội có bao nhiêu cung nữ hầu hạ? Họ hầu hạ muội có tốt không?"

Lăng Dung đáp: "Cũng không có gì đáng chê trách nhưng bốn cung nữ hầu hạ muội thì có hai đứa mới mười hai tuổi, cũng chẳng mong bọn chúng làm được chuyện gì ra hồn. May mà muội sống cũng đơn giản nên như thế là được rồi."

Tôi cau mày, không hài lòng nói: "Có vài người như thế thì sao đủ được? Dẫn chúng ra ngoài cũng mất mặt!"

Tôi bèn gọi Cận Tịch vào, dặn dò: "Bây giờ ngươi đi bẩm với Hoàng hậu nương nương trước, sau đó đưa một cung nữ mười tám tuổi dưới quyền ta qua bên đó hầu hạ An Tuyên thị."

Cận Tịch vâng dạ, lát sau quay lại, bẩm: "Nô tỳ đã chọn Cúc Thanh qua đó, nàng ta từng làm việc ở Tứ Cháp khố, tính tình cũng ôn trọng."

Tôi gật đầu cho nàng ta lui xuống rồi nói với An Lăng Dung: "Lát nữa tỳ sẽ cho nàng ta theo muội về. Muội thiếu thứ gì thì cứ sang nói với tỳ và My tỳ nhé!"

My Trang gật đầu đồng ý. "Các tỳ có thứ gì thì muội nhất định cũng có phần, yên tâm đi! Hôm nay tỳ được ban thưởng ít đồ, có mấy tấm đoạn^[1] hợp với vóc dáng muội lắm, lát nữa tỳ sẽ sai người đưa sang Minh Sát cư cho muội."

[1] Đoạn: gấm, vóc.

Lăng Dung vô cùng cảm kích, nói: "Tình nghĩa của hai tỳ, Lăng Dung xin khắc ghi trong lòng!"

Tôi nói ngay: "Có gì đâu! Tỷ muội chúng ta phải biết giúp đỡ lẫn nhau mới phải."

Ba người chúng tôi nhìn nhau mỉm cười, lòng hiểu lòng, sáu bàn tay siết chặt thân tình.

Ba ngày sau, mới canh tư tôi đã thức dậy, rời giường, tắm rửa thay quần áo, trang điểm xinh đẹp. Sau khi tôi vào cung, đây là lần đầu tiên gặp hậu phi trong hậu cung, lần ra mắt này rất quan trọng. Đám cung nhân ai nấy đều có phần hồi hộp, hầu hạ vô cùng cẩn thận, chu đáo.

Lưu Chu, Hoán Bích cẩn trọng trang điểm cho tôi, Bội Nhi đứng bên bưng hộp đựng trang sức, khuyên nhủ: "Lần đầu tiên tham kiến Hoàng hậu, tiểu chủ nên trang điểm kỹ càng một chút để nhan sắc nổi bật hơn các phi tần khác mới phải!" Lưu Chu quay đầu lườm nàng ta, không nói tiếng nào, nàng ta lập tức cúi gầm mặt, không dám nói gì nữa.

Tôi thuận tay vén tóc ra sau gáy, thản nhiên ra lệnh: "Chải tóc cao kiểu Như ý là được." Đó là kiểu tóc búi bình thường và phổ thông nhất trong cung. Bội Nhi dâng hộp đựng trang sức, tôi chọn một đôi trâm đôi mỗi hình hoa cúc, vừa hợp thời, màu sắc lại đơn giản, nền nã. Sau búi tóc đính thêm một cây trâm nhỏ bằng bạc nạm vàng tạo hình hoa bướm, lại chọn một bộ cung trang gấm Vân Nam óng ả, thêu hoa chìm màu đỏ nhạt, màu sắc vừa vui mắt vừa không quá nổi bật, không thể vạch lá tìm sâu mà bắt lỗi được. Tôi biết mình đã quá nổi bật trong số cung tần vừa được tấn phong, bị nhiều người lườm nguýt, lần tham kiến này có mặt Hoa Phi, thực sự không thể nổi trội quá được, càng khiêm tốn, nhún nhường càng tốt. Cận Tịch tiến vào, thấy tôi trang điểm như vậy thì mỉm cười đầy vẻ thấu hiểu. Tôi biết nàng ta cũng tán thành cách ăn mặc của tôi, trí tuệ vượt hẳn đám người hầu khác. Tôi có ý muốn đề bạt Cận Tịch, chỉ là mới ở chung với nàng ta chưa lâu, chưa biết gốc rễ, không dám tùy tiện tin người, gửi gắm trọng dụng.

Cung kiệu đã chờ sẵn trước cửa, Thuần Thường tại đã trang điểm, ăn mặc đẹp để đợi tôi đi cùng. Hai người chúng tôi lần lượt lên kiệu, Khang Lộc Hải và Cận Tịch đi theo sau. Đi được hồi lâu mới nghe thấy một giọng nói the thé cất lên bên ngoài kiệu: "Đã đến Phụng Nghi cung, xin mời Hoàn Quý nhân xuống kiệu!" Sau đó, một nội giám đến vén rèm, Khang Lộc Hải tiến lên đỡ tay tôi, cùng tiến vào điện Chiêu Dương.

Trong số mười lăm tú nữ thì có tám, chín người đã ở đây, các phi tần cũng lục tục đến nơi. Mọi người theo thân phận, địa vị lần lượt ngồi xuống, trong điện im ắng không một tiếng động. Chỉ nghe thấy tiếng bước chân vội vã, tiếng ngọc bội leng keng, mùi hương ngan ngát lan tỏa, Hoàng hậu đã được đám người hầu tùm tùm đưa lên ngồi trên bảo tọa. Mọi người vội vàng quỳ xuống thỉnh an, đồng loạt hô lớn: "Hoàng hậu nương nương vạn an!"

Hoàng hậu đội mũ phượng đính hạt châu và lông trĩ màu tím, vận triều phục đỏ thẫm thêu loan điều triều phụng bằng chỉ bạc, khí độ trầm tĩnh, ung dung. Hoàng hậu mỉm cười thân thiết, lên tiếng: "Các muội đến sớm thế? Bình thân đi!"

Giang Phúc Hải hướng dẫn các cung tần vừa được tấn phong khấu đầu hành đại lễ với Hoàng hậu. Hoàng hậu nhận lễ, lại sai nội giám ban thưởng lễ vật, mọi người vội tạ ơn.

Vị trí đầu tiên bên trái Hoàng hậu để trống, Hoàng hậu cup mắt nhìn qua, Giang Phúc Hải vội bẩm: "Đoan Phi nương nương mệt trong người, hôm nay không thể đến được."

Hoàng hậu "ừ" một tiếng, nói: "Trước giờ Đoan Phi vốn không được khỏe, sau khi xong lễ, người nhớ phái người đến hỏi thăm!"

Giang Phúc Hải nhìn sang người ngồi vị trí đầu tiên bên phải Hoàng hậu, giới thiệu: "Các tiểu chủ tham kiến Hoa Phi nương nương!"

Tôi vội đưa mắt nhìn qua Hoa Phi, đôi mắt phượng hơi nhếch xéo, lộ vẻ quyến rũ và sắc sảo. Y phục và trang sức của Hoa Phi vô cùng lộng lẫy, chỉ kém Hoàng hậu đôi chút, vóc dáng cân đối, làn da nhẵn mịn, mặt như hoa đào đầm sương, ngón tay búp măng nõn nà, tóc chải kiểu Lũ lộc^[2] lộng lẫy, phức tạp, trên có điểm trâm thoa vàng ròng và ngọc đỏ, càng thêm rực rỡ, lóa mắt. Quả thật là mỹ lệ trời sinh, quyến rũ không ai sánh nổi.

[2] Kiểu tóc gồm nhiều vòng nối tiếp nhau, càng lên cao càng nhỏ lại, hết sức phức tạp, muốn vấn kiểu tóc này phải dùng trụ để đỡ chính giữa.

Hoa Phi "ừ" một tiếng, không cho đứng dậy cũng chẳng nói tiếng nào, chỉ hững hờ nghịch nghịch chiếc nhẫn ngọc phỉ thúy khảm đá quý đeo trên ngón tay, ngắm nghía hồi lâu rồi mỉm cười, nói với Hoàng hậu: "Năm nay Nội vụ phủ dâng ngọc tể thật, màu sắc không thuần và trong trẻo chút nào!"

Hoàng hậu tủm tỉm cười, khuyên: "Chất ngọc của chiếc nhẫn trên tay muội không tốt thì thử hỏi ngọc của ai mới tốt đây? Trước tiên hãy cho các muội đây đứng dậy đi!"

Hoa Phi lúc này mới vờ như sực nhớ ra, quay đầu nói với chúng tôi: "Ta mãi nói chuyện với Hoàng hậu, quên mất các muội vẫn đang hành lễ, các muội đừng trách ta nhé! Đứng dậy đi!"

Các tiểu chủ lúc này mới dám đứng thẳng người, tôi ngoài miệng xưng "không dám" nhưng trong bụng lại nghĩ: cú ra oai phủ đầu này giỏi thật! Trừ Hoàng hậu ra, nàng ta đã khiến tất cả phi tần phải cư xử dè chừng với mình.

Hoa Phi chợt mỉm cười, cất tiếng hỏi: "Thẩm Tiểu nghi và Hoàn Quý nhân là hai người nào?"

Tôi và My Trang lập tức quỳ xuống hành lễ, miệng thưa: "Thần thiếp Tiểu nghi Thẩm My Trang, thần thiếp Quý nhân Chân Hoàn tham kiến Hoa Phi nương nương, nguyện nương nương cát tường!"

Hoa Phi cười mỉm miễn lễ, cất tiếng khen: "Hai muội quả nhiên nhan sắc hơn người, hèn gì Hoàng thượng cũng phải ghé mắt nhìn."

Mặt tôi và My Trang lập tức biến sắc. My Trang vội đáp: "Nương nương quốc sắc thiên hương, ung dung, lộng lẫy mới thật khiến ai cũng phải dõi mắt nhìn theo!"

Hoa Phi cười khẽ. "Cái miệng nhỏ của Thẩm muội ngọt thật đấy! Nhưng nói đến quốc sắc thiên hương, ung dung lộng lẫy, chẳng phải càng giống đang nói về Hoàng hậu hay sao?"

Tôi nghĩ bụng: Hoa Phi lợi hại thật, mới mở miệng đã châm chích My Trang rồi, bèn cất tiếng bào chữa: "Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, nương nương ung dung lộng lẫy, bọn thần thiếp không sao bì kịp!"

Hoa Phi nghe vậy mới chịu mỉm cười hài lòng, bỏ mặc hai người chúng tôi, quay sang nói chuyện phiếm với các phi tần khác.

Ngồi phía dưới Hoa Phi là Cẩn Phi. Hoàng đế sủng ái không ít người nhưng dưới Hoàng hậu thì chỉ có Hoa Phi, Đoan Phi, Cẩn Phi là có địa vị cao nhất. Chẳng những bốn vị trí chính nhất phẩm phi là Quý, Thục, Đức, Hiền đều để trống, mà cả chức tòng nhất phẩm phu nhân cũng chỉ để cho có. Đoan Phi Tề Nguyệt Tân, con gái của Hồ Bí Tướng quân Tề Phu, nhập cung sớm nhất, là phi tần đầu tiên bên cạnh Hoàng thượng, lại được phong phi cùng ngày với đương kim Hoàng thượng, thời gian hầu hạ còn lâu hơn

Hoa Phi và cả hai đời Hoàng hậu nhưng mười mấy năm nay vẫn chỉ là phi, đa phần là do chưa sinh nở lần nào lại nghe nói bà ta thân thể yếu đuối, hay đau bệnh, cả năm gặp mặt Hoàng thượng chỉ được đôi ba lần. Cẩn Phi là mẹ đẻ của hoàng trưởng tử, tuy mẹ phú quý nhờ con, được tấn phong làm phi nhưng vì hoàng trưởng tử có tư chất bình thường, không được lòng Hoàng đế nên mẹ ruột nhiều năm liền không được sủng ái. Hoa Phi chỉ mới nhập cung được ba, bốn năm lại có thể đứng đầu ba phi, đúng là được sủng ái vạn phần.

Đương kim Hoàng hậu lúc trước từng là Quý phi địa vị chỉ kém chị ruột là Thuần Nguyên Hoàng hậu, nhà họ Chu ngoài Thái hậu còn có một hậu một phi, quyền thế hiển hách khắp thiên hạ, không ai sánh bằng. Năm đó, ngang hàng với Quý phi là Đức phi và Hiền phi đều đã qua đời, nghe nói cái chết của hai bà phi này có liên quan đến việc Thuần Nguyên Hoàng hậu mất sớm. Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, Hoàng đế mất đi một hậu hai phi cùng một hoàng tử vừa sinh ra đã qua đời. Hoàng thượng đau lòng khôn xiết, từ đó không muốn tấn phong chức vị cao cho phi tần nữa, khiến nữ nhân trong hậu cung, trừ những người sinh được con cái, đều có chức vị không cao.

Lần lượt tham kiến tất cả các tần phi, hai gồi tôi mỗi nhừ. Hoàng hậu hiền hòa lên tiếng: "Các muội đều là những người thông minh, lanh lợi, từ nay về sau cùng ở trong cung nên nhớ, phải hết lòng hết sức hầu hạ Hoàng thượng, sinh con đẻ cháu cho hoàng gia. Các muội cũng phải biết đồng tâm, cư xử hòa thuận với nhau." Mọi người cung kính vâng dạ. Hoàng hậu lại hỏi Giang Phúc Hải: "Bên Thái hậu bảo thế nào?"

Giang Phúc Hải đáp: "Thái hậu nói đã hiểu lòng hiếu thảo của các hậu phi rồi, nhưng người muốn tĩnh tâm lễ Phật, bảo nương nương và các phi tần, tiểu chủ không cần sang Di Ninh cung thỉnh an."

Hoàng hậu gật đầu, quay sang nói với mọi người: "Các muội cũng mệt rồi, hãy lui xuống nghỉ ngơi đi!"

Chẳng mấy chốc mọi người đã đi hết, tôi và My Trang, Lăng Dung cùng quay về, chợt nghe sau lưng có người cười nói: "Khi này hai tỷ ăn nói lanh lợi, khéo léo thật, muội đây thực rất khâm phục!" Ba người chúng tôi quay đầu nhìn, thì ra là Lương Tài nhân cũng tiến cung lần này. Nàng ta chậm chậm bước tới, giọng đầy khiêu khích: "Hai tỷ đây cho đám nô tài mang theo nhiều tặng phẩm như vậy, trong cung còn có chỗ cất giữ hay sao?"

My Trang tủm tỉm cười, hiền hòa giải thích: "Ta và Hoàn Quý nhân đều cho rằng lẽ ra tỷ muội chúng ta nên cùng hưởng ân đức trời ban, đang định sau khi hồi cung sẽ sai người chọn thứ tốt mang đến cung của các tỷ muội khác. Không ngờ Lương muội đây đã đến trước, vậy thì muội cứ chọn thứ mình thích." Nói xong bèn lệnh cho nội giám đưa những món Hoàng hậu đã ban thưởng đến trước mặt Lương Tài nhân.

Ai ngờ Lương Tài nhân chẳng thèm ghé mắt, chỉ thoáng cười lạnh. "Tỷ đây đúng là hiền đức thật, chẳng trách ngày tuyển tú hôm ấy Hoàng thượng cũng phải khen ngợi. Xem ra tỷ quả nhiên biết cách thu phục lòng người!"

Dẫu tính tình My Trang có hiền hậu, biết kiềm chế đến mấy nhưng khi nghe thấy những lời xía xói trắng trợn như thế cũng không sao nhịn được, đứng sững người, giận đến mức mặt mũi đỏ bừng. Tôi cũng thầm cảm thấy căm tức một kẻ đức hạnh như vậy không ngờ cũng trúng tuyển vào cung, đúng là phí phạm nhan sắc mỹ miều mà! Nhưng cách cư xử của tôi và My Trang đã khiến cho nhiều người để ý, nếu lại tiếp tục gây chuyện chỉ e sẽ chuốc thêm vạ vào thân. Đang lúc do dự thì My Trang níu chặt lấy tay áo của tôi, ra hiệu cho tôi đừng kích động làm bừa.

Chỉ thấy Lăng Dung ngày thường vốn nhút nhát nay lại dám bước lên, đến trước mặt Lương Tài nhân, mỉm cười thưa: "Nghe nói Lương tỷ đây

xuất thân từ một gia đình dòng dõi, muội vô cùng ngưỡng mộ!"

Lương Tài nhân kiêu ngạo đáp: "Nhà ta là thế gia dòng dõi nổi tiếng ở Tam Dương, con gái của huyện thừa còn con nhà người sao mà sánh được? Đúng là dung tục không chịu nổi mà!"

Lăng Dung không hờn không giận, vẫn giữ nụ cười mỉm đúng mực, không kiêu ngạo, không xiêm ninh, nói tiếp: "Muội đây vốn ngưỡng mộ danh tiếng của tử từ lâu, chỉ tiếc là trăm nghe không bằng một thấy. Muội đây thực sự nghi ngờ lời đồn về gia thế của tử chỉ là lời đồn nhảm mà thôi!"

Lương Tài nhân chẳng hiểu Lăng Dung muốn nói gì, khẳng khẳng nói: "Người không tin thì có thể đi nghe ngóng ở vùng Tam Dương..."

Tôi, Lăng Dung và My Trang không kìm được phá lên cười thành tiếng, đến đám nội giám, cung nữ ở phía sau cũng che miệng cười trộm. Không ngờ trên đời lại có kẻ ngu ngốc đến vậy, thế mà cũng được phong làm tài nhân, đúng là trò đùa của thiên hạ!

Lương Tài nhân thấy chúng tôi cười phá lên mới vỡ lẽ, mặt lập tức biến sắc, bồng bồng nổi giận, vung tay tát mạnh vào mặt Lăng Dung. Tôi nhanh nhẹn bước lên một bước giơ tay đỡ cái tát của nàng ta, ai ngờ nàng ta phản ứng cực nhanh, tay còn lại tiếp tục giơ lên cao, vung thẳng tới, tôi biết mình khó mà tránh được, hẳn phải gồng mình chịu nổi nhọc ăn tát. Thế nhưng tay nàng ta đang tát mạnh xuống thì bị người khác dùng sức giữ chặt lại, không sao động đậy được nữa.

Tôi nhìn ra sau lưng Lương Tài nhân, lập tức nhún mình hành lễ. "Hoa Phi nương nương cát tường!"

Lăng Dung, My Trang và đám cung nhân đều bất ngờ đến sững người trước hành động của Lương Tài nhân, thấy tôi hành lễ mới sực tỉnh, đồng loạt thỉnh an Hoa Phi.

Lương Tài nhân bị Chu Ninh Hải, nội giám hầu cận của Hoa Phi giữ chặt hai tay, chẳng những không thấy tình hình sau lưng mà còn không có cách nào phản kháng lại được. Nàng ta thấy chúng tôi hành lễ thỉnh an thì sợ đến hồn phi phách tán, toàn thân mềm nhũn. Hoa Phi quát lớn: "Buông ả ra!"

Hai chân Lương Tài nhân lập cập, đứng không vững, lập tức ngã xuống, đập đầu như té sao, đến nói cũng không hết câu, chỉ biết lắp bắp van vãn: "Hoa Phi nương nương tha mạng!"

Ba người bọn tôi cũng cúi thấp đầu, không biết Hoa Phi sẽ xử trí mình như thế nào. Hoa Phi ngồi xuống ghế do đám cung nhân khiêng tới, ung dung lên tiếng: "Mùa thu tới rồi, cảnh sắc trong cung đẹp thật! Tại sao Lương Tài nhân không chịu yên phận tận hưởng cảnh đẹp mà lại cư xử càn rỡ trong Thượng Lâm uyển như vậy cơ chứ?"

Lương Tài nhân nước mắt lưng tròng, nước nở tổ cáo: “An Tuyền thị ăn nói hỗn xược, thần thiếp chỉ định dạy cho ả ta một bài học!”

Hoa Phi không thềm ghé mắt nhìn nàng ta, mỉm cười dịu dàng nói: "Ta cứ tưởng Hoàng hậu và ta đã mất rồi chứ, thế nên mới phải phiền đến Lương Tài nhân ra mặt dạy dỗ cung tần, đúng là vất vả quá!" Nàng ta liếc mắt nhìn Lương Tài nhân đang run lẩy bẩy quỳ mọp dưới đất. "Chỉ có điều, bản cung sợ người không đủ sức gánh vác trách nhiệm vất vả đó, hay để Chu công công đưa người đến một nơi tốt hơn nghỉ ngơi vậy!" Giọng nói của nàng ta nghe uyển chuyển, quyến rũ không kể xiết nhưng bên trong lại ẩn giấu sự đe dọa khó diễn tả thành lời.

[©ENT](#)

Nàng ta ung dung tự đắc nhìn góc phong rụng đầy lá đỏ như máu trong Thượng Lâm uyển, chậm rãi nói tiếp: "Năm nay lá phong đỏ như vậy, cứ thưởng "nhất trọng hồng" cho Lương Tài nhân thôi!"

Tôi nghe nàng ta nói mà kinh hãi, toát mồ hôi hột. "Nhất trọng hồng" là hình phạt để trừng trị phi tần, cung nhân phạm lỗi. Dùng gậy dài hai phân, dài năm thước đánh từ hông xuống chân nữ phạm, không có số gậy cụ thể, cứ đánh đến khi xương gân gãy vụn, máu thịt bầy nhầy mới dừng, từ xa nhìn lại chỉ thấy bãi máu đỏ tươi nên mới được gọi là "nhất trọng hồng". Sau hình phạt tàn nhẫn như vậy, đôi chân của Lương Tài nhân coi như tàn phế!

Chu Ninh Hải dạ một tiếng, gọi mấy tay nội giám sức dài vai rộng đến kéo Lương Tài nhân đi. Bốn phía tĩnh lặng không ai dám ho he một tiếng, Lương Tài nhân đã ngất xỉu, không còn biết gì nữa.

Tim tôi đập thành thịch vì khiếp hãi, Hoa Phi quả nhiên thủ đoạn độc ác, cười cười nói nói vài ba tiếng đã hủy luôn đôi chân của Lương Tài nhân.

Tôi càng nghĩ càng sợ, im lặng hồi lâu, mới nghe Hoa Phi cất tiếng: "Khi này Lương thị địa vị thấp mà dám mạo phạm bề trên, thân thể đề tiện lại dám có ý muốn loạn đánh Quý nhân, khiến ba muội đây sợ hãi. Thôi cứ lui xuống nghỉ ngơi đi!"

Mọi người như được đại xá, vội vã cáo từ, lui xuống. Chỉ nghe "ôi chao" một tiếng, thì ra Lăng Dung đã sợ đến mức chân mềm nhũn. Hoa Phi cười nhạt một tiếng, ra bộ rất đắc ý.

Tôi và My Trang lập tức đỡ Lăng Dung rời đi, đi được một đoạn khá xa mới dám dừng lại. Tôi lệnh cho đám cung nhân theo hầu trở về trước rồi cùng Lăng Dung và My Trang ra Tùng Phong đình ở sâu trong Thượng Lâm uyển ngồi nghỉ ngơi. Lúc này tôi mới rút khăn lụa ra thấm khô mồ hôi lạnh rịn trên trán, chiếc khăn lụa ướt đầm. Ngẩng đầu nhìn My Trang, tôi thấy mặt tỷ ấy cũng tái nhợt, tựa như bị bệnh nặng vừa khỏi. Còn Lăng Dung thì run bần bật, ba người đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy sợ hãi khó mà diễn tả thành lời. Thật lâu sau đó, Lăng Dung mới thốt ra một câu: "Muội sợ đến phát khiếp!"

Tôi trầm ngâm một hồi rồi mới nói: "Trước giờ nghe nói Hoa Phi ỷ được sủng ái nên chẳng ai dám động vào, thật không ngờ nàng ta lại độc ác đến mức này..."

My Trang buông tiếng thở dài. "Chỉ tiếc cho Lương Tài nhân, ả ta tuy gốc nghèo, ngạo mạn nhưng tội không đáng bị trừng phạt đến mức đó."

Lăng Dung vội vã đưa mắt nhìn quanh, sợ bị tai mắt của Hoa Phi nghe thấy. Đến khi tin chắc bốn bề chẳng có ai khác, nàng ta mới nhỏ giọng khê khàng: "Hoa Phi nghiêm phạt Lương Tài nhân, tựa hồ có ý muốn lôi kéo chúng ta."

Tôi lặng yên hồi lâu, thấy trong mắt My Trang cũng đầy vẻ ưu tư, do dự, tỷ ấy hạ giọng nói: "Về sau phải nhìn sắc mặt của người khác mà hành sự, sống thực chẳng dễ dàng gì..."

Ba người nghe tiếng gió thu cuốn lá vàng bay loạt soạt, im lặng chẳng biết nói gì nữa.

Chương 5: Trăm kẻ tránh địch

Lúc tôi về lại Oánh Tâm đường, màn đêm đã buông xuống. Đám Cận Tịch thấy tôi mãi không về thì sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng. Thấy tôi quay về, bọn họ thở phào, kể lại rằng Hoàng hậu truyền ý chỉ, từ đêm mai trở đi, cung tần vừa được tấn phong sẽ bắt đầu được thị tẩm, đặc biệt dặn dò tôi chuẩn bị cho tốt. Tôi nghe xong càng thêm phiền lòng, lo lắng, chẳng buồn ăn cơm tối, chỉ uống mấy ngụm canh rồi đi dạo ngoài sân trước Oánh Tâm đường để giải khuây.

Hoa quế Ngu Châu đang mùa nở rộ, dưới ánh trăng mờ ảo như vô số mảnh vàng vụn li ti, tỏa hương thơm ngát. Tôi chẳng còn lòng dạ nào để ngắm hoa, ngẩng đầu nhìn đèn đài, mái ngói trập trùng như núi bên ngoài cửa cung, tâm trạng vô cùng nặng nề.

Thái độ của Hoa Phi với tôi và My Trang hết sức mơ hồ, tựa như có ý muốn lôi kéo chúng tôi, vừa như muốn dè chừng, giữ khoảng cách nhất định. Do vậy, nàng ta lúc ở điện Chiêu Dương thì lên giọng kẻ cả, trấn áp chúng tôi trước mặt mọi người nhưng trong Thượng Lâm uyển lại thả tay trừng trị Lương tài nhân cho tôi hả giận. Nhưng nàng ta hành xử cũng vô cùng giáo hoạt, rõ ràng Lương Tài nhân ra tay để dạy dỗ Lăng Dung nhưng Hoa Phi lại khẳng khái nói lý do trừng phạt Lương thị là vì ả ta đã đắc tội

với tôi. Điều duy nhất có thể khẳng định là, tôi hiện giờ có không ít địch nhân. Từ thái độ của Lương Tài nhân, có thể thấy được sự ganh tỵ và bất mãn của mọi người dành cho tôi. Chỉ có điều, Lương thị kiêu ngạo nên mới trắng trợn mở miệng mắng chửi chẳng chút e dè, lại còn ra tay đánh người. Nhưng mình đao mình thương như thế ít nhất còn có thể bình tới tương đối, nước tới đất ngăn, nếu lỡ ngày mai tôi là người đầu tiên được chọn thị tẩm, được Hoàng đế sủng ái, sau đó sẽ gặp phải vô số người lén lút ám toán, thế thì có đề phòng cách mấy cũng chẳng tránh được, chỉ sợ kết cục của tôi sẽ còn thê thảm hơn Lương thị nhiều!

Nghĩ đến đó, tôi rùng mình khiếp hãi. Hoa Phi tuy có thái độ không rõ ràng nhưng trước mắt chỉ là đứng ngoài xem kịch, chưa có hành động gì đối phó tôi. Nhưng nếu lỡ tôi được Hoàng thượng thương yêu, làm ảnh hưởng đến địa vị của nàng ta, chẳng phải tôi sẽ trở thành cái đinh trong mắt, gai trong thịt của nàng ta hay sao? Khi đó, nàng ta nhất định sẽ mau chóng trừ bỏ tôi để tránh họa về sau. Thế thì trong hậu cung, tôi trước sau đều thụ địch, tình hình thực không ổn. Cha mẹ muốn tôi phải tự bảo vệ thân mình, nếu tôi bị vu oan, cả nhà họ Chân cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Tôi nhìn hoa quế vàng rực rụng lá tả dưới đất, trong lòng thầm tính toán kế sách thoát thân.

Gió đêm thổi qua, tôi cảm thấy có chút lạnh rồi lại chợt ấm hân lên, một chiếc áo choàng gấm được khoác lên người. Tôi quay lại thì thấy Hoán Bích đứng ở sau lưng, lo lắng khuyên: “Đêm về gió lớn, tiểu thư cẩn thận kéo cảm lạnh đấy!”

Tôi mệt mỏi mỉm cười. "Ta cảm thấy trong người có chút không khỏe, người gọi Tiểu Doãn Tử đi mời thái y đến xem sao! Nhớ lấy, phải mời bằng được Ôn Thực Sơ - Ôn đại nhân."

Hoán Bích hốt hoảng gọi Lưu Chu, đỡ tôi vào phòng rồi lệnh cho Tiểu Doãn Tử đi mời Ôn Thực Sơ đến ngay.

Chẳng mấy chốc, Ôn Thực Sơ đã đến. Tôi chỉ đề Lưu Chu, Hoán Bích hầu hạ bên người, còn tất cả những người khác đều phải chờ ở bên ngoài. Ôn Thực Sơ bắt mạch xong, lại quan sát sắc mặt tôi một hồi, ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ, hỏi: "Không biết vì sao mà tiểu chủ lại sinh bệnh?"

Tôi thản nhiên đáp: "Ta vừa bị khiếp sợ một phen, buổi tối lại hơi cảm lạnh."

Tôi nhìn sang hấn, hấn lập tức cup mi mắt, không dám nhìn tôi. Tôi bèn chậm rãi nói tiếp: "Ngày đó trong Khoái Tuyệt hiên, đại nhân từng nói sẽ đối xử tốt với Chân Hoàn cả đời cả kiếp, không biết hôm nay câu nói đó còn có giá trị nữa hay không?"

Cơ mặt Ôn Thực Sơ co giật, hiển nhiên hấn không ngờ tôi lại hỏi câu này, lập tức quỳ xuống, thưa: "Lời này của tiểu chủ vì thần không dám nhận! Nhưng tiểu chủ biết rõ thần trước giờ luôn giữ lời hứa, hướng gì..." Giọng hấn chùng xuống nhưng vẫn kiên định, thành khẩn vô cùng: "Mặc cho tiểu chủ thân ở chốn nào, tình cảm của thần đối với tiểu chủ cũng không bao giờ thay đổi."

Tôi lập tức cảm thấy nhẹ nhõm cả người, Ôn Thực Sơ quả thật là một kẻ chung tình, tôi thực sự không nhìn nhầm người. Tôi vẫy tay ra hiệu cho hấn lại gần. "Trong cung không có chỗ cho cái gọi là tình cảm, người trung thành với ta, chịu giữ lời hứa vậy là đủ rồi." Giọng tôi càng dịu dàng hơn. "Hiện giờ ta có việc cần nhờ, không biết Ôn đại nhân có chịu giúp đỡ hay không?"

Hấn đáp: "Tiểu chủ cứ việc dặn dò!"

Mặt tôi không chút biểu cảm, chăm chăm nhìn vào ánh nến bập bùng sáng tối, hạ giọng: "Ta không muốn thị tẩm."

Hắn giật mình kinh hãi nhưng trong chớp mắt sắc mặt đã trở lại bình thường, lên tiếng dặn dò: "Tiểu chủ cứ an tâm nghỉ ngơi, thần viết xong đơn thuốc sẽ dặn Ngự dược phòng dâng thuốc tận nơi."

Tôi ra lệnh cho Lưu Chu: "Tiễn đại nhân quay về!", lại dặn Hoán Bích lấy một đỉnh vàng đưa cho Ôn Thực Sơ, hắn vừa định từ chối, tôi đã nhỏ giọng khuyên: "Đó là chút lòng thành của ta, huống gì tay không ra ngoài cũng chẳng tiện chút nào!" Hắn nghe vậy mới chịu nhận lấy.

Hoán Bích hầu hạ tôi nằm xuống nghỉ ngơi. Thuốc do Ôn Thực Sơ kê nhanh chóng được đưa tới, Tiểu Ân Tử sắc ngay một tể cho tôi uống, uống xong ngủ một giấc. Ngày hôm sau thức dậy, bệnh của tôi càng trầm trọng. Ôn Thực Sơ bầm lên trên rằng: Hoàn Quý nhân đau tim vì kinh hãi, lại gặp gió lạnh nên phát bệnh theo mùa, cần phải nghỉ ngơi. Hoàng hậu liền phái Lưu an nhân hầu cận đến thăm tôi một phen, luôn miệng tiếc nuối tôi bệnh không đúng lúc chút nào. Tôi cố gắng đứng dậy tạ ơn nhưng lực bất tòng tâm, Lưu an nhân bèn vội vã quay về bẩm báo.

Hoàng hậu lệnh cho Ôn Thực Sơ tập trung chữa bệnh cho tôi, đồng thời cho Thuần Thường tại và Sử Mỹ nhân chuyển ra khỏi Đường Lê cung để tôi có thể yên tâm dưỡng bệnh. Tôi sai Cận Tịch đích thân đến cung Phượng Nghi tạ ơn, rồi bắt đầu cuộc sống một mình ở Đường Lê cung.

Tin tôi mắc bệnh vừa truyền ra, người trong cung ai ai cũng cười chê, cho rằng tôi tuy đẹp như hoa nhưng lại nhát như thỏ đế, nhìn được chứ chẳng dùng được. Qua đó, mọi người càng thêm phần dè chừng, sợ hãi Hoa Phi.

Mấy ngày đầu còn khá ổn, phi tần, tiểu chủ dưới cấp Hoa Phi đều đích thân đến hỏi han, Hoa Phi cũng sai cung nhân đến thăm bệnh, khá là náo nhiệt. Một tháng sau đó, bệnh của tôi vẫn chưa có dấu hiệu thuyên giảm, vẫn tiếp tục nằm liệt giường, tần phi trong cung trước giờ ai cũng khen y thuật của Ôn Thực Sơ cao minh, hần cũng ân cần trị liệu nhưng bệnh của tôi lúc tốt lúc xấu, tái đi tái lại. Ôn Thực Sơ đành bấm báo lên trên rằng cơ thể tôi yếu ớt, không dám dùng thuốc mạnh, phải từ từ điều dưỡng. Điều dưỡng thế này thì hoàn toàn không có kỳ hạn. Tin tức vừa truyền ra, người đến thăm thưa dần, cuối cùng ngoài Thuần Thường tại thỉnh thoảng ghé qua thì chỉ còn My Trang, Lăng Dung và Ôn Thực Sơ là thường hay đến an ủi tôi. Ai cũng biết một tần phi bệnh mãi không dứt, dấu nhan sắc như tiên trên trời cũng chẳng có cách nào được gặp mặt Hoàng thượng, nói gì đến thị tẩm, sủng ái! Cũng may tôi sớm đã lường trước kết quả này, tuy không khỏi than thở người trong cung chỉ biết nịnh hót, bợ đỡ nhưng cũng vui vẻ vì được thanh nhàn, ngày ngày bình yên trong cung đọc sách thêu hoa, từ từ "dưỡng bệnh".

Tôi tuy cô độc trong Đường Lê cung nhưng vẫn nắm rõ mọi chuyện bên ngoài, nhờ có My Trang và Lăng Dung truyền tin cho biết. Chỉ có điều, bọn họ sợ ảnh hưởng đến việc dưỡng bệnh của tôi nên chỉ nói vài ba câu lấy lệ. Nhưng chỉ bằng vài câu ngắn ngủi đó tôi cũng hiểu hết được tình hình. Sau chuyện của Lương Tài nhân và chuyện tôi sợ hãi phát bệnh, sự kiêu ngạo của Hoa Phi lên đến đỉnh điểm như mặt trời giữa trưa. Trong số cung tần mới được tấn phong thì My Trang được sủng ái nhất, sau khi thị tẩm nửa tháng thì được thăng lên chức tần, ban hiệu "Huệ". Sau đó mới tới Lương viện Lưu Lệnh Nhân và Diêm Quý nhân Đỗ Bội Quân, nhưng vẫn chưa đậu vào đâu. Trong số các phi tần lâu năm, Hân Quý tần, Lệ Quý tần và Tần Phương nghi vẫn còn được sủng ái. My Trang mới nhập cung được một tháng, vẫn chưa đủ sức cạnh tranh ngang hàng với Hoa Phi, do đó chuyện gì cũng phải nhẫn nhịn, nhờ thế mà bình yên vô sự. Chỉ có điều, chuyện ghen ghét, tranh giành giữa các phi tần không bao giờ dứt, mọi người trong lúc kèn cựa nhau, dần quên mất một Quý nhân bệnh tật như tôi.

Thời gian thanh nhàn trôi qua được hơn một tháng thì tôi bắt đầu cảm thấy có chút thay đổi. Khang Lộc Hải và đồ đệ của hắn là Tiểu Ân Tử càng ngày càng không chịu an phận, dần không coi tôi ra gì. Tôi lệnh cho bọn họ làm việc gì, bọn họ cũng chỉ vâng vâng dạ dạ cho có chứ chẳng chịu động chân động tay. Tất cả công việc hằng ngày đều rơi vào tay tiểu nội giám Tiểu Doãn Tử và một nội giám làm việc nặng khác. Khang Lộc Hải và Tiểu Ân Tử dẫn đầu, sau đó là vài ba cung nữ cũng bắt chước nổi loạn theo, ý tôi đang bệnh không có sức coi chừng thì gây chuyện, bắt đầu lên mặt cãi lại Lưu Chu và Hoán Bích.

Sáng nọ, tôi đang ngồi bên cửa sổ trong buồng sưởi phía tây uống chè lạc Cận Tích vừa nấu thì Khang Lộc Hải và Tiểu Ân Tử vào thỉnh an rồi quỳ phịch trước sạp, khóc lóc than vãn: "Từ nay về sau, nô tài sẽ không thể hầu hạ tiểu chủ được nữa!"

Tôi kinh hãi, vội lệnh cho bọn họ đứng dậy. Khang Lộc Hải và Tiểu Ân Tử đứng trước mặt tôi, nước nở kể rằng Lệ Quý tần đòi đích danh bọn họ sang hầu hạ. Tôi quét mắt nhìn qua, bọn họ lập tức cúi gằm, lấy tay áo chấm khóe mắt. Tôi vừa nhìn đã thấy nơi cánh tay áo của bọn họ chẳng có dấu lệ nào, biết bọn họ giả vờ nhưng cũng chẳng thèm vạch trần làm gì, chỉ lạnh nhạt nói: "Biết rồi! Ở đó cũng tốt, phúc đức cho các người, lo đi dọn dẹp đồ đạc, sau buổi trưa thì chuyển sang bên đó đi! Nhớ tận tâm hầu hạ Lệ chủ tử!" Trong lòng tôi chỉ có cảm giác chán ghét, nói xong chẳng thèm nhìn mặt bọn họ nữa mà tiếp tục nhấm nháp món chè lạc. Uống hết bát chè, tôi ngẫm nghĩ một hồi rồi gọi tất cả đám hạ nhân vào. Bọn họ quỳ chập kín cả phòng.

Tôi ôn hòa lên tiếng: "Ta bệnh cũng đã hơn hai tháng nay rồi. Mấy ngày nay tinh thần vẫn chưa tỉnh táo, e là căn bệnh này vẫn còn dây dưa lâu dài. Nô tài trong cung của ta nhiều như vậy, ta thực sự cũng không cần tất cả các người hầu hạ. Nói thẳng ra, nhiều người đi qua đi lại trước mặt, ta cũng thấy phiền. Do vậy, hôm nay ta gọi các người vào đây là muốn hỏi các

ngươi một câu: ta định sắp xếp cho vài ba nô tài ra ngoài hầu hạ các phi tần khác, khỏi phải ngồi không ở chỗ của ta. Trong các ngươi, ai muốn chuyển đi thì cứ đến chỗ ta lĩnh một đỉnh bạc, sau đó muốn đi đâu thì đi!"

Vẻ mặt của một vài tiểu cung nữ ra chiều háo hức nhưng chẳng ai dám cử động, chỉ đưa mắt nhìn nhau.

Tôi lại khuyên thêm: "Hôm nay Lê Quý tần đã chỉ đích danh Khang công công và Ân công công sang hầu hạ, bọn họ thu dọn đồ đạc xong sẽ đi ngay. Các ngươi còn không chúc mừng bọn họ đi!"

Mọi người yếu ớt nói vài ba câu chúc mừng, Lưu Chu không kìm được, nghiêng răng mỉa mai: "Khang công công, tiểu chủ ngày thường đối xử với ngươi không tệ, có ban thưởng thì ngươi luôn là người được lĩnh phần nhiều. Vì sao hôm nay búa được cành cao rồi thì nói đi là đi ngay vậy?"

Tiểu Ân Tử thấy cô nàng khí thế, hung hãn, bất giác lùi lại hai bước nhưng Khang Lộc Hải vẫn bình tĩnh, cất tiếng giải thích: "Lưu Chu cô nương trách nhầm rồi, nô tài chẳng qua là không có quyền tự chủ. Nô tài một lòng muốn hầu hạ Hoàn Quý nhân, ai ngờ Lê chủ tử chỉ đích danh đòi nô tài, nô tài cũng chẳng còn cách nào khác."

Lưu Chu cười lạnh một tiếng. "Hay cho câu không có quyền tự chủ, ta lại không biết trên đời này lại có đạo lý trâu không muốn uống nước mà người ta cứ nhấn đầu ép nó uống! Nếu ngươi đã một lòng muốn hầu hạ Quý nhân thì đây chính là cơ hội để ngươi thể hiện lòng trung thành. Ngươi đi từ chối Lê chủ tử, nói với người rằng ngươi là người hầu trung thành, không theo hai chủ. Lê chủ tử tất nhiên sẽ không trách gì ngươi, thậm chí còn khen ngợi lòng trung thành của ngươi nữa!" Về mặt Khang Lộc Hải và Tiểu Ân Tử hết đỏ lại trắng, vô cùng xấu hổ khi bị Lưu Chu vạch mặt.

Tôi giả vờ nổi giận, mắng: "Lưu Chu, ta đương nhiên hiểu rõ "lòng trung thành" của Khang công công, đưa bạc cho hần ta đi!"

Hoán Bích chậm rãi bước lên, đặt bạc vào tay Khang Lộc Hải, tủm tỉm cười. "Khang công công nhớ cầm cho chắc nhé! Đĩnh bạc này là do Hoàn Quý nhân mà người luôn ghi nhớ trong tim ban cho đấy, nhớ cất cho kĩ, đừng để lẫn với những vật ban thưởng của Lê Quý nhân sau này, để bày tỏ lòng trung thành "ở doanh Tào nhưng lòng vẫn ở Hán" nhé!" Lại đưa bạc cho Tiểu Ấn Tử. "Ấn công công, người cũng giữ cho kĩ đi, về sau học theo lòng trung thành của sư phụ nhà người, đường tương lai sẽ rộng mở."

Khang Lộc Hải vừa giận vừa hổ thẹn ra mặt nhưng cuối cùng cũng không dám phát cáu trước mặt tôi, chấp tay làm lễ rồi kéo Tiểu Ấn Tử cun cút ra khỏi Đường Lê cung.

Tôi quay đầu nhìn đám người còn lại, cất giọng lạnh như băng: "Hôm nay ai muốn đi thì đi luôn một lượt, ta sẽ cấp thêm bạc cho các người. Nếu sau này không chịu được khổ mà đòi đi thì chỉ có nước bị kéo ra Thận hình ty phạt làm khổ dịch, các người suy nghĩ cho kĩ đi!"

Ánh nắng dần chéch sang phía đông, lưu lại vệt sáng trắng như tuyết trên mặt đất, phòng phía tây im phăng phắc như mặt nước ao tù. Cuối cùng cũng có một cung nữ khẽ khàng cất tiếng van xin: "Nô tỳ ngu độn, chỉ sợ không hầu hạ tiểu chủ được tốt!"

Tôi không thèm nhìn mặt ả, chỉ đưa mắt ra hiệu cho Hoán Bích. Nàng ta quăng đĩnh bạc xuống đất, "choang" một tiếng, đĩnh bạc lăn ra đằng xa. Cuối cùng ả cũng rón rén bò tới nhặt lên, rồi có thêm hai người nữa nhận lấy bạc xin ra ngoài.

Sự im lặng kéo dài hồi lâu, tôi quay người nhìn, trên mặt đất chỉ còn lại Cận Tịch, Phạm Nhi, Bội Nhi, Tinh Thanh cùng nội giám Tiểu Doãn Tử và

Tiểu Liên Tử. Tôi quét mắt nhìn kỹ từng người, thấy bọn họ cung kính quỳ dưới đất, đến thở mạnh cũng không dám, bèn trầm giọng hỏi: "Các người còn có ai muốn chuyển đi nữa không?"

Cận Tịch quỳ thẳng người, nói một câu ngắn gọn: "Nô tỳ thề chết trung thành với Hoàn Quý nhân!"

Phẩm Nhi, Bội Nhi và Tinh Thanh cũng đồng thanh hô lớn: "Bọn nô tỳ thề chết trung thành với tiểu chủ, thề sẽ không làm chuyện trái đạo lý làm người!"

Tiểu Doãn Tử quỳ gối đi đến trước mặt tôi, kéo vạt áo của tôi, nước mắt khóc. "Nô tài nhận đại ơn của Quý nhân, quyết không bao giờ phản bội Quý nhân!"

Tôi gật đầu. "Người biết chuyện rồi sao?"

Tiểu Doãn Tử dập đầu, thưa: "Tháng trước, ca ca của nô tài mắc bệnh nằm ở Ngự Trù phòng suốt mấy ngày trời, không ai thèm để ý tới, tiểu chủ tuy đang bệnh nhưng vẫn rủ lòng thương, còn đặc biệt mời Ôn đại nhân đến chữa bệnh cho huynh ấy. Nô tài nhận đại ơn đại đức của tiểu chủ, đời này kiếp này không biết lấy gì báo đáp, chỉ biết dốc lòng dốc sức hầu hạ tiểu chủ. Chết rồi biến thành vi đà cũng phải đỡ cho tiểu chủ thành Phật."

Tôi phá lên cười thành tiếng. "Đúng là mồm khỉ trơn như mỡ!"

Tiểu Doãn Tử dập đầu, nói: "Đó đều là những lời thật lòng của nô tài, tuyệt không dám lừa gạt tiểu chủ!"

Tôi lệnh cho hắn đứng dậy: "Còn dập nữa thì rút đầu ra mát, không chừng lại phải nhờ Ôn đại nhân đến khám thêm một lượt."

Mọi người nghe vậy thì phá lên cười.

Tôi lại hỏi Tiểu Liên Tử: "Còn người thì sao?"

Tiểu Liên Tử nghiêm mặt, đáp: "Tiểu chủ đối xử tốt với bọn nô tài, nô tài thấy hết, ghi nhớ hết, nô tài không phải kẻ không có lương tâm!"

Lòng tôi chợt cảm thấy ấm áp, người trong cung không phải ai cũng bạc tình bạc nghĩa! Tôi ngẫm nghĩ một hồi rồi lên tiếng dặn dò: "Bây giờ đêm đã trở lạnh rồi, Tiểu Doãn Tử và Tiểu Liên Tử canh đêm ngoài hành lang suốt cũng không ổn, mau cấp cho bọn họ một chiếc chăn ấm, để bọn họ canh đêm nơi điện phụ, không cần chầu chực ngoài hành lang nữa." Hai người vội vã tạ ơn. Tôi đứng thẳng dậy, đỡ từng người một đứng lên, dịu giọng an ủi: "Các người theo hầu ta, chưa được một ngày nào hưởng phúc. Ta chỉ là một Quý nhân bệnh tật thất thế, các người đối xử với ta thế này, ta cũng chẳng có cách nào hậu đãi các người. Chỉ có điều, ta còn ở đây một ngày thì sẽ không để các người chịu thiệt." Mọi người đồng thanh tạ ân. Tôi quay sang nói với Lưu Chu, Hoán Bích: "Các người mau đi chuẩn bị một bàn rượu thịt ngon lành, đêm nay người trong Đường Lê cung không phân biệt trên dưới, cùng ngồi ăn chung bữa cơm!" Vừa nói dứt lời, đã thấy ai nấy dòng lệ lưng tròng, tôi không khỏi cảm thấy lòng rung động.

Đường Lê cung vốn nằm ở nơi vắng vẻ, khí trời mỗi ngày một lạnh giá nên Thuần Thường tại, My Trang và Lăng Dung rất hiếm khi đến chơi vào ban đêm. Màn đêm buông xuống, đóng cửa cung rồi thì chẳng ai tới hỏi han.

Tối đó, ăn xong cơm, ai nấy đều no say. Trong cung, đây có lẽ là lần đầu tiên trong sử sách có chuyện chủ tớ không phân biệt mà say sưa cùng nhau. Bệnh tôi cứ tái đi tái lại, đám Cận Tịch cũng không dám cho tôi uống nhiều nhưng tôi nằng nặc đòi uống cho thỏa thích, vừa uống được mấy chung đã mơ hồ nằm lăn ra ngủ.

Hôm sau tỉnh lại, mặt trời đã lên cao ba con sào, đầu tôi vẫn hơi choáng váng. Cận Tịch bèn cắt hai mảnh thuốc màu đỏ, hình tròn dán vào hai bên huyệt thái dương cho tôi, rồi lấy muối tinh để tôi chà răng, dâng trà cho tôi súc miệng. Tôi nghe thấy tiếng gió ù ù ngoài cửa sổ bèn nằm phịch xuống giường, lười biếng chẳng buồn ngồi dậy.

Từ xa đã nghe thấy có tiếng người cười cợt. "Lạnh đến đóng băng mắt! Quý nhân ngủ ngon quá nhỉ!" Cận Tịch ôm gối đến để tôi tựa, thấy Tinh Thanh dẫn hai người mặc áo lông chim màu đỏ tiến vào, chính là My Trang và Lăng Dung. My Trang bước lên, đưa tay xoa mặt tôi. "Đã cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?"

Tôi tủm tỉm cười, đáp: "Chưa có gì thay đổi cả."

Lăng Dung vừa cởi áo khoác vừa nói: "Tỷ dán thuốc cao, sắc mặt trông hồng hào hẳn lên."

My Trang phá lên cười. "Cái gì chứ? Ý không có ai quản, càng lúc càng giống một bà điên ấy! Mọi người đừng có khen nó, nếu không nó lại càng thêm phần đặc ý!"

Tôi nhìn cách ăn mặc của My Trang, cười trêu: "Đây là lụa và trang sức mà Hoàng thượng vừa thưởng cho tỷ chứ gì?" Mặt My Trang hơi ửng hồng, chỉ cười cho qua chuyện. Tôi tủm tỉm cười, đưa mắt ngắm nghía đôi thoa hình dơi bằng ngọc xanh trong suốt, khen: "Đôi thoa này có vẻ rất thanh nhã, chất ngọc cũng tốt nữa!"

Lăng Dung cười, góp chuyện: "Đúng là anh hùng có kiến giải giống nhau, khi này mọi người cũng vừa khen đúng như thế. Bây giờ My tỷ được Hoàng thượng sủng ái lắm đấy!"

Mặt My Trang càng đỏ thêm, tỷ ấy nói lảng sang chuyện khác: "Tỷ đem qua cho muội mấy giỏ than thượng hạng, cung thất của muội ở nơi hẻo lánh, lại nhiều cây to, sợ mấy hôm nữa sẽ càng lạnh thêm, không tốt cho bệnh tình của muội."

Tôi cười cười. "Muội nào có ẻo lả đến mức ấy! Phần than của muội đã được người đưa tới rồi."

Lăng Dung khuyên: "Chắc là thứ để ngoài hành lang chứ gì! Đó là than đen, nhiều tro lắm, không thể dùng trong phòng được. My tỷ phải đi bẩm báo Hoàng hậu nương nương một tiếng mới được, dám nô tài ấy sao lại dám coi thường Hoàn tỷ như thế chứ!"

Toi vội cản lại: "Nô tài nào mà chẳng như thế! Nhưng cũng nhờ tỷ được sủng ái, bọn chúng cũng chẳng dám hoàn toàn coi thường muội, cái gì phần muội là của muội, không thiếu một li. Hơn nữa, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, chẳng phải các tỷ muội đã tặng thêm cho muội rồi sao? Tặng than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, tình cảm ấy trân quý biết bao, còn khiến muội vui hơn cả trăm giỏ than thượng hạng nữa ấy chứ!"

My Trang lấy làm lạ, hỏi: "Khi nãy vào đây, sao tỷ thấy cung của muội vắng vẻ đến vậy? Đến than cũng do Tiểu Doãn Tử ra mặt nhận, Khang Lộc Hải và Tiểu Ân Tử đâu?"

Lăng Dung góp thêm: "Còn Hoàn Nhi chuyên việc dâng trà nước và hai a đầu quét dọn nữa?"

Tôi thản nhiên mỉm cười. "Khang Lộc Hải và Tiểu Ân Tử bị Lệ Quý tần chỉ đích danh gọi qua hầu hạ, lúc bị gọi đi thì bọn chúng mới báo với muội. Còn mấy đứa kia thì bị muội đẩy đi chỗ khác rồi!"

My Trang hết sức kinh ngạc, hỏi lại: "Khang Lộc Hải và Tiểu Ấn Tử đều là người dưới quyền muội, Lê Quý tần sao không nói với muội một tiếng đã đòi lấy bọn chúng đi? Thế mà hai tên súc sinh Khang Lộc Hải và Tiểu Ấn Tử cũng chịu đi theo ư?", lại hỏi thêm: "Sao muội lại đẩy mấy đứa a đầu kia đi?"

"Lòng bọn chúng sớm đã không còn ở đây nữa, nồn nóng muốn tung cánh bay cao, chỉ sợ bị muội giữ lại. Loại người như vậy, nếu giữ bên người sớm muộn gì cũng gây họa, không bằng tống cổ chúng đi từ sớm."

My Trang trầm tư. "Ý của muội là..."

Tôi nghiêm nghị giải thích: "Nô tài cần được việc chứ không cần nhiều. Nếu bọn chúng đã không có ý lưu lại chỗ muội thì chẳng bằng để bọn chúng đi. Một là có thể biết được và giữ lại nô tài thực sự trung thành, tốt với mình, hai là nơi này đông người nhiều miệng, các tỷ muội thường ghé qua chơi, đám nô tài sinh lòng phản trắc ấy nếu bị người khác mua chuộc, rồi lợi dụng chúng để đối phó với chúng ta thì muốn phòng cách mấy cũng khó mà tránh được."

My Trang gật gù đồng ý. "Khá khen cho muội tinh ý! Tỷ chưa hề đề ý đến chuyện này, xem ra quay về cũng phải chú tâm đề chừng đám nô tài của mình, Lăng Dung cũng phải cẩn thận đấy!"

Lăng Dung hạ giọng vâng dạ rồi chăm chú nhìn tôi, thở dài than thở: "Tỷ đang bệnh mà còn lao tâm khổ tứ thế này hèn gì bệnh mãi không dứt, chẳng biết có phải do nhọc lòng quá không?"

Nguồn ebook: <http://e-bookngontinh.blogspot.com>

My Trang cũng lo lắng ra mặt. "Theo lý mà nói, y thuật của Ôn thái y rất giỏi, tại sao bệnh của muội cứ không khỏi hẳn thế?"

Tôi an ủi tử ấy: "Bệnh đến như núi đổ, bệnh khỏi như kéo tơ. Đạo này tiết trời lạnh giá nên càng khó mà khỏe lên được. Nhưng muối cũng thấy khá hơn nhiều so với mấy ngày trước rồi." Tôi lại hỏi thêm: "Hoa Phi có hành động gì với các tử muối không?"

My Trang liếc nhìn Lăng Dung rồi đáp: "Vẫn như cũ thôi, ngoài mặt còn khách khí lắm."

Tôi khẽ khàng khuyên: "Muối biết tử là người hiền hòa, cẩn thận, Lăng Dung lại e dè, nhút nhát, nhưng khi không nhịn được thì cũng phải làm cho ra lẽ, đừng mãi nhẫn nhục khiến nàng ta thêm phần kiêu ngạo."

My Trang hiểu ý tôi, gật đầu rồi hỏi lại: "Lần trước tử gửi nhân sâm cho muối, ăn có được không?"

Tôi cười, đáp: "Cảm ơn tử đã quan tâm, tốt lắm!"

Khi thấy trời dần về khuya, My Trang mỉm cười, đứng dậy cáo từ: "Nói chuyện cả nửa ngày trời rồi, chắc muối cũng đã mệt. Không phiền muối nghỉ ngơi nữa, bọn tử đi trước đây!"

Tôi mỉm cười gọi Lưu Chu tiễn họ ra ngoài. Hoán Bích bung thuốc vào, hơi chần chừ hỏi lại tôi: "Tiểu thư, vẫn còn uống thuốc này sao?"

Tôi đáp: "Uống chứ! Vì sao lại không uống?"

Mặt nàng ta lộ vẻ lo lắng. "Người đang khỏe mạnh uống loại thuốc này có ảnh hưởng gì đến thân thể hay không?"

Tôi tủm tỉm cười. "Không sao đâu! Thuốc của hần sau khi uống vào chỉ khiến mặt ta có vẻ yếu ớt, thân thể hay mỏi mệt vậy thôi. Huống gì thỉnh thoảng ta mới uống một thang, không ảnh hưởng gì đâu!" Tôi nhìn nàng ta,

hỏi: "Ngoài người và Lưu Chu ra, không có ai khác phát hiện chuyện này chứ?"

Hoán Bích gạt đầu khẳng định. "Thuốc do Ôn đại nhân kê đơn rất cao minh, không ai phát hiện ra điều gì lạ. Chỉ có điều vì sao tiểu thư lại phải khổ sở gặt cả Huệ Tần tiểu chủ và An Tuyền thị vậy?"

Tôi hạ giọng giải thích: "Chính vì họ và ta tình như tỷ muội ruột thịt nên ta mới không cho họ biết. Bất cứ chuyện gì cũng khó tránh khỏi rủi ro, một khi bị vạch trần tốt nhất là đừng nên làm liên lụy đến họ. Hơn nữa, càng nhiều người biết chuyện thì càng dễ để lộ tin tức, với mọi người, đây chẳng phải chuyện tốt đẹp gì!"

Thuốc trong chén có màu đen sậm, mùi vừa ngọt vừa chua. Tôi ngẩng đầu, một hơi uống cạn.

Chương 6: Ý Mai đêm tuyết

Thấm thoát tôi nhập cung đã được ba tháng trời. Gần sang năm mới, bầu không khí trong cung mỗi ngày một nhộn nhịp. Số tâng nhân đêm ngày tưng kình cầu phúc ở điện Thông Minh càng lúc càng nhiều. Đến ngày Hai mươi lăm tháng Chạp, phần thưởng tết cũng được ban xuống. Tuy tôi chỉ là một Quý nhân nhỏ bé, bệnh tật, không được sung ái nhưng phần thưởng cũng không ít, thêm vào tặng phẩm của My Trang, Lăng Dung và Thuần Thường tại, cũng đủ để đón năm mới sung túc rồi. Đường Lê cung tuy có phần vắng lặng nhưng bọn Cận Tịch trông cũng vui vẻ hơn hẳn, bận bịu quét dọn cung thất tinh tươm, treo đèn ngũ phúc cát tường, dán chữ phúc khắp nơi.

Tuyết lớn rơi dày suốt hai ngày liền, trời càng lúc càng lạnh giá. Tôi ử tay trong lò ấp nóng hồi, đứng dưới cửa sổ ngắm tuyết lông ngỗng rơi lất phất đầy trời, trời đất một màu trắng xóa vô biên. Tinh Thanh bước qua mỉm cười, khuyên tôi: "Tiểu chủ đang nghĩ gì mà thất thần như vậy? Dưới cửa sổ có gió lạnh luôn vào, người cẩn thận không bị đau đầu đấy."

Tôi cười, đáp: "Ta đang nghĩ cung chúng ta thứ gì cũng có đủ, chỉ thiếu vài gốc mai và vài gốc tùng bách. Đến mùa đông, ngoài vườn trồng huơ trông hoác, chẳng có hoa cỏ cây cối gì cả, chỉ có thể đứng ngắm tuyết mà thôi!"

Tinh Thanh phân trần: "Lúc trước, khi Sở Mỹ nhân còn ở đây, nàng ta rất ghét các loại hoa cỏ, ganh tỵ hoa đẹp hơn người. Vì vậy nàng ta không ưa hoa mai, nói mùa đông chỉ có mình nó nở rộ, còn người thì lạnh cóng đến mức chân tay co rúm, mũi đỏ ửng, càng thể hiện rõ người chẳng đẹp bằng hoa. Nàng ta còn chê mùi tùng bách không thơm, nằng nặc đòi nhổ bỏ số cây đã trồng trước đây."

Tôi cười khúc khích. "Không ngờ Sở Mỹ nhân lại thú vị đến vậy!"

Cận Tịch bước qua lờm Tinh Thanh một cái, trách móc: "Càng ngày càng không chịu quản cái miệng của nhà ngươi! Nhớ cho kỹ, nô tài không được bàn luận sau lưng chủ tử!"

Tinh Thanh thề lưỡi biện hộ: "Nô tỳ chỉ dám nói trong cung này thôi, ra ngoài tuyết không bao giờ nói bậy!"

Cận Tịch nghiêm túc cảnh cáo: "Ở cung của mình nói quen rồi, thế nào ra ngoài cũng lỡ miệng nói càn, khi không lại chuốc họa về cho tiểu chủ."

Tôi mỉm cười hòa giải: "Năm hết Tết đến, đừng mắng nàng ta nặng nề quá!", lại dặn dò Tinh Thanh: "Về sau phải nhớ kỹ lời cô cô dạy, không

được quên đấy nhé!"

Cận Tịch đến bên tôi, khuyên: "Quý nhân chê cảnh sắc bên ngoài không có gì đặc sắc để ngắm, hay để bọn nô tỳ cắt hoa dính lên cửa sổ vậy!"

Tôi hứng thú ủng hộ: "Ta cũng biết cắt hoa, chúng ta cùng cắt hoa rồi dán lên cửa sổ, để tăng thêm phần hân hoan."

Cận Tịch vui vẻ vâng dạ rồi chẳng mấy chốc đã mang tới một chồng giấy màu và một xấp giấy vàng, bạc. Nữ nhân trong cung ngày dài rồi việc thường thích thêu thùa, cắt giấy để giết thời gian, cung nữ, thái giám đa số cũng am hiểu việc này. Vì thế vừa nghe nói tôi muốn cắt hoa dán cửa sổ, mọi người đều vây quanh sập ẩm, bắt đầu cắt giấy.

Hai canh giờ trôi qua, trên bàn xuất hiện thêm một chồng mẫu hoa đủ màu sắc sắc sỡ, nào là "hỷ thước đăng mai", "nhị long hỷ châu", "khổng tước khai bình", "thiên nữ tán hoa", "cát khánh hữu dư", "hòa hợp nhị tiên", "phúc lâm môn", ngoài ra còn có hình đủ loại hoa cỏ như sen, lan, trúc, cúc, thủy tiên, mẫu đơn, tuế hàn tam hữu.

Tôi xem lần lượt mẫu cắt của từng người rồi cất tiếng khen: "Cận Tịch cắt khéo quá, thật không thẹn là bậc cô cô!"

Mặt Cận Tịch hơi ửng hồng, khiêm tốn thưa: "Sao bằng được mẫu "hòa hợp nhị tiên" do Quý nhân cắt, đúng là sinh động y như thật!"

Tôi cười xòa. "Trên đời này làm gì có "hòa hợp nhị tiên", chẳng qua chỉ là tưởng tượng ra rồi cắt theo ý mình mà thôi! Nếu có thể cắt hình giống hệt như người thật thì mới gọi là tài chứ!"

Vừa dứt lời, Bội Nhi đã nhao nhao nói: "Tiểu Doãn Tử biết cắt hình giống hệt người thật đấy!"

Tiểu Doãn Tử lập tức quay đầu lườm nàng ta một cái. "Đừng nói những nói cuội trước mặt tiểu chủ như thế, làm gì có chuyện đó!"

Bội Nhi không chịu thua, cãi: "Ban nãy chính mắt nô tỳ nhìn thấy Tiểu Doãn Tử cắt hình của tiểu chủ rồi giấu vào trong tay áo kia kìa!"

Tiểu Doãn Tử hồ thẹn, mặt đỏ bừng, nhỏ giọng ấp úng: "Nô tài không có ý bất kính với tiểu chủ đâu!"

Tôi cười hì hì. "Thế thì có đáng gì? Trước giờ ta không để ý đến những chuyện vặt vãnh. Người cứ lấy ra cho mọi người xem đi!"

Tiểu Doãn Tử ngượng ngùng dâng bức hình cho tôi. Tôi nhìn qua rồi cười tủm tỉm, khen: "Quả nhiên là tinh xảo! Tiểu Doãn Tử, người khéo tay thật đấy!"

Tiểu Doãn Tử thưa: "Đa tạ Quý nhân khen ngợi! Chỉ là nô tài vụng về, không cắt được hoa dung nguyệt mạo của Quý nhân."

Tôi cười mắng: "Mồm miệng trơn như mỡ, chỉ giỏi nịnh cho ta vui lòng. Người đã cắt hình ta quá xinh đẹp rồi, ta rất hài lòng!"

Lưu Chu cười tủm tỉm, hỏi: "Hắn đúng là tên nhóc ranh lợi như quỷ sứ ấy, sao lại có ý muốn cắt hình của Quý nhân vậy?"

Tiểu Doãn Tử nghiêm túc đáp: "Từ khi tiểu chủ nhờ Ôn thái y cứu mạng cho ca ca của nô tài, nô tài và ca ca vẫn luôn khắc ghi đại ơn, đại đức của tiểu chủ, do đó đặc biệt cắt hình của tiểu chủ, đem về thờ phụng, ngày ngày thắp hương, quỳ lạy."

Tôi nghiêm mặt khuyên: "Ta hiểu tấm lòng của ngươi và ca ca ngươi nhưng làm như vậy thì không hợp với quy củ, để truyền ra ngoài không tốt chút nào, thôi cứ dán bức hình này trong cung của ta cũng được!"

Cận Tịch đứng dậy cười, đề nghị: "Trong cung có tập tục, đêm Ba mươi tháng Chạp, đem một vật nhỏ mà mình ưa thích treo lên cành cây để cầu năm mới được vạn sự như ý. Tiểu chủ đã thích bức tranh do Tiểu Doãn Tử cắt như vậy, hay là cứ treo nó lên cành cây để cầu phúc đi, như thế coi như cũng thưởng cho Tiểu Doãn Tử được nở mày nở mặt một phen."

Tôi tủm tỉm cười, đáp: "Ý kiến này nghe hay đấy!" rồi lệnh cho Hoán Bích đi lấy phần thưởng, thưởng cho Cận Tịch và Tiểu Doãn Tử.

Đang lúc náo nhiệt thì có người vén rèm tiến vào thỉnh an, chính là Bảo Quyên, cung nữ hầu cận của Lăng Dung. Nàng ta ôm hai chậu thủy tiên, thưa: "Tuyển thị tiểu chủ đích thân trồng mấy bồn thủy tiên, hôm nay đã nở hoa, nên bảo nô tỳ đem đến tặng Hoàn Quý nhân."

Tôi cười, tiếp nhận. "Khéo thật, bọn ta vừa cắt xong mẫu hoa thủy tiên bằng giấy thì tiểu chủ của các ngươi lại sai người đưa thủy tiên đến đây. Có tặng cho bên Huệ Tàn tiểu chủ hay không?"

Bảo Quyên đáp: "Tiểu chủ đã bảo Cúc Thanh đưa hai chậu qua bên đó rồi, còn tặng cho Thuần Thường tại một chậu nữa."

Tôi gật đầu. "Quay về bẩm báo với tiểu chủ nhà ngươi là ta rất thích, rồi cầm theo hoa giấy ta cắt về cho tiểu chủ nhà ngươi dán chơi trên cửa sổ. Bên ngoài tuyết lớn ngươi ở lại sưởi ấm người rồi hẵng đi, đừng để bị lạnh cóng"

Bảo Quyên vâng dạ rồi lui xuống. Chẳng mấy chốc đã đến Ba mươi tháng Chạp. My Trang, Lăng Dung và Thuần Thường tại theo lệ được mời

tham gia gia yến trong nội đình do Hoàng thượng và Hoàng hậu chủ trì, đương nhiên không thể ghé thăm tôi được. Tôi bệnh tật quần thân, Hoàng hậu ra ơn cho phép tôi ở lại trong cung nghỉ ngơi, không cần đi dự yến tiệc. Một mình ăn xong bữa cơm tất niên, tôi cùng đám hạ nhân chờ đón giao thừa. Phầm Nhi bung nước nóng vào, cười hì hì, kể: "Tiểu chủ, tuyết bên ngoài tạnh hẳn rồi, còn thấy sao sáng đầy trời nữa, xem ra ngày mai trời quang mây tạnh."

"Thật sao?" Tôi cao hứng cười thành tiếng. "Cảnh đẹp như vậy không thể bỏ lỡ được!"

Cận Tịch cũng vui vẻ tiếp lời: "Vừa khéo Quý nhân có thể treo bức hình giấy của mình lên cành cây ngoài vườn để cầu phúc!"

Tôi không đồng ý. "Ngoài vườn ư? Cành khô trụi lá thì treo lên có gì hay cơ chứ! Chỉ bằng xem nơi nào có hoa mai nở, treo bức hình giấy lên."

Tiểu Doãn Tử đáp ngay: "Hoa mai ở góc tây nam Thượng Lâm uyển nở đẹp lắm, cũng gần cung điện của chúng ta."

Tôi hỏi lại: "Là mai trắng sao?"

Tiểu Doãn Tử thưa: "Là mai vàng, thơm lắm!"

Tôi hơi cau mày. "Mai vàng không đẹp lắm, mùi hương lại quá nồng như hơi rượu. Còn nơi nào khác không?"

Tiểu Doãn Tử dang tay ra hiệu. "Ỗ Mai viên ở góc đông nam Thượng Lâm uyển có trồng loại mai cánh đỏ nhị trắng như ngọc, nở hoa đỏ rực, nhìn xa như áng mây đỏ vậy, đẹp đến mức nhìn thôi cũng phải ngẩn ngơ, chỉ là cách đây hơi xa!"

Đêm tuyết trắng thanh, rọi xuống từng cụm mai trắng xóa, mùi hương thắm bảng lảng, cảnh đẹp đến nhường nào... Tôi sinh lòng thích thú, đứng dậy khoác chiếc áo choàng gấm màu trắng bạc thêu vân xanh biếc lót lông chim, đội thêm mũ trùm đầu, vừa đi vừa nói: "Vậy ta sẽ đến đó xem một chuyến!"

Tiểu Doãn Tử nghe thấy vậy thì sợ đến độ mặt tái nhợt, lập tức quỳ xuống, tạt vào mặt mình hai cái, van vỉ: "Đều do nô tài lẩm lòi! Sức khỏe của tiểu chủ vẫn chưa khá lên, không chịu được lạnh đâu! Huống chi hôm trước, Hoa Phi đã ban lệnh, nói tiểu chủ bị bệnh theo mùa, không tiện ra ngoài đi lại, nếu chuyện này truyền đến tai Hoa Phi thì tội không nhỏ đâu!"

Tôi tùm tùm cười, đáp: "Đang yên đang lành ngươi lại tự trách móc bản thân làm gì kia chứ? Bây giờ đêm hôm khuya khoắt, không người qua lại, các tần phi đều đi tham dự yến tiệc, ta cố ý mặc bộ y phục này, đi trong tuyết vừa ấm áp lại vừa không gây chú ý. Huống chi ta bệnh lâu như vậy, đi ra ngoài giải sầu một phen cũng có lợi chứ sao!" Tiểu Doãn Tử còn muốn khuyên thêm, tôi đã rảo bước đi nhanh ra ngoài cửa, quay đầu lại, cười, nói: "Ta ra ngoài một mình không ai được phép đi theo! Ai dám to gan ngăn cản phạt kẻ đó đứng ngoài tuyết lạnh cả đêm!"

Vừa ra khỏi cửa Đường Lê cung, Cận Tịch và Lưu Chu đã hấp tấp đuổi theo kịp, nhún chân hành lễ rồi dặn dò: "Nô tỳ không dám khuyên Quý nhân ở lại, chỉ xin Quý nhân cầm theo chiếc đèn này để đề phòng tuyết đọng, khó đi lại."

Tôi giơ tay đón lấy, là một chiếc đèn gió kiểu sừng dê, vừa nhẹ vừa sáng, lại không sợ bị gió tuyết thổi tắt, mỉm cười, khen: "Các ngươi thật chu đáo!"

Lưu Chu lại đặt một chiếc lòng ấp nhỏ vào lòng tôi. "Tiểu thư giữ lấy cho ấm tay!"

Tôi cười, mắng: "Chỉ có ngươi là phiền phức, sao không đem cả chân gối luôn một thể?"

Lưu Chu xấu hổ, mặt ửng hồng nhưng vẫn cứng miệng nói: "Giờ tiểu thư càng lúc càng chán ghét nô tỳ rồi, cứ như thế mãi thì Lưu Chu sẽ trở thành Lưu Lệ mất!"

Tôi cười, mắng: "Lại nói bậy bạ, cung chiều nhà ngươi đến mức ngươi chẳng biết quy củ là gì nữa rồi!"

Lưu Chu cũng cười, đáp: "Nô tỳ việc gì phải lo lắng đến quy củ này nọ cơ chứ, chỉ cần lo lắng đến sự an toàn của tiểu thư là đủ rồi!"

Cận Tịch nghe vậy cũng phá lên cười,

Tôi nói: "Thôi đem về đi! Ta đi một lát rồi về ngay, không đến nỗi bị rét cóng đâu!" Nói xong, quay người đi ngay.

Tuyệt động trên vĩnh hạnh^[1] và đường lớn trong cung sớm đã được đám cung nhân quét dọn sạch sẽ, nhưng mặt đường đóng băng rất trơn, đi lại phải hết sức cẩn thận. Đêm khuya trời lạnh, các tần phi đều ở chính điện hoan hỉ dự yến cùng Hoàng đế, Hoàng hậu, cung nữ nội giám ở các nơi cũng rúc vào nhà trong, sợ lạnh không dám ló đầu ra ngoài. Thỉnh thoảng có ngự lâm thị vệ và nội giám canh đêm đi qua nhưng thanh thế cũng giảm hơn ngày thường rất nhiều, rất dễ lảng tránh. Đường đến Ý Mai viên có hơi xa, cũng may gió đêm không lớn lắm, tuy hơi lạnh vờn quanh nhưng trên người tôi, y phục dày ấm cũng đủ để chống chọi. Tôi đi bộ chừng gần nửa canh giờ thì đến nơi.

[1] Vĩnh hạnh: con đường nhỏ, hẹp và dài trong nội cung, còn dùng để chỉ nơi ở của phi tần trong cung.

Chưa vào vườn nhưng từ xa đã ngửi thấy một mùi hương thơm ngát, vương vấn không thôi, phảng phất đủ để giữ chân lữ khách, càng lại gần mùi hương càng thấm sâu vào lòng người, ngây ngất tận đáy lòng. Tuyết đọng trong Y Mai viên vẫn chưa có ai quét dọn, tuyết vừa dứt cơn, chưa đông cứng thành băng. Giày đi tuyết bằng da dê non thêu hoa đập trên mặt tuyết, phát ra âm thanh kéo kẹt, khẽ khàng. Trong vườn vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng bước chân giẫm lên tuyết. Cả vườn trông toàn mai đỏ, rộ hương khoe sắc, dưới ánh sao trong trẻo, chúng như những giọt thủy ngân nhỏ xuống tí tách, càng giống như ráng mây rực rỡ, đỏ đến mức như sắp cháy bùng. Trên mỗi cánh hoa còn đọng lại vài vụn tuyết trắng, trong suốt, tinh khiết, phản chiếu nhị hoa như ngọc, cánh hoa như đá quý đỏ thẫm, tôn dáng cho nhau, càng thêm vẻ ngạo nghễ, thoát tục, không biết tuyết làm nền cho mai hay mai làm cho tuyết, tạo nên một cảnh tượng thần tiên: "Hương thoảng thắm trắng mới chớm, nhành thưa bóng lộng giữa làn vui."

Tôi đứng xa hai bước, hương hoa mai thanh khiết tựa hồ muốn gột rửa giúp người ta trở nên trong sáng, trắng ngần. Tôi thích thú, bèn chọn một nhành mai rộ hoa nhất treo bức tranh cắt giấy của mình lên đó rồi chẳng để ý đến băng tuyết đầy trên mặt đất, đặt đèn gió qua một bên, thành tâm quỳ xuống, thầm cầu nguyện:

Chân Hoàn tôi nguyện thứ nhất, mong cha mẹ khỏe mạnh, huynh muội bình an.

Nguyện thứ hai, mong có thể ở trong cung bình an cả đời, sống trọn kiếp tàn.

Nghĩ đến đây, tôi không khỏi thấy lòng sầu muộn muốn thoát khỏi thị phi trong chốn cung cấm, lo bảo vệ thân mình thì đời này đành bệnh mãi không khỏi, tự vui mình trong chốn thâm cung, nhưng đến chuyện khi hầu Huyền tông cũng không có để mà kể.

Nguyện thứ ba, "mong người lòng chỉ một, bạc đầu chẳng xa nhau" lại càng là mộng tưởng hảo huyền, chẳng bao giờ đạt được. Nghĩ đến đây, đầu tôi đã sớm ý thức thân mình đời này phải chôn vùi trong chốn thâm cung, vĩnh viễn không có tương lai nhưng trong lòng bất giác cảm thấy xót xa khôn tả, thở dài một tiếng, ngâm một câu thơ: "Gió đông như hiểu ý, xin đừng hại đến hoa."

Tôi vừa dứt lời, khuất sau hàng mai đằng xa chợt có một giọng nam trầm ấm vang lên: "Ai đang ở đó?" Tôi giật mình kinh hãi, nơi này còn có người khác! Còn là đàn ông nữa chứ! Tôi lập tức im lặng, "phù" một tiếng thổi tắt đèn gió, lách mình ẩn sau một gốc mai. Người nọ dừng lại một thoáng rồi hỏi tiếp: "Là ai?"

Bốn bề yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng gió lùa tuyết đọng trên cành mai rơi xuống đất lộp bộp, hồi lâu sau vẫn không có tiếng trả lời. Tôi quán chặt tấm áo choàng. Ánh sao mờ ảo, mặt tuyết trắng tinh, bóng cành bóng nhánh đan xen trập trùng, tựa vô số chạc san hô quần quýt, muốn phát hiện được tôi cũng chẳng dễ dàng gì. Tôi hít thở khẽ khàng, rón rén rời đi, cố lách mình đi ra phía ngoài, chỉ sợ giẫm phải chỗ tuyết đọng cao sẽ gây ra tiếng động.

Tiếng bước chân của người nọ mỗi lúc một gần, lờ mờ có thể nhìn thấy hoa văn giao long xuất hải trên chiếc ủng xanh lam, khi chỉ còn cách mấy lùm mai nữa là đến chỗ tôi thì tiếng bước chân dừng hẳn. Giọng của người đó lại vang lên, có phần nghiêm khắc: "Còn không lên tiếng, ta sẽ cho người xới tung cả Y Mai viên này lên!"

Tôi đứng yên không dám động đậy, hai tay siết chặt, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, cứng đờ, qua bóng hoa nhìn thấy một vạt áo màu xám bạc cách tôi không xa, bên trên thêu chi chít hình rồng uốn lượn, lòng tôi càng thêm khiếp hãi, bất giác quay đầu nhìn thấy có bóng cung nữ mặc y phục màu xanh thắp thoáng ở cửa sau vườn, nhanh trí đáp: "Nô tỳ là cung nữ của

Ỡ Mai viên, ra ngoài cầu phúc, vô tình quấy nhiễu tôn giá, xin được thứ tội!"

Người nô lại hỏi: "Người có đọc sách à? Tên gọi là gì?"

Lòng tôi bất giác cảm thấy hoảng hốt, cố định thần lại, đáp: "Tên gọi của nô tỳ đề tiện, sợ làm bẩn tai tôn giá!"

Nghe người nô lại bước tới gần mấy bước, tôi vội vã gọi với: "Ngài đừng qua đây... Giày vớ của nô tỳ bị ướt hết rồi, đang phải thay."

Người nô quả nhiên dừng bước, thật lâu sau không nghe thấy nói gì, đợi thêm lát nữa, nghe tiếng bước chân của ông ta chậm chậm bước sang hướng khác, rồi chẳng còn động tĩnh gì nữa. Lúc này tôi mới trấn tĩnh lại, trái tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hoảng hốt cứ như đằng sau có người đuổi sát theo, tôi giẫm lên lối mòn đầy băng vụn, băng qua vĩnh hạn dài dằng dặc, chạy thẳng về Đường Lê cung.

Đám Cận Tịch, Hoán Bích thấy tôi hốt hơ hốt hải chạy vào, nhanh đến mức trâm thoa rời rạc, tóc mai rối bời, ai nấy đều kinh hãi đưa mắt nhìn nhau rồi ríu rít hỏi thăm: "Tiểu chủ có chuyện gì vậy?"

Hoán Bích nhanh nhẹn rót trà dâng lên, tôi uống cạn một hơi rồi mới có sức trả lời: "Có hai con mèo nấp sau đồng tuyết nằm bên vĩnh hạn, cũng không biết là của ai nữa, đột nhiên lao thẳng vào người ta, đúng là sợ phát khiếp."

Lưu Chu tủm tỉm cười, trêu: "Tiểu thư từ nhỏ đã sợ mèo, một lúc gặp hai con, hẳn là bị kinh sợ một phen rồi!" Nàng ta lại cao giọng gọi: "Bội Nhi, nấu một bát canh gừng thật đặc bung lên đây, để Quý nhân chống lạnh." Bội Nhi vâng dạ làm ngay.

Cận Tịch an ủi tôi: "Nữ nhân trong cung trước giờ thích nuôi mèo, đám mèo ấy cũng ngang tàng lắm, tiểu chủ thân thể tôn quý, phải cẩn thận mới được!" Lại hỏi: "Tiểu chủ đã cầu nguyện xong chưa?"

Tôi gật đầu, kể: "Nguyện đến ba điều liền, chẳng biết thần phật có trách ta quá tham lam hay không nữa!"

Cận Tịch đoan chính hành đại lễ với tôi, cười tươi rói, chúc mừng: "Chúc mừng tiểu chủ! Thường nghe nói "mèo đem vận may", tiểu chủ cầu nguyện xong liền gặp ngay hai con mèo chẳng phải đó là điềm lành cho thấy ước nguyện của người nhất định sẽ thành sự thật đó sao?"

Tôi tùm tùm cười. "Cái gì không tốt đến miệng các người đều thành cực tốt! Nếu những ước nguyện của ta thực sự có thể trở thành sự thực thì ta bị đám mèo làm hoảng sợ coi như cũng đáng!" Nói xong, tôi gọi Tinh Thanh bụng chấu nước tới, giúp tôi quấn lại tóc, thay y phục rồi ngồi xuống đánh mã điếu.

Khi bình tĩnh trở lại, trong lòng tôi không khỏi cảm thấy hoài nghi. Hôm nay hậu cung tổ chức dạ yến, tuyệt không mời ngoại thân thân thích. Ngoài Hoàng thượng ra thì chẳng còn người đàn ông nào khác có thể ra vào hậu cung. Trong đầu tôi chợt hiện ra hình ảnh đôi ủng xanh lam có thêu hoa văn giao long xuất hải... cùng vạt áo xám bạc thêu chìm hình rồng uốn lượn. Tôi sợ đến toát mồ hôi, hoa văn chìm hình rồng uốn lượn là loại hoa văn dành riêng cho bậc bề trên, những thân vương bình thường cũng không được tự tiện dùng, chẳng lẽ người trong Ý Mai viên là... Cũng may tôi đã nhanh chóng thoát thân, nếu không bao công sức nấu mình kể từ khi vào cung đến giờ coi như đổ sông đổ bể. Cận Tịch và Tiểu Doãn Tử giỏi đoán ý qua lời nói và sắc mặt, thấy tôi có vẻ uể oải bèn cố ý thua liền vài ba ván cho tôi vui lòng. Tôi lấy cớ không được khỏe nên trở về phòng trước. Cận Tịch đi theo giúp tôi tháo đồ trang sức.

Tôi vờ thân nhiên hỏi chuyện nàng ta: "Đêm nay hậu cung tổ chức dạ yến, Hoàng thượng, Hoàng hậu có mời ai khác đến dự không?"

Cận Tịch thưa: "Theo lệ trước giờ thì mấy vị vương gia cũng đến dự."

Tôi khẽ "à" một tiếng.

Mấy vị vương gia mà Cận Tịch nhắc đến là đại hoàng tử Kỳ Sơn vương Huyền Tuân, tam hoàng tử Nhữ Nam vương Huyền Tể, lục hoàng tử Thanh Hà vương Huyền Thanh và cửu hoàng tử Bình Dương vương Huyền Phần của tiên hoàng. Tiên hoàng có tổng cộng bảy trai, hai gái. Ngũ hoàng tử, thất hoàng tử và bát hoàng tử mất sớm.

Hoàng đế Huyền Lăng đứng thứ tư, cùng với nhị hoàng nữ Chân Ninh trưởng công chúa đều là con ruột của đương kim Thái hậu.

Kỳ Sơn vương Huyền Tuân, mẹ đẻ là Nghi Phi, giờ là Khâm Nhân Thái phi. Người này tuy là con trưởng nhưng tính tình yếu hèn, tầm thường, không chí tiến thủ, chỉ muốn an phận làm thân vương để tận hưởng vinh hoa phú quý.

Tương Thành vương Huyền Tể là con của Ngọc Ách phu nhân. Ngọc Ách phu nhân là em gái út của Bắc Lăng hầu. Năm Long Khánh thứ mười, Bắc Lăng hầu mưu phản, Ngọc Ách phu nhân bị liên lụy, không được sủng ái, uất ức mà chết. Huyền Tể trời sinh thân lực hơn người, anh dũng thiện chiến nhưng tính tình quá ngay thẳng, không hợp ý tiên hoàng, đến khi tiên hoàng qua đời mới được phong làm Tương Thành vương, hiện giờ nam chinh bắc chiến lập không ít quân công, rất được Huyền Lăng tin cậy.

Thanh Hà vương Huyền Thanh thông minh trí tuệ, lại nhờ vào mẫu phi là Thư Quý phi, từ nhỏ rất được Hoàng đế thương yêu, mấy lần có ý muốn lập làm thái tử. Chỉ có điều xuất thân của Thư Quý phi có nhiều điểm bị người

đời chê trách, quần thần đồng loạt phản đối nên tiên hoàng đành phải thay đổi ý định. Sau khi tiên hoàng băng hà, Thư Quý phi tự xin xuất gia, Huyền Thanh liền được Lâm Phi trước giờ vẫn rất thân thiết với Thư Quý phi nuôi dạy khôn lớn. Lâm Phi chính là đương kim Thái hậu nên Huyền Thanh và Huyền Lăng thân thiết chẳng kém anh em ruột. Huyền Thanh tính tình lông bông, tinh thông lục nghệ nhưng đặc biệt không ưa việc triều chính, cả ngày lấy thi thư làm bạn, âm nhạc làm bè, tài thổi sáo nổi danh khắp kinh thành, được mọi người xưng tụng là "tự tại vương gia".

Bình Dương vương Huyền Phần là con út của tiên hoàng, giờ mới tròn mười ba tuổi. Mẹ ruột là Ân Tần xuất thân hèn mọn, từng là một cung nữ chuyên may vá trong Tú viện, sau khi tiên hoàng qua đời, dù được tấn phong làm Thuận Trần Thái phi, nhưng Bình Dương vương từ nhỏ đã được mẹ của ngũ hoàng tử là Trang Hòa Thái phi nuôi dưỡng, chăm sóc.

Tôi lẳng lặng nghe Cẩn Tịch kể, trong lòng vẫn cảm thấy bất an, hình như quên mất một chuyện gì đó quan trọng mà không sao nhớ ra được, đành nhắm mắt ngủ. Mọi người cũng dần lui ra. Mơ màng ngủ đến nửa đêm, tôi đột nhiên giật bắn mình, ngồi bật dậy, hành động quá đột ngột khiến màn gấm tung bay, tôi đã nghĩ ra chuyện khiến mình cảm thấy không yên lòng rồi: bức tranh cắt giấy!

Chương 7: Diệu Âm nương tử

Tôi giật mình tỉnh khỏi giấc mộng, trong lòng thấp thỏm không yên, cũng không để ý đến chuyện đêm khuya, lập tức sai Tinh Thanh ra Ý Mai viên xem bức tranh cắt giấy treo trên nhánh mai còn ở đó không. Tinh Thanh thấy tôi sốt ruột, cũng chẳng dám hỏi lý do, lập tức khoác áo ấm, đi

ra ngoài. Nhưng nàng ta vừa rời đi thì cả cung đều kinh động, tôi phải giải thích là vì mơ thấy ác mộng nên giết mình.

Hồi lâu sau, mà dường như tôi đã phải chờ đợi suốt cả đêm ròng, cuối cùng Tinh Thanh cũng quay về, báo cho tôi biết bức tranh cắt giấy của tôi đã không cánh mà bay, e là bị gió thổi mất rồi. Lòng tôi như bị gội một gáo nước lạnh, ngẩn ngơ hồi lâu. Đám Cận Tịch nghĩ tôi vì mất bức tranh cắt giấy ấy nên cảm thấy may mắn tuột khỏi tay, sinh ra buồn bực, không yên. Bọn họ liền an ủi hồi lâu, kể chuyện vui cho tôi giải sầu. Tôi cố lấy lại tinh thần, tự an ủi bản thân vài ba câu, có thể nó đã bị gió thổi bay mất thật, hoặc có cung nữ nào đó thấy bức hình tinh xảo nên đã lấy xuống chơi không biết chừng... Tuy nói như vậy nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy có chút bất an. Cũng may là tháng ngày vẫn trôi qua bình yên như mặt hồ không gợn sóng, chẳng thấy có sự cố gì ảnh hưởng đến Đường Lê cung của tôi. Tôi tiếp tục nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng trong cung, ngày mừng Một cả hậu cung tụ họp, tôi cũng được miễn không phải tham dự.

[©STE.NT](http://STE.NT)

Một ngày nọ, sau khi dùng xong bữa trưa, tôi đang nằm nghỉ trong phòng sưởi thì My Trang vén rèm bước vào, cười nói: "Có chuyện kỳ lạ phải kể cho muội nghe chơi mới được!"

Tôi lười chẳng buồn ngồi dậy, chỉ mỉm cười hỏi tỷ ấy: "Trong cung lại có chuyện gì mới nữa đây?"

My Trang cười nhạt, kể: "Chẳng hiểu tại sao Hoàng thượng lại coi trọng một cung nữ trồng hoa họ Dư ở Ý Mai viên, vừa mới phong cho ả chức Canh y. Tuy là chức vị thấp nhất, chỉ là tòng bát phẩm nhưng so với thuở còn là cung nữ thì cũng đường hoàng là tiểu chủ rồi."

Tôi xoay xoay lòng áp trong lòng, nói: "Triều đại nào chẳng có chuyện Hoàng đế chấm trúng cung nữ nào đó rồi phong làm phi tần, Thuận Trần Thái phi chẳng phải..." My Trang lườm tôi một cái, tôi cười trêu tỷ ấy: "Xem bộ dạng cân trọng của tỷ kìa. Hiện giờ chỗ muội là nơi có thể nói chuyện thoải mái đấy!"

My Trang cúi đầu, vuốt ve hoa văn thêu trên váy, chậm rãi kể tiếp: "Bây giờ Hoàng thượng rất sủng ái nàng ta."

"Nàng ta đẹp lắm sao?"

"Cũng thường thường thôi. Nhưng nghe nói nàng ta có giọng hát rất du dương."

Tôi mỉm cười không nói, chiếc móng tay giả bằng bạc đánh hạt trai nhỏ bằng hạt gạo đeo trên ngón tay út gõ leng keng lên lòng áp, hồi lâu sau mới lên tiếng khuyên: "Chẳng qua Hoàng thượng tham luyện người mới thôi! Suy cho cùng, dẫu sủng ái nàng ta đến đâu thì theo quy định của tổ tiên, cung nữ để được thăng chức thành phi tần thì chỉ có thể tấn phong từng cấp, nhất thời không thể vượt qua tỷ được."

My Trang cười chua chát. "Chuyện đó tỷ biết chứ! Chỉ là... trong lòng Lăng Dung bức rứt không yên."

Tôi lấy làm lạ. "Lăng Dung vẫn chưa được sủng ái hay sao?"

My Trang khẽ gật đầu, nói: "Vào cung lâu như vậy rồi mà Hoàng thượng vẫn chưa triệu muội ấy thị tẩm." Nói xong, tỷ ấy khẽ thở dài. "Người khác được sủng ái thì cũng đành, đằng này lại là một cung nữ có thân phận ti tiện còn hơn muội ấy, trong lòng muội ấy đương nhiên không dễ chịu rồi."

Tôi nhớ lại cảnh Lăng Dung đứng suốt đêm dưới gió sương trong đêm trước khi vào cung, tình ý của nàng ta đối với đại ca tôi... Chẳng lẽ nàng ta cũng giống tôi, cố ý tránh không nhận sủng ái của Hoàng thượng? Tôi chần chừ hỏi lại: "Chẳng lẽ bản thân Lăng Dung không muốn được thị tẩm?"

My Trang nghi hoặc hỏi lại: "Sao lại thế được? Tuy ngoài mặt muội ấy lộ vẻ thờ ơ nhưng đương nhiên vẫn khao khát được Hoàng thượng sủng ái chứ! Nếu không, với gia thế của mình, làm sao muội ấy có thể đứng vững trong cung?"

Tôi chần chừ giây lát rồi nói: "Tỷ nghĩ muội ấy có ý trung nhân không?"

My Trang bị câu hỏi của tôi làm cho giật mình, mặt đỏ ửng. "Không được ăn nói bậy bạ! Chúng ta đều là cung tần của thiên tử, thân và tâm đều thuộc về Hoàng thượng, sao có thể có ý trung nhân cơ chứ?"

Tôi nghe My Trang nói vậy, bất giác cũng đỏ mặt hổ thẹn, ấp úng bào chữa: "Muội cũng chỉ thuận miệng hỏi chơi một câu vậy thôi, tỷ làm gì mà căng thẳng quá thế?"

My Trang ngẫm nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu, đáp: "Tỷ thực sự không biết nàng ta có ý trung nhân hay không. Ngày thường tuy hay gặp gỡ nhưng nàng ta không thân với tỷ bằng muội, quả thực không thấy có dấu hiệu gì đáng ngờ. Nhưng xem bộ dạng của nàng ta thì chắc hẳn nàng ta không có ý trung nhân đâu!" Sau đó tỷ ấy nói sang chuyện khác, tán gẫu vài ba câu rồi ra về.

Tiền My Trang rời đi xong, thấy Bội Nhi bung than vào thay, tôi giả vờ thuận miệng hỏi: "Nghe nói một cung nữ ở Ý Mai viên được phong làm Canh y phải không?"

Bội Nhi thưa: "Đúng vậy ạ! Ai cũng nói nàng ta gặp vận may, nghe nói đêm Giao thừa, nàng ta chỉ nói với Hoàng thượng đúng hai câu. Sáng sớm mừng Hai, Lý công công hầu cận bên cạnh Hoàng thượng đã sang đó tìm người, nàng ta đáp vài ba câu rồi được dẫn đi. Ai ngờ đi rồi không quay trở lại, lúc ấy mọi người mới biết Hoàng thượng ban ân, phong nàng ta làm Canh y."

Tôi tùm tùm cười, quả nhiên là cung nữ đó. Đúng là lanh lợi quá đi thôi! Nhưng cũng coi như giúp tôi tránh được một kiếp nạn. Xem ra trong cung trước giờ không bao giờ thiếu cá chép muốn vượt long môn hóa rồng. Trong lúc nói chuyện, Cận Tịch bước vào phòng, quỳ ghé xuống trước sạp bóp chân cho tôi, thấy Bội Nhi đổi xong than lui ra ngoài, trong buồng sưởi chỉ còn mình tôi và nàng ta, nàng ta mới khẽ cất giọng: "Đêm hôm ấy, tiểu chủ cũng ghé qua Ý Mai viên, không biết có gặp ai không?"

Tôi thò tay lấy một viên mút hoa quả bỏ vào miệng, đáp: "Gặp hay không thì có gì quan trọng đâu cơ chứ?"

Cận Tịch ngấm nghĩ một lát rồi mỉm cười, thưa: "Nô tỳ chỉ nghĩ bấy bạ mà thôi! Nhưng trong chốn cung cấm, chuyện vàng thau lẫn lộn, củi trộn với trầm cũng nhiều vô kể, nô tỳ sợ làm lợi cho kẻ khác."

Tôi nhả hạt của viên mút vào ống nhổ đặt kế bên rồi trả lời: "Có đôi lúc, làm lợi cho kẻ khác cũng là làm lợi cho chính mình."

Thêm một tháng nữa trôi qua, Lăng Dung vẫn chưa được Hoàng thượng sủng ái, còn Dư Canh y thông minh, lanh lợi, giỏi tài ca hát, sự sủng ái của Hoàng thượng dành cho nàng ta chẳng hề giảm xuống. Trong một tháng ngắn ngủi, nàng ta liên tục thăng lên hai cấp thành thái nữ, tuyển thị, sau đó lại được phong làm chính thất phẩm Diệu Âm nương tử, ban cho ở tại Hồng Ngê các. Nhất thời tiếng tăm nổi trội, đến Hoa Phi cũng đích thân ban thưởng lễ vật cho nàng ta. Dư Nương tử cũng rất giỏi tài nịnh nọt Hoa Phi,

hai người vô cùng thân mật. Dư thị từ đó dần trở nên kênh kiêu, đến My Trang, Lưu Lương viện, Diêm Quý nhân, thị cũng chẳng để vào mắt, mở miệng ra là gây sự. My Trang dầu giỏi kiềm chế đến đâu cũng không tránh khỏi có chút tức tối.

Tuy đã sang tháng Hai nhưng tiết trời vẫn chưa ấm lên, hai ngày gần đây trời mỗi lúc một lạnh. Trên bầu trời, mây đen rủ rập, bầu trời u ám, xem tình hình này, rất có khả năng sẽ có thêm một trận tuyết lớn nữa. Quả nhiên đến tối, hoa tuyết vừa to vừa dày, một trận tuyết lớn đổ xuống đúng một ngày một đêm. Đến đêm hôm sau, bông tuyết dần nhỏ lại, Tiểu Doãn Tử và Tiểu Liên Tử quét dọn tuyết đọng ngoài vườn, lúc vào nhà thì toàn thân ướt nhẹp, lạnh cóng, run lẩy bẩy, miệng lầm bầm mắng chửi "thời tiết quỷ quái" rồi vội vàng lui xuống thay quần áo.

Tôi buông tấm khăn tay đang thấm dờ xuống, lên tiếng: "Năm nay thời tiết xấu quá, ngày mừng Hai tháng Hai rỗng ngỗng đầu rồi mà tuyết vẫn rơi. Sợ rằng đám hoa cỏ ngoài kia sẽ chết vì lạnh mất thôi!"

Lưu Chu mỉm cười, nói: "Tiểu thư đúng là thương hoa tiếc ngọc! Hồi cuối thu, đám tiểu nội giám đã quần rom rạ kĩ càng xung quanh rồi, có lạnh nữa cũng chẳng sao!" Tôi an tâm mỉm cười rồi cúi đầu, tiếp tục thấm mẫu chim hoàng oanh trên khăn tay.

Loáng thoáng nghe ngoài xa có tiếng xe lộc cộc, tôi không khỏi lấy làm lạ. Đường Lê cung khuất nơi hẻo lánh, trước giờ rất hiếm khi có xe ngựa qua lại, tại sao đã khuya như vậy mà vẫn còn tiếng xe? Ngẩng lên, tôi thấy Cận Tịch cung kính đứng hầu bên cạnh, nàng ta hạ giọng thưa: "Bẩm tiểu chủ, đó là tiếng xe Phụng Loan Xuân Ân."

Tôi lẳng lặng không nói gì thêm, xe Phụng Loan Xuân Ân là xe dành riêng cho tần phi phụng chiếu thị tẩm đến tẩm cung của Hoàng đế.

Tập trung lắng nghe một hồi, tiếng xe càng lúc càng gần, trong đêm tuyết tĩnh mịch có thể nghe thấy tiếng leng keng vui tai của châu ngọc đánh trên xe. Loáng thoáng còn có tiếng nữ nhi ca hát, giọng hát uyển chuyển, vang dội, đó là lời của một bài ca chúc tụng vừa được đặt ra trong cung: "Lò nóng đàn hương than lách tách, trên châu rèm quý tuyết tung bay. Sáu cung dâng rượu, vua Nghiêu thọ, phượng múa rồng bay chập ngụt y." Tôi lắng tai nghe hồi lâu rồi cất tiếng khen: "Hát hay thật, chẳng trách Hoàng thượng ban cho nàng ta phong hiệu Diệu Âm."

Tiểu Doãn Tử cúi đầu, lí nhí nói: "Nửa đêm nửa hôm cao giọng hát hò ngoài vĩnh hạng thì thật chẳng hợp với quy củ trong cung!"

Tôi chẳng thèm ngẩng đầu, chỉ ngắm nghía, lựa chọn mấy mẫu hoa để thêu, thản nhiên đáp: "Như thế mới thể hiện được sự sùng ái của Hoàng thượng dành cho nàng ta chứ!" Sau đó chẳng ai lên tiếng nữa, trong phòng hoàn toàn tĩnh lặng, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng than nỏ lách tách. Bên ngoài cửa sổ, tiếng gió bắc gào rít tái tê, át tiếng cười nói, ca hát đang dần lùi xa. Giọng cười của nàng ta nghe thật kiêu ngạo, vang dội trong đêm tuyết tịch mịch len lỏi qua vĩnh hạng và vô số cung điện trải dài vô tận trong hậu cung...

Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy tiếng xe Phượng Loan Xuân Ân, âm thanh đó cũng êm tai lắm. Tôi không biết tiếng xe đi suốt dọc đường sẽ thu hút được bao nhiêu lỗ tai và ánh mắt của các nữ nhân trong cung cấm. Cổ xe tưởng như nhỏ bé ấy đè nặng bao nhiêu chờ mong, thất vọng, nước mắt và tiếng cười của bao thiếu nữ. Vào rất nhiều buổi chiều trong cung cấm, họ lặng lẽ đứng trong vườn, chờ đợi đến khi trăng lên cao tận đỉnh đầu, chỉ mong đợi được đến lúc cỗ xe Phượng Loan Xuân Ân dừng trước cửa cung, đưa mình đến tẩm cung của Hoàng đế.

Còn nhớ thuở nhỏ, tôi thường theo đại ca ngồi đọc bài *Phú cung A Phòng* của Đỗ Mục dưới cửa sổ chái tây, có mấy câu giờ nhớ lại mà sờn gai

óc: "Đám khói tà tà, sấm động kinh hồn. Tiếng xe chạy qua, nào biết đi đâu. Âm âm ở xa, mong được vua nhìn. Da thịt dung mạo, làm đom làm duyên. Đứng chờ xa xa, mong được vua nhìn. Có kẻ trông ngóng, ba mươi sáu năm liền!" Ba mươi sáu năm, chỉ e đó là cả cuộc đời của bao nhiêu người con gái! Làm đom làm duyên, nữ nhân trong cung ai chẳng đẹp như tiên trên trời, chỉ có điều sắc đẹp là thứ không bao giờ thiếu trong hậu cung này. Mỗi ngày đều có nhan sắc khác mới lạ hơn xuất hiện, mỹ nhân cũ già đi, mỹ nhân mới lại đến, thân thể trẻ trung hơn, vàng trán trơn bóng, đôi môi đỏ hồng, ánh mắt long lanh, vòng eo mảnh khảnh... Việc bọn họ làm nhiều nhất, quen thuộc nhất chẳng qua là "đứng chờ xa xa, mong được vua nhìn" mà thôi. Ở chốn hậu cung này, nữ nhân không được Hoàng đế sủng hạnh chẳng khác gì hình nhân giấy không có sinh mệnh, ngay cả gió thu ngẫu nhiên lướt qua cũng có thể quật ngã. Nhưng người được Hoàng đế sủng ái thì có thể cao gối ngủ ngon được chẳng? Chỉ e ngày tháng của bọn họ còn đáng lo âu hơn những nữ nhân vô sủng kia, "lấy sắc giữ chân người, tốt đẹp được bao lâu"? Bọn họ càng sợ hãi cảnh bị thất sủng, càng sợ hãi cảnh già đi, càng sợ hãi có nữ nhân khác đẹp hơn, mỹ lệ hơn xuất hiện. Nếu không có tình yêu, sủng hạnh của đế vương cũng chẳng bền hơn giấy mỏng là bao. Nhưng tình yêu của bậc đế vương là thứ hiếm hoi nhất, thiếu thốn nhất trong hậu cung rộng lớn. Nữ nhân trong cung sẵn sàng vì địa vị, vinh hoa, ân sủng đi lấy lòng Hoàng đế nhưng vì tình yêu thì... có ai nghe nói đến hay chưa...

Tôi chỉ cảm thấy đầu óc nhức nhối, khó chịu, bèn buông kim thêu xuống, nói với Hoán Bích: "Mùi than này khó ngửi quá, khiến ta nhức cả đầu, người đi lấy trầm thủy hương lại đây!"

Hoán Bích chần chừ một lát rồi thưa: "Tiểu thư, phần hương tháng này vẫn chưa được lấy về, đã trễ mấy ngày rồi, để nô tỳ sai người đi hỏi thử xem sao!"

Tôi lập tức biết được lý do, nhất định người ở Nội vụ phủ khinh tôi vô sùng nên đã cắt xén phần của tôi. "Mấy ngày nay tuyết lớn, có thể người trong Nội vụ phủ lười biếng nên chậm trễ vài ba ngày thôi. Không sao, giờ có sẵn thứ hương nào thì cứ lấy ra đốt trước đã!"

Hoán Bích vâng dạ rồi vội vàng chạy ra lấy hương, vừa đến cửa đã "ôi chao" một tiếng kinh ngạc. "Thuần Thường tại, sao người lại đứng ở đầu gió một mình thế này, không sợ cảm lạnh sao? Xin mời vào!"

Tôi nghe thế thì lấy làm lạ, vội đứng dậy ra ngoài đón. Quả nhiên Thuần Thường tại đang đứng trước cửa cung, chớp mũi đỏ ửng vì lạnh, hai gò má tái nhợt, ngẩn ngơ không nói được tiếng nào. Tôi vội vã hỏi han: "Thuần Nhi, sao chỉ có mình muội đứng đây?"

Thuần Thường tại nghe tôi hỏi mới chậm chậm quay đầu lại, đôi mắt từ từ đảo một vòng, sắc mặt chợt biến đổi rồi òa lên khóc thành tiếng: "Hoàn tử ơi, muội sợ lắm!"

Tôi thấy tình hình không ổn, vội kéo nàng ta vào buồng sưởi, rồi bảo Tinh Thanh lấy lồng ấp đặt vào lòng nàng ta để sưởi ấm cơ thể, gọi Phạm Nhi đem canh sữa nóng hồi đến hầu nàng ta uống cạn rồi mới từ từ hỏi thăm ngọn ngành.

Thì ra sau khi dùng cơm tối, tuyết rơi nhỏ lại, Sử Mỹ nhân đến chỗ Thuần Thường tại dùng cơm tối xong đang định hồi cung, Thuần Thường tại bèn tiễn nàng ta đi một quãng. Trời tối đường trơn, thấp đèn lồng dẫn lối, ai ngờ đèn lồng giấy trong tay cung nữ của Sử Mỹ nhân đột nhiên bị gió thổi cháy bùng lên, đúng lúc Diệu Âm nương tử ngồi trên xe Phượng Loan Xuân Ân đi qua, ngựa kéo xe thấy lửa thì hoảng sợ, dù ngựa mã đã được huấn luyện kỹ càng, xa phu cũng phát hiện ra từ sớm nhưng vẫn khiến Diệu Âm nương tử ngồi trong xe bị chấn động một phen. Vốn chẳng phải chuyện gì to tát nhưng Diệu âm nương tử khẳng khẳng không chịu bỏ qua, Sử Mỹ

nhân ý mình vào cung sớm hơn, địa vị còn cao hơn Diệu Âm nương tử, thêm vào đó, gần đây Diệu Âm được sủng ái, trong lòng Sử Mỹ nhân đã không vui, giọng điệu chẳng mấy dịu dàng. Diệu Âm nương tử trong lúc tức giận liền sai Dịch Đình lệnh bắt Sử Mỹ nhân giam vào Bạo thất. Tôi nghe kể mà bất giác rùng mình. Bạo thất là nơi giam giữ, hành hạ các phi tần bị phế truất hay cung nga phạm lỗi. Sử Mỹ nhân chưa bị phế truất, lại không phải là cung nữ, sao có thể bị giam vào Bạo thất được?

[©ENT](#)

Tôi hấp tấp hỏi lại: "Đã đi thỉnh ý chỉ của Hoàng thượng hay Hoàng hậu chưa? Chẳng lẽ Hoàng thượng và Hoàng hậu không ai nói gì sao?"

Thuần Thường tại ngơ ngác lắc lắc đầu, giơ tay lau lệ, đáp: "Nàng ta... Diệu Âm nương tử nói chuyện nhỏ không cần làm phiền đến Hoàng thượng và Hoàng hậu, nếu kinh động đến Hoàng thượng, Hoàng hậu thì sẽ lòi Dịch Đình lệnh ra trị tội."

Tôi càng cảm thấy bất ngờ hơn, Diệu Âm nương tử không có lệnh của đế hậu, tự hạ lệnh bắt cung tần giam vào Bạo thất, ngang ngược như thế là cùng!

Khóe môi tôi từ từ cong lên thành nét cười nhưng sau đó lại lập tức khôi phục lại vẻ thản nhiên, trầm tĩnh như thường. Hành động ý được sủng ái mà kiêu ngạo, nói năng không cẩn thận như vậy, chỉ e khí số đã đến lúc tận rồi.

Tôi an ủi Thuần Thường tại hồi lâu rồi lệnh cho Tiểu Liên Tử và Phạm Nhi tiễn nàng ta về cung. Thật cũng tội cho nàng ta, còn nhỏ như vậy đã phải vào thâm cung đối diện với nỗi khiếp sợ thế này.

Sáng sớm hôm sau, My Trang và Lăng Dung vội vã sang chỗ của tôi. Tôi đang dùng bữa sáng, thấy bọn họ đến liền cười, mời mọc: "Lỗ mũi thánh

thật đấy! Hai người biết Cận Tịch vừa nấu xong món cháo bột tủy bò nên sáng sớm tinh mơ đã chạy đến đây sao?"

My Trang lên tiếng trách móc: "Cả hoàng cung này chắc chỉ còn mỗi muội là thoải mái, vui vẻ được thôi. Bên ngoài đang náo loạn ầm ầm kia kìa!"

Tôi húp một ngúm cháo rồi cười tủm tỉm, hỏi lại: "Thế nào? Đến tỳ cũng có lúc không kiềm chế được nữa sao?"

Lăng Dung hỏi: "Đêm qua tỳ có nghe thấy tiếng ca không?"

Tôi tủm tỉm cười. "Đương nhiên có. Diệu Âm nương tử quả là danh bất hư truyền, giọng hát thực sự làm lay động lòng người."

My Trang lẳng lẳng không nói, hồi lâu sau mới thốt lên: "Ỗ sủng mà kiêu, nửa đêm hát lớn! Ắ ta còn dám tự tiện hạ lệnh tống Sử Mỹ nhân từng ở cùng cung với muội vào Bạo thất nữa!"

Tôi cười nhạt. "Đó là chuyện tốt ấy chứ!"

"Chuyện tốt ư?" My Trang hơi cau mày, mặt Lăng Dung lộ vẻ nghi hoặc, chẳng hiểu gì.

"Ắ ta bất ngờ được sủng ái đã khiến mọi người trong hậu cung bất mãn rồi, lại không biết giữ ý tứ, ỷ sủng mà kiêu, chẳng phải tự tìm đường chết hay sao? Tự tìm đường chết dù sao cũng tốt hơn là đợi đến ngày ắ ta chèn ép, buộc tỳ phải đích thân ra tay, có phải không?" Tôi tiếp tục giải thích: "Ắ không biết cẩn thận giữ gìn, tư chất như thế có thể coi là ngu xuẩn, loại người như thế sẽ không thể uy hiếp được địa vị của tỳ. Đại khái là tỳ có thể kê cao gối ngủ ngon rồi." Tôi nhắc chung trà lên. "Chuyện vui như vậy có đáng để tỳ uống trọn chung trà này hay không?"

My Trang vẫn còn lo âu. "Tuy nói như vậy nhưng Hoàng thượng vẫn chưa lên tiếng trừng trị ả ta cơ mà! Huống gì ả còn thân thiết với Hoa Phi nữa."

Tôi thản nhiên đáp: "Đó là chuyện sớm muộn mà thôi! Chuyện ngày hôm qua đã ảnh hưởng đến thể diện của đế hậu, làm rối loạn trật tự tôn ti trong hậu cung, dù Hoa Phi có muốn bảo vệ ả cũng không được. Huống chi Hoa Phi thông minh như vậy, sao chịu nhúng tay vào vũng nước đục này làm gì?"

Lăng Dung tiếp lời: "Chỉ e ả ta được sủng ái như vậy, Hoa Phi ngoài mặt tuy vẫn vui vẻ nhưng trong lòng cũng cảm thấy khó chịu khôn nguôi, sao có thể chịu ra tay giúp đỡ ả ta cơ chứ?" Nói xong, nàng ta bèn nhắc chén lên, cười nói: "Lăng Dung lấy trà thay rượu, uống cạn chén này trước vậy!"

Mặt My Trang dần ra, cười nói: "Vậy thì tỷ cũng không từ chối thịnh tình của các muội!"

Quả nhiên, đến trưa, Hoàng đế hạ chỉ, thả Sử thị ra khỏi Bạo thất, đồng thời ban thưởng để an ủi. Ngoài ra, còn trách mắng Dur thị, buộc ả phải đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm một tuần, tước bỏ phong hiệu Diệu Âm. Tuy ả ta vẫn còn là chính thất phẩm nương tử nhưng mất đi phong hiệu thì địa vị cũng chẳng được coi trọng như xưa nữa.

Chương 8: Gặp gỡ mùa xuân

Thời tiết dần ấm lên, trước giờ tôi thấy mọi chuyện vẫn an bình, yên ổn nên đã giảm số lần uống thuốc và số lượng thuốc xuống, cơ thể cũng thoải

mái đôi chút. Hoán Bích nói riêng với tôi: "Tiểu thư thường dùng thuốc rồi nằm lì trong phòng, sắc mặt nhợt nhạt lắm, nên chịu khó đi dạo dưới ánh nắng mặt trời để khí sắc được tốt hơn!"

Mùa xuân là thời gian đẹp nhất ở Thượng Lâm uyển, hoa lê và hải đường ở Đường Lê cung chỉ mới mọc lá, chưa có nụ nào nhú lên, thế mà hoa ngoài Thượng Lâm uyển đã rộ hương. Các loại hoa quý ngào ngạt tỏa hương trong gió, cây cối tươi tốt, nước xanh như ngọc, sóng gợn lăn tăn, cảnh tượng đặc sắc, u nhã như trong tranh vẽ, đắm say lòng người. Trong cung rất thích trồng các loại cây hoa phú quý như ngọc lan, hải đường, mẫu đơn, hoa quế, trúc xanh, ba tiêu, hoa mai, lan bát phẩm... còn có câu "ngọc đường phú quý, trúc báo bình an", được xưng tụng là "tám loại cây quý của Thượng Lâm", tượng trưng cho điềm lành trong cung đình. Đường Lê cung nằm ở góc tây nam Thượng Lâm uyển, vốn là một nơi ít kẻ qua lại, khu vực phụ cận cũng rất hiếm khi có người ghé qua. Do đó, tôi chỉ đi dạo xung quanh Đường Lê cung, chẳng bị ai đến làm phiền hay hạch hỏi.

Ra khỏi Đường Lê cung không xa là hồ Thái Dịch. Dọc theo hồ Thái Dịch trồng đầy thùy dương, cành nhánh nào cũng khoe lá mới, tựa như lông mày vừa kẻ, ngàn sợi, vạn sợi tơ màu xanh ngọc đọng đưa trong gió. Đứng ở ven hồ, đến một luồng gió nhẹ thổi qua cũng mang theo hơi nước trong trẻo, ngọt ngào khiến người ngắm cảnh cảm thấy vui tươi, thanh thản. Hồ Thái Dịch rộng hơn trăm mẫu, sóng biếc lăn tăn, từ xa nhìn lại, nước hồ cùng trời cao một sắc, trong hồ có điểm xuyết vài hòn đảo nhỏ, đặc biệt nhất là hai đảo Bồng Lai và Vân Mộng. Trên đảo, đình đài, lầu các san sát, tựa như bệ nổi của tiên nhân. Đi vào sâu bên trong một chút là những cây cổ thụ cao chọc trời, thân to đến mấy người ôm không xuể. Số cây cối đó đều được trồng từ khi lập quốc đến giờ, tổng cộng cũng đã mấy trăm năm, chưa từng bị chặt bỏ cành lá nào, rậm rạp xanh um, bóng râm che kín bầu trời.

Tôi đứng đó, thích thú vui chơi. Sau khi quay về liền lệnh cho Tiểu Liên Tử, Tiểu Doãn Tử buộc một cái xích đu lên cây. Tiểu Doãn Tử lanh lợi, còn kết thêm dây tử đằng và cỏ lê xung quanh dây đu, chúng trổ hoa nhỏ li ti màu tím thơm ngát, cành lá mềm mại, mùi hương bay xa. Lúc xích đu tung bay, gió thơm phảng phất, lâng lâng như ở trên mây.

Trưa hôm đó, thời tiết rất đẹp, sắc trời trong xanh, ánh nắng vàng ruộm, tơ liễu trắng muốt phấp phới bay đầy trời như từng bông tuyết nhỏ, chấp chới, bập bênh trong gió. Tôi ngồi trên xích đu, dùng chân gảy những cánh hoa rơi rụng trên mặt cỏ thơm mềm mại. Lưu Chu thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng đẩy vào xích đu, từng cánh hoa mỏng tang rơi lả tả xuống người tôi, dịu dàng như ngón tay mẹ vẫn thường âu yếm, vuốt ve khuôn mặt tôi hồi nhỏ.

Tôi không dẫn lòng được, ngẩng đầu ngắm hoa, những đóa hoa mọc thành chùm, chen nhau nhuộm hồng nửa bầu trời, qua giàn hoa mọc chỉ chít đó chỉ có thể nhìn thấy nền trời xanh ngắt lấp ló qua kẽ hoa. "Hạnh hoa thừa bóng rọi. Định thôi tới bình minh", người xưa đã từng mô tả như vậy, tôi đột nhiên nổi hứng, quay đầu ra lệnh cho Lưu Chu: "Đi lấy tiêu của ta lại đây!" Lưu Chu "vâng" một tiếng rồi đi ngay. Tôi ngồi chơi đu một hồi, chợt phát hiện sau lưng chẳng biết từ bao giờ xuất hiện một bóng người, tôi sợ đến giật bắn mình, vội nhảy xuống khỏi chiếc đu, quay người nhìn kĩ. Chỉ thấy một nam nhân trẻ tuổi đứng ở sau lưng, y mặc một bộ thường phục màu xanh nước biển thêu hoa văn hình dơi, đầu đội mũ đính trâm vàng ròng, thân hình cao ráo, phong độ, thần thái sáng láng, diện mạo vô cùng anh tuấn, ánh mắt lấp lánh hữu thần đang chăm chú quan sát tôi, nhưng không đoán ra được tôi là ai.

Mặt tôi bất giác ửng hồng, khuyu gồi chào, không biết phải xưng hô thế nào, đành tiếp tục giữ nguyên tư thế hành lễ. Im lặng hồi lâu, mặt tôi nóng bừng như có lửa đốt, hai gôi cũng bắt đầu đau nhức, tôi đành cố nén ngượng ngùng, lên tiếng hỏi: "Không biết tôn giá tên gọi là gì?"

Người này không trả lời, tôi không dám ngẩng lên, khẽ hỏi lại một lần nữa, lúc đó y mới tựa hồ bừng tỉnh khỏi giấc mộng, khẽ "à" một tiếng rồi ôn hòa nói: "Xin mời đứng dậy!"

Tôi hơi ngược mắt nhìn y phục của y, tựa hồ y cũng để ý thấy, bèn tự giới thiệu: "Ta là... Thanh Hà vương "

Tôi biết y là Thanh Hà vương Huyền Lăng thì càng thêm ngượng ngập, tần phi một mình gặp mặt vương gia, thật chẳng hợp lẽ chút nào. Tôi bèn lùi xa hai bước nhún mình thưa: "Thiếp thân là Hoàn Quý nhân Chân thị tham kiến vương gia!"

Y ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi lại: "Cô nương là vị Quý nhân đang bị bệnh phải không?"

Tôi lập tức cảm thấy có gì không đúng, nghi ngờ hỏi: "Chuyện vặt trong cung, làm sao vương gia biết được?"

Y hơi ngần người rồi lập tức cười, nói: "Ta nghe hoàng... tâu nói qua, lúc Giao thừa, hoàng huynh có hỏi một câu, ta vừa khéo ở ngay bên cạnh."

Tôi nghe vậy mới an lòng.

Y ôn hòa hỏi thăm sức khỏe của tôi: "Cô nương đã khoẻ hơn chút nào chưa? Mùa xuân trời vẫn còn se lạnh, tại sao không mặc thêm áo?"

"Phiền vương gia phí tâm, thiếp đã khá hơn nhiều rồi!" Đang định cáo từ thì Lưu Chu mang tiêu đến, thấy có nam nhân lạ mặt đứng cạnh thì không khỏi hốt hoảng. Tôi vội quát: "Còn không chịu tham kiến Thanh Hà vương!"

Lưu Chu vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Y đưa mắt liếc qua ông tiêu ngọc lục bảo xanh thẫm, tùm tùm cười, hỏi: "Cô nương biết thổi tiêu à?"

Tôi khẽ gật đầu. "Phòng khuê buồn chán, chỉ dùng để tiêu khiển mà thôi."

"Có thể thổi một khúc cho ta nghe không?" Y cũng thấy câu hỏi có phần đường đột, bèn nói thêm: "Bản vương rất thích nghe tiêu."

Tôi chần chừ một lát, thưa: "Thiếp vốn không tinh thông thổi tiêu, chỉ sợ làm nhục lỗ tai của ngài!"

Y đưa mắt nhìn ra phía đường chân trời, tùm tùm cười, đáp: "Cảnh xuân mỹ lệ thế này, nếu có thêm tiếng tiêu làm bạn thì mới tính là không phụ lòng cả khu vườn liễu xanh hoa đỏ này. Xin Quý nhân đừng nỡ cự tuyệt!"

Tôi không từ chối được, đành lúi ra xa một trượng, ngấm nghĩ hồi lâu rồi ứng cảnh khẽ thổi khúc *Ngàn bóng hạnh hoa*, chính là "đâu tiếng ngọc tiêu, trời tựa nước, quỳnh hoa nở rộ, trắng như băng".

Lơ thơ tơ liễu, cửa Uyên Ương, nhớ Đào Diệp gọi đò thuở ấy. Mắt sầu ngơ ngẩn đón gió xuân, chờ đợi, tựa lan can chèo thuyền đi.

Lối Kim Lăng, oanh ca yến múa. Chỉ thủy triều, hiểu nỗi khổ lòng ta. Cỏ thơm đầy bãi ngày về chưa trọn, chiều xuống, thuyền rời đi, bến ở nơi nào?

Khi tôi còn nhỏ, dì tôi từng có thời gian sống ở Giang Nam, bà từng dạy tôi dùng huân^[1] thổi khúc nhạc này, âm điệu thanh nhã, cao vút. Giờ dùng tiêu tấu nhạc, làm vui đi nỗi sầu muộn trong khúc nhạc, lại thêm phần uyển chuyển du dương, trong trẻo. Khúc nhạc đã dứt mà Thanh Hà vương vẫn im lặng thất thần, chẳng thốt nên lời.

[1] Huân: hay còn gọi là huyền, là một công cụ âm nhạc thời cổ.

Tôi tĩnh lặng hồi lâu rồi khẽ gọi: "Vương gia!" Lúc ấy y mới như choàng tỉnh. Tôi hạ giọng thưa: "Thiếp thân bị bêu xấu rồi, xin vương gia đừng trách tội!"

Y nhìn sang tôi, cất tiếng khen: "Cô nương thối hay lắm, chỉ có điều khi này thối đến câu "Cỏ thơm đầy bãi, ngày về chưa trọn", tiếng tiêu có phần nghẹn lại, không được trôi chảy cho lắm, nghe như tiếng nước nở. Hẳn là cô nương đang nhớ nhà, phải không?"

Tôi bị y nói đúng tâm sự, có phần ngượng ngập, đỏ mặt thưa: "Từng nghe người ta nói: "Khúc nhạc sai, Chu lang quay đầu", không ngờ vương gia lại thính tai như vậy!"

Y hơi ngẩn ra rồi tủm tỉm cười. "Cũng lâu lắm rồi bản vương chưa nghe được tiếng tiêu nào hay như vậy. Kể từ khi... Thuần Nguyên Hoàng hậu qua đời, chẳng còn tiếng tiêu của ai có thể làm bản vương cảm động nữa." Tuy y đứng cách tôi không xa nhưng giọng nói u sầu của y mơ hồ như từ nơi chân trời vẳng lại, tràn đầy cảm xúc.

Tôi bước lên hai bước, mỉm cười thưa: "Đa tạ vương gia tán thưởng! Chỉ là thần thiếp sao dám so sánh với Thuần Nguyên Hoàng hậu kia chứ!" Rồi nhún mình hành lễ. "Không còn sớm nữa, thần thiếp xin lui về cung trước, vương gia cứ tự nhiên!"

Y gật đầu cười, chào tôi rồi rời đi.

Lưu Chu đỡ tôi trở về Đường Lê cung. Vừa vào trong Oánh Tâm đường ngồi xuống, tôi lập tức gọi Tinh Thanh lại. "Ngươi đi nghe ngóng xem hôm nay Thanh Hà vương có vào cung không? Hiện giờ đang ở đâu?"

Tinh Thanh nghe lệnh, lập tức ra ngoài hỏi thăm.

Lưu Chu lấy làm lạ, hỏi tôi: "Tiểu thư cho rằng người hôm nay nghe tiêu không phải là Thanh Hà vương sao?"

Tôi đáp: "Cẩn thận hơn một chút cũng tốt."

Tinh Thanh ra ngoài hồi lâu rồi trở về bẩm báo: "Hôm nay Thanh Hà vương có vào cung, hiện đang thưởng họa cùng Hoàng thượng ở Nghi Nguyên điện."

Tôi khẽ gật đầu, an tâm đi dùng cơm.

Sau hôm đó một ngày, tôi lại ra chỗ xích đu giết thời gian. Sáng sớm ngày xuân, không khí thật trong lành, vẫn vút chút hơi ẩm từ khói sóng nước hồ mênh mang. Hai bên bờ hồ, mùi hương thanh tân của hàng dương liễu hòa cùng mùi thơm ngọt của hoa tươi mới nở khiến người ta có cảm giác vô cùng sáng khoái, cỏ lê và tử đằng quấn quanh dây đu vẫn còn đọng vài giọt sương long lánh. Xích đu vừa nhẹ nhàng chuyển động, những giọt sương ấy đã rơi lên mặt, lên vai tôi, mát lạnh. Chim oanh đậu trên ngọn cây riu rít chuyền cành, cất tiếng hót líu lo đầy vui thích.

Chợt cảm thấy có người giơ tay đẩy mạnh xích đu của tôi, chiếc đu lập tức bay lên cao rồi nhanh chóng hạ xuống. Tôi kinh hãi, vội giữ chặt dây đu. Chiếc đu bay vút về phía trước, gió vù vù lướt qua má tôi, váy tôi xòe rộng, căng phồng trong gió như một con bướm lớn. Tôi phá lên cười giòn giã. "Lưu Chu, ả a đầu ranh mãnh kia, dám giở trò sau lưng ta hả!" Tôi lại khúc khích cổ vũ: "Đẩy ta cao hơn nữa! Lưu Chu, cao hơn chút nữa!" Lời vừa dứt, chiếc đu đã vùn vụt bay lùi lại, lướt qua một bóng người, càng lùi về sau càng nhìn thấy rõ, tôi kinh ngạc kêu lên một tiếng: "Vương gia!" Không phải Thanh Hà vương thì còn là ai nữa, tôi lại thất lễ thế này, trong

lòng cảm thấy vô cùng hoảng hốt. Tay buông lỏng dây đu, tôi định nhảy xuống đất.

Thanh Hà vương giơ cao hai tay, tùm tùm nhìn tôi cười "Nếu cô nương sợ thì cứ nhảy xuống đi!"

Tôi chợt cảm thấy có chút thẹn thùng nhưng sự ngang bướng vẫn thắng thế, bèn dùng sức giữ chặt lấy dây thừng, cao giọng đáp trả: "Vương gia cứ thỏa thích mà đẩy, ta không sợ!"

Mắt y đậm nét cười, y bước lại gần chiếc đu, ra sức đẩy mạnh về phía trước. Chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù bên tai khiến tóc mai hai bên thái dương tôi tung bay, rối bời. Càng sợ hãi, tôi càng cố gắng mở to mắt, khiến đôi mắt tôi vừa to vừa tròn như quả hạnh. Chiếc đu bay thẳng về phía một gốc hạnh già hoa nở sum suê, tính nghịch ngợm của tôi lại nổi lên, thò chân đá vào đám hoa hạnh nở rộ như lụa băng mây ẩm, vừa rút chân về, đám hoa lập tức rơi lả tả khiến chim oanh trên cành kinh hãi kêu một tiếng rồi bay vụt lên không trung, làm xao động cả bức màn ánh nắng lấp lánh.

Cánh hoa bay lả tả như mưa rơi, có một cánh hoa bay ngang vừa khéo lọt vào mắt tôi. Mắt đau nhói, tôi bất giác đưa tay lên dụi mắt, vừa buông lỏng thì người đã mất thăng bằng, rơi khỏi chiếc đu. Tôi vô cùng hoảng hốt, đến mức nhắm chặt hai mắt, thầm nghĩ: "Xong đời ta rồi!"

Rơi xuống đất, tôi chẳng thấy đau, chỉ là không dám mở to mắt ra nhìn, cảm thấy trên trán lúc lạnh lúc nóng, hình như có hơi thở của ai đó lướt nhẹ qua, tựa như gió xuân trong buổi sớm mai. Tĩnh lặng không một tiếng động, tôi dường như nghe thấy tiếng hoa khế rơi xuống vạt áo. Lén mở mắt nhìn, tôi thấy ngay đôi tròng mắt đen láy, dịu dàng như ngọc đen, ẩn giấu nụ cười nhẹ nhàng, ấm áp như có như không. Tôi không quay đi, bởi chính trong giây phút tôi nhìn thấy đường nét khuôn mặt mình phản chiếu trong đôi con ngươi ấy. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy bản thân mình trong ánh mắt của người

khác. Tôi không rời mắt đi được, chỉ chăm chăm nhìn bóng hình mình trong mắt y. Mắt chớp chớp, tôi liếc thấy khuôn mặt dịu dàng như gió xuân của Thanh Hà vương, ánh mắt đậm nét cười vẫn chăm chú ngắm nhìn tôi. Lúc này, tôi mới phát hiện, hóa ra mình rơi vào vòng tay của y, trong lòng giật thót, tôi vội vã nhảy xuống đất, ngượng ngùng, hận không thể chui ngay xuống đất cho đỡ xấu hổ, chỉ biết lí nhí: "Xin chào vương gia!"

Y cười hì hì. "Bây giờ sao lại xấu hổ rồi? Khi này, chẳng phải không biết sợ là gì sao? Hành động chẳng khác nào nữ trung hào kiệt."

Tôi cúi đầu, vắn vẹo đôi bàn tay. "Thần thiếp thất lễ, không biết vương gia lại thích lén lút đứng sau lưng người khác như vậy!"

Y cao giọng: "'Vậy phải trách bản vương rồi!" Rồi y đưa tay đỡ tôi dậy. "Ta vốn không định ghé qua đây, nhưng đi ngang qua thì lại nhớ đến tiếng tiêu của Quý nhân ngày hôm đó nên cố ý gọi người mang tiêu đến, hy vọng có thể gặp gỡ được Quý nhân, để ta được thưởng thức một lần nữa." Thuận tay, y đưa cho tôi một ống tiêu bằng ngọc lam điêu, toàn thân trắng muốt, trên thân tiêu có thể sờ nhìn thấy những đường gân chìm màu tím nhạt. Một đầu ống tiêu dính một sợi dây đỏ óng ánh kim tuyến thắt thành nút như ý, đúng là một ống tiêu ngọc thượng hạng!

Tôi đón lấy tiêu ngọc, hỏi: "Không biết vương gia muốn nghe bài gì?"

"Quý nhân cứ thổi bài mình thích là được."

Tôi bình tĩnh lại, chọn bài *Liễu sơ tân* để thổi:

Thành Đông hừng sáng, sao tinh chếch. Báo kinh thành, xuân đã đến nơi. Mắt liễu mơ huyền, thân hoa hé mặt, thoáng lộ xanh đẹp, đỏ xinh. Trang điểm đình đài lầu các, trời mưa bút, nét đàn thanh vô giá.

Này còn điện thí cung rồng. Tân lang quân, xếp hàng như họa. Vườn hạnh gió thừa, sóng đào hoa ấm, mừng cho cá chép hóa rồng. Chín đường lớn, vui chơi quên lối, thoáng bụi thơm, ngựa quý yên sang^[2].

[2] Bài Liễn sơ tân của Liễu Vĩnh (1004-1054).

Liễn sơ tân vốn là bài từ ca ngợi cảnh đẹp mùa xuân, thời thịnh thế thái bình, khúc điệu cực kỳ thanh thoát. Y nghe xong quả nhiên thích mê, khoe miệng thoáng nét cười. "Vườn hạnh gió thừa? Lại là hạnh, cô nương thích hoa hạnh lắm sao?"

Tôi ngẩng đầu nhìn gốc hạnh tỏa hương thơm ngát trả lời: "Hoa hạnh lúc nở rộ thì trong sáng, long lanh, lúc còn ngậm nụ thì ửng nét hồng. Không điểm lệ như hoa đào, chẳng lãnh đạm như hoa mai, chỉ dịu dàng như thiếu nữ e ấp."

Ánh mắt y dừng lại trên người tôi. "Người như hoa, hoa cũng như người. Chỉ những người tính tình dịu dàng thì mới ưa thích loài hoa dịu dàng mà thôi!"

Tôi trầm ngâm một thoáng. "Nhưng thần thiếp không dám ưa thích hoa hạnh."

"Vậy ư?" Y nhướng mắt, hứng thú nói: "Kể lý do cho ta nghe thử!"

"Hoa hạnh tuy đẹp đấy nhưng khi kết thành quả thì lại rất chua, hạt vừa đắng vừa chát. Nếu lấy hoa luận người thì có thể nói bắt đầu tốt nhưng kết cục lại chông chênh, vậy thì có ý nghĩa gì cơ chứ? Chẳng bằng từng bách, quanh năm xanh tươi, không hoa không quả còn hay hơn nhiều."

Y nhướng mày. "Thật tình... chưa từng nghe cách giải thích này bao giờ, đúng là mới lạ đặc biệt!"

Tôi tủm tỉm cười. "Thần thiếp chỉ thuận miệng nói bừa, để vương gia cười chê rồi. Chỉ mong vương gia nghe xong khúc nhạc này, về sau đừng hù dọa thần thiếp nữa là được!"

Y vỗ tay cười lớn. "Hôm nay là do ta đường đột mạo phạm. Ta có hai bản khúc phổ, sau bữa trưa ngày mai sẽ đem đến để cùng thưởng thức với Quý nhân. Hy vọng Quý nhân sẽ đồng ý."

Nụ cười của y tươi tắn đến cực điểm, tựa như ánh nắng lóa mắt vạch qua làn sương mù dày đặc bên trên cảnh xuân trong vườn, khiến tôi không thể nào từ chối được. Tôi ngẩn người một thoáng rồi dịu dàng đáp: "Cung kính không bằng tuân mệnh!"

Đi được hai bước, chợt nhớ ra một chuyện, tôi bèn quay lại nói với y: "Thần thiếp có chuyện muốn nhờ, xin vương gia đồng ý!"

"Quý nhân cứ nói!"

"Thần thiếp gặp vương gia thế này đã không ổn rồi, mong vương gia đừng để người khác biết, để khỏi ảnh hưởng đến danh dự của hai bên."

"Chao ôi, đã là danh dự thì có ai làm hỏng được nào?"

Tôi lắc đầu, thưa: "Vương gia có điều không rõ rồi. Thần thiếp và vương gia quang minh lỗi lạc, tuy nói chẳng làm chuyện gì đáng xấu hổ nhưng trong hậu cung đông người nhiều miệng, lời nói xói vàng, tốt nhất đừng để xuất hiện chuyện thị phi."

Y hơi cau mày nhưng miệng vẫn cười sáng khoái, đồng ý với tôi.

Chương 9: Thở hoa

Trở về cung, trời vẫn còn sớm, tôi thấy nội giám, cung nữ trong cung đang xúm xít tưới nước, xới đất cho mấy gốc hoa, bất giác phá lên cười. “Hoa lê vừa nhú nụ thôi mà, các người đã vội vàng thúc nó nở hoa rồi ư?”

Hoán Bích hớn hờ chạy đến, bẩm: “Tiểu thư, hôm nay có chuyện vui đây! Hai gốc hải đường trước sảnh đã nhú mấy nụ rồi.”

Tôi mừng rỡ kêu lên: “Thật vậy sao? Khi nãy ta đi thẳng vào đây, không nhìn kĩ, giờ phải đi ngắm nghía một phen mới được!” Người trong cung ai cũng còn rất trẻ, tôi vừa đề nghị, ai nấy đều thích thú, xúm xít vây quanh, cùng tôi đi ra trước sảnh. Quả nhiên giữa những chiếc lá xanh non là vài ba nụ hoa đỏ tươi, tựa như chút son môi vừa thoa lên, trông yêu kiều, thướt tha như trinh nữ. Hoa còn chưa nở nhưng mùi hương dịu dịu đã thoang thoảng lan tỏa. Tôi cười, nói: “*Quần Phương phổ* của người xưa có chép rằng: Hải đường có bốn loại: tây phủ hải đường, thủy ti hải đường, mộc qua hải đường và thiếp ngạnh hải đường. Hoa hải đường không có mùi hương, chỉ có loại tây phủ hải đường này vừa thơm vừa mỹ lệ, là loại hải đường thượng phẩm.”

Tiểu Doãn Tử lập tức tiếp lời: “Tiểu chủ học cao hiểu rộng, chúng nô tài nghe được coi như mở mang tầm mắt, tha hồ khoe khoang, khoác lác trước mặt những nô tài khác, đúng là nở mày nở mặt!”

Tôi phá lên cười, gõ đầu hấn đánh “cốc” một cái, khiến mọi người đều cười theo. Lưu Chu bèn trêu: “Đúng là chỉ mỗi Tiểu Doãn Tử mồm miệng lanh lợi mới mua vui được cho tiểu thư, càng cho thấy bọn tôi ai cũng vụng về, lóng ngóng, chẳng được ai yêu thương gì cả!”

Tiểu Doãn Tử ngẩng đầu nhìn nàng ta, cười nhỉnh nọt: “Nếu Lưu tử mà vụng về, lóng ngóng thì bọn tôi thành con nít chưa mọc răng rồi, sao dám mở miệng trước mặt tử nữa!”

Lưu Chu bị hấn nịnh đến sướng rơn. “Biết điều làm ta vui vẻ như vậy, ngày mai ta sẽ làm một đôi giày mới để thưởng cho nhà ngươi.”

Tiểu Doãn Tử chấp tay, cong lưng tạ ơn: “Cảm ơn tử, hài tử làm tôi sao dám mang, ngày nào cũng đặt ở đầu giường, ngắm nghía để ghi nhớ ơn của tử!”

Lưu Chu cười đến đau bụng, phì hấn một tiếng: “Chấp tay tạ ơn ứng trước rồi, xem ra ta không thể tiếp tục lười biếng nữa, nhất định phải làm cho ngươi một đôi thật đẹp.”

Tôi nói: “Đã làm rồi thì làm luôn cho Tiểu Liên Tử một đôi đi!”

Hai người đồng loạt tạ ân, mọi người ngắm hoa một hồi rồi mới tản đi.

Loáng cái đã đến tối, dùng xong bữa, tôi liền ngồi trước bàn gỗ sơn đỏ chạm hình năm con dơi chúc thọ, lật xem *Thi kinh*. Bên ngoài cửa sổ là ánh trăng nhàn nhạt, sương gió ẩm hương, đúng là một đêm vô cùng yên tĩnh, mỹ lệ. *Thi kinh* giấy trắng mực đen, ngày xưa mỗi lần đọc đều cảm thấy miệng thấm mùi thơm, hôm nay không hiểu vì sao tâm tư của tôi cứ mãi hoảng hốt. Ánh trăng mềm mại như lụa, ngọn cây trước cửa sổ bị gió lay động, bóng mờ chập choạng ánh lên giấy dán cửa sổ, phảng phất như thân hình cao ngất của ai đó. Tinh thần mơ màng, dường như từng dòng chữ trong trang sách đều biến thành đôi con ngươi đen láy, đan xen giữa bóng hoa hạnh lụa thưa, múa loạn trước mắt tôi, thoáng tĩnh, thoáng động. Tâm tư lưu chuyển, bất giác nhớ lại chuyện xảy ra hồi sáng, trái tim chột mềm nhũn như lụa. Ánh nến trước mắt sáng rõ, lấp lánh phản chiếu hoa văn trên gấm đoạn phủ lên ghế, giúp tôi nhớ ra mình đang ở trong Oánh Tâm đường,

rồi dần bình tĩnh trở lại. Chỉ không biết hôm nay mình đã xảy ra chuyện gì, mặt nóng tai đỏ, thuận tay lật một trang, thì ra là bài *Trù Mâu*.

Củ kia bó đã thông dong. Trên trời sao sáng ba ông lập lòe. Đêm nay là cái đêm gì? Gặp người, ta chuốc ta vì bấy nay. May thay, may thật là may. Phượng loan hòa hợp, nước mây trùng phùng.

Cỏ kia bó đã thông dong. Đông nam sao sáng ba ông lập lòe. Đêm nay là cái đêm gì? Nên duyên giải cấu chuốc vì bấy nay. May thay, may thật là may. Đôi ta giải cấu, nước mây tương phùng.

Gai kia bó đã thông dong. Trước thêm sao sáng ba ông lập lòe. Đêm nay là cái đêm gì? Gặp người xinh đẹp chuốc vì bấy nay. May thay, may thật là may. Phượng loan hòa hợp, nước mây trùng phùng.

Tôi nửa thẹn nửa bối rối, tựa như tâm sự bị người ta nhìn thấu, vội vàng đóng sách lại rồi tự trách mình. Tôi và y thân phận khác biệt, lấy gì để nói “nước mây trùng phùng”, huống chi “phượng loan hòa hợp”? Trong lúc bối rối, tôi lại nhớ đến câu nói của Ôn Thực Sơ: “Vào cửa công hầu sâu tựa biển”, liền quảng sách xuống bàn. Cận Tịch nghe thấy tiếng động, sợ giật bản mình, vội bung một chung mật ong chung anh đào lại, khuyên: “Chắc tiểu chủ đọc sách đã mệt rồi, uống một chung mật ong rồi nghỉ ngơi một lát đi!”

Tôi uống cạn chung mật ong nhưng vẫn bứt rứt không yên, vô cùng chán ngán. Tôi liếc mắt phát hiện nước sơn của chiếc bàn chạm năm con dơi chúc thọ bắt đầu bị bong tróc loang lổ, bèn thuận miệng hỏi: “Lớp sơn của chiếc bàn này đã bị bong tróc, sao người ở Nội vụ phủ vẫn chưa đến sửa sang, quét thêm một lớp sơn nữa?”

Mặt Cận Tịch lộ vẻ khó xử, giải thích: “Tiểu Doãn Tử đã đi dò hỏi rồi, chắc mấy ngày nữa sẽ có người tới thôi!”

Tôi gật đầu. “Trong cung sự vụ bận rộn, bọn họ bận bịu không lo hết việc, chậm trễ vài ba ngày cũng là lẽ thường tình.”

Ừ hử mấy câu, đang ngồi lặng lẽ bên bàn thì tôi bỗng nghe thấy tiếng thì thầm trò chuyện giữa Bội Nhi và Tiểu Doãn Tử ở bên ngoài cửa sổ: “Sao hồi trưa nay, lúc Tiểu Liên Tử quay về, mặt mũi lại ủ rũ, xám xịt như thế?”

Cận Tịch hơi biến sắc mặt, vừa định lên tiếng ngăn cản, tôi lập tức nghiêm mặt nhìn nàng ta, nàng ta đành im lặng, không dám nói gì.

Tiểu Doãn Tử “hừ” một tiếng. “Thì cũng chỉ đến Nội vụ phủ rồi ôm một bầu tức tối vì bị người ta mĩa mai, lủi thủi quay về mà thôi.”

Bội Nhi lấy làm lạ, hỏi: “Chỉ vì chuyện cái bàn cần sơn lại đó mà phải chạy đi chạy lại mấy lượt, vẫn phải về không sao?”

“Người hiểu cái quái gì chứ?” Tiểu Doãn Tử càng hạ thấp giọng, tức tối. “Đám mắt chó không biết nhìn người đó, mĩa mai Tiểu Liên Tử vài ba câu thì thôi cũng đành, nhưng đến tiểu chủ cũng bị bọn chúng xĩa xối, nói một đống những lời không hay!”

Sắc mặt Cận Tịch trở nên vô cùng khó coi, cau mày định chạy ra ngoài nhưng thấy tôi vẫn lộ vẻ thản nhiên nên đành nhẫn nhịn đứng lại.

Bội Nhi hậm hực. “Đám đốn mạt ở Nội vụ phủ kia dám không coi trọng tiểu chủ ư? Mùa đông vừa rồi còn ăn bớt phần than của tiểu chủ, nếu không phải Huệ tiểu chủ đưa qua chút than thượng hạng thì tiểu chủ đã bị đám than đen đó hun cho ngạt thở rồi. Giờ đây bọn họ ngày càng ngang ngược, coi trời bằng vung, chỉ việc sơn sửa cái bàn mà cũng lằng nhục người ta mới bằng lòng!”

Tiểu Doãn Tử vội vã can ngăn: “Nhỏ tiếng một chút, tiểu chủ vẫn còn ở bên trong, lỡ mà nghe thấy thì hẳn sẽ đau lòng lắm.”

Bội Nhi cố nén giọng, buồn bã thốt lên: “Nhưng làm sao bây giờ? Ngày tháng sau còn dài, kẻ làm nô tỳ như bọn ta chịu thiệt một tí cũng được nhưng tiểu chủ... đang mắc bệnh, vậy mà còn phải chịu tức tối vô lý thế này!” Nói xong, nàng ta hậm hực tiếp: “Cái tên Hoàng Quy Toàn ý mình là họ hàng xa của Hoa chủ tử, càng ngày càng ngông cuồng, đến mức không biết trời cao đất rộng là gì!”

Tiểu Doãn Tử nói: “Người làm ơn nhịn nhục một chút đi! Lỡ tiểu chủ biết được, trong lòng không vui, Tiểu Liên Tử hầu hạ bên cạnh cũng vờ như chẳng có chuyện gì, người tốt xấu gì cũng phải giúp che giấu mới được.”

Hai người nói chuyện một lát rồi ai làm việc người nấy. Trong lòng tôi thoáng nhói đau, vừa cảm động vừa khó xử, ngoài mặt vẫn vờ như chưa nghe thấy gì, chỉ thản nhiên lên tiếng: “Nếu Nội vụ phủ đã bận rộn như vậy thì cứ dùng tạm đi, cũng chẳng phải việc tày trời gì!”

Cận Tịch hạ giọng vang dạ: “Vâng, tiểu chủ!”

Tôi ngẩng đầu nhìn nàng ta. “Những lời họ nói khi nãy, coi như ta chưa nghe thấy, người cũng chưa hề nghe thấy, ra ngoài không được trách móc bọn họ.” Cận Tịch liền vang theo. Tôi thở dài một hơi, than thở: “Đi theo một tiểu chủ như ta quả thật khiến các người phải chịu không ít uất ức!”

Cận Tịch vội vã quỳ xuống, mặt biến sắc, thiết tha khuyên nhủ: “Sao tiểu chủ lại nói những lời như vậy, bọn nô tỳ còn mặt mũi nào! Nô tỳ đi theo tiểu chủ, không hề cảm thấy uất ức.”

Tôi cho nàng ta đứng dậy, cất tiếng than: “Người trong hậu cung quen thói nịnh hót, bợ đỡ, đội trên đạp dưới cũng là chuyện bình thường, bọn họ

việc gì phải coi trọng một tiểu chủ bệnh tật, không được sủng ái như ta kia chứ! Chúng ta an phận sống qua ngày thôi là đủ rồi.”

Cận Tịch im lặng hồi lâu, mắt long lanh ánh lệ, khuyên: “Nếu tiểu chủ không mắc bệnh thì với nhan sắc của người, chắc gì Hoa Phi đã sánh được kia chứ!” Nói xong, mặt nàng ta lộ vẻ kinh hãi, hăn nàng ta cũng hiểu mình nói lỡ lời.

Tôi cất tiếng an ủi: “Người nào mệnh này, có miễn cưỡng cầu xin cũng chẳng được.”

Cận Tịch thấy tôi nói vậy, vội chuyển sang chuyện khác: “Tiểu chủ đọc sách mệt rồi, hay là thêu hoa đi vậy?”

“Cứ nhìn mãi từng đường kim, mũi chỉ, mỏi mắt lắm!”

“Vậy nô tỳ đem đàn tranh lại đây hầu tiểu chủ đánh đàn vậy!”

“Bực bội quá thể, cũng chẳng muốn đàn.”

Cận Tịch nhìn mặt đoán ý, đứng bên khuyên: “Tiểu chủ chê đêm dài buồn chán, bứt rứt khó chịu, hay mời Huệ Tần tiểu chủ, An tiểu chủ và Thuần tiểu chủ cùng đến chơi xóc thẻ hoa cho vui.”

Tôi ngẫm nghĩ thấy đó cũng là một ý hay, vả lại đó cũng là việc duy nhất có thể làm được vào lúc này, bèn bảo: “Người đi chuẩn bị chút đồ ăn, lệnh cho bọn Phàm Nhi ra ngoài mời các tiểu chủ đến đây!” Đám tiểu cung nữ ham cảnh náo nhiệt, lập tức thấp đèn chia nhau đi mời.

Hơn nửa canh giờ sau, chợt nghe thấy tiếng bước chân rộn rã, tôi vừa ra đến trước sảnh đón tiếp thì đã nghe thấy tiếng cười khúc khích của Thuần

Thường tại: “Hoàn tử rất hay nghĩ ra được những ý tưởng hay ho, mới mẻ. Đúng lúc muội đang không biết làm gì để giết thời gian đây.”

Tôi cười, đáp: “Muội á, chỉ được những lúc như thế này thôi, chứ cả ngày ở lì trong phòng ngủ, sắp thành mèo lười mất rồi.”

Thuần Thường tại phá lên cười, kéo tay áo tôi. “Tử lúc nào cũng thích trêu chọc muội, muội không chịu đâu!”

My Trang đỡ tay Thái Nguyệt tiến vào, mỉm cười. “Từ xa đã nghe thấy tiếng nhõng nhẽo của Thuần Nhi rồi!” Lại hỏi: “Sao Lăng Dung vẫn chưa tới nhỉ?”

Tôi mỉm cười, đáp lời: “Mời được tử thật chẳng dễ dàng gì, còn phải mất công cung nữ của muội dè chừng để tránh làm kinh động tới Hoàng thượng nữa!”

My Trang cười, mắng: “À này miệng lưỡi càng ngày càng chua ngoa” rồi nhéo má tôi. Tôi bật cười né cánh tay của tử ấy, luôn miệng van xin.

Đang đùa giỡn thì Lăng Dung dẫn theo Cúc Thanh chậm chậm tiến vào. Cúc Thanh còn ôm theo một bó đỗ quyên. Lăng Dung chỉ vào bó hoa trong tay cung nữ, nói: “Đỗ quyên trong cung của muội nở rất nhiều, muội thấy màu sắc cũng đẹp nên cho người hái một ít mang sang cho Hoàn tử cắm bình.”

Tôi vội mời họ vào nhà rồi gọi Tinh Thanh lấy bình hoa ra để cắm. Tinh Thanh và Cúc Thanh trước giờ vốn rất thân thiết, cắm hoa xong, thỉnh an rồi nắm tay nhau xuống nhà dưới trò chuyện, tâm sự. Tôi mỉm cười, cảm ơn Lăng Dung: “Cảm ơn muội lúc nào cũng nhớ đến tử, biết tử thích những thứ hoa cỏ này. Hôm Giao thừa, chầu thủy tiên muội đưa đến thật thơm, làm át

đi mùi thuốc trong phòng tử, nếu không có chậu hoa đó thì mùi thuốc rất hắc, sao ở nổi!”

Nguồn ebook: <http://e-bookngontinh.blogspot.com>

My Trang chêm vào: “Lại còn than thở gì chứ? Tử thấy mùi thuốc đó dễ ngửi đấy chứ, còn thơm hơn túi hương, bột hương của tử.”

Chúng tôi vào buồng sưởi ngồi, Cận Tịch đã bày đồ ăn ra bàn: lạc rang mật, mứt hạnh đào, kẹo táo mềm, bánh đậu xanh, bánh hạt dẻ, bánh đậu hai màu.

Thuần Thường tại than thở: “Thức ăn từ Ngự thiện phòng dâng lên chẳng có mùi vị gì cả, miệng muối cứ nhạt thêch.”

My Trang giải thích: “Bọn họ nấu những món soạn cho đại tiệc thì còn tạm được, chứ nấu nướng sao ngon bằng bếp riêng của chúng ta.”

Tôi nhìn Thuần Thường tại, hỏi: “Làm dâu trăm họ cũng khó khăn lắm. Chẳng phải muối vẫn thường ghé qua chỗ tử ném đồ ăn sao?”

Thuần Thường tại sớm đã nhét một miếng bánh đậu xanh vào miệng, một tay còn cầm sẵn viên kẹo táo mềm, mắt chăm chăm nhìn vào đĩa lạc rang mật, vừa ăn vừa áp úng: “Nếu không phải chỗ Hoàn tử có nhiều đồ ăn ngon như thế này thì chắc muối chết đói từ lâu rồi!”

My Trang âu yếm lấy cho nàng ta một chung sữa tươi. Tôi khẽ vuốt lưng cho nàng ta, “Ăn từ từ thôi, không lại nghẹn rồi khóc òa lên bây giờ!”

Lưu Chu ôm một ống thẻ bằng gỗ hoàng dương đến, bên trong để một bó thẻ hoa làm bằng trúc xanh, lúc lắc một hồi rồi đặt xuống giữa bàn. My

Trang cười, nói: “Tỷ muốn dẫn trước một chuyện, đây chỉ là trò chơi thôi, không được coi là thật.”

Mọi người phá lên cười. “Ai coi là thật đâu nào? Chỉ là trò chơi tiêu khiển thôi mà, tỷ sốt ruột gì chứ?”

Vẻ mặt My Trang ứng hồng. “Tỷ chỉ dẫn dò vài câu lấy lệ thôi mà!”

Trong số những người ngồi đây hôm nay, My Trang lớn tuổi nhất, kế đó là tôi, sau cùng là Lăng Dung và Thuần Nhi. My Trang lắc ống thẻ, lấy ra một thẻ hoa, nói: “Chẳng biết tỷ rút được thứ gì đây? Hy vọng đừng quá xui xẻo!” Rút thẻ xong, tỷ ấy tự đọc rồi cười, nói: “Chỉ là trò đùa thôi!” rồi thuận tay đưa cho chúng tôi cùng xem. Trên thẻ trúc vẽ một bó cúc màu vàng, bên dưới lại khắc thêm một hàng chữ nhỏ, là một câu thơ Đường: “Sắc bên rào ông Đào, hương trong nhà La Hàm.”

Lăng Dung cười, nói: “Tỷ vốn yêu hoa cúc, nơi ở lại có tên là Tôn Cúc đường, giờ đang được Hoàng thượng sủng ái, chẳng phải là: “Hương trong nhà La Hàm” hay sao? Đúng là chẳng sai chút nào!”

My Trang phì một tiếng, mắng: “Lăng Dung tiểu muội gần đây gan dạ thật đó, ta vừa mắng nó mấy câu, nó đã chuẩn bị sẵn một xe vãn về chờ đón ta.”

Thuần Thường tại bên vực: “Huệ tỷ vốn hợp với hoa cúc nhất còn gì!”

Lăng Dung che miệng cười: “Thấy chưa, muội nói có sai đâu. Chính Thuần muội cũng cảm thấy thế đấy nhé!”

My Trang bèn nói lảng sang chuyện khác: “Coi như ta đã xong, đến phiên Hoàn muội đó.” Nói xong, tỷ ấy liền đẩy ống thẻ ra trước mặt tôi.

Tôi mỉm cười. “Đến lượt muội thì muội cứ rút thôi!” Tôi chẳng thèm xem xét, thuận tay rút ra một thẻ, xem kĩ thì thấy bên trên vẽ một đóa hoa hạnh phớt đỏ, bên cạnh là bốn chữ Tiên phẩm Dao Trì, đồng thời khắc thêm một câu thơ Đường: “Thượng giới, bích đào sương móc gọi. Bên trời, hồng hạnh sắc mây lồng.” Tôi vừa nhìn thấy hình vẽ hoa hạnh, vừa xúc động vừa hoài nghi, đến mặt cũng đỏ theo, tựa ráng mây chiều vậy.

Thuần Thường tại lấy làm lạ. “Hoàn tử đâu có uống rượu, sao lại say rồi?”

Lăng Dung thò tay đoạt lấy tấm thẻ, cười nói: “Chúc mừng, chúc mừng! Hoa hạnh, hạnh phúc, ý chỉ có rể quý. Hoa hạnh chính là điềm sắp được sung ái đây mà.”

My Trang nghiêng người qua xem, vui vẻ thốt lên: “Thật không? Hoa hạnh tượng trưng cho điềm lành, xem ra bệnh của muội cũng sắp khỏi hẳn rồi. Muội ốm bao lâu nay, giờ trời đã ấm lên, cũng đã đến lúc khỏe lại rồi.”

Thuần Thường tại cầm một miếng bánh hạt dẻ, tấm tắc khen: “Chẳng phải trên thẻ có nhắc đến “đào” hay sao, tử có định làm bánh hoa đào để ăn không?”

Lăng Dung cười đến đau cả bụng, ôm chặt Thuần Thường tại vào lòng. “Chỉ biết nghĩ đến mỗi chuyện ăn thôi, “đào” ở đây là ý chỉ vận đào hoa của Hoàn tử sắp tới rồi đó!”

Tôi giơ tay bịt miệng Lăng Dung. “Đừng nói những lời vớ vẩn ấy, lại dạy xấu cho Thuần Nhi nữa!”, rồi quay sang phân bua với My Trang: “Thẻ ấy không tính, ban nãy muội chỉ rút đại mà thôi, thử xem có thuận tay hay không ấy mà!”

“Chưa thấy ả nào mặt dày như muội!” My Trang cười. “Ai bảo muội là nhà cái làm gì, cho phép muội rút thêm một thẻ nữa, nhưng lần này rút xong không được ăn vạ nữa đâu nhé!”

Tôi cảm ơn tử ấy, giờ cao ống thẻ, khế lắc hồi lâu rồi mới chọn. “Lần này nhất định phải là thẻ tốt!” Ngẩng đầu nhìn thật kĩ, đó là thẻ hoa hải đường, vẫn ghi bốn chữ: “Hải đường giải ngữ” rồi bên dưới thêm câu thơ ngắn: “Phe phẩy màu xuân ngọn gió đông.” Tôi mím miệng cười, khen: “Cũng không tồi. Muội ở Đường Lê cung, sáng sớm nay, hai gốc tây phủ hải đường trước sảnh vừa mới nở nụ.”

My Trang đọc một lát rồi cười, nói: “Quả thật nói rất hay, hải đường còn được gọi là “giải ngữ hoa”, chẳng phải muội là một đóa hoa giải ngữ mê người hay sao?”

Lăng Dung đưa rượu đến bên môi tôi. “Nào, nào, uống cạn chung rượu này để chúc mừng đi!”

Tôi nâng chén, ngửa đầu uống cạn, nhất thời nổi hứng gọi Lưu Chu, Hoán Bích cùng vào, cười, nói: “Hai câu kệ của *Đông Pha* là: “Canh khuya những sợ rồi hoa ngủ. Khêu ngọn đèn cao ngắm vẻ hồng.” Các người đi lấy hai chiếc đèn lồng đỏ lại đây, lấy loại lớn ấy, giúp ta soi sáng gốc hải đường trước sảnh, đừng để nó ngủ mất.”

Hai người đồng thanh vâng dạ rồi chạy ra ngoài.

My Trang áp tay vào má tôi, mắng: “Con nha đầu này hôm nay phát điên rồi!”, rồi quay sang nói với Lăng Dung: “Muội cũng rút chơi một thẻ đi!”

Lăng Dung “vâng” một tiếng rồi rút một thẻ ra xem, vừa xem qua, tay đã buông lỏng rồi quăng tám thẻ xuống đất, mặt đỏ bừng như say rượu, mắng:

“Trò này chẳng hay chút nào, lẽ ra không nên chơi mới phải. Toàn là điều nhảm nhí!”

Mọi người không hiểu lý do vì sao, Thuần Nhi vội nhặt thẻ lên, thì ra đó là thẻ một gốc trúc đào, bên dưới ghi chú một câu: “Mảnh mai mềm mại, nhu tình thiết tha, mấy tầng bóng áo lơ thơ, gió thơm tắm gội.”

My Trang dùng khăn tay che miệng, cười trêu: “Cái khác thì không rõ, nhưng ta hiểu được câu “nhu tình thiết tha”, chỉ là không biết “nhu tình thiết tha” của Lăng Dung muội muội đang muốn nhắn gửi cho ai đây?”

Tôi chợt nhớ tới đêm trước ngày tiền cung, tiếng khóc nghẹn ngào của Lăng Dung phảng phất vang lên bên tai, trong lòng lạnh lẽo nhưng mặt vẫn tươi cười, vờ như vô ý nói với My Trang: “Nhu tình thì đương nhiên là nhu tình với Hoàng thượng rồi, chẳng lẽ còn có ai khác sao? Chúng ta đã là cung tần của thiên tử, chắc chắn trong lòng ngoài Hoàng thượng ra thì chẳng còn người đàn ông nào khác nữa.”

Tôi tuy nói với My Trang nhưng khóe mắt lúc nào cũng theo dõi phản ứng của Lăng Dung. Nàng ta nghe xong câu nói của tôi, chỉ thất thần ngẩn ra trong một thoáng. Nàng ta quét mắt nhìn vội sang tôi rồi nhanh chóng cười tươi như hoa. “Lăng Dung tuổi còn nhỏ, sao hiểu được chữ “nhu tình” mà các tỷ nói kia chứ!” Tôi tủm tủm cười, không bình phẩm gì thêm, tôi đã nói thẳng đến mức đó, chắc hẳn Lăng Dung cũng đã hiểu ý rồi.

My Trang lên tiếng: “Lăng Dung làm rơi thẻ hoa, phải chịu phạt mới được. Hay là phạt muội ấy uống ba chén rượu nhé!”

Lăng Dung vội vã cầu xin: “Tửu lượng của Lăng Dung muội rất kém, một chén đã đủ để bụng đau, đầu choáng rồi, sao uống nổi ba chén chứ! Không được, không được đâu!”

Tôi thấy ánh sáng của ngọn nến đỏ bắt đầu mờ đi, bèn rút một cây trâm bạc trên đầu xuống, khêu khêu tim nến, ai ngờ tim nến đột nhiên nổ “tách” một tiếng, ánh nến vụt sáng, kết thành hoa đèn thật lớn. My Trang thấy vậy liền nói: “Hôm nay là ngày gì vậy, bao nhiêu điềm tốt đều xuất hiện trong cung của muội?”

Lăng Dung nghe vậy càng hơn hớn. “Xem ra tử sắp khỏi hẳn bệnh rồi đấy! Hay là thế này, để muội hát một bài chúc mừng tử nhé!”

“Trò này nghe có vẻ mới lạ, thanh nhã đây, ta chưa từng nghe Dung muội hát lần nào. Vậy phiền muội hát một bài cho bọn ta nghe vậy!”

Lăng Dung vuốt vạt áo cho ngay ngắn rồi khẽ hát bài *Chuyện tốt đến gần*.

Hoa lay núi xuân, lục vờn xanh quẩn. Mưa dâng nước hồ buổi sớm, chân trời sáng trong xanh.

Rời chèo áp sóng sâu, ca vang sạch bụi trần. Ngắm mây trời đậm nhạt, xem sắc thực núi hồ.

Mọi người ai nấy đều im lặng. Lăng Dung hát xong, Thuận Nhi ngơ ngẩn thốt lên: “An tử, tử hát hay thật đấy, muội nghe say mê đến mức món mứt hạnh đào ngon lành nhất cũng chẳng buồn ăn.”

Tôi mừng rỡ khen ngợi: “Lăng Dung giỏi thật! Quả nhiên là muội giấu tài, tử không ngờ muội lại hát hay đến vậy! Đúng là: “Khúc này thượng giới có thôi, trần gian thử hỏi mấy hồi được nghe”.”

My Trang nghe mà mê mẩn, hỏi: “Nếu được nghe muội hát từ trước thì Diêu Âm nương tử nào có đáng gì? Hai nhữ “Diêu Âm” ngoài muội ra thì không ai xứng đáng cả!”

Lăng Dung đỏ mặt, khiêm tốn chối từ: “Chút tài mọn thôi mà, mọi người đừng trêu muội nữa!”

“Trêu đâu mà trêu, nghe bài hát này, ba tháng tới tở cũng không cần biết đến mùi thịt ấy chứ!”

Nói đùa một hồi, chúng tôi lại giục Thuần Thường tại rút thẻ hoa. Nàng ta rút xong liền đưa cho tôi xem. “Hoàn tử xem giúp muội với, muội xem không hiểu.” Tôi nhìn qua thì thấy trên thẻ vẽ một đóa hoa nhài bé xiu, bên cạnh có chú: “Tuy không nhan sắc cho người mến, may có hương thơm át chín thu”, thêm một dòng chữ nhỏ: “Tiết Thiên công, Chúc Nữ cài hoa.”

Tôi chợt ớn lạnh, cảm thấy đây là điềm không lành, lập tức mỉm cười, nói với nàng ta: “Lời này tốt lắm!” Lại khuyên thêm: “Muội thích ăn món gì thì cứ lấy, bếp riêng của tử vẫn còn dư một ít, muội cứ đi chọn thứ muội thích ăn, tử sẽ bảo cung nữ gói lại cho muội đem về.”

Nàng ta nghe tôi nói vậy thì vui vẻ chạy xuống bếp.

My Trang lo lắng hỏi: “Sao vậy? Rút phải thẻ không tốt à?”

Tôi cười cười. “Không có gì đâu, chỉ là không bằng thẻ của hai chúng ta thôi.” Nghĩ một lúc rồi nói thêm: “Hoa thì tốt đấy, chỉ là có một câu nghe gai cả người.”

Lăng Dung hỏi: “Sao lại thế?”

“Tiết Thiên công, Chúc Nữ cài hoa. Nghe đồn nữ nhân thời Đông Tấn cài hoa vào tiết Thiên công là để... đeo tang cho Chúc Nữ.”

Mặt Lăng Dung hơi biến sắc, My Trang cười gượng. “Chỉ là trò đùa chốn khuê phòng thôi, đừng tin đó là thật!”

Đang nói chuyện thì a đầu của My Trang là Thái Nguyệt tiến vào, thưa: “Bẩm tiểu chủ, Hoàng thượng hôm nay nghỉ lại ở Hồng Nghê các.”

My Trang thản nhiên nói: “Biết rồi. Người lui xuống trước đi!”

Thấy nàng ta lui ra, tỷ ấy mới chậm rãi thốt lên: “Dur Nương tử này giỏi thật, chẳng mấy chốc mà đã gượng dậy được.”

Lăng Dung lấy làm lạ: “Chẳng phải vừa bị phạt đóng cửa hồi lỗi hay sao?”

My Trang đưa tay nhón lấy một hạt lạc, không ăn mà chỉ vân vê trên ngón tay, lớp vỏ đỏ bên ngoài hạt lạc nhẹ nhàng rơi qua kẽ ngón tay thon thả, trắng muốt của tỷ ấy, đọng lại một mảng vụn đỏ trên mặt bàn. My Trang vỗ tay khen: “Thế mới chứng tỏ được bản lĩnh của người ta chứ! Hôm nay đã là đêm thứ ba rồi, vừa được thả ra mấy ngày đã thừa sức đến ba lần...” My Trang khẽ nghiêng răng rồi không nói tiếp nữa.

“Sao lại gượng dậy được nhanh như thế nhỉ?” Tôi lên tiếng hỏi.

“Nghe nói nàng ta quỳ bên ngoài Nghi Nguyên điện của Hoàng thượng, cất giọng hát suốt một đêm, cổ họng khàn cả đi mới khiến Hoàng thượng sinh lòng thương tiếc.”

Lăng Dung lộ vẻ lo âu, ngón tay siết chặt lấy tấm khăn, lên tiếng: “À ta trước giờ bất hòa với Huệ tỷ. Tuy địa vị thấp nhưng lại ngênh ngang, càn quấy quá thể. Theo tình hình trước mắt, e là Hoàng thượng lại muốn thăng chức cho ả ta rồi.” Nàng vừa nói vừa lén quan sát vẻ mặt của My Trang.

Tôi đứng thẳng dậy, phúi vụn vỏ lạc vương trên vạt áo của My Trang, khuyên: “Đến tỷ cũng phải dè chừng ả ta, người khác e là còn hơn thế. Nếu ả ta không chịu sửa tính kiêu ngạo của mình, chỉ e là chưa cần tới phiên tỷ bận tâm, người khác đã không nhận được phải ra tay rồi.”

My Trang hiểu ngay ý tôi muốn nói. “Chưa đến mức vạn bất đắc dĩ thì tỷ sẽ không dễ dàng ra tay đâu!”

Tôi cười tươi như hoa. “Thứ đồ hèn hạ ấy đâu đáng để chúng ta hao tổn tinh thần.”

Mọi người lại im lặng, ngồi nghiêm chỉnh lắng nghe tiếng đồng hồ nước tích ta tích tắc. Hồi lâu My Trang mới vui vẻ mỉm cười. “Muộn rồi, bọn tỷ cáo từ trước đây!”

Tôi tiễn họ ra cửa cung rồi mới vào nhà trong nghỉ ngơi. Trong giấc mộng nửa đêm, tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng trống canh vang lên hết hồi này đến hồi khác, cảm thấy có bóng dáng một nụ cười sáng ngời như ánh mặt trời, xuyên qua tầng tầng hoa hạnh, rạng rỡ hiện ra trước mặt tôi.

Chương 10: Hạnh

Sáng sớm thức dậy, trời chợt đổ mưa, lúc đầu mưa chỉ rả rích, sau càng lúc càng to, rồi đổ ào xuống, vô số tia nước theo ống sành trên mái hiên trút xuống, bắn tung tóe. Mùi vị thanh tân của cây cỏ giữa đất trời bị hơi nước áp ủ, từ từ lan tỏa. Bốn bề chìm trong mùi hương thanh thanh, mát rượi.

Sau buổi trưa, mưa càng rơi nặng hạt, tôi đưa mắt nhìn trời rồi chậm rãi gọi: “Luu Chu, cầm ô đi cùng ta ra ngoài.”

Lưu Chu ngạc nhiên nói: “Tiểu thư, mưa lớn thế này muốn đi đâu cũng khó.”

Tinh Thanh cũng bước lên khuyên nhủ: “Tiểu chủ định đi đâu? Mưa lớn như vậy, nếu để người bị ướt thì không tốt đâu!”

Cận Tịch đề nghị: “Hay đợi ngớt mưa rồi tiểu chủ hãy ra ngoài.”

Tôi chỉ nói: “Ta đi một lát sẽ quay lại” rồi chẳng thèm để ý đến lời khuyên của họ nữa. Lưu Chu chẳng biết làm thế nào, than thở: “Trước giờ tính tình tiểu thư đều như vậy, nói một là một.” Sau đó, nàng ta đành đi lấy một chiếc ô lớn, cẩn thận đỡ tôi ra khỏi cửa.

Đến bên chiếc đu, bốn bề không một bóng người, giữa bóng hoa hạnh trập trùng chỉ nghe thấy tiếng mưa chạm đất tí tách. Tôi cúi đầu nhìn đôi hài thêu và vạt váy đầm nước mưa, khẽ buông tiếng thở dài, thì ra y cũng không đến. Nghĩ cũng thật tức cười, người ta đường đường là bậc vương gia, trời mưa gió không ở trong vương phủ ngắm mưa làm thơ lại chạy vào cung làm gì? Có lẽ hôm trước chỉ là một câu nói đùa, chỉ mình tôi mới coi đó là thật; hoặc cũng có thể y thực lòng muốn mời tôi cùng thưởng thức khúc phổ, chỉ là ngại trời mưa nên không tiện vào cung mà thôi. Tôi nghĩ vớ vẩn hồi lâu, y vẫn chưa tới. Giữa trời mưa gió, hơi lạnh dần dâng lên, Lưu Chu nép sát vào tôi, nhỏ giọng khuyên: “Tiểu thư, hay là chúng ta quay về thôi?”

Tôi đưa mắt ngắm màn mưa dày đặc như do ngàn sợi tơ dệt thành, lẳng lặng không đáp. Lưu Chu không dám nói gì thêm, tôi hơi nghiêng đầu, thấy một bên vai nàng ta đã bị mưa tạt ướt sũng, người run bần bật vì lạnh, tôi chợt thấy tội nghiệp cho nàng ta, bèn nói: “Cũng khổ cho người, thôi chúng ta trở về trước vậy!”

Lưu Chu vội “vâng” một tiếng rồi đỡ tôi quay trở về cung. Cận Tịch thấy chúng tôi quay về, vội nấu một bát canh gừng đặc để chúng tôi uống. Tôi lại lệnh cho Lưu Chu lập tức lui xuống thay y phục.

Đêm mưa rảnh rồi, tôi ngồi trong buồng sưởi đánh đàn. Khi đang đánh bài *Vũ lâm lâm*, nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, tôi bất giác có chút ngơ ngẩn, tay đánh đàn cũng chậm hẳn đi. Hoán Bích bưng đĩa hoa quả mới hái vào, đứng bên cạnh hỏi: “Tiểu thư đang đàn bản *Son chi cao* sao?”

Tôi định thần, trách: “Sau khi vào cung, sao lỡ tai người lại tệ hẳn đi thế? Đây là bản *Vũ lâm lâm*.”

Hoán Bích kinh ngạc thốt lên: “Tiểu thư nghe lại thử xem, lẽ nào là *Vũ lâm lâm*?”

Tôi kinh ngạc, sao khúc nhạc do tôi tấu lên lại biến thành *Son chi cao* mà tôi lại không biết chứ? Tôi gọi Lưu Chu vào, hỏi: “Khúc nhạc ta đàn khi nãy thế nào?”

Lưu Chu đáp: “Tiểu thư muốn nói đến khúc *Son chi cao* vừa nãy ư? Trước giờ nô tỳ thấy nó chẳng hay hơn những khúc khác là bao, hôm nay nghe tiểu thư đàn, chẳng hiểu tại sao trong lòng lại cảm thấy chua xót lắm.”

Tôi lạnh người, ngẩn ra hồi lâu rồi ra lệnh: “Đi thắp một lò đàn hương nhỏ lại đây!”

Lưu Chu “vâng” một tiếng. Hoán Bích hạ thấp giọng, ân cần hỏi han: “Giờ đang là mùa xuân, không phải là lúc thắp đàn hương. Trong lòng tiểu thư đang phiền muộn hay sao?”

Tôi lườm nàng ta một cái, nói: “Ta mệt rồi, đi ngủ đi!”

Tôi nằm trên giường, trần trọc chẳng yên, không sao ngủ được. Đàn hương vốn là loại hương chuyên dùng để tĩnh tâm suy ngẫm. Tôi biết, tôi làm sao không phiền muộn được đây? Núi cao cao, trăng nhỏ nhỏ. Trăng nhỏ nhỏ, sáng vằng vặc! Ta có người thương trên đường xa. Một ngày không gặp được, lòng ta ưu sầu. Trước giờ tiếng đàn bộc lộ lòng người, thật không ngờ trong lòng tôi đã lưu luyến một người, đến mức một ngày không gặp đã không yên rồi sao? Đối với tôi, đó là một chuyện vô cùng đáng sợ và nguy hiểm!

Y là Thanh Hà vương, tôi là Hoàn Quý nhân, chúng tôi vốn không thể ở bên nhau, dù tôi chỉ là một Quý nhân cô độc, chưa được sủng ái. Tôi hiểu rất rõ, từ sau khi được ghi lại tên trong Vân Ý điện, cả cuộc đời này đã định sẵn tôi chỉ là nữ nhân của vị Hoàng đế mà tôi chưa nhìn rõ mặt. Chuyện tôi dám quyến luyến một người đàn ông khác, người đó lại là em trai của Hoàng đế, đối với tôi mà nói, chỉ có hại mà chẳng có lợi chút nào. Tôi trở mình, ngồi bật dậy trên giường, lặng lẽ ngắm ánh nến leo lét nhảy nhót đặt trên đài nến hoa bên giường. Tôi thầm tự hứa với mình, từ giây phút này trở đi, nhân lúc tôi còn có thể giữ khoảng cách với y, tôi sẽ cố không bao giờ tìm gặp y nữa.

Liên tục ba, bốn ngày liền tôi không đặt chân ra chỗ chiếc đu. My Trang cũng mấy hôm rồi không ghé qua, nghe nói Hoàng đế bị mắc mưa vài ngày trước đó, bị cảm lạnh nên tỷ ấy phải hầu hạ bên cạnh. Tôi biết khi thân thể Hoàng đế không được khỏe, Thanh Hà vương nhất định sẽ vào cung thăm bệnh, thế là tôi càng không dám bước ra khỏi cửa cung, sợ lại vô tình gặp gỡ.

Cũng vì thế, lòng tôi chẳng dễ chịu chút nào, buồn bực mấy ngày liền, sau lại nghe nói Hoàng đế đã khỏi hẳn bệnh, vương công đại thần hầu bệnh đều đã quay về, khi ấy, tôi mới dám yên tâm đi ra ngoài dạo mát cho khuây khỏa.

Tôi suốt ngày ẩn cư trong Đường Lê cung nên chỉ mặc y phục ở nhà hết sức bình thường, trên đầu cài vài ba đồ trang sức châu ngọc đơn giản, không hề động đến y phục hoa hòe, lông lầy. Lúc bước ra khỏi cửa, tim tôi giật thót, dường như vừa hy vọng gặp gỡ lại vừa sợ phải đối mặt. Tôi bèn ngồi lại trước gương đồng, chọn một cây trâm ngọc phỉ thúy cài lên đầu, rồi lấy một nắm ghim cài xoắn ốc bằng bạc đính lên búi tóc tạo thành hình bán nguyệt. Đang đưa tay lấy thêm một đôi hoa tai ngọc trai hình giọt nước, tôi nghiêng người, nhìn thấy hoa văn Hằng Nga bay lên cung trăng khắc trên thành gương đồng, nhớ tới câu thơ của người xưa: “Ngắm trời xanh biển biếc, nỗi lòng đêm đêm biết gửi ai”, lòng chợt lạnh giá, tay cũng khựng lại. Bàn tay vừa buông lỏng, đôi hoa tai ngọc trai rơi xuống bàn trang điểm, lăn tròn, xoay tít, phát ra ánh châu mờ mờ ảo ảo. Tôi ử rử khôn nguôi, thấy mình chải chuốt, trang điểm thật là ngu ngốc, trước nay “người con gái làm đẹp chỉ vì người mình thương”, tôi tuyệt không thể coi y là người thương của mình được.

Chân Hoàn à Chân Hoàn, uống cho người trước giờ luôn tự phụ là kẻ thông minh, thế mà điều nhỏ nhặt như vậy cũng không nhìn thấu được sao? Tự hỏi lòng mình như vậy nhưng lại càng khiến mình thêm khổ sở. Tôi có thể nhìn thấu nhưng sao lại đến nông nổi dầu có thấu hiểu vẫn phải chật vật để tự kiểm chế mình? Sao tôi lại trở nên thế này? Đó chẳng qua chỉ là một người đàn ông mà tôi tình cờ gặp gỡ, chỉ nhìn chứ chẳng thể chạm vào được. Càng nghĩ vậy, tôi càng không tránh khỏi cảm giác nóng lòng. Cuối cùng, vì quá chán ngán, tôi ra ngoài một mình. Lưu Chu thấy tôi như vậy thì vội vã chạy theo sau hầu hạ.

Cơn mưa xuân vừa dứt, hoa lá được đà sinh trưởng, chỉ trong một đêm, nhụy hoa rụng là tả. Gốc hoa hạnh trải qua mưa gió, chẳng những không héo lụi, điều tàn mà hoa nở càng nhiều, càng điểm lệ dưới ánh mặt trời. Chỉ có điều, cảnh xuân vẫn vậy mà người hôm ấy lại chẳng còn đây.

Tôi không khỏi u sầu. Lưu Chu thấy tôi có vẻ không vui, bèn khuyên: “Em đẩy dây đu cho tiểu thư nhé, dần dần dần cốt cũng tốt.”

Không biết có phải trong lòng Lưu Chu cảm thấy bất an hay không mà tay cô nàng đẩy chiếc đu cực chậm, mới đung đưa được mấy lượt, tôi chợt nghe sau lưng có tiếng nữ nhân cao giọng mắng mỏ: “Người nào đang ngồi trên xích đu đó? Sao thấy Dư Nương tử rồi mà còn chưa chịu qua đây?”

Có người nói chuyện với mình bằng giọng phách lối, lòng tôi đã không vui nhưng vẫn nhẫn nhịn bước xuống khỏi chiếc đu, quay lại nhìn. Chỉ thấy một nữ tử thân hình thon thả, vận trang phục cung tần, đầu cài đầy châu ngọc đang yếu điệu đứng dưới gốc cây, mặt mày kiêu ngạo. Bên cạnh có một ả ăn mặc theo lối cung nữ đang chỉ thẳng mặt tôi, gọi: “Còn không chịu lại đây, đang nói nhà ngươi đấy!” Tôi lập tức nổi giận nhưng vẫn cố kìm nén, giữ nguyên nụ cười mỉm trên mặt, chỉ đứng yên, không bước qua. Lưu Chu chau mày, lên tiếng: “Tiểu chủ nhà tôi là Hoàn Quý nhân ở Đường Lê cung.”

Ánh mắt của ả cung nữ đó lộ vẻ khiếp sợ, nhìn kỹ lại tôi, thấy tôi ăn mặc giản dị thì không tin lời của Lưu Chu, chỉ nhìn sang Dư Nương tử chờ lệnh. Dư Nương tử che miệng cười. “Trong cung còn có vị Hoàn Quý nhân hay sao? Ta trước giờ chưa hề nghe nói tới.”

Ả cung nữ vắt óc suy nghĩ, hồi lâu mới bậm: “Hồi bẩm tiểu chủ, Đường Lê cung quả thực có một vị Quý nhân đang ở, chỉ là mắc phải bệnh nặng nên rất ít khi ra ngoài.”

Dư Nương tử thu lại ánh nhìn, bước tới gần tôi, cất tiếng chào: “Hoàn Quý nhân an hảo!” Sắc mặt chẳng chút cung kính, hành lễ cũng chỉ hơi gật đầu lấy lệ, đến đầu gối cũng chẳng thềm nhún.

Tôi cười thản nhiên. “Dư Nương tử an hảo! Sao lại có nhã hứng đến góc vắng vẻ này dạo chơi vậy?”

©ENT: <http://e-bookngontinh.blogspot.com>

Dư Nương tử nhượng mắt, khinh miệt đáp trả: “Muội đây phải hầu hạ Hoàng thượng, chứ có nhàn nhã được như tử đâu?” Dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Muội đây có một câu muốn khuyên nhủ tử, tử thân đã mang trọng bệnh thì ra ngoài đi dạo càng ít càng tốt, để tránh truyền bệnh cho người khác khiến họ ghét thêm.” Nói xong, ả dương dương đắc ý, tươi cười định bỏ đi. Tôi tức giận đến cực điểm, đang yên đang lành lại xui xẻo bị ả nhục mạ. Lưu Chu thì phát khùng lên, đến lông mày cũng dựng đứng.

Tôi chợt nảy ra một ý, chậm rãi lên tiếng: “Cảm ơn muội đã nhắc nhở, tử đây hiểu rồi. Chỉ có điều tử cũng có một chuyện muốn nói với muội.”

Ả ta “ồ” một tiếng, dừng bước, đưa ánh mắt kiêu ngạo nhìn sang tôi. “Không biết tử có cao kiến gì không?”

Tôi tùm tùm cười. “Nghe nói trước giờ Hoàng thượng thường yêu thích những nữ nhân lễ nghĩa chu toàn. Tử chỉ muốn nói cho muội biết, khi này muội hành lễ với tử không đúng chút nào, chắc muội vẫn chưa hoàn toàn quen với lễ nghi trong cung. Hay thế này, tử sẽ bảo thị nữ của mình là Lưu Chu làm mẫu cho muội một lượt.” Nói xong, tôi đưa mắt ra hiệu cho Lưu Chu.

Lưu Chu lập tức hiểu ý, nhún mình hành lễ với Dư Nương tử. “Xin tiểu chủ nhìn cho kỹ!” Nói xong, quay sang phía tôi, nhún gối, khom người hành lễ, cúi đầu thưa: “Muội là Dư Nương tử ở Hồng Nghê các, tham kiến Hoàn Quý nhân. Hoàn Quý nhân an hảo!”

Tôi cười chum chim. “Thường nghe các tỷ muội trong cung khen Dư muội thông minh, vừa nhìn qua đã thuộc, mời muội theo đúng cách mà Lưu Chu làm mẫu khi nãy hành lễ thêm một lần với bản Quý nhân đi!”

Dư Nương tử nghe vậy thì nổi giận đùng đùng, mồm miệng méo xệch, cao giọng quát: “Cô là Quý nhân vào cung mà chẳng được sủng ái, giờ còn dám bắt bản tiểu chủ đây phải cung kính hành lễ tham kiến nữa à? Cô đâu có xứng!”

Cung nữ theo hầu ả ta vội vàng kéo tay áo của ả, khuyên nhủ: “Tiểu chủ, Quý nhân... Địa vị của Hoàn Quý nhân ở trên người đây, hay là...”

Dư Nương tử xấu hổ quá hóa giận, dang tay tát thẳng vào mặt cung nữ đó, một bên má lập tức sưng vù, cung nữ đó loạng choạng lùi lại hai bước. ả ta lại cất tiếng mắng: “Đồ ăn cháo đá bát! Nhát gan sợ chuyện, chẳng được tích sự gì!” Rồi cười lạnh với tôi. “Không phải Hoàn Quý nhân thực sự cho rằng tôn ti trật tự chỉ được quyết bởi địa vị thôi đấy chứ? Hoàng thượng sủng ái ai thì người đó ở trên, địa vị có cao cách mấy, khi không được sủng ái thì cũng chỉ là đồ ti tiện mà thôi! Huống gì địa vị của cô chỉ hơn ta có hai cấp, cô dựa vào đâu mà dám sai phái ta?”

Tôi đang định mở miệng đáp thì giọng nói lạnh lùng quen thuộc vang lên bên tai: “Nếu là trẫm ra lệnh, muốn ngươi hành lễ tham kiến Hoàn Quý nhân thì sao?”

Tôi đưa mắt nhìn về phía có tiếng nói, khuôn mặt ấy rất đỗi quen thuộc, trái tim lập tức đập loạn nhịp, tựa như lên cơn sốt rét nặng, toàn thân hết nóng lại lạnh, liên miên không dứt, tôi bất giác siết chặt đai lưng bằng lụa trên váy. Tôi gần như không thể tin vào mắt mình nhưng chẳng có lý do gì để tôi không tin. Dưới vòm trời này, ngoài Hoàng thượng ra, còn có ai dám tự xưng là “trẫm”.

Vẻ mặt Dư Nương tử lập tức biến sắc, ả hoảng hốt quỳ mọp xuống đất bên cạnh cung nữ, cung kính thưa: “Hoàng thượng vạn phúc!”

Hoàng đế gật đầu nhưng không bảo ả ta đứng dậy. ả dè dặt hỏi: “Sao Hoàng thượng lại đến nơi này?”

Hoàng đế nhướn mày. “Thế sao ngươi lại đến đây?”

Dư Nương tử cất giọng run run: “Thần thiếp nghe nói dạo này Hoàng thượng thích ghé nơi đây giải khuây, thăm nghĩ nhất định phong cảnh ở đây rất đẹp nên cũng muốn ghé qua xem thử.”

Hoàng đế mỉm cười, cất giọng châm biếm: “Xem ra ngươi không thành thật rồi, câu trả lời nghe rất giả dối.”

Dư Nương tử thấy Hoàng đế mỉm cười, cũng không suy nghĩ sâu xa hơn, cất giọng nhu mì, ảo lả, thưa: “Thần thiếp chỉ muốn gần gũi Hoàng thượng nhiều hơn một chút thôi!”

Giọng nói của Hoàng đế lập tức trở nên nghiêm nghị, tuy y vẫn mỉm cười nhưng ánh mắt lại lạnh như băng: “Xem ra ngươi nắm rõ hành tung của trẫm như lòng bàn tay đó nhỉ?”

Dư Nương tử thấy tình hình không ổn, cơ thể bất giác run lẩy bẩy, cúi đầu không dám nói tiếp.

Y nhìn sang tôi, tủm tủm cười, còn tôi ngần ngại nhìn y, không nói nên lời. Lưu Chu sốt ruột, vội đẩy đẩy cánh tay tôi, lúc đó tôi mới định thần lại, quỳ xuống, thưa: “Thần thiếp Đường Lê cung Chân thị tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn phúc!”

Lưu Chu cũng vội vã quỳ xuống dập đầu.

Y giờ tay đỡ tôi dậy, vẻ mặt hòa nhã, nói: “Nàng vẫn chưa khỏe hẳn, việc gì phải khổ sở hành đại lễ như thế!” Lại cúi sát hơn, y nói khẽ vào tai tôi: “Hôm đó, không phải trăm cố ý thất ước đâu!”

Tôi đỏ mặt, thưa: “Thần thiếp không dám!”

“Mấy ngày nay, hôm nào ta cũng đến đây đợi nàng, sao nàng không chịu rời cung?”

Tôi vội kêu: “Hoàng thượng!” rồi đưa mắt liếc sang phía Dư Nương tử, muốn nhắc nhở y rằng ở đây còn có người ngoài.

Y gọi Lưu Chu đứng dậy, bảo: “Đỡ tiểu chủ nhà ngươi cho cẩn thận, thân thể nàng còn yếu lắm.” Y thu lại nụ cười, nhìn sang Dư Nương tử đang quỳ mọp dưới đất, đến thở mạnh cũng không dám rời chằm chằm lên tiếng: “Ngươi vẫn chưa chịu sửa đổi khuyết điểm của mình, xem ra hình phạt lần trước của trẫm quá nhẹ.”

Dư Nương tử thấy Hoàng đế ân cần hỏi han tôi thì mồ hôi trên trán đã túa ra như tắm, giờ thấy Hoàng đế còn muốn phạt nặng ả ta thì vội lết bằng gối, tiến lên hai bước, níu chặt vạt áo của Hoàng đế, khóc lóc van xin: “Hoàng thượng, thần thiếp biết sai rồi. Hôm nay thần thiếp hồ đồ, đánh mất lương tâm nên mới xúc phạm đến Quý nhân, thần thiếp tình nguyện chịu đòn, nhận tội với Hoàn Quý nhân, xin Hoàng thượng tha cho thần thiếp lần này!”

Hoàng đế chán ghét lườm ả ta, không thềm tiếp lời. Dư Nương tử thấy tình thế không ổn, vội tháo hết châu ngọc, trang sức, đi bằng gối tới trước mặt tôi, dập đầu khóc lóc: “Hôm nay muội phạm tội lớn, không dám van cầu Quý nhân tha thứ, nhưng xin Quý nhân nể mặt tỷ muội chúng ta cùng hầu hạ Hoàng thượng, cầu Hoàng thượng tha cho muội lần này.”

Tôi liếc nhìn Dư Nương tử tóc tai rũ rượi, khóc lóc nước mắt, không khỏi sinh lòng trắc ẩn, đẩy tay Lưu Chu ra, bước đến trước mặt Hoàng thượng, dịu giọng khuyên: “Biết sai để sửa thì không gì sánh bằng. Thần thiếp nghĩ Dư Nương tử đã thật lòng hối lỗi, xin Hoàng thượng tha cho nàng ta lần này.”

Hoàng đế liếc nhìn ả, nói: “Hoàn Quý nhân đã đích thân mở miệng cầu xin cho người, trăm cũng không tiện làm nàng ấy buồn. Chỉ có điều, dạy dỗ người bao lần vẫn chưa chịu sửa đổi, thật đáng ghét!” Hoàng đế bước ra xa mấy trượng, vỗ tay ra hiệu, lập tức một tên hoàng môn nội thị cùng mười mấy tay Vũ lâm quân bước ra từ sau rặng cây rậm rạp, tiến đến thỉnh an, rồi lại hành lễ với tôi. Hoàng đế chau mày. “Biết ngay là các người đi theo sau trăm. Thôi vậy, Lý Trường, truyền ý chỉ của trăm, giáng Dư thị làm Canh y, ngay hôm nay phải dọn ra khỏi Hồng Nghê các!” Lý Trường cúi đầu vâng dạ, đang định quay người đi thì Hoàng đế nhìn sang Dư Nương tử đang run rẩy bầy, nói: “Khoan đã, Dư Canh y, chẳng phải vừa rồi người nói địa vị của Hoàn Quý nhân chỉ cao hơn người có hai cấp thôi sao? Lý Trường, truyền chỉ cho lục cung, tấn Quý nhân Chân thị thành Hoàn Tần.”

Lý Trường giật bản mình, mặt lộ vẻ khó xử, khuyên: “Hoàng thượng, Hoàn... tiểu chủ chưa thị tẩm đã được tấn phong, chỉ e... không hợp với quy củ.”

Hoàng đế đổi sắc mặt, giọng nói có chút lạnh lùng: “Giờ người ngày càng giỏi đẩy nhĩ, đến ý chỉ của trăm mà còn dám hỏi lại!”

Lý Trường kinh hãi, vội dập đầu hai cái cáo tội rồi lui xuống truyền chỉ.

Hoàng đế tươi cười nhìn sang tôi. “Sao rồi, mừng quá phải không? Đến tạ ơn cũng quên mất.”

Tôi quỳ xuống, nghiêm mặt thưa: “Thần thiếp thứ nhất là chẳng có công gì với xã tắc, thứ hai là chưa giúp đỡ được gì cho Hoàng thượng, thứ ba là vẫn chưa thị tẩm, thực sự không dám nhận ân đức trời biển của Hoàng thượng.”

Hoàng đế cười, nói: “Hở một chút là quỳ, cũng không sợ thân thể chịu không nổi. Trẫm đã bảo nàng đáng thì nàng đương nhiên là xứng đáng.”

Trong lòng tôi vô cùng cảm động. Hoàng đế chẳng thèm nhìn sang Du thị, chỉ quay sang ả cung nữ đang sợ đến tái mặt quỳ bên cạnh, lạnh lùng ra lệnh: “Đồ chó cậy chủ nhà, đến Thận hình ty làm khổ dịch đi!”

Hai người họ vội vã tạ ân, đỡ lấy nhau rồi loạng choạng rời đi.

Chương 11: Đường Lê Hoàn Tàn

Mọi người thấy chuyện đã được giải quyết xong bèn đồng loạt lui xuống. Lưu Chu không biết đã rời đi từ lúc nào, chỉ còn lại tôi và Hoàng đế Huyền Lăng. Tôi có chút hoảng hốt, gió xuân ẩm áp thổi tung tóc mai hai bên thái dương, cọ vào mặt ngựa ngựa. Hoàng đế nắm tay tôi, im lặng đi thẳng về phía trước, lớp cỏ mỏng dưới chân khẽ phát ra âm thanh sần sật, hòa vào tiếng vạt áo tung bay lất phất. Bàn tay y vô cùng ẩm áp, tôi có thể cảm nhận được từng đường chỉ tay hằn sâu nơi lòng bàn tay. Tôi không dám rút tay lại, mặt nóng bừng như phát sốt. Cúi gằm đầu, tôi có thể nhìn thấy thấp thoáng đôi giày thêu hoa bằng đoạn mềm dưới chân, món đồ ưa thích do chính tay tôi thêu thừa những lúc rảnh rỗi. Thân hài làm bằng đoạn màu ráng chiều điểm xuyết kim tuyến, mũi hài thêu hình bướm, trên cánh bướm có đính thêm hạt châu bạc cực nhỏ, kêu leng keng theo từng nhịp bước chân. Chúng tôi đến đình Ký Lan ở cách đó không xa, chỉ khoảng mấy chục

bước nhưng hai chân tôi lại có cảm giác mềm nhũn, mệt mỏi như vừa phải đi đường núi khúc khuỷu, xa tít tắp.

Tiến vào bên trong đình, bàn tay của Hoàng đế hơi buông lỏng, tôi lập tức rút tay lại, giấu vào trong tay áo, cảm thấy lòng bàn tay mình lạnh buốt, ướt đẫm. Y chấp tay sau lưng, đứng ngay trước mặt tôi, chăm chăm nhìn tôi, dịu giọng giải thích: “Hôm đó, trời mưa to nhưng không phải trẫm cố ý lỗi hẹn.” Tôi không dám tiếp lời nhưng Hoàng đế nói chuyện mà không đáp thì phạm tội bất kính, đành cúi đầu thật thấp, cất giọng lí nhí “vâng” một tiếng. Y lại tiếp: “Hôm đó, trẫm đã đến Thượng Lâm uyển rồi nhưng Thái hậu đột nhiên truyền chỉ gọi trẫm đến điện của Hoàng hậu, trẫm vội quay về cho kịp nhưng lại bị mắc mưa, bị cảm lạnh mất mấy hôm.”

Tôi nghe vậy thì sốt ruột, mặc dù biết rõ y đã khỏi bệnh, hiện đang khỏe mạnh đứng trước mặt nói chuyện với mình nhưng vẫn không tự nhủ được, buột miệng hỏi: “Hoàng thượng đã khỏe hẳn chưa?” Lời vừa thốt ra, chính tôi cũng thấy câu hỏi của mình thật ngu ngốc. Thật là mất mặt quá, tôi bất giác đỏ bừng mặt, lí nhí nói: “Thần thiếp thật ngốc mà!”

Y mỉm cười ôn hòa, nói tiếp: “Về sau trẫm nghĩ lại, hôm đó mưa lớn như vậy, nàng lại đang dưỡng bệnh, hẳn là không đến đâu.”

Tôi cất tiếng nhỏ như muỗi kêu: “Thần thiếp không hề lỗi hẹn.”

Ánh mắt y đột nhiên sáng bừng, vui sướng thốt lên: “Thật thế ư? Vậy nàng mắc phải trận mưa to, có ảnh hưởng đến sức khỏe không?”

Y quan tâm đến tôi như vậy, tôi vừa muốn òa khóc vừa cảm thấy vui mừng, bao nỗi khổ sở, sầu đau mấy ngày nay dường như đều tan biến như sương mù gặp ánh dương. Tôi vội đáp: “Đa tạ Hoàng thượng quan tâm. Thần thiếp không bị ướt mưa, thần thiếp rất khỏe.”

Đầu tôi cúi thấp gần đến ngực, những đóa hoa thêu lác đác trên ngực cọ vào cằm, vừa đau vừa ngứa. Ngón tay cái trên bàn tay phải của y đeo một chiếc nhẫn ngọc thuần một sắc xanh, trong trẻo chẳng khác gì mặt hồ nước Thái Dịch phẳng lặng. Y dùng bốn ngón tay nâng cằm tôi, buộc tôi phải ngẩng lên. Chỉ thấy ánh mắt trong trẻo, lạnh lạnh của y nhìn thẳng vào tôi, đôi trông mắt đen láy tựa hồ sâu không nhìn thấy đáy, bên trong chỉ thấy bóng dáng của tôi cùng hoa hạnh nở rộ lộng lẫy như mây gấm phía sau lưng. Tim tôi đập thành thịch, cảm nhận sắc hoa đỏ rực rỡ đang rơi lên đôi má ửng hồng của mình, bất giác khẽ cất tiếng hỏi: “Hoàng thượng sao lại lừa gạt thần thiếp?”

Y nhếch mép, nét cười càng đậm hơn. “Nếu trẫm cho nàng biết từ sớm thì nàng đã bị thân phận của trẫm làm cho sợ chết khiếp, rụt rè như những phi tần khác rồi. Sao còn dám tự do tự tại đàm luận nhạc khí, thưởng thức hoa cỏ, bình tĩnh như không?”

Tôi cup mắt nhìn xuống đôi giày hoa. “Rõ ràng Hoàng thượng muốn trêu chọc thần thiếp, muốn thấy thần thiếp cư xử không lễ phép để cười cợt thần thiếp.”

Hoàng đế phá lên cười lớn, cười một hồi mới từ từ dừng lại, nhìn tôi, nói: “Nếu ta nói ra từ sớm, nàng sẽ chỉ biết sợ ta, kính ta, nịnh nọt ta, đó không phải là con người thật của nàng.” Y xoay người đặt tay lên lan can sơn đỏ của ngôi đình, đưa mắt về phía xa xăm, tựa như muốn xuyên qua bóng hoa trùng điệp, nhìn thấu chỗ xa nhất nơi chân trời. “Trẫm coi trọng nàng, cũng là vì tính tình của nàng. Nếu nàng cũng hệt như những phi tử khác, trẫm không coi trọng cuộc hẹn với nàng đâu.”

Tôi cúi nhìn góc vạt áo đỏ thẫm của y, bên trên dùng chỉ tơ màu đen thêu chi chít hoa văn, đỏ mặt tía tai lên tiếng: “Vâng!” Lại tiếp: “Thần thiếp ngu ngốc, không phát hiện ra điều gì.”

Hoàng đế lộ vẻ đắc ý. “Trẫm cố ý giấu nàng, sao có thể để nàng biết được! Chỉ tội cho lục đệ, thường bị trẫm triệu vào cung rồi giữ rịt ở đó.”

Tôi nhún gối. “Hoàng thượng tâm tư tinh tế, kỳ tài trời ban, thần thiếp sao dám bì!”

Y chợt đưa tay nắm lấy tay tôi, hỏi: “Sao tay nàng lại lạnh như vậy? Có phải bị trúng gió rồi không?”

Tôi vội đáp: “Thần thiếp không lạnh đâu!”

Y “à” một tiếng. “Nàng ra ngoài cũng lâu rồi, để trẫm đưa nàng về.”

Tôi đang định lên tiếng từ chối thì y đột nhiên cúi người bế bổng tôi lên. Tôi khẽ kêu một tiếng, theo bản năng vươn hai tay ra ôm lấy cổ y. Vạt váy lê thê bị kéo bằng lên, nhẹ nhàng lướt qua chéo áo của y. Y cười, nói: “Đi bộ vất vả, để trẫm ôm nàng về.”

Tôi vô cùng sợ hãi nhưng không dám vùng vẫy, đành nài nỉ: “Làm vậy sẽ bị nhiều người trách móc, để người khác bình phẩm về Hoàng thượng, thần thiếp ngàn vạn lần không dám.”

Hoàng đế tủm tỉm cười, nói: “Trẫm thương xót phi tử yêu quý của trẫm, người khác thích bàn tán thế nào thì cứ tha hồ mà bàn tán.” Nói xong, mặt y lộ nét cười bốn cợt. “Dù gì đây cũng đâu phải lần đầu tiên trẫm ôm nàng đâu nào!”

Tôi ngượng ngùng đến mức không dám nói nữa, đành rúc vào lòng Huyền Lăng, để mặc y ôm như thế mà quay về cung. Tôi áp sát vào ngực y, thoang thoang ngửi thấy mùi hương xa lạ như có như không trên người y. Mùi hương này tuy nhạt nhưng như phát ra từ tận xương tủy, khiến người ngửi cảm thấy hết sức thoải mái, vui thích. Y mặc bộ kim bào bằng lụa màu

đỏ thắm, vạt rộng, tay áo kiểu nhỏ sinh, bộ váy mềm mại màu xanh thắm như nước hồ của tôi bị gió trên đường vĩnh hạn thổi tung, dây thắt lưng lụa màu xanh biếc phát phơ chạm khẽ vào vạt áo của Huyền Lăng, eo lả, thướt tha. Suốt đường đi, nội giám, cung nữ nhìn thấy cảnh đó liền vội quỳ mọp xuống đất, cúi đầu, không dám ngẩng lên nhìn nhưng vẫn lén lút dõi theo. Bước đi của Huyền Lăng không nhanh không chậm, trong tiếng gió vù vù, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng trầm hoàn trên đầu tôi va vào nhau leng keng theo từng nhịp bước.

Kể từ khi tôi vào ở thì ngoài thái y ra, tòa Đường Lê cung chưa từng có người đàn ông nào đặt chân vào. Chuyện Hoàng đế Huyền Lăng đến đây hôm nay có ý nghĩa không tầm thường chút nào. Khi Hoàng đế ôm tôi bước vào tòa cung điện ngày thường vốn cửa đóng then cài, đám nội giám, cung nữ đang dọn dẹp, quét tước ngoài vườn giật bắn mình, vừa mừng vừa sợ, vội vã quỳ xuống thỉnh an. Rõ ràng Lưu Chu đã kịp cho mọi người biết tin tôi được tấn phong làm chính ngũ phẩm tần, chỉ là không ngờ cách thức tôi hồi cung lại vượt quá sức tưởng tượng của mọi người như thế.

Vừa thấy đám hạ nhân hầu cận mình hằng ngày, tôi vừa then thùng vừa khó xử, khẽ vùng vẫy đòi xuống nhưng Hoàng đế không chịu, cũng chẳng thèm liếc nhìn bọn họ mà chỉ thuận miệng ra lệnh: “Đứng dậy đi!”, rồi ôm tôi tiến thẳng vào Oánh Tâm đường mới chịu đặt tôi xuống. Đưa mắt nhìn đám cung nhân nối đuôi nhau tiến vào, cặp mắt khoanh tay đứng ở hai bên, Hoàng đế lạnh nhạt hỏi: “Nàng làm Quý nhân mà chỉ có vài ba người hầu hạ thế này thôi sao?”

Tôi cung kính đáp: “Thần thiếp chỉ nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, cũng chẳng cần nhiều người hầu hạ.”

“Thế cũng không được. Ai là thủ lĩnh nội giám và chương sự cung nữ của cung này?”

Cận Tịch quỳ xuống, thưa: “Nô tỳ là Thôi Cận Tịch, chương sự cung nữ chính thất phẩm thuận nhân của Đường Lê cung, tham kiến Hoàng thượng! Hồi bẩm Hoàng thượng, Đường Lê cung không có thủ lĩnh nội giám.” Hoàng đế vừa lộ vẻ ngờ vực, Cận Tịch đã tiếp: “Vốn có Khang Lộc Hải là thủ lĩnh nội giám trong Đường Lê cung, nhưng Lệ Quý tần gọi hấn sang hầu hạ rồi.”

Sắc mặt Hoàng đế lộ vẻ không vui, y im lặng hồi lâu rồi nói: “Đó cũng là chuyện nhỏ!”, rồi quay sang nói với tôi: “Cung của nàng không có thủ lĩnh nội giám thì không được. Ngày mai trẫm sẽ lệnh cho Nội vụ phủ chọn mấy tên nội giám từng trải, nàng tuyển một gã làm quản sự cho Đường Lê cung.”

Tôi tủm tỉm cười. “Cần gì phải phiền phức như vậy! Chẳng bằng cứ để Tiểu Doãn Tử trong cung của thiếp tạm giữ chức đó vậy. Thiếp thấy hấn cũng khá lắm, cho hấn cơ hội để rèn luyện.”

Tiểu Doãn Tử lanh lợi lập tức quỳ mọp xuống, thưa: “Nô tài cảm tạ ân điển của Hoàng thượng, cảm tạ lời khen của tiểu chủ! Nô tài nhất định sẽ tận tâm tận lực hầu hạ tiểu chủ.”

Hoàng đế mỉm cười, nói: “Nàng nói vậy thì cứ làm vậy đi, tránh tình trạng người bên ngoài không hiểu rõ tính tình của nàng để hầu hạ.” Lại quay sang Tiểu Doãn Tử: “Tiểu chủ coi trọng ngươi, cho ngươi chút thể diện, ngươi phải làm việc cho tốt, đừng để tiểu chủ nhà ngươi phiền lòng!”

Tiểu Doãn Tử vội dập đầu ba cái, cao giọng thưa: “Vâng, nô tài tuân chỉ!”

Hoàng đế lại nói: “Bây giờ nàng đã lên chức tần, phải có thêm vài ba người hầu hạ. Ngày mai bảo Nội vụ phủ tuyển lựa vài người đưa lại đây, nàng hãy chọn mấy đứa giữ lại trong cung.”

Tôi mỉm cười, thưa: “Cảm tạ Hoàng thượng, mọi việc đều nhờ cả vào Hoàng thượng!”

Hoàng đế ôn hòa dặn dò tôi: “Nàng nghỉ ngơi sớm đi, cố tĩnh dưỡng cho khỏe. Vài ba hôm nữa trăm sẽ ghé qua thăm nàng.”

Tôi theo y ra đến cửa cung, thấy bên ngoài có một chiếc kiệu vàng đứng chờ không biết từ bao giờ, mấy chục cung nữ, nội giám và Vũ lâm quân đứng nghiêm nghị như tượng đá. Bọn họ thấy Hoàng đế bước ra bèn đồng loạt quỳ xuống thỉnh an. Tôi nhún gối, cung kính thưa: “Kính tiễn Hoàng thượng!”

Thấy đám người đó nhanh chóng rời đi, bóng kiệu vàng dần khuất xa, tôi mới quay trở lại sảnh.

Mọi người đồng loạt quỳ xuống chúc mừng tôi, Tiểu Doãn Tử ngậm ngùi thưa: “Chúc mừng tiểu chủ. Tiểu chủ cuối cùng cũng khổ tận cam lai rồi!”

Mọi người ai cũng ngân ngấn dòng lệ. Tôi tủm tỉm cười, nói: “Hôm nay là ngày tốt, sao lại khóc chứ?” Lại nhìn sang Tiểu Doãn Tử, cất tiếng dặn dò: “Hiện giờ ngươi được thăng chức rồi, phải nhớ làm việc cho tốt. Ngươi vẫn còn trẻ, nên đi theo Thôi Thuận Nhân học hỏi, đừng chỉ biết mỗi láu lỉnh mồm mép, phải chín chắn hơn mới được.”

Tiểu Doãn Tử trình trọng vâng theo.

Tôi nói một tiếng “mệt rồi”, sau đó ra lệnh cho bọn họ lui xuống.

Tôi chậm chậm đi sang buồng sưởi phía tây, tâm sự chôn kín trong lòng nay lại từ từ trào dâng. Chẳng lẽ tôi không thể né tránh sự đấu tranh, giành giật hỗn loạn trong cung hay sao? Hay số mệnh sớm đã định sẵn, người sẽ ở

bên tôi cả đời này chính là Hoàng đế? Bao cuộc đấu tranh trong cung đình thực sự khiến tôi vừa sợ hãi vừa đau đầu.

Tôi biết rất rõ rằng, kể từ hôm nay, khi Hoàng đế mở miệng thăng chức cho tôi, tôi đã không còn là Hoàn Quý nhân ôm bệnh tránh đời trong Đường Lê cung nữa. Hẳn người trong cung ai cũng biết tôi vừa trở thành tân sủng của Hoàng đế, chưa thị tẩm đã được tấn phong làm tần, lại được Hoàng đế ôm trên tay đưa về cung. Chỉ e tôi đã là mục tiêu cho cả lực cung lờm nguýt, bàn tán xôn xao rồi.

Nhưng không phải tôi không vui. Người tôi yêu hóa ra lại là người duy nhất trên thế gian này có thể đường đường chính chính ở bên cạnh tôi, tôi không cần khổ sở kìm nén tình cảm của mình nữa. Chỉ là chút tình cảm này đã ép tôi phải lao vào trận chiến không ngừng nghỉ chốn hậu cung. Vậy rốt cuộc tôi có nên giữ lấy tình cảm này hay không? Chỉ e đối với tôi và Huyền Lăng đều không thể không nhận lấy, y đối xử với tôi đầy yêu thương, sao tôi có thể nỡ lòng dứt bỏ y được chứ? Tôi từng cầu nguyện: “Mong người lòng chỉ một, bạc đầu chẳng xa nhau” nhưng người thương của tôi bây giờ lại là người khó có được “một lòng” nhất trên thế gian này, có quá nhiều thiếu nữ sẵn sàng để y lựa chọn và hưởng dụng. Tôi đưa mắt nhìn ngắm cảnh xuân tươi đẹp bên ngoài cửa sổ, lòng rối bời chẳng biết tính sao.

Trong lúc tâm thần bất định, tôi chợt thấy My Trang và Lăng Dung nắm tay nhau tiến vào. My Trang mặt mày hớn hở, hưng phấn đến nỗi mặt mũi đỏ bừng, nắm chặt lấy tay tôi, òa khóc vì mừng rỡ. “Tốt! Tốt lắm! Cuối cùng cũng đã đến ngày nở mày nở mặt rồi!”

Lăng Dung vội vã nhún mình chào tôi, thưa: “Tham kiến Hoàn Tần tiểu chủ!”

Tôi vội đỡ nàng ta dậy, trách: “Làm thế làm gì? Đừng cư xử xa lạ như vậy chứ!”

Lăng Dung mỉm cười. “My tử mừng đến phát điên rồi, chỉ còn mình muội đủ tỉnh táo mà thôi. Nói cho cùng, không thể bỏ qua quy củ được, nếu không người hiểu chuyện sẽ bảo tử rộng lượng, không để ý tiểu tiết, kẻ không hiểu sẽ mắng muội không biết tốt xấu cho mà xem.”

Ba người chúng tôi nắm tay nhau ngồi xuống. Hoán Bích bung trà vào, nhún người thỉnh an. My Trang cười, nói: “Hay lắm, tiểu thư nhà các người có tin vui, cung nhân của cả cung này coi như cũng vượt qua được gian khổ rồi!”

Hoán Bích mỉm cười, tạ ơn rồi lui xuống.

Lăng Dung lên tiếng trách móc: “Tử trở thành Hoàn Tần một cách quá bất ngờ, tử che giấu khéo quá, không để lộ tin tức gì.”

Tôi cười, đáp: “Muội à, quả thực tử cũng không biết trước đâu, chẳng qua vô tình gặp Hoàng thượng trong Thượng Lâm uyển thôi!”

My Trang trêu tôi: “Người xưa từng nói: “Không hót thì thôi, hót thì vang trời”, chắc câu đó để chỉ muội đấy. Tử đang ngồi trong cung, nghe được tin tức này mà cứ tưởng là đồn nhảm.”

Lăng Dung tiếp lời: “Phải đợi đến khi Lý nội thị hầu cận Hoàng thượng truyền ý chỉ xuống thì bọn muội mới tin đó là thật, lập tức rủ My tử đến đây chúc mừng tử.” Nàng ta lại quay sang My Trang, nói: “Thấy chưa, muội nói không sai mà! Chúng ta là những người đến đây đầu tiên đấy!”

My Trang cười, nói: “Đêm hôm ấy rút thẻ hoa cũng có vài phần đúng, chẳng phải muội đã được sủng ái rồi sao?” Tử ấy hết nhìn trái lại nhìn phải, hạ giọng hỏi thăm tôi: “Hoàng thượng đã lâm hạnh muội chưa?”

Tôi bắt giác đỏ mặt, Lăng Dung cũng ửng hồng hai má. Tôi cúi đầu, giận dỗi nói: “Sao tử lại hỏi vậy chứ?”

“Muội cứ nói thật đi, tử muội với nhau, có gì đâu mà phải xấu hổ kia chứ!” Tôi lắc lắc đầu, My Trang kinh ngạc hỏi lại: “Thực chưa có à? Muội không gạt tử đấy chứ?”

Tôi đỏ mặt, khẽ đáp: “Muội vẫn còn bệnh mà, sao thị tẩm được chứ!”

My Trang vỗ tay mừng rỡ. “Hoàng thượng quả nhiên rất coi trọng muội! Chưa từng thị tẩm mà đã được tấn phong, Đại Chu ta từ khi khai quốc đến nay cũng rất hiếm có đấy!”

Tôi không mừng rỡ như My Trang tưởng, yên lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Chưa thị tẩm mà đã được tấn phong, ân sủng nhiều như thế, chỉ e không tốt.”

Lăng Dung cũng chau mày, than: “Chỉ sợ ngoài sáng trong tối đã có người rục rịch muốn ra tay với tử rồi.”

Mặt My Trang hơi biến sắc, trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Giờ muội được nhận ân sủng của Hoàng thượng, bọn họ cũng chẳng dám cư xử quá đáng với muội đâu. Chỉ cần muội luôn giữ vững sự sủng ái của Hoàng thượng, cư xử cẩn thận thì cũng chẳng có gì đáng ngại.” Tử ấy lại hỏi thêm: “Nghe nói Dư Nương tử đột nhiên bị Hoàng thượng chán ghét, giáng chức xuống làm Canh y bậc thấp nhất, tin đó được truyền gần như cùng lúc với ý chỉ tấn phong muội làm tần, có nội tình gì không?”

Tôi thở dài. “Chính vì ả ta mở miệng nhục mạ muội trong Thượng Lâm uyển nên Hoàng thượng mới chú ý đến muội đấy chứ!”

My Trang nhướn mày cười lạnh một tiếng, nói: “Xem bộ dạng nông cuồng của ả ta kia, đến tiểu chủ có địa vị cao hơn hẳn ả mà cũng dám mở miệng nhục mạ, đúng là tự chuốc nhục vào thân!”

Lăng Dung nhanh chóng tiếp lời: “Như thế càng tốt. Có ả làm gương, sẽ không có kẻ nào dám chọc giận tỷ nữa.”

Tôi vẫn sầu lo. “Nếu lỡ khéo quá hóa vụng, một khi thất sủng, chẳng phải sẽ liên lụy đến cả nhà họ Chân hay sao?”

My Trang siết chặt lấy tay tôi, nghiêm mặt khuyên: “Chuyện đến nước này, chỉ bằng sức của muội e rằng không thể nào tránh được. Muội đã thu hút sự chú ý của tất cả người trong cung rồi, nếu bây giờ vẫn tiếp tục trốn tránh thì tương lai sẽ bị người ta xâu xé.” Tỷ ấy cố ý siết tay tôi thật mạnh: “Huống chi có Hoàng thượng bảo vệ, vẫn tốt hơn muội một thân một mình, chẳng phải vậy sao?”

Lăng Dung vỗ vỗ vào tay tôi, lên tiếng an ủi: “Tỷ đừng lo lắng quá, hiện giờ việc cấp thiết nhất là phải tĩnh dưỡng cho khỏi hẳn, trở thành Hoàn Tàn danh xứng với thực.”

Ánh mắt My Trang sáng ngời, tỷ ấy gạt đầu tán thành. “Lăng Dung nói đúng đấy, chỉ cần ba người chúng ta đồng lòng, nhất định sẽ đứng vững trong chốn hậu cung này.”

Chương 12: Nữ tỳ đỡ nhẹ thân ngà

Sau khi My Trang và Lăng Dung rời đi, Đường Lê cung lại náo nhiệt. Đầu tiên là đủ loại ban thưởng vừa tinh xảo vừa quý giá của Hoàng đế lũ

lượt được đưa đến cung tôi. Nhờ có sự xuất hiện của Hoàng đế mà cảnh náo nhiệt này vượt xa lần tôi nhập cung.

Ân sủng của Hoàng đế và sự tấn phong hết sức bất ngờ này của tôi đem lại cơn chấn động rất lớn cho hậu cung bề ngoài vốn luôn bình lặng, hiền hòa, kích thích trí tò mò của bao kẻ ăn không ngồi rồi. Còn chuyện Dư Canh y bị phế truất gần như cùng lúc với lần tấn phong của tôi thì nhanh chóng chìm vào quên lãng, hết như một chiếc lá khô bị cuốn vào vực xoáy. Trừ vài ba người có liên quan, chẳng ai thèm để ý đến sự tồn tại của ả ta nữa. Sự biến mất của ả Dư Canh y ngày trước vẫn nghênh ngang cao giọng hát thậm chí chẳng gây nên một chút sóng gió nào. Sự tò mò của mọi người trong cung cảm lẫn cảm giác ngưỡng mộ và ganh tị, cuộn cuộn ủa vào Đường Lê cung, dưới hình thức lễ vật và thăm viếng, khiến tôi không sao ứng phó kịp.

Đến tận lúc chiều tà, cuối cùng Hoàng đế cũng hạ ý chỉ, lệnh cho tôi ngoài thái y và Hoàng đế ra, phải đóng cửa từ chối tiếp khách để dưỡng bệnh. Cuối cùng, tôi cũng có chút thanh nhàn ngắn ngủi.

Trong cơn náo nhiệt ngắn ngủi, lạ lùng, đầy sự tò mò, thù địch và nịnh nọt ấy, tôi đã đưa ra một quyết định hết sức quan trọng. Tôi sẵn sàng chiến đấu để tiếp nhận sự sủng ái của Hoàng đế, dâng lên y mọi tình ý và yêu thương của mình. Tôi không biết đó có phải là con đường đầy chông gai và nguy hiểm hay không, nhưng buổi trưa ngập tràn ánh xuân rực rỡ và nụ cười của Hoàng đế Huyền Lăng đã mở ra cho tôi một cánh cửa, dẫn đến thế giới đầy mê hoặc cùng phồn hoa quyến rũ. Thế giới này tôi chưa từng được chạm tới, dẫu bên trong cũng không thiếu cảnh tàn sát khốc liệt cùng độc được dưới vỏ bọc mùi hương son phấn, nhưng tôi không thể ngăn cản lòng khát khao, mong mỏi của mình với thế giới mới ấy.

Đêm hôm đó, việc tôi làm duy nhất là nhốt mình trong phòng ngủ, đứng trước gương thật lâu sau đó thả hết nến đỏ trong phòng, ngắm nghía bóng

mình trong gương. Tôi mặc bộ y phục rực rỡ nhất, đeo trang sức lộng lẫy nhất, sau đó từ từ cởi ra từng món một. Tôi chăm chú quan sát khuôn mặt và thân thể trẻ trung, mỹ miều của mình trong gương, bắt đầu băn khoăn liệu mình có nên giấu mình, trốn tránh cả cuộc đời, sống lặng lẽ trong thâm cung đến khi già cỗi rồi chết. Tôi chợt nhớ đến hai câu thành ngữ từng đọc được trong sách, “tự mình thanh cao” rồi “nhìn bóng thương thân”.

[©ENT](#)

Sự xuất hiện của Huyền Lăng khiến tôi đột nhiên mê thích những câu thơ mỹ diệu về tình yêu trong *Thi kinh* và nhạc phổ. Dẫu tôi từng quyết tâm bóp chết nỗi tương tư của mình với y khi tưởng lầm y là Thanh Hà vương nhưng tôi chẳng thể nào bóp chết những giấc mơ của mình. Trong những giấc mơ ấy, những nam chính, nữ chính trong chuyện cổ tích tình yêu đẹp đẽ đều biến thành tôi và y. Trong những ngày dài ròn rã, tôi không ngừng tự hỏi, những giấc mơ thế này liệu có duy trì suốt cả cuộc đời tôi, trở thành niềm vui duy nhất trong sinh mệnh tĩnh mịch, buồn tẻ của mình không? Có lúc tôi từng cho rằng, lời cầu hôn liêu lĩnh của Ôn Thực Sơ và ngày mùa xuân sáng rỡ ấy sẽ trở thành những chuyện duy nhất đáng để tôi nhung nhớ và ghi khắc trong tâm khảm suốt cuộc đời. Tôi thậm chí còn nghĩ nếu đúng như lời My Trang nói, dựa vào thế lực của Hoàng đế, gia tộc của tôi không chừng lại còn có tương lai tốt đẹp hơn, cuộc đời tôi, nhờ vào phần sủng ái hoặc mỏng manh hoặc sâu nặng của y, hẳn sẽ trở nên có ý nghĩa hơn nhiều.

Trên cơ thể và gương mặt của mình, tôi phát hiện ra không ít đã tâm đang ần nấp, bây giờ, tôi cảm nhận được chúng đang rục rịch ngóc đầu dậy. Rất tốt, mục tiêu của bọn chúng cũng giống mục tiêu của tôi hiện giờ.

Một khi đã quyết định, tôi cần có được một đoạn mở đầu hoàn hảo nhất, giúp tôi từng bước từng bước vững vàng lên chiến trường khốc liệt ở chốn hậu cung này.

Tôi trình trọng khoác từng món y phục, trang sức lên người. Lúc mở cửa ra, vẻ mặt tôi chẳng khác gì ngày thường, tôi lệnh cho Tiểu Liên Tử: “Đến Thái y viện mời Ôn đại nhân đến đây!”

Lần này Ôn Thực Sơ đến nhanh hơn hẳn những lần trước. Tôi cho đám cung nhân lui xuống, chỉ giữ lại Lưu Chu, Hoán Bích bên người. Thấy vẻ mặt sốt ruột của hắn, tôi biết hắn đã nghe được tin đồn đó. Chuyện xảy ra trong cung, thịnh hay suy, vinh hay nhục, tuy không có chân nhưng lại phát tán cực nhanh, có thể lan truyền đến mọi ngóc ngách, xó xỉnh trong cung đình.

Tôi nói thẳng vào chủ đề chính: “Không thể né tránh được nữa.”

Vẻ mặt hắn lập tức trở nên ảm đạm nhưng ngay sau đó, ánh mắt của hắn lại sáng lên, hắn thưa: “Thần có thể tâu với Hoàng thượng rằng cơ thể của tiểu chủ thực sự không thích hợp để hầu hạ người.”

Tôi nhìn sang hắn. “Nếu lỡ Hoàng thượng phái thái y khác đến chữa bệnh cho ta thì sao? Thân thể của ta phải nhờ vào thuốc mới lộ ra vẻ bệnh tật, mỗi mệt, nhưng bên trong lại cực kỳ khỏe mạnh. Nếu chẳng may họ điều tra được ngọn nguồn, ta và người còn giữ được đầu trên cổ hay không? Đầu của cả gia đình ta và người có còn giữ được không?!”

Hắn hơi hé miệng nhưng hồi lâu vẫn không thốt nên lời, ánh mắt dờ dẩn.

Tôi lờm y một cái, thản nhiên hỏi lại: “Ôn đại nhân có cao kiến gì khác không?”

Y sững ra rồi đứng dậy, khom lưng thưa: “Thần hoàn toàn nghe theo lệnh của Hoàn Tàn tiểu chủ.”

Tôi ôn hòa an ủi: “Ôn đại nhân khách sáo quá! Ta vẫn cần sự giúp đỡ của người, nếu không, ở chốn hậu cung đâu đâu cũng là cạm bẫy này, mạng của Hoàn Nhi quả thực như chỉ mảnh treo chuông.”

Ôn Thực Sơ thưa: “Thần tuyệt không đi ngược lại ước nguyện ban đầu, nhất định sẽ bảo vệ tiểu chủ an toàn đến cùng.”

Tôi tủm tỉm cười. “Vậy thì tốt! Xin Ôn đại nhân hãy chữa dứt hẳn bệnh của Hoàn Nhi đi, nhưng không cần chữa khỏi quá nhanh, kéo dài khoảng một tháng là được.”

“Vậy thần sẽ giảm dần phân lượng thuốc, tiểu chủ uống thêm chút thuốc bổ đúng lúc thì sẽ không cần lo lắng gì nữa!”

Hoán Bích tiến hẳn ra ngoài. Lưu Chu thắc mắc, hỏi: “Tiểu thư đã có ý định muốn gán gũ Hoàng thượng, vì sao không chữa khỏi bệnh sớm hơn? Sợ để lộ dấu vết khiến người khác nghi ngờ sao?”

Tôi gật đầu, đáp: “Đó là lý do thứ nhất. Quan trọng hơn nữa là tâm tư của Hoàng đế. Nếu bệnh của ta khỏi quá nhanh thì chỉ e gấp quá hóa vụng. Người phải biết, đối với đàn ông, càng khó chiếm được thì họ càng biết trân trọng, không nỡ lòng buông tay. Huống gì y là bậc đế vương, có loại nữ nhân nào mà chưa nhìn qua cơ chứ, nếu ta cũng hệt như các nữ nhân khác, mặc cho y chiếm đoạt thì sẽ làm y sớm thỏa mãn, mất hứng thú với ta. Nếu trì hoãn quá lâu, một là lòng hứng thú của y giảm bớt, hai là chuyện tranh giành sủng ái chốn hậu cung, thời gian là yếu tố quan trọng nhất. Nếu lỡ bị người khác nhanh chân xen vào thì có hối hận cũng chẳng kịp.”

Lưu Chu gật gù. “Nô tỳ ghi nhớ rồi.”

Tôi lấy làm lạ, hỏi: “Người ghi nhớ làm gì?”

Lưu Chu đỏ mặt, ấp úng thưa: “Sau này, nô tỳ lấy chồng, cũng nên học tập thuật giữ chồng của tiểu thư mới được.”

Tôi cười đến đau cả bụng. “A đầu chết tiệt này, mới có mấy tuổi mà đã mơ mộng muốn có phu quân rồi sao?”

Lưu Chu giận dữ quay đi. “Sao tiểu thư lại nói thế, nô tỳ mới tâm sự thật lòng một, hai câu, tiểu thư lại trêu chọc nô tỳ rồi!”

Tôi cố nín cười, nói: “Được rồi, được rồi, ta không cười ngươi nữa, tương lai nhất định sẽ chọn cho ngươi một người chồng tốt, để ngươi được thỏa ước mơ.”

Ngày hôm sau, tổng quản Nội vụ phủ là Hoàng Quy Toàn đích thân dẫn theo một đám nội giám và cung nữ đến Đường Lê cung cho tôi lựa chọn. Hắn thấy tôi thì vội dập đầu, tươi cười chào: “Hoàn chủ tử cát tường!”

Tôi cười nhạt. “Hoàng tổng quản nhớ nhầm rồi, ta mới ở vị trí tần, chỉ có thể tự xưng là “tiểu chủ”, ngàn vạn lần không thể xưng là “chủ tử”.”

Hoàng Quy Toàn bị tôi phản bác như vậy, đành cười gượng, chống chế: “Xem trí nhớ của nô tài ngày càng kém. Chỉ có điều, theo ý riêng của nô tài thì tiểu chủ được Hoàng thượng quan tâm như vậy, trở thành chủ tử cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi, do đó mới nhanh miệng gọi trước một tiếng để chúc mừng tiểu chủ.”

Tôi mỉm cười. “Ta biết ngươi có ý tốt, nhưng người khác không biết sẽ cho rằng ngươi làm tổng quản Nội vụ phủ nhiều năm như vậy mà vẫn chưa thuộc quy củ, lợi dụng chỗ sơ hở của ngươi để làm lớn chuyện thì không ổn đâu. Cũng tránh cho người ta hiểu lầm ta ngông cuồng tiếm quyền.”

Nghe tôi nói xong một tràng dài, Hoàng Quy Toàn vội dập đầu, thưa: “Vâng, vâng, vâng! Nô tài nhớ rõ lời dạy dỗ của tiểu chủ rồi ạ!”

Tôi lệnh cho Hoàng Quy Toàn đứng dậy. Hắn khom lưng, mặt lộ nét cười nịnh bợ, dè dặt, cung kính thưa: “Khởi bẩm tiểu chủ, đám cung nữ, nội giám này đều được tuyển lựa hết sức cẩn thận, ai cũng nổi trội hơn người. Xin tiểu chủ chọn ra tám nội giám và sáu cung nữ.”

Tôi quét mắt nhìn qua đám người đang quỳ bên dưới, chọn ra khoảng mười mấy người có vẻ ngoài thanh tú, vẻ mặt trung hậu, tay chân tháo vát rồi quay sang Tiểu Doãn Tử và Cận Tịch nói: “Chọn tạm mấy đứa này đi, dẫn chúng xuống dạy dỗ cho cẩn thận.”

Hoàng Quy Toàn thấy Tiểu Doãn Tử dẫn người lui xuống liền cười nịnh bợ với tôi, chỉ về phía một tên tiểu thái giám đang quỳ phía sau. “Nô tài lắm cảm, mấy hôm trước bận thu xếp việc vặt ở Nội vụ phủ, đã giao cho Tiểu Lộ Tử lo chuyện đánh lại sơn cho chiếc bàn trong cung của tiểu chủ. Ai ngờ tên nô tài chó chết này làm việc không cẩn thận, lại dám quên mất. Nô tài đặc biệt đưa hắn đến đây tạ tội với tiểu chủ, xin tiểu chủ ra tay trừng phạt!”

Tôi chưa kịp đáp lời, Bội Nhi thấy tua rua dưới ngọc bội như ý đeo ở lưng quần tôi bị gió thổi làm rơi, liền ngồi xuống giúp tôi chỉnh lại, miệng nói: “Sao chúng tôi dám nhận lời tạ tội của Hoàng công công cơ chứ? Mất công lại phải nghe những lời không nên nghe sau lưng, khiến người ta ghen uất.”

Tôi vờ giận dữ, quát: “Càng ngày càng quên mất quy củ, nói nhảm như thế làm gì!”

Bội Nhi thấy tôi lên tiếng, tuy vẫn tức tối nhưng cũng lập tức im lặng, không dám nói thêm gì nữa.

Hoàng Quy Toàn bị Bội Nhi vạch trần, tỏ vẻ bối rối, chỉ biết gượng cười, thưa: “Xem Bội cô nương nói kìa, đều là do nô tài không biết dạy dỗ đám người dưới.”

Tôi tùm tùm cười, an ủi: “Công công nói quá rồi! Công công lo liệu mọi chuyện ở Nội vụ phủ, mỗi ngày cũng có hàng trăm việc, người bên dưới nhất thời hư hỏng cũng là điều dễ hiểu, việc gì phải nói đến chuyện tạ tội cơ chứ! Chỉ là cung nữ hầu cận của ta không hiểu chuyện, khiến công công phải chê cười rồi!”

Hoàng Quy Toàn thâm thở phào một hơi, thưa: “Đâu dám, đâu dám! Đa tạ tiểu chủ rộng lượng, sau này bọn nô tài nhất định sẽ gắng sức tận tụy phục vụ tiểu chủ.” Hắn lại cười, nói thêm: “Nô tài đã sai người khiêng một chiếc bàn mới đến đây, tiểu chủ dùng tạm, đừng chê nó quá thô kệch là được.”

Tôi gật đầu, khen: “Đa tạ người đã có lòng nghĩ đến ta. Cứ như vậy đi!”

Hoàng Quy Toàn thấy tôi không nói gì thêm, bèn cáo từ: “Nếu Hoàn Tàn tiểu chủ không còn việc gì khác thì nô tài xin phép được lui, cung chúc Hoàn Tàn tiểu chủ sức khỏe dồi dào!”

Thấy Hoàng Quy Toàn đã lui ra ngoài, tôi sầm nét mặt, mắng Bội Nhi: “Sao lại hành động bốc đồng như thế? Nói năng chẳng cẩn thận chút nào.”

Lần đầu tiên bị tôi nói nặng, Bội Nhi bất giác khiếp sợ, vội vàng quỳ xuống, lí nhí thưa: “Tại tên Hoàng Quy Toàn này chỉ giỏi mượn gió bẻ măng, trước đây thường xuyên ăn chặn chi tiêu của tiểu chủ, bây giờ thấy tiểu chủ được sung ái thì lập tức lôi người khác ra làm trò để nịnh bợ...”

“Sao ta lại không biết chứ? Trong lòng ta rất hiểu, chỉ cần đề phòng hắn là được, người ta tốt xấu gì cũng là tổng quản của Nội vụ phủ, chuyện này

mà truyền ra ngoài thì chỉ khiến bọn họ chê cười chúng ta hẹp hòi, lỗ mãng, khi không lại tạo có cho người khác châm biếm mình.” Tôi khẽ thở dài. “Ta biết người muốn tốt cho ta, nhưng tạm thời chúng ta không cần tranh thua với ai làm gì. Chuyện thượng đội hạ đạp ta thấy cũng quá nhiều rồi, người trong cung ai cũng thế cả, không phải chỉ có mình gã Hoàng Quy Toàn ấy thôi đâu!”

Bội Nhi cúi đầu, ra vẻ hổ thẹn, hạ giọng thưa: “Nô tỳ biết sai rồi!”

“Cố mà nhớ lấy. Dù gì thì người nhắc nhở tên nô tài ấy hai, ba câu cũng tốt, để hấn biết mà kiêng dè chúng ta, chỉ có điều, làm chuyện gì thì cũng phải có chừng mực.”

Tôi gọi Cận Tịch lại gần, dặn dò: “Người xuống nhắc nhở mọi người bên dưới, đừng ra vẻ kiêu ngạo, cũng không được xưng hô bậy bạ. Hiện giờ, chỉ e là đang có người soi mói chúng ta đấy!”

Cận Tịch vâng dạ rồi thưa: “Nô tỳ có chuyện muốn bẩm báo với tiểu chủ.”

“Người nói đi!”

“Hoàng Quy Toàn là họ hàng xa của Hoa Phi nương nương.”

Tôi giờ tay ra hiệu cho nàng ta không cần nói tiếp nữa. “Ta biết rồi! Đang định bàn chuyện này với nhà người. Đám nội giám, cung nữ mới tới tuy tự tay ta chọn lựa thật nhưng đều là người do bên ngoài đưa vào. Người và Tiểu Doãn Tử phải hết sức chú ý, coi chừng bọn chúng cho ta, không cho phép bọn chúng giở bất cứ trò gì. Ngoài ra, chỉ sai bảo bọn chúng làm những việc nặng, chuyện hầu cận ta thì vẫn do mấy người bọn người lo liệu.”

Cận Tịch thưa: “Nô tỳ và Doãn công công nhất định sẽ chú ý cẩn thận.”

Tôi lại hỏi: “Thuốc hôm nay đã sắc xong chưa? Sắc xong rồi thì bảo Lưu Chu bưng lên cho ta uống.”

Từ khi Huyền Lăng đích thân hỏi han bệnh tình của tôi. Thái y viện càng tận tâm, không dám lơ là, mỗi ngày Ôn Thực Sơ đều vào cung bắt mạch, thăm bệnh cho tôi.

Chuyện bốc thuốc càng không cho phép bất cứ ai nhúng tay vào, hẳn dựa theo tình hình thực tế của tôi mà giảm phân lượng, đích thân điều chế thuốc cho tôi rồi mới giao cho cung nữ đem đi sắc. Đồng thời, y còn kê các loại thuốc bổ không gây phản ứng phụ với thuốc tôi đang uống để tôi bồi bổ thêm.

Cứ cách một ngày, Hoàng đế lại đến thăm tôi một lần, thấy tinh thần tôi dần phấn chấn, mặt cũng đã có sắc hồng thì vui mừng.

Sáng sớm nọ, tôi vừa thức dậy thì Tiểu Hạp Tử, nội giám hầu cận Hoàng đế, hớn hờ đến truyền lời rằng sau buổi chiều sớm, Hoàng đế sẽ ghé thăm tôi, bảo tôi chuẩn bị sẵn sàng.

Tĩnh Thanh đề nghị: “Hoàng thượng sắp đến rồi, tiểu chủ có cần thay bộ y phục màu sắc rực rỡ hơn để tiếp giá không? Nô tỳ giúp tiểu chủ chải kiểu tóc nghênh xuân nhé?”

Tôi chỉ cười không đáp, quay sang hỏi Cận Tịch: “Hậu phi trong cung đều ăn mặc rực rỡ, long trọng để tiếp giá phải không?”

“Vâng ạ. Nữ nhân trong cung mỗi lần diện thánh, để lấy lòng Hoàng thượng nên ai cũng cố trang điểm cho thật diễm lệ.”

Tôi tủm tỉm cười, gật đầu, bảo Hoán Bích đưa y phục đến. Áo màu lục nhạt, thêu hoa văn trăm bướm vờn hoa bằng chỉ bạc, tay áo may rộng, phất phơ, yếu điệu, phần eo bó sát. Phía dưới là váy dài màu vàng nhạt thêu lan bạch ngọc. Tôi chỉ chải kiểu tóc hạt đào đơn giản, vẫn thêm mấy chuỗi ngọc màu đỏ nhạt, lấp lánh tôn lên mái tóc mây đen nhánh, óng ả, một cây trâm ngọc phi thủy cầm xiên, phía đuôi có tua rua rũ xuống.

Tinh Thanh dè dặt lên tiếng: “Tiểu chủ mặc gì cũng đẹp, nhưng thế này có hơi mộc mạc quá không?”

Tôi chỉ cười, đáp: “Như vậy là tốt rồi!” Nữ nhân trong cung quen ganh đua nhan sắc, xa hoa cực điểm trước mặt Hoàng đế, tôi ăn mặc nhã nhặn thế này, có lẽ sẽ khiến y cảm thấy mới mẻ.

Trang điểm, ăn vận xong xuôi, chẳng bao lâu sau, Hoàng đế đã đến. Tôi sớm đã ra trước cửa cung nghênh tiếp, thấy y bèn mỉm cười hành lễ. Y đỡ tôi dậy, nói: “Bên ngoài gió lớn, sao nàng lại ra ngoài làm gì, mau theo ta vào trong thôi!”

Tôi tạ ơn xong liền đứng thẳng người. Huyền Lăng thấy cách ăn vận của tôi, quả nhiên mắt sáng rực, tủm tỉm cười, khen: “Phù dung mọc nước trong, thiên nhiên điêu khắc thành. Hoàn Tần của trăm quả nhiên khác hẳn người thường.”

Tôi nghe lời khen ngợi của y, trong lòng vui sướng, e thẹn thưa: “Chẳng qua là nhờ Hoàng thượng không ghét bỏ tấm thân bò liễu này của thần thiếp!”

Chúng tôi cùng vào trong sảnh ngồi. Tiểu cung nữ sớm đã bày sẵn đệm gấm trên bảo tọa chạm rồng, lại thấp hương Thụy Nảo do Tây Việt dâng lên trong lò hương bằng đồng mạ vàng khắc hoa văn Ba Tư. Làn khói thơm

bảng lảng tan vào không khí, cả phòng sực nức mùi hương. Tôi thấy Huyền Lăng an tọa rồi mới ngồi xuống chiếc ghế gấp bằng gỗ hoa lê kê bên.

Huyền Lăng khẽ gật đầu, khen: “Mùi hương này được lắm! Nghe tàu chương của triều thần suốt buổi sáng, đầu trầm đang ong ong cả lên.”

Tôi tủm tỉm cười, xem ra tôi đã tính đúng khi ra lệnh cho người hầu chuẩn bị kĩ càng thế này.

Tôi dịu giọng thưa: “Hoàng thượng vừa mới hạ buổi triều sớm đã đến thăm thần thiếp, hẳn là cũng mệt lắm rồi, thần thiếp xin đích thân pha một chén trà cho người có được không?”

Huyền Lăng mỉm cười. “Những chuyện như thế để đám người hầu làm là được rồi, cần gì nàng đích thân ra tay cơ chứ!”

“Trà do chính tay thần thiếp dâng lên sao có thể so sánh với kẻ khác được chứ! Xin Hoàng thượng đợi thần thiếp một lát.” Tôi mỉm cười rồi yêu điệu đi vào Noãn các, chẳng mấy chốc đã bưng một chén trà bạch ngọc Hòa Điền dâng đến trước mặt y, tủm tỉm cười. “Trà do thần thiếp tự tay pha, không biết có hợp khẩu vị Hoàng thượng hay không? Mong Hoàng thượng đừng chê.” Ngoài miệng nói đùa nhẹ như không nhưng trong lòng tôi không khỏi thấp thỏm, hy vọng y sẽ thích.

Huyền Lăng nói: “Trà do tự tay nàng pha, tâm lòng này đủ để trầm vui rồi.” Y đón lấy chén trà, mở nắp sứ trắng như ngọc ra nhìn qua, bên trong chén, nước trà sóng sánh xanh, tựa như có ráng chiều bảng lảng, hương trà quần quýt thấm sâu vào tận tâm can, cất tiếng khen: “Trà thơm thật!” rồi uống thử một ngụm nhỏ, hơi cau mày trầm tư rồi lại uống thêm một ngụm nữa. Tim tôi trĩu nặng, cứ nghĩ y không thích, đang lúc hoảng hốt chẳng biết ứng phó thế nào thì chân mày Huyền Lăng từ từ giãn ra, nét cười thêm đậm, nhìn sang tôi, hỏi: “Hương vị của loại trà này mát lạnh, thơm ngát, lá trà là

trà lạnh Việt Châu, có hương lá tùng và hoa mai, còn lại thì không rõ lắm. Nàng cho trầm biết nàng còn bỏ thêm thứ gì nữa nào?”

Tôi cười, đáp: “Vị giác của Hoàng thượng tinh thật đấy, món trà này có tên gọi là Tuế hàn tam hữu, lấy lá tùng, lá trúc và hoa mai nấu chung với nước, nước là sương hứng trên lá sen mùa hè trước khi mặt trời ló dạng, nhờ vậy mới tạo được cảm giác tươi mát như thế.”

“Người xưa có nói, trà có thể khiến lòng người trở nên trong sáng, hôm nay uống trà của Hoàn khanh pha, trầm mới biết lời của người xưa tịnh không sai chút nào.”

Khuôn mặt ửng hồng, tôi khiêm tốn nói: “Hoàng thượng quá khen rồi. Cũng là gặp được cơ duyên vừa khéo, năm ngoái thần thiếp tự tay hứng được hai vò sương, trước giờ đều cho chôn ở gốc lê ngoài vườn sau, hai hôm trước mới sai người đào lên.”

“Hiện giờ nàng ở Đường Lê cung có cảm thấy dễ chịu không? Trầm thấy nơi này hơi xa.”

“Đa tạ Hoàng thượng quan tâm. Thần thiếp thấy cũng được lắm, rất yên tĩnh.” Giọng nói tôi hơi chùng xuống: “Thần thiếp không ưa những trò náo nhiệt mà!”

Ngón tay của Huyền Lăng lướt qua gò má tôi, vén lọn tóc xòa ra bên thái dương. Nơi y chạm vào dường như trở nên nóng bỏng, tôi nghe y nói khẽ: “Trầm hiểu rồi, Đường Lê cung yên tĩnh, khí hậu tốt, khiến người xinh đẹp hơn.” Y tủm tỉm cười, đôi mắt sáng quắc chăm chú ngắm nhìn tôi hồi lâu rồi mới nói tiếp: “Trầm thấy khí sắc của nàng đã tốt hơn nhiều, chắc là đã khỏe rồi chứ gì?”

“Vốn cũng chẳng phải bệnh gì trầm trọng, chẳng qua là do thân thể thần thiếp yếu đuối. Giờ được nhờ phúc của Hoàng thượng, đương nhiên sẽ sớm khỏi bệnh thôi ạ!”

Huyền Lăng chỉ nhìn tôi, tủm tỉm cười mà không nói, trong mắt tràn ngập nét quyến luyến chẳng nở rời. Tôi thấy nụ cười của y có phần là lạ, đang ngẩn ra chẳng hiểu vì sao, đưa mắt liếc sang bên cạnh thì thấy Cận Tịch đứng hầu đang đỏ bừng mặt, mím môi cười e thẹn. Tôi đột nhiên vỡ lẽ, bất giác khuôn mặt ửng hồng như có lửa đốt, đến mức hai tai cũng nóng bừng.

Huyền Lăng thấy tôi vừa ngượng ngùng vừa bối rối, tủm tỉm cười, nói: “Bộ dạng e thẹn của Hoàn khanh khiến trẫm say mê chẳng muốn rời.”

Tôi nhớ tới đám cung nữ, thái giám đang đứng hầu bên cạnh, định rút tay lại, hấp tấp thưa: “Hoàng thượng...”

Nét cười của y càng đậm thêm. “Nàng sợ cái gì cơ chứ?”

Tôi quay đầu nhìn lại thì thấy chẳng biết từ lúc nào, bọn Cận Tịch đã lùi ra ngoài sảnh, đứng quay lưng về phía chúng tôi. Huyền Lăng kéo tay tôi, đứng dậy rồi nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng. Áo bào gấm đoạn màu đỏ rực thêu chín rồng bằng tơ vàng, giữa vạt áo phảng phất mùi hương cỏ Long Tiên, hòa vào mùi hương Thụy Nã thanh nhã, còn có mùi đàn ông xa lạ tỏa ra từ cơ thể y khiến tôi đầu vác mắt hoa, hoa văn hình rồng màu đen pha vàng lấp lánh tỏa sáng khiến tôi chẳng thể mở to mắt, hơi thở của Huyền Lăng phả vào cổ tôi ấm áp.

Tôi trước giờ tuy to gan nhưng lúc này chỉ thấy tay chân mềm nhũn, đầu óc trống rỗng đến kỳ lạ, không nhúc nhích được dù chỉ một ngón tay nhưng trong lòng lại hết sức vui sướng, cảm giác ngọt ngào, thỏa mãn dâng trào.

Huyền Lăng cứ yên lặng ôm chặt tôi như thế. Khí trời ẩm áp, cửa sổ Oánh Tâm đường sớm đã thay rèm bằng sa Thiên Dực màu Vũ quá thiên tinh mỏng manh như sương khói. Con gió dịu dàng, ẩm áp thổi qua khiến rèm cửa căng phồng. Tiếng gió lướt qua lá cây xào xạc, cứ như có cơn mưa nhẹ vừa đi qua. Những âm thanh đó như thể từ xa vọng lại, một bên bờ xa xôi chẳng thể nào với tới được. Cánh tay tôi dần tê dại, cảm giác ê ẩm từ khuỷu tay lan lên trên nhưng tôi chẳng nở cử động. Bên ngoài cửa sổ, lấm tấm nọ hải đường đỏ rực, căng mọng đang chờ khoe nhị.

Chương 13: Buổi đầu mưa móc mặn mà vua ban

Huyền Lăng vừa đi, Cận Tịch đã lại gần, nói nhỏ vào tai tôi: “Nghe Kính sự phòng nói đã chuẩn bị xong lục đầu bài cho tiểu chủ, xem ra Hoàng thượng có ý triệu tiểu chủ thị tẩm trong vòng mấy ngày tới đây thôi.” Nói xong, nàng ta hớn hờ hành lễ. “Chúc mừng tiểu chủ!”

Tôi then, mặt đỏ bừng, mắng: “Không được nói bậy!” Gió ngoài vườn thổi bay vạt áo, chập chới như cánh bướm. Tôi lấy ngón tay quần vạt áo, đứng ngẩn ngơ hồi lâu rồi mới nhỏ giọng hỏi nàng ta: “Ta có nên đến vấn an Hoàng hậu nương nương không?”

Cận Tịch khẽ giọng thưa: “Nếu Hoàng thượng chưa dặn dò gì thì tiểu chủ tạm thời có thể không đi, để tránh những xích mích không cần thiết.” Ngẫm nghĩ một lát, nàng ta lại nói: “Một khi Hoàng thượng đã ra lệnh cho Kính sự phòng thì Hoàng hậu hẳn cũng sẽ biết, theo quy củ thì sáng sớm sau ngày tiểu chủ thị tẩm mới phải đến bái kiến Hoàng hậu nương nương.”

Tôi “ừ” một tiếng rồi chậm rãi ra lệnh: “Gió lên rồi, chúng ta vào trong thôi!”

Mấy ngày sau đó, Hoàng đế thỉnh thoảng lại ghé qua trò chuyện với tôi, hoặc thưởng thức trà ngon hoặc đàm luận thi từ, nhưng tuyệt không thấy nhắc đến chuyện cho tôi thị tẩm. Tôi đành vờ như không biết, vẫn thản nhiên trò chuyện với y.

Một sáng nọ, tôi tỉnh dậy, trong lúc mơ màng chợt ngửi thấy hương hoa ngào ngọt, dường như là mùi hương của tây phủ hải đường nở rộ ngoài sân. Nhưng cách mấy lớp rèm che, hoa cũng vừa hé nở, sao hương hoa có thể truyền vào tận đây được chứ? Có lẽ chỉ là ảo giác, chẳng qua là mùi hương trầm mà thôi. Lúc ngồi trước gương rửa mặt, tôi thuận miệng hỏi Hoán Bích một câu: “Hải đường trước nhà đã nở chưa?”

Hoán Bích cười, thưa: “Tiểu chủ đúng là liệu sự như thần, chưa ra khỏi cửa đã biết hải đường nở hoa. Sáng nay thức dậy nô tỳ mới nhìn thấy đấy!”

Tôi quay người, lấy làm lạ, hỏi: “Thật thế sao? Ta cũng chỉ thuận miệng hỏi mà thôi. Nếu đúng là hoa đã nở thì không thể không ngắm.”

Chải đầu, thay y phục xong xuôi, tôi bước ra ngoài, quả nhiên thấy hải đường đã nở hoa. Những đóa hoa vừa hé như những bông tuyết li ti, chỉ có điều, tuyết này lại có màu đỏ rực, hơi trong suốt, óng ánh phản chiếu ánh sáng. Vừa nhìn thấy hoa, trong lòng tôi chợt dâng lên niềm hoan hỉ như đang nhìn thấy điềm lành. Tôi mỉm cười. “Thật không uổng công ta ngày đêm thấp đèn lòng, cuối cùng cũng thúc cho hoa nở được rồi.”

Hoàng hôn buông xuống, tôi ngồi nghỉ bên cửa sổ, bóng chiều nặng trĩu nhưng cây hải đường trở đầy hoa vẫn tỏa hương ngào ngọt đến say lòng người.

Chợt có tiếng bước chân vội vã của nội giám, giọng điệu cung kính, trầm ồm truyền chỉ: “Hoàng thượng có chỉ, ban cho Hoàn Tàn đến tẩm ở Tuyên Lộ trì, chương sự của Đường Lê cung là Thôi Cận Tịch theo hầu hạ.” Theo

lệ tiếp chỉ tạ ân, tôi và Cận Tịch đưa mắt nhìn nhau, biết ngay đó là điềm báo sắp được thị tẩm. Nội giám đến truyền chỉ khách khí nói với Cận Tịch: “Xin Thôi Thuận nhân mau giúp tiểu chủ sửa soạn, xe đã chờ sẵn trước cửa cung rồi.”

Tuyền Lộ trì được xây bằng bạch ngọc Hòa Điền. Nước bên trong được lấy từ suối nước nóng ở núi Trắc Mi gần vườn ngự uyển, thêm sương sớm buổi mai cùng bột trân châu. Hán Vũ Đế tìm cách trường sinh bất lão, từng chế ra mâm ngọc tiên để hứng nước sương, nên người ta gọi đó là “tiên lộ”. Cái tên Tuyền Lộ trì là muốn ám chỉ cảnh giới thần tiên. Đối với tần phi mà nói, được ban cho ân điển tắm ở Tuyền Lộ trì là ân sủng rất lớn.

Tuyền Lộ trì chia làm ba hồ, nơi tắm của Hoàng đế, Hoàng hậu và phi tần. Hoàng đế tắm ở hồ Liên Hoa, vòi nước hình đầu rồng bằng bạch ngọc, đáy hồ khắc hình hoa sen vạn lá. Hoàng hậu tắm ở hồ Mẫu Đơn, vòi nước có nửa trên là hình phượng hoàng, dưới đáy khắc hình mẫu đơn nghìn lá. Phi tần tắm ở hồ Hải Đường, vòi nước hình ba đầu chim loan bằng ngọc xanh, nước từ miệng chim loan từ từ nhỏ xuống hồ. Cả Tuyền Lộ cung ngan ngát mùi hương, tĩnh mịch, chỉ có tiếng nước chảy róc rách. Đáy hồ bằng bạch ngọc, điêu khắc hình hoa hải đường để tránh trơn trượt, nước hồ trong suốt, hơi ngả màu xanh ngát, ánh nến lấp lánh, phản chiếu thành vô số hào quang rực rỡ tựa cầu vồng, soi sáng cánh hoa hải đường mệnh mang, chập chờn dưới đáy hồ. Từng cánh hoa vừa có vẻ gần gũi của Đường Lê cung vừa có vẻ xa lạ của Tuyền Lộ cung. Chân trần bước trên hoa văn dưới đáy hồ, từng bước, vừa mềm mại lại vừa ngựa ngửa, xen lẫn chút hoảng hốt khi phải đối diện với điều mình chưa được nếm trải bao giờ. Nước hồ ấm áp, dịu dàng, vừa an ủi vừa vuốt ve khiến người ta bất giác cảm thấy như cá về với nước, chỉ muốn đắm chìm trong đó mãi. Thân thể như ngọc ngâm trong làn nước trong suốt, hơi nước mờ mịt quán quýt, phiêu diêu như ở chốn thần tiên.

Tôi chợt nhìn thấy bóng người in trên tấm rèm thướt tha buông rủ, không phải là đám cung nữ, nội giám cúi đầu chờ ở bên ngoài. Trong rèm chỉ có Cận Tịch hầu hạ bên cạnh, ai có thể lặng lẽ xông vào tận nơi này chứ? Theo bản năng, tôi cảnh giác quay người lại, bóng người ấy rất đỗi quen thuộc nhưng tôi không thể hoảng loạn được, dù gì cũng không thể trần trụi, không mảnh vải che thân đứng trước mặt Hoàng thượng. Một thoáng sau đó, tôi

thấy y không tiến vào thì có chút yên lòng, đứng thẳng dậy, hất mặt ra hiệu. Cận Tịch lập tức khoác một tấm áo choàng lụa trắng lên người tôi, thế là tôi ăn mặc chỉnh tề. Lúc ấy tôi mới cất tiếng cười khẽ, cao giọng thưa: “Hoàng thượng muốn học Hán Thành đế sao? Nhưng thần thiếp vạn lần không dám làm Triệu Hợp Đức đâu!”

Thấy tôi lên tiếng, đám cung nhân đứng hầu bên ngoài vội vã vén cao rèm rồi quỳ mọp xuống, chỉ còn Huyền Lăng đứng đó, chấp tay sau lưng. Y phì cười một tiếng rồi lập tức nghiêm mặt, giả vờ giận dữ: “Nàng to gan thật, dám ví trăm với Hán Thành đế!”

Tôi chẳng chút sợ hãi, chỉ khuyu gối, thỏ thẻ thưa: “Hoàng thượng anh minh tài trí, tài cao bốn biển, sao Hán Thành đế có thể so bì? Chỉ e Hán Thành đế gặp phải Hoàng thượng còn phải quỳ rạp ấy chứ!”

Huyền Lăng tuy làm mặt nghiêm nhưng giọng điệu chẳng hề có ý khiển trách mà vô cùng sáng khoái. “Tuy là lời nịnh nọt nhưng trăm nghe lại thấy mát lòng. Chỉ có điều, nàng thân ở hậu cung, sao biết được sự anh minh của trăm chốn triều đình? Không được xen vào chuyện triều chính của trăm đâu đấy nhé!”

Tôi cúi đầu, thưa: “Thần thiếp chưa từng bước qua cửa cung, sao biết được chuyện ở chốn triều đình kia chứ! Chỉ có điều, Hoàng thượng ngồi trên cả thiên hạ, nhan sắc hậu phi còn hơn cả Phi Yến Hợp Đức, quan trọng nhất là hiền đức vượt xa Ban Tiệp dư, phúc đức của Hán Thành đế rõ ràng là kém xa Hoàng thượng rồi, từ đó mà suy luận ra thôi.”

Y cất tiếng cười ha hả. “Hoàn khanh của trăm đúng là miệng lưỡi lanh lợi mà!” Y hất đầu, ra hiệu cho tôi đứng thẳng người dậy, ngón tay khẽ lướt qua thái dương tôi. “Nhan sắc của Hoàn khanh, Phi Yến đáng thương nhìn thấy nàng hẳn phải đi trang điểm lại mất!”

Tôi hơi rụt người, đứng thẳng dậy, nhìn thẳng vào Huyền Lăng. “Thần thiếp không dám ví mình với Phi Yên Hợp Đức, chỉ cố sánh với đức độ của Ban Tiệp dư, dám từ chối ân sủng ngồi cùng xe với Hoàng đế mà thôi!” Vừa dứt lời, tôi chợt nhớ ra chuyện về sau Ban Tiệp dư không còn được Hán Thành đế sủng ái nữa, một mình cô độc sống trong Trường Tín cung, hầu hạ Vương Thái hậu, cuối cùng uất ức mà chết, trong lòng chợt như bị tấm màn đen bao phủ, không khỏi có chút buồn rầu.

Huyền Lăng chỉ tủm tỉm cười, khen: “Được ngắm nhan sắc khuynh thành, nghe lời nói thông minh, khéo léo, quả là phúc đức của trẫm!” Y chìa tay phải ra trước mặt tôi, đợi tôi đặt tay lên.

Tôi hơi chần chừ, vì rụt rè hay vì lý do gì khác đây? Chỉ thấy hơi nóng bốc lên từ hồ nước không ngừng ập vào người tôi, trên trán lập tức đầm mồ hôi. Những giọt nước trên mái tóc ướt nhỏ xuống cổ áo, luồn vào trong cơ thể, tấm áo choàng lụa trắng lập tức dính sát vào người, từng đường cong hiện rõ. Tôi cảm thấy vô cùng ngượng ngập, khẽ giọng thưa: “Xin Hoàng thượng cho thần thiếp thay áo trước khi ra gặp người!”

Y chẳng thèm để ý, kéo tay tôi, đám cung nhân ai cũng cúi thấp đầu. Tôi không biết y định làm gì, vội vã nhìn sang Cận Tịch. Cận Tịch không dám lên tiếng, vội lấy áo ngoài định tiến lại gần, bỗng nghe Huyền Lăng gọi: “Cung nữ theo hầu đâu?”

Cận Tịch vâng dạ một tiếng rồi lập tức khoác áo ngoài lên người tôi. Tấm áo rộng, dài chạm đất. Giọng nói của y hết sức hiền hòa, vọng ra bên ngoài: “Đến Nghi Nguyên điện.” Thế rồi y cứ nắm chặt tay tôi, chậm chậm bước ra ngoài.

Đêm vô cùng tĩnh lặng, màn đêm mênh mang, đèn lồng đặt trên bệ đá hai bên đường thấp nền sáng rõ, rọi chiếu khắp nơi. Trăng non hình móc câu mảnh dẻ, xiêu vẹo nằm ở góc trời, gió khuya thoảng mùi hoa ngọc lan uể oải

lướt qua khiến buổi đêm thêm phần mơ mộng. Bàn tay của Huyền Lăng rất ấm, giữ chặt lấy tay tôi, y lắc lư đi về phía trước, những đường thêu mũi tên chỉ chít nơi ống tay áo thỉnh thoảng lại cọ vào tay áo tôi, khẽ sột soạt. Đám nội thị, cung nữ theo hầu đằng sau im phăng phắc, không nghe thấy cả tiếng thở mạnh.

Đường từ Tuyên Lộ cung đến Nghi Nguyên điện không xa lắm. Dưới thềm đá cẩm thạch trồng một hàng bạch ngọc lan và tử ngọc lan xen kẽ, những đóa hoa trắng nõn hé nở dưới ánh cung đăng trước điện.

Tôi theo sau Huyền Lăng, bước từng bước lên bậc thềm, trong lòng hiểu rõ chuyện gì đang chờ đợi mình. Bước đi của tôi có phần chậm chạp, tôi giảm mạnh xuống bậc thềm, cố gắng lắm mới bước tiếp được.

Nghi Nguyên điện là nơi nghỉ ngơi của Hoàng đế, điện bên trái được dùng làm Ngự thư phòng, Hoàng đế nghỉ ở điện phía đông, đó mới chính là tẩm cung thực sự. Nơi này không trang hoàng lộng lẫy mà có phần thanh nhã, thoải mái. Huyền Lăng kéo tay tôi bước vào trong, tôi chỉ biết cúi đầu theo sau y. Chính điện được lát gạch mạ vàng sáng rỡ, chất liệu bền chắc và tinh tế, phẳng phiu như một tấm gương. Rẽ sang phía đông, tận cùng lớp gạch mạ vàng là một ngưỡng cửa sơn đỏ. Nhấc chân bước vào, vừa chạm xuống nền gạch, dưới chân đã có cảm giác mềm mại, nhẹ bẫng, mặt đất trải thảm dày mềm mại, sắc vàng chen sắc đỏ khiến tôi chói mắt.

Có mùi hương phảng phất lan tỏa, không hề nồng nặc nhưng chẳng nơi nào không ngửi thấy, bao phủ cả không gian. Là mùi hương rất quen thuộc, tỏa ra trên người Huyền Lăng. Ngẩng lên nhìn, tôi thấy hai mươi bốn tấm màn lụa giao trap trùng đã được móc vàng đính tua rua vén lên cao, nhìn thấy được tận bên trong tẩm điện. Vừa đi qua một tầng, lập tức có ngay cung nhân kéo móc vàng xuống, màn lụa phất phơ buông rủ xuống đằng sau. Càng đi vào bên trong, sau lưng càng có nhiều tấm màn buông rủ, màn sa trap trùng sâu thẳm, phảng phất như đặt chân vào một thế giới khác.

Sạp rồng vừa rộng vừa dài, cách đó ba thước là vạc đồng đỏ mạ vàng, miệng thú chung quanh tỏa ra làn khói nhẹ mỏng manh. Trước sạp là hai con chim hạc đội giá nên được trang trí bằng hoa văn cuộn khúc, nên đỡ thân to bằng cánh tay trẻ con vừa được thắp sáng, bên ngoài được che bằng chụp đèn lớn làm từ tơ sống thêu hình năm con dơi. Thành giường làm bằng gỗ cứng có chạm hoa văn hồ lô tử tôn vạn đời, ý chỉ con cháu đầy đàn. Rèm che bằng lụa vàng thêu hình rồng bay được vén cao, trên sạp có đặt bộ chăn gấm đỏ thêu hình vạn phúc vạn thọ.

[©STE.NT](#)

Huyền Lăng buông tay tôi ra, đứng thẳng người, lập tức có cung nhân rón rén bước lên, giúp y thay y phục, khoác áo ngủ. Tôi thấy y thay áo trước mặt mình, kinh hãi, lập tức quay người nhìn sang hướng khác. Huyền Lăng cười phì một tiếng sau lưng tôi, tôi thấy vậy càng thêm phần xấu hổ. Cận Tịch vội giúp tôi cởi áo ngoài ra, khi tay nàng ta chạm vào tay tôi thì nàng ta vội đưa mắt nhìn tôi vẻ dò xét. Tôi biết tay tôi lúc ấy lạnh cóng như băng. Chẳng mấy chốc đã thay quần áo xong, y phẩy tay ra hiệu, đám cung nhân khom người, cúi đầu, im phăng phắc lui ra ngoài. Từ xa vẳng lại tiếng cửa điện kéo kẹt đóng chặt, tôi cố hết sức kìm nén, không dõi theo bóng Cận Tịch khuất sau cánh cửa cung điện cao rộng, lòng cảm thấy sợ hãi.

Chợt có giọng nói vang lên sau tai tôi kèm theo ý cười trầm lắng: “Nàng sợ ư?”

Tôi cố giữ bình tĩnh, chậm chậm thưa: “Thần thiếp không sợ.”

“Sao lại không sợ? Nàng còn không dám nhìn ta kìa.” Y dừng lại một thoáng. “Trước giờ phi tần lần đầu thị tẩm đều sợ hãi cả.”

Tôi quay người lại, nhìn thẳng vào Huyền Lăng, rủ rủ thưa: “Không phải thần thiếp sợ. Đêm nay thần thiếp không chỉ là phi tần hầu hạ Hoàng

thượng. Đối với Hoàng thượng, thần thiếp chỉ là một phi tần bình thường nhưng thần thiếp lại coi Hoàng thượng như phu quân của mình, đêm nay là đêm tân hôn của thần thiếp, do vậy thần thiếp hết sức hồi hộp.”

Huyền Lăng ngẩn người, rõ ràng không ngờ tôi lại nói ra những lời như vậy. Hồi lâu sau, y mới dịu giọng an ủi: “Đừng sợ, cũng đừng hồi hộp. Hẳn là Thuận nhân hầu cận đã sớm dạy nàng cách hầu hạ ta rồi.”

Tôi lắc đầu, thưa: “Thần thiếp không dám. Thuận nhân đã chỉ dạy cho thiếp cách hầu hạ Hoàng thượng nhưng vẫn chưa dạy thiếp nên hầu hạ phu quân của mình như thế nào.” Tôi từ từ quỳ xuống. “Thần thiếp mạo phạm, nói năng linh tinh, mong Hoàng thượng đừng trách tội!”

Đầu gối tôi vừa mới chạm đất đã lập tức được một đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy. Huyền Lăng có chút cảm động. “Trước giờ phi tần thị tẩm, chẳng kẻ nào không rụt rè, lo sợ, hết sức cẩn thận, e phạm lỗi, đến Hoàng hậu cũng không ngoại lệ. Chưa hề có ai nói những lời này với trẫm.” Giọng nói của y tựa như làn sóng biếc lăn tăn, hiền hòa gọn giữa không trung: “Nàng đã coi trẫm là phu quân của mình thì trước mặt phu quân không cần dè dặt, cẩn trọng thế này đâu.”

Trong lòng tôi cảm thấy ấm áp, khóe mắt hơi ươn ướt. Tuy đang ở trong điện nhưng trên người chỉ khoác tấm áo ngủ mỏng manh, tôi không khỏi cảm thấy có chút ớn lạnh. Thân thể hơi run rẩy, y lập tức phát hiện ra, vươn tay ôm chặt lấy tôi, phả hơi ấm vào lỗ tai tôi: “Đừng sợ!”

Rèm lướt thướt chạm đất, tua rua buộc rèm màu vàng rực buông rơi, bốn bề im phăng phắc không một tiếng động, tĩnh mịch đến mức có thể nghe thấy tiếng tí tách của đồng hồ nước, thật lâu thật lâu lại có một giọt nước rơi xuống, tựa như muốn phá vỡ giấc mộng triền miên.

Tấm chăn gấm trơn mượt, áp sát vào da thịt khiến tôi nổi da gà, khi môi của y trượt xuống, chạm vào đôi môi tôi, tôi chợt cảm thấy nghẹt thở trong thoáng chốc. Thân thể lại nóng bừng lên, phảng phất như có ngọn lửa cháy bên trong. Nụ hôn càng lúc càng sâu, càng lúc càng mê, sau lưng tôi lại có cảm giác lạnh lạnh lan tỏa, dường như cả hơi thở cũng bị y chiếm trọn. Tôi hơi nghiêng đầu qua một bên, trong không gian vàng rực này, bốn phương tám hướng đều có hình giao long uốn lượn, chỉ có mỗi tôi và y, cổ họng tôi phát ra tiếng rên khe khẽ, cơn đau ập đến khiến thân thể tôi cứng lại. Bàn tay của y không ngừng an ủi, vuốt ve, dịu dàng lau lớp mồ hôi lạnh đọng trên trán tôi, môi răng âu yếm ngậm lấy dải tóc của tôi, khiến tôi từ từ chìm đắm vào cảm giác mơ màng sâu thẳm.

Hậu cung nửa đêm vắng lặng, cảm giác đau đớn trên người vẫn chưa tan biến. Nam nhân nằm bên cạnh mắt nhắm nghiền, ngủ say sưa. Tôi ngo ngậy ngồi dậy, nửa tấm chăn gấm vốn trơn nhẵn, mềm mượt lập tức trượt hẳn xuống, tôi kinh hoàng quay đầu nhìn lại, y dường như vẫn đang chìm trong giấc mộng, nằm yên không nhúc nhích. Tôi thầm an lòng, rón rén đắp chăn gấm lên người y rồi khoác áo đứng dậy, hai ngón nền to bằng cánh tay trên giá nến hoa văn cuộn khúc trên đầu chim hạc đã cháy được nửa buổi trời, sáp nến chậm chậm chảy xuống rồi từ từ ngưng đọng như những giọt san hô đỏ thắm, ánh nến vẫn sáng rực, chẳng hề có dấu hiệu sắp tắt.

“Nàng đang làm gì vậy?” Giọng của Huyền Lăng không lớn, có vài phần biếng nhác.

Tôi quay người yêu kiều mỉm cười với y, thưa: “Thần thiếp đang ngắm hai ngón nền.”

Y chống tay nhòm nửa người dậy, thuận tay cầm lấy áo ngủ, bảo: “Nến thì có gì hay mà phải nhìn, sao nàng lại cao hứng như vậy?”

“Lúc còn ở nhà, thần thiếp nghe nói tập tục cưới gả ở dân gian, đêm tân hôn nhất định phải thắp một cặp nến đỏ trong phòng cho đến khi trời sáng hẳn, hơn nữa còn phải để cho cặp nến này đồng thời tắt cùng một lúc, tượng trưng cho ý phu thê tráp đặt ngang mày, sống cùng nhau đến đầu bạc răng long,”

“Vậy ư?” Y tỏ vẻ hứng thú hỏi lại.

Tôi cảm thấy có chút ngượng ngùng. “Chỉ có điều, chốn dân gian toàn thắp cặp nến long phụng, cặp nến đỏ trước mắt miễn cưỡng cũng có thể tính vào.”

“Nàng thấy nến đỏ sáng rực nên vui mừng chứ gì?”

Tôi cúi đầu, không nói tiếng nào. Y ngồi hẳn dậy, chìa tay ra cho tôi, tôi đưa tay nắm chặt lấy tay y rồi ngồi tựa vào lòng y.

Tôi thấy y tủm tỉm cười nhưng vẻ mặt có phần trầm ngâm, bất giác cất giọng hỏi khẽ: “Hoàng thượng đang cười sự ngốc nghếch của thần thiếp phải không?”

Y khẽ vuốt ve bờ vai tôi, bảo: “Trẫm chỉ cảm thấy nàng thẳng thắn, đáng yêu như đứa trẻ nhỏ vậy.” Giọng y hơi chùng xuống. “Cuộc đời này của trẫm cũng đã từng một lần thắp cặp nến long phụng suốt từ đêm đến sáng.”

Tôi hơi ngẩn người rồi buột miệng hỏi lại: “Không phải hai lần sao?”

Y lắc đầu, giọng nói có chút gượng ép: “Nghị Tu là kẻ hậu, không cần có lễ động phòng hợp cẩn.” Tôi cảm thấy mình lỡ lời, sợ gọi lại nỗi buồn tiếc thương của Hoàng đế đối với Thuần Nguyên Hoàng hậu, đúng là làm hỏng đi khung cảnh hòa hợp trước mắt, bất giác im thin thít, chẳng dám nói gì thêm, chỉ lén đưa mắt quan sát sắc mặt của y.

Thế nhưng Hoàng đế lại không có vẻ mất vui hay buồn thương như tôi tưởng, chỉ nửa đùa nửa thật nói: “Nam nhân trên đời này, ngoài hòa thượng và đạo sĩ, quá nửa đều trải qua một lần đêm động phòng hợp cẩn.” Y dừng lại một thoáng, nhìn sang phía tôi. “Nàng muốn cùng trầm bên nhau đến bạc đầu sao?”

Tôi lặng yên không đáp, chỉ ngược mắt chăm chú nhìn y. Ánh nến chiếu rọi khiến dung mạo của y thanh nhã, tuấn tú hơn hẳn lúc thường, một vệt sáng rọi lên khoảng giữa lông mày, khiến vẻ mặt y hết sức hiền hòa, không hề có ý trêu đùa.

Tôi khẽ khàng thưa: “Vâng!” Khóe môi hơi nhếch lên, tạo thành nét cười nhàn nhạt. “Nữ nhân trên đời này chẳng ai không từng ước mơ như thế cả. Thần thiếp chẳng qua cũng chỉ là người phạm tục mà thôi.” Mặt tuy lộ nét cười nhưng trong tim lại phảng phất một thoáng bi thương, xen lẫn chút tuyệt vọng lẫn hy vọng, chẳng qua đó chỉ là hy vọng xa vời mà thôi. Những ngón tay đang níu chặt lấy bàn tay y bất giác lơ lửng.

Y vẫn chăm chú quan sát tôi, ánh mắt thoáng lóe tinh quang xanh nhạt, tựa như sao băng chiếu sáng cả góc trời, nhưng chỉ trong chớp mắt đã biến mất. Y dùng sức siết chặt lấy tay tôi, khiến tôi đau đến mức phải thềm nghiêng chặt môi. Giọng của y trầm ấm, tựa hồ chứa đựng vô vàn cảm xúc. “Nàng có biết chăng? Tấm lòng phạm tục của nàng chính là thứ mà trẫm thiếu thốn nhất đây.” Y ôm chặt lấy thân thể của tôi, thành khẩn hứa hẹn: “Tấm lòng của nàng trẫm quý chẳng khác gì châu báu, nhất định sẽ không bao giờ phụ lòng nàng.”

Tôi cứ như đang bồng bềnh trên những đám mây, vừa ngỡ ngàng vừa vui sướng, câu nói vừa rồi như không phải sự thật nhưng nó lại vang lên bên tai tôi. Chẳng biết tại sao, một giọt lệ trong suốt từ từ ứa ra nơi khóe mắt, rơi

xuống chiếc gói mềm màu vàng rực rồi nhanh chóng bị thấm khô, không để lại chút dấu vết.

Y ôm vào lòng, gác cằm lên trán tôi, khẽ vỗ vỗ vào lưng tôi, khuyên nhủ: “Đừng khóc!”

Tôi mỉm cười mà mắt vẫn rung rung, trong lòng vui sướng như vừa chiếm được của quý mà mình chưa bao giờ dám kỳ vọng có được. Tôi ngẩng đầu hỏi y: “Trong tấm điện của Hoàng thượng có giấy bút không?”

“Cần giấy bút để làm gì?”

“Thần thiếp muốn ghi lại lời hứa của Hoàng thượng. Giấy trắng mực đen rõ ràng, Hoàng thượng sẽ không thể nào chối cãi được nữa.”

Huyền Lăng phá lên cười sảng khoái. “Đúng là con nít mà, trầm thân là thiên tử, lời nói nặng tựa chín đỉnh, gạt nàng làm gì chứ!”

Chính tôi cũng cảm thấy buồn cười, cất tiếng cười khẽ rồi thưa: “Xin Hoàng thượng nghỉ sớm đi, sáng mai còn phải lên triều nữa.”

Y lấy tay đặt lên môi tôi, cười, bảo: “Có nàng ở bên cạnh, trầm sao ngủ yên được?”

Tôi xấu hổ chỉ biết quay ngoắt người đi rồi khẽ cười phì một tiếng.

Chương 14: Tiêu phòng

Lúc tôi tỉnh lại thì trời trưa sáng hẳn, nhưng chỉ còn lại một mình tôi nằm trên sạp rộng, không thấy bóng dáng Huyền Lăng đâu. Tôi sốt ruột, lo lắng, cao giọng gọi: “Ai ở bên ngoài?” Đoàn cung nữ châu chực ngoài điện lũ lượt bung dụng cụ rửa mặt và quần áo tiến vào, người đi đầu không ngờ lại là Phương Nhược. Vừa nhìn thấy người quen, tôi chợt cảm thấy vui mừng, bất giác buột miệng gọi: “Phương Nhược cô cô.”

Phương Nhược cũng tỏ vẻ vui mừng nhưng vẫn nhớ giữ lễ nghi, dẫn đám người quỳ xuống hành lễ, thưa: “Tiểu chủ kim an!” Tôi vội cho bà ta đứng dậy, Phương Nhược tủm tỉm cười, kể: “Hoàng thượng canh năm đã đi dự buổi châu sớm rồi, thấy tiểu chủ vẫn còn ngủ say nên đặc biệt dặn dò không được làm kinh động đến người.”

Tôi nhớ lại cảm giác kiệt sức tối qua, hồ thẹn cúi gằm mặt. Phương Nhược vờ như không để ý, thưa: “Nô tỳ xin hầu hạ tiểu chủ thay y phục.” Nói xong bèn cùng Cận Tịch đứng bên đỡ tôi đứng dậy.

Tôi để mặc bọn họ rửa mặt, chải đầu xong, rồi mới hỏi Phương Nhược: “Sao cô cô lại đến đây hầu hạ?”

Phương Nhược thưa: “Lúc trước nô tỳ đều hầu hạ Thái hậu tụng kinh. Vừa rồi mới được chuyển đến hầu hạ Hoàng thượng.”

“Đây là một nơi tốt mà. Hiện giờ phẩm cấp của cô cô thế nào?”

“Nhờ ơn Hoàng thượng và Thái hậu nâng đỡ, hiện giờ nô tỳ đã là chính ngũ phẩm ôn nhân rồi.”

Tôi tháo xuyên vàng đeo trên cổ tay xuống, đặt vào lòng bàn tay bà ta. “Ta vốn không ngờ có dịp gặp lại cô cô, chẳng kịp chuẩn bị lễ vật, đây là chút đỉnh tâm ý của ta, cô cô cứ giữ lấy.”

Phương Nhược quỳ xuống, thưa: “Nô tỳ không dám nhận.”

Tôi tủm tỉm cười, nắm lấy tay bà ta. “Hiện giờ ta và cô cô không luận chủ tớ, chỉ đề ý đến tình cảm ngày xưa thôi.”

Phương Nhược thấy tôi nói như vậy thì đành phải nhận, đứng thẳng người, bưng một chén thuốc dâng đến trước mặt tôi. “Đây là thuốc an thần giảm đau, tiểu chủ uống đi cho chóng khỏe. Sau đó, tiểu chủ phải lập tức đi sang điện Chiêu Dương thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu vốn trước giờ không thích đốt hương, lại chê trong cung chỉ toàn mùi phấn son của nữ nhân quá sức tầm thường, cho nên mỗi ngày đều cho người đặt các loại hoa quả theo mùa trong điện, hoặc ngâm trong vò nước, hoặc bày trên các kỷ nhỏ. Nếu đang ở mùa hè, mùi hương quả chín thông qua rèm trúc, cả hành lang đều sực nức mùi thơm, hít sâu một hơi, sẽ cảm thấy mùi vị thoang thoảng ngọt ngào, hết sức dễ chịu. Nếu là mùa đông, chỉ cần vén rèm che lên, hơi ấm hòa lẫn mùi hương ập tới, khiến người ta có cảm giác ấm áp, thoải mái, mũi ngửi thấy làn hơi thanh tân.

Theo quy củ thì hôm sau ngày thị tẩm, phi tần lần đầu tiên đến vấn an Hoàng hậu phải hành đại lễ ba quỳ chín dập đầu, đệm gấm sớm đã được đặt bên dưới phượng tọa, Hoàng hậu ngồi ngay ngắn nhận lễ. Lễ vừa xong, lập tức có ngay cung nữ đến đỡ tôi đứng dậy.

Hoàng hậu cũng rất khách sáo, cho tôi ngồi xuống rồi hòa nhã bảo: “Cũng khổ cho ngươi, vừa khỏi hẳn bệnh đã phải hành đại lễ thế này, chỉ có điều đây là quy củ do tổ tông để lại, không thể không theo.”

Tôi khề khàng vâng dạ rồi thưa: “Thần thiếp sao dám nói chữ “khổ” kia chứ, Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, chấp chương lục cung, có thể ngày ngày thấy Hoàng hậu khỏe mạnh vui vẻ thì đó chính là phúc đức của cả lục cung này.”

Hoàng hậu nghe xong quả nhiên vui lòng, khen: “Hèn gì Hoàng thượng lại thích người, quả nhiên lời nói, cử chỉ đều khiến người ta cảm thấy vui vẻ.” Nói xong, khẽ thở ra một hơi. “Vớ tòi hoa, dung mạo của Hoàn Tàn người, chút sủng ái này lẽ ra phải có từ sớm rồi. Sao lại phải đợi đến ngày hôm nay... Nhưng như thế này cũng tốt, tuy chuyện tốt hay đến chậm nhưng cuối cùng cũng có thể đợi đến ngày mây tan trăng sáng rồi.”

Tôi phụ họa vài câu rồi nói lời tạ ơn.

Hoàng hậu lại bảo: “Giờ đây người hầu hạ Thánh thượng, thân thể này không còn chỉ là thân thể của người nữa, quan trọng nhất là phải giữ gìn bồi bổ cho tốt, mới có thể làm hài lòng mặt rồng, nói dối tông đường.”

“Lời dặn của nương nương thần thiếp nhất định sẽ ghi khắc trong tim, không bao giờ dám xao lãng.”

Hoàng hậu nói xong liền có cung nữ bưng trà dâng lên, Hoàng hậu cầm lấy chén trà, hớp một hơi, một cung nữ đứng bên tủm tỉm cười, thưa: “Từ khi Hoàn tiểu chủ mắc bệnh, Hoàng hậu ba lần bốn lượt muốn đích thân đến thăm bệnh xem tình hình thế nào. Chỉ có điều thái y nói tiểu chủ mắc phải bệnh truyền nhiễm, sợ ảnh hưởng đến phượng thể của nương nương nên đành thôi. Trong lòng nương nương lúc nào cũng nhớ đến tiểu chủ.”

Tôi thấy cung nữ của Hoàng hậu bề ngoài khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, cách ăn mặc, trang điểm hơn hẳn những cung nữ khác, bề ngoài hết sức thanh tú, miệng lưỡi lại càng lanh lợi, nhất định là cung nữ hầu cận rất được lòng Hoàng hậu. Tôi nghe xong bèn đứng dậy, thưa: “Thật phiền nương nương hoài công lo lắng, thần thiếp có phúc đức của nương nương che chở nên mới sớm được khỏe mạnh thế này, thực tình cảm động không sao tưởng nổi.”

Hoàng hậu mỉm cười, gật đầu, bảo: “Nữ nhân trong cung trước giờ được sủng ái thì dễ, nhưng giữ được sủng ái thì lại khó. Hoàn Tồn hầu hạ Hoàng thượng phải biết hết sức tận tâm, cẩn thận chú ý, đừng làm trái ý, chọc giận Hoàng thượng. Tồn phi trong hậu cung cư xử với nhau tuyệt đối không thể ghen ghét, gièm pha, làm ảnh hưởng đến bầu không khí hòa thuận trong cung.” Tôi nhất nhất nghe theo. Nói chuyện phiếm hồi lâu, thấy bắt đầu có tồn phi lục tục đến thỉnh an, tôi mới đứng dậy, xin phép lui về.

Hoàng hậu quay nhìn cung nữ vừa lên tiếng khi nãy, ra lệnh: Tiển Thu, đưa Hoàn Tồn ra ngoài.”

Tiển Thu bước về phía bên trái tôi, cười, thưa: “Tiểu chủ hôm nay đến sớm thật, Hoàng hậu nương nương thấy tiểu chủ biết giữ lễ thể này thì rất vui lòng.”

“Tại sao đến giờ còn có tồn phi chưa đến thỉnh an? Hẳn là hôm nay ta đến sớm quá chứ gì?”

Tiển Thu tủm tỉm cười, thưa: “Hoa Phi nương nương trước giờ vẫn hay đến muộn hơn những người khác, mấy ngày hôm nay lại càng đặc biệt muộn.”

Tôi thâm lấy làm lạ, vô duyên vô cớ kể chuyện này với tôi để làm gì, tôi đành vờ như không nghe thấy, bảo: “Hoa Phi nương nương trước giờ vẫn giúp quản lý lục cung, hẳn là quá sức vất vả, thỉnh thoảng dậy trễ cũng không có gì lạ.”

Tiển Thu cười khẽ một tiếng, mày mắt thoáng lộ vẻ đắc ý lẫn khinh thị. “Hoàn tiểu chủ đắc sủng thể này, chỉ e trong lòng Hoa Phi nương nương đang cảm thấy khó chịu lắm đây. Chỉ có điều dầu có khó chịu thể nào thì cũng không dám không tới.”

Tôi lập tức liếc mắt lườm nàng ta, Tiễn Thu cúi gằm xuống ngay, thưa: “Tiểu chủ thứ tội, nô tỳ chỉ nói bậy nói bạ mà thôi.”

Tôi nghĩ thầm, dù gì nàng ta cũng là người hầu cận Hoàng hậu, sao tôi có thể lấn át, quát nạt được. Tôi bèn nở nụ cười tươi rói. “Tiễn Thu cô nương sao lại nói vậy chứ, chỉ là dạy dỗ ta vài câu thôi, ta hết sức biết ơn đây chứ! Ta tuy vào cung nửa năm rồi nhưng trước giờ vẫn ở trong cung của mình, cửa đóng then cài không ra ngoài, gặp chuyện gì vẫn cần được cô nương nhắc nhở nhiều hơn, như thế mới không đi sai, bước nhầm được.”

Tiến Thu nghe tôi nói vậy thì an lòng, cười thưa: “Tiểu chủ nói vậy thì nô tỳ tổn thọ mất.”

Thoáng chốc đã ra đến ngoài Phượng Nghi cung, Tiễn Thu tạm biệt tôi rồi quay đầu trở về. Cận Tịch đỡ lấy tay tôi, chậm chậm đi về phía Đường Lê cung, tôi hỏi: “Tỷ thấy thế nào?”

“Tiễn Thu là người hầu thân tín của Hoàng hậu, theo lý không thể nào nói năng linh tinh như thế được.”

Tôi “ừ” một tiếng, bảo: “Hoàng hậu trước giờ cư xử trọng ôn, hẳn là không lệnh cho Tiễn Thu nói những lời như thế.”

“Hoa Phi được sủng ái nhiều năm, lời nói, cử chỉ khó tránh khỏi có chút không đúng mực. Dầu Hoàng hậu rộng lượng nhưng khó tránh người hầu cận trong lòng cảm thấy uất ức, thốt lên những lời oán trách.”

Tôi cười khẽ một tiếng. “Chỉ có điều, điều đó cũng cho ta biết Hoa Phi thù địch với ta dường nào. Nhưng dầu Hoa Phi có thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể vượt qua Hoàng hậu, nói cho cùng, Hoàng hậu cũng là chủ nhân của lục cung. Chúng ta chỉ cần nghe biết vậy là được.”

Đến gần vịnh hạng, từ xa đã thấy Tiểu Doãn Tử đang đứng chờ, thấy tôi tiến lại gần thì hấp tấp chạy tới, Cận Tịch lấy làm lạ, hỏi: “Giờ này rồi không chịu ở trong cung làm việc, lại chạy ra đây làm chuyện nhảm nhí gì?”

Tiểu Doãn Tử mặt mày hớn hở, khuyu gối hành lễ. “Đến để là người đầu tiên chúc mừng tiểu chủ.”

Cận Tịch cười, mắng: “Đồ con khỉ nhà người, mới sáng sớm tinh mơ đã chạy lại đòi thưởng, không thiếu phần nhà người đâu mà lo.”

“Cô cô nói vậy là trách sai tôi rồi. Nô tài phụng ý chỉ của Hoàng thượng đến đây, xin tiểu chủ tạm thời khoan quay về cung.”

Tôi lấy làm lạ, hỏi: “Vì lý do gì vậy?”

Tiểu Doãn Tử ra vẻ bí mật, thưa: “Tiểu chủ xin khoan hãy nói, tiểu chủ cứ đi dạo ngoài Thượng Lâm uyển một lát cho khuây khỏa, chẳng mấy chốc là quay về cung được rồi.”

Thượng Lâm uyển được dựng theo phong cách thanh tú, tinh xảo của Giang Nam, cây cối xanh tươi, hoa núi san sát như gấm, ở giữa điểm xuyết vài đình đài lầu gác, tường đỏ mái vàng, thoát ẩn thoát hiện giữa rừng tùng xanh ngát. Hồ Thái Dịch uốn khúc quanh co, lúc rộng lúc hẹp, hai bên bờ xanh rợp bóng cây, hoa dại, dây leo quấn quýt quanh thân cỏ thụ, nước biếc phản chiếu tơ liễu bóng hoa hai bên bờ, gió nhẹ thổi qua, những cánh bèo li ti tầng tầng lớp lớp lăn tăn dập dềnh tỏa ra từ giữa hồ.

Trời hiện vẫn còn sớm, trong Thượng Lâm uyển chẳng còn ai khác. Khí trời vào độ tháng Ba, hoa cỏ Thượng Lâm uyển đang nở rộ, làn hơi sương tươi mát hòa cùng hương hoa ngọt ngào, khiến người như say như mê. Lặng lặng bước từng bước, dường như những chuyện xảy ra đêm qua càng lúc

càng hiện rõ ràng trong đầu tôi. Đứng trong Thượng Lâm uyển, tôi có thể lơ mơ nhìn thấy góc chóp nhọn lát ngói lưu ly tỏa ánh hào quang lấp lánh chói mắt như vàng ròng dưới ánh bình minh, mãi sau mới ý thức được sự thật, cảm nhận được chuyện đêm qua thực sự đã diễn ra, chứ không phải là cảnh tượng trong mơ.

Vừa đi vừa trầm tư đến thất thần, bất ngờ chợt có người chạy vụt lại, quỳ xuống trước mặt tôi, cung kính thưa: “Tham kiến Hoàn Tàn tiểu chủ, tiểu chủ kim an.” Giọng người này nghe thật quen tai, thấy hấn quý mọp, cúi đầu, tôi nhất thời không nhớ ra đó là ai.

Tôi bèn lệnh cho hấn đứng dậy, hóa ra là Khang Lộc Hải. Tiểu Doãn Tử thấy mặt hấn thì không khỏi lộ vẻ khinh bỉ. Tôi vờ như không để ý, lập tức cười, bảo: “Khang công công dậy sớm quá nhỉ, sao không đi theo hầu Lệ Quý tần?”

“Lệ nương nương và Tào Dung hoa cùng đến thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Nô tài biết tiểu chủ hồi cung nhất định sẽ phải đi qua Thượng Lâm uyển nên đặc biệt đứng chờ ở đây.”

“Vậy ư?” Tôi lấy làm lạ, hỏi. “Chủ nhân nhà ngươi có chuyện gì cần nhắc lại cho ta à?”

Khang Lộc Hải cười câu tài, hạ giọng thưa: “Không phải là việc của Lệ chủ tử, là nô tài tư tâm, có chuyện muốn cầu xin tiểu chủ.”

Tôi đưa mắt nhìn hấn. “Ngươi cứ nói.”

Khang Lộc Hải đưa mắt nhìn Cận Tịch và Tiểu Doãn Tử đứng hầu hai bên trái phải, xoa xoa tay do dự hồi lâu, cuối cùng không nhịn được, cất tiếng: “Trước tiên, nô tài chúc mừng tiểu chủ được Hoàng thượng sủng ái. Nô tài từ khi nghe nói tiểu chủ được tấn phong thành tần, vẫn luôn nóng

lòng muốn đến gặp thỉnh an, chúc mừng tiểu chủ. Chỉ là có quá nhiều chuyện linh tinh lặt vặt, không sao thu xếp cho rảnh rang được, Hoàng thượng lại hạ chỉ không được làm phiền tiểu chủ nghỉ ngơi, bồi dưỡng. Nô tài trông ngày trông đêm, trông đến dài cổ, phải đến vấn an tiểu chủ thì lòng mới yên...”

Tôi nghe hần đông dài một hồi rồi ngắt lời: “Người vẫn chưa nói là cần cầu chuyện gì?”

Khang Lộc Hải nghe tôi hỏi thẳng thừng như vậy thì hơi chần chừ một chút, sau đó cười nịnh nọt, thưa: “Tiểu chủ vừa được tấn phong thành tần, trong cung khó tránh khỏi không đủ người hầu hạ. Bên ngoài cử người tới chỉ e tay chân không đủ nhanh nhẹn. Nô tài ngày đêm nhớ nhung tiểu chủ, lại nghĩ bụng nô tài lúc trước từng hầu hạ tiểu chủ, dù sao thì cũng biết cách làm hài lòng tiểu chủ hơn hẳn đám nô tài bên ngoài cử tới. Nếu tiểu chủ không chê ghét nô tài vụng về, chỉ cần ra lệnh một tiếng, nô tài nguyện ý hầu hạ tiểu chủ, có chết cũng không dám từ.”

Một tràng dài nói ra nghe thật buồn nôn, đến cả Cận Tịch cũng cau mày, lộ vẻ khinh bỉ.

Tôi hỏi: “Người tính toán như vậy, chủ nhân nhà người đã biết chưa?”

“Chuyện này...”

“Hiện giờ người đã là người của Lệ chủ tử, nếu tính toán này của người bị chủ nhân nhà người biết được, chỉ e người sẽ không vui đâu. Huống chi ta sao có thể tùy ý mở miệng đòi lấy người hầu cận của Lệ Quý tần được?”

Khang Lộc Hải vội sán lại, thưa: “Tiểu chủ an tâm đi. Hiện giờ tiểu chủ được sủng ái nhiều như vậy, chỉ cần người chịu mở miệng thì ai dám làm trái ý của người cơ chứ? Chỉ cần người nói một tiếng là xong việc ngay.”

Trong lòng tôi chỉ muốn cười lạnh một tiếng, đúng là chỉ có thể dùng mấy chữ “vô liêm sỉ”, “thượng đội hạ đạ” để chỉ bộ dạng của tên Khang Lộc Hải này.

Chợt có giọng nữ nhân trong trẻo, lạnh lùng vang lên phía sau, tựa như hòn đá ném vào nước khiến sóng gợn lăn tăn: “Hèn gì bản cung vào điện Chiêu Dương là không thấy người đứng cạnh hầu hạ, thì ra gặp lại chủ cũ à?”

Nghe tiếng, tôi quay lại nhìn, nhan sắc diễm lệ, thân hình đầy đặn, chẳng phải Lệ Quý tần thì còn là ai nữa? Đứng bên Lệ Quý tần là Tào Dung hoa, nếu chỉ so bề ngoài thì Tào Dung hoa tuy thanh tú hơn nhưng lại kém vài phần nhan sắc. Tôi chậm rãi tiến đến hành lễ thỉnh an. Lệ Quý tần vịn tay vào cung nữ, tươi cười đứng đó nhận lễ, không thềm nói tiếng nào, còn Tào Dung hoa vội bảo tôi đứng dậy.

Lệ Quý tần không nói tiếng nào, chỉ quét mắt nhìn về phía Khang Lộc Hải. Khang Lộc Hải hết sức sợ hãi nàng ta, hấp tấp chạy đến, quỳ sụp xuống.

Lệ Quý tần nói vọng về phía tôi: “Nghe nói Hoàng thượng vừa phái không ít nô tài sang cung của Hoàn Tần, lẽ nào bên người Hoàn Tần vẫn chưa đủ kẻ hầu người hạ hay sao? Sao lại nhắm trúng gã nô tài vô dụng bên người bản cung kia chứ?”

Tôi nghe vậy, tủm tỉm cười, cất giọng đúng mực giải thích: “Quý tần tỷ tỷ nói sai rồi. Khang Lộc Hải vốn từng là nô tài trong cung của muội, nhờ ơn Quý tần tỷ tỷ không ghét bỏ nên mới gọi hần tới hầu hạ. Giờ hần đã là nô tài của Quý tần tỷ tỷ, sao muội dám tùy tiện gọi trở về cơ chứ! Muội muội tuy trẻ tuổi chưa biết chuyện nhưng tuyệt đối không bao giờ hành xử sai trái như vậy.”

Lệ Quý tần “hừ” lạnh một tiếng. “Không ngờ muội muội cũng hiểu quy củ góm, hèn gì Hoàng thượng lại sủng ái muội đến thế, chưa thì tâm đã được tấn phong rồi. Tỷ tỷ đương nhiên sao bì kịp được!”

“Quý tần tỷ tỷ nói vậy, muội muội sao dám nhận. Hoàng thượng chỉ là thấy muội muội trước đây bệnh quá nặng, cho nên mới thương hại muội muội mà thôi. Trong lòng Hoàng thượng đương nhiên là coi trọng Quý tần tỷ tỷ gấp trăm lần muội muội ấy chứ.”

Lệ Quý tần thấy tôi nói vậy thì nét mặt dần ra đôi chút. Nàng ta quay mặt đi, không thềm nói tiếng nào, giờ tay tát một cái thật mạnh, một bên mặt của Khang Lộc Hải lập tức sưng vù. Cung nữ đang đỡ tay nàng ta vội khuyên: “Chủ tử coi chừng đau tay.” Rồi hậm hực lườm Khang Lộc Hải. “Đồ nô tài hồ đồ, mới sáng sớm đã chọc giận nương nương rồi! Còn không tự vả vào miệng mình đi!” Khang Lộc Hải sợ đến mức không dám biện bạch câu nào, vội trở tay vả vào miệng mình. Cung nữ đó tuổi chưa lớn lắm, đương nhiên phẩm cấp cũng chẳng cao hơn Khang Lộc Hải là bao, nhưng lại dám ngang nhiên mắng mỏ y, có thể thấy những ngày Khang Lộc Hải hầu hạ bên cạnh Lệ Quý tần cũng chẳng tốt đẹp, dễ chịu gì.

Tôi chỉ trơ mắt đứng nhìn, đầu trong lòng có chút thương hại nhưng cũng chẳng thềm xin cho hắn. Thế sự xoay vần, nếu sớm biết có ngày hôm nay thì ngày trước việc gì phải tuyệt tình như vậy!

Cách xử sự của Lệ Quý tần phần nhiều cũng giống Hoa Phi, chỉ có điều còn bạo ngược, nóng nảy hơn, mừng giận đều để lộ ra ngoài mặt, không thể nhẫn nại được nửa phần, tự ra tay dạy dỗ nô tài cũng là chuyện thường ngày. Tào Dung hoa hấn đã thấy qua nhiều lần, đến một cọng lông mày cũng chẳng buồn nhướng lên, chỉ cất giọng khuyên nhủ: “Lệ tỷ tỷ tức giận vì gã nô tài đáng chết này làm gì cơ chứ, lại mắc công ảnh hưởng đến sức khỏe.”

Lệ Quý tần bảo: “Chỉ một lòng muốn trèo cao, thay đổi thất thường! Rõ ràng nội giám là thứ đồ không gốc không rễ, chẳng chút lương tâm, đến tí ơn nghĩa cũng không biết ghi nhớ! Chẳng lẽ bản cung đã bạc đãi hần ư?”

Tào Dung hoa nghe nàng ta mở miệng nói toàn những lời thô tục, không khỏi hơi chau mày nhưng cũng chẳng tiếp lời, chỉ dùng khăn tay chấm chấm khóe miệng để giấu đi thái độ của mình.

Lệ Quý tần dừng lời một lát rồi hậm hực mắng tiếp: “Giờ đám nô tài này càng lúc càng chẳng coi bản cung ra gì, dám trắng trợn làm những chuyện ăn cây táo rào cây sung, coi bản cung là người chết rồi hay sao? Chẳng qua là tí mắt khi thấy người khác được quyền thế sung ái, cũng chẳng chịu nghĩ chuyện ngày xưa từng cầu xin, van vãn bản cung cứu ra khỏi chốn vắng lặng như mộ người sống đấy? Giờ lại học được chiêu trò “ở doanh Tào nhưng lòng vẫn ở Hán” rồi!”

Lời nói quá thẳng thừng, chẳng khác nào mắng thẳng vào mặt tôi. Bầu không khí trở nên gượng gạo, Tào Dung hoa thấy không ổn, vội kéo kéo tay áo của Lệ Quý tần, khẽ gọi: “Lệ tỷ tỷ!”

Lệ Quý tần giật tay áo lại, nhìn sang phía tôi, nhướn mày, nói: “Bản cung dạy dỗ nô tài, Hoàn Tần thấy thì xin đừng chê cười.”

Trong lúc nói chuyện, Khang Lộc Hải đã chịu hơn bốn, năm chục cái tát, vì đang quỳ ngay trước mặt Lệ Quý tần, hấn ra tay không dám lưu tình, dùng đủ mười phần sức lực, da mặt sưng phồng, rướm máu, máu nhỏ xuống dưới cằm rùng rùng. Tôi thấy hấn bị đánh khá nặng, trong lòng cảm thấy có chút không đành lòng.

Ngoài mặt tôi vẫn giữ nét cười nhàn nhạt, coi như tràng mắng chửi của Lệ Quý tần chẳng hề động chạm gì đến mình, tôi bảo: “Nếu nô tài của Quý tần tỷ tỷ không hiểu quy củ, tỷ tỷ dạy dỗ là chuyện đương nhiên, dẫu đánh

dầu mắg thì hắg cũg phải vắg theo. Chỉ có điều, muội muội lo thay cho Quý tầg tử tử, Thượng Lâm uyền lắg người nhiều miệg, ở ngay chỗ này dạy dồ nô tài khó tráng bị người khác nói ra nói vào. Tử tử nếu thực sự thấy tên nô tài này quá đắg ghét thì có thể dẫn hắg về cung để rắg dạy sau. Tử tử thấy muội nói vậy có đắg không?”

Lệ Quý tầg nghe vậy mới thôi, lườm Khang Lộc Hải một cái rồi bảo: “Thôi đi!” Nói xong nàng ta hơi gắg đầu với tôi rồi dẫn đòàn người nghênh ngang rời đi.

Khang Lộc Hải thấy nàng ta đi xa rồi mới lết gốg đến trước mặt tôi, dập đầu thật mạnh, hổ thẹn thưa: “Tạ ơn cứu mạng của tiểu chủ.”

Tôi chẳng thề nhìn hắg. “Người cũg lắg lắg quá đắg!”

Khang Lộc Hải quỳ mọp dưới đất. “Tiểu chủ mà không nói như vậy thì Lệ chủ tử sao có thể bỏ qua cho nô tài dễ dàng như thế.”

Tôi vịn cánh tay Cận Tịch bỏ đi, không thề quay đầu lại, buồg cho hắg một câu: “Lệ Quý tầg dễ gì mà chịu bỏ qua cho người, người tự lo lấy thân mình đi.”

“Tiểu chủ...” Tôi thoắg dừng lại, bên tai chỉ nghe tiếg gió khe khẽ, lại nghe hắg gọi với theo: “Tiểu chủ cũg phải chú ý đến bản thân, tiểu chủ vừa đượ sắg ái đã đượ nhiều ân huệ như thế, Lệ... Bọn họ đã bắt mắg không ít rồi, sợ là...”

Khang Lộc Hải do dự không dám nói thề, tôi chằg chằg bước đi, nhỏ giọng bảo: “Sao có thể khiến mọi người đều vừa lòng đẹp ý cơ chứ? Ta chỉ cần cầu cho bản thân mình đượ thoắg mái là đã thượng thượng đại cát rồi.”

Tiểu Doãn Tử thấy tôi cứ chăm chăm đi thẳng, vẻ mặt không thay đổi, chân chừ hồi lâu rồi mới cất tiếng hỏi dò: “Mấy lời vừa nãy của Lê Quý tần thực sự là...”

Khóe môi tôi cong lên. “Thế thì có đáng gì? Ta thực lòng rất vừa ý với cá tính của Lê Quý tần.” Tiểu Doãn Tử thấy lời nói của tôi có phần kỳ quái, bất giác ngừng lên nhìn tôi.

Trong cung trước giờ luôn tranh giành xâu xé lẫn nhau, hết lần này đến lượt khác, có ngày nào được yên đâu? Chỉ xem xem địch thủ mà mình phải đối mặt là loại thế nào. Tính tình kiểu như Lê Quý tần này, chẳng thể giấu giếm được chút xíu tâm tư, chỉ giành được thắng lợi miệng lưỡi nhất thời mà thôi. Ngược lại, những kẻ ngầm hại người mà không hề lộ ra mặt mới thực sự là đáng sợ.

Tôi thầm nghĩ rằng tức tối, đêm qua vừa thừa sủng, chẳng lẽ hôm nay đã gặp phải cường địch rồi sao? Lê Quý tần thì chẳng đáng gì, nhưng ai mà không biết kẻ đứng đằng sau Lê Quý tần là Hoa Phi. Chỉ cần sống mòn trong cung một ngày thì dầu tôn quý, vinh dự như Hoàng hậu, chỉ e cũng phải chịu bao uất ức và phiền não không sao đếm xuể, huống chi tôi chỉ là một phi tần bé nhỏ chẳng đáng gì, đành nhẫn nhịn mà thôi.

Bên ngoài Đường Lê cung, người hầu quỳ chập cả đất, ai nấy mày mặt đều lộ vẻ hoan hỉ không che giấu được. Liếc mắt nhìn qua, tôi thấy Hoàng Quy Toàn cũng có mặt, trong lòng không khỏi cảm thấy khó hiểu. Vừa bước vào vườn, tôi đã để ý ngay Đường Lê cung tựa hồ khác hẳn ngày thường.

Hoàng Quy Toàn khuyu gói hành lễ, bao nhiêu nếp nhăn trên mặt đều dần thành nét cười, giọng điệu cao vút hơn hẳn ngày thường: “Chúc mừng tiểu chủ được ban lễ Tiêu phòng, đây chính là ân sủng cực cao, cực cực cao.” Nói xong, hắn dẫn tôi tiến vào Oánh Tâm đường, quả nhiên trong

ngoài đều đã được sửa sang, tường nhìn như vừa được sơn lại, còn có mùi hương thơm ngát.

Hoàng Quy Toàn thưa: “Sáng sớm nay Hoàng thượng đã ban ý chỉ, bọn nô tài liền gấp rút làm cho xong, hy vọng tiểu chủ hài lòng.”

Cận Tịch cũng tươi cười chúc mừng: “Theo quy củ thì chỉ khi Hoàng thượng đại hôn thì mới có lễ Tiêu phòng. Trừ các đời Hoàng hậu ra thì phi tử bình thường chẳng ai có được ân sủng thế này. Trước giờ chỉ có Thư Quý phi tiền triều và Hoa Phi hiện giờ là ngoại lệ, tiểu chủ là người thứ ba được ân điển đặc biệt này trong cung đó.”

Tiêu phòng chính là vinh dự tôn quý nhất trong hậu cung. Lấy tiêu và bunn để trát tường, giữ hơi ấm, lại có thêm mùi hương, hàm ý nhiều con nhiều cháu, lấy từ câu: “Những chùm trái của cây tiêu, ruộm rả hái được thật nhiều đầy thặng”. Nghĩ đến đây, mặt tôi bất giác đỏ bừng. Nhiều con, Huyền Lăng, vậy là chàng muốn tôi sinh cho chàng một đứa con sao?

Hoàng Quy Toàn kính cẩn đưa tay đỡ, dẫn tôi vào trong tấm điện. “Xin tiểu chủ nhìn kĩ trên sạp.”

Rèm ngủ đã được đổi sang rèm lụa mịn thêu vô số chuỗi quả anh đào đỏ rực, chần uyên ương thêu chỉ vàng màu đỏ anh đào được xếp ngay ngắn, tôi biết đó là hàm ý may mắn, hòa hợp, được ban sau khi phi tần được thừa sủng, ngoài ra thì không thấy có gì khác lạ. Tôi ngờ vực bước lên, kéo chăn ra xem thử, lập tức nhìn thấy bên dưới rải đầy tiền đồng vàng chói lọi cùng trái nhãn, táo đỏ, hạt sen, đậu phộng, các loại quả khô. Trong lòng tôi chợt cảm thấy ấm áp, không ngờ y lại để ý những lời tôi nói đến thế. Mắt tôi đột nhiên cay sè, dòng lệ lưng tròng. Tôi sợ người khác nhìn thấy bèn len lén lau khô rồi mới quay người lại, hỏi: “Đây là...”

“Hoàng thượng nghe nói trong dân gian có tập tục Tát trưởng nên lệnh cho bọn nô tài học lại y hệt.”

Thấy tôi khẽ gật gù ra vẻ đã hiểu, Cận Tịch bèn bảo: “Tiểu chủ cũng mệt rồi, các người hãy lui xuống trước, để Lưu Chu, Hoán Bích ở lại hầu hạ tiểu chủ nghỉ ngơi.” Nói xong, nàng ta dẫn mọi người lui ra ngoài.

Lưu Chu mừng rỡ đến mức chỉ biết kéo tay tôi, luôn miệng huyên thuyên: “Tốt quá, tốt quá”. Hoán Bích mắt rung rung lệ. “Xem tình hình hiện giờ, Hoàng thượng quả thật để tâm đến tiểu chủ hết mực rồi. Khổ sở chịu đựng hơn nửa năm nay, bọn nô tỳ chúng em có thể yên tâm được rồi.”

Mọi chuyện đến quá nhanh, quá sức tốt đẹp, hơn hẳn dự liệu của tôi, khiến tôi nhất thời không thích ứng kịp, hoang mang như đang nằm trên mây trắng bồng bồng. Bao nhiêu suy tư dào dạt giăng mắc trong lòng, tôi cảm khái thốt lên: “Ta thật không sao ngờ được Hoàng thượng lại trân trọng ta đến vậy.”

Trước giờ trong cung cấm, được sủng ái đã khó, giữ được sủng ái càng khó hơn, ai biết được Huyền Lăng, đối xử với tôi như vậy là vì nhan sắc, trí tuệ của tôi, hay sự cố chấp đối với tình yêu vĩnh cửu của tôi khiến y cảm thấy mới mẻ? Có thể tất cả đều đúng, có thể tất cả đều sai. Xoa xoa vàng trán, đầu óc mệt mỏi đến ê ẩm, tôi lệnh cho Lưu Chu, Hoán Bích thu dọn tất cả đồ Tát trưởng lại, cất cẩn thận rồi mặc nguyên quần áo chìm vào giấc ngủ.

Ngước mắt nhìn nước gấm đỏ tươi rực rỡ khắp giường màn, chỗ nào cũng thêu uyên ương và quả anh đào, lấy ý ân ái hòa hợp, con cháu đầy đàn. Uyên ương, uyên ương, ước gì có được ngàn vạn tấm gấm hồng, thêu uyên ương khắp trời khắp đất.

Chương 15: Hoàn Hoàn

Trời trưa kịp tối, tổng lĩnh nội giám của phòng Kính Sự là Từ Tiến Lương đã đến truyền chỉ bảo tôi chuẩn bị sẵn để đi thị tẩm, xe Phượng Loan Xuân Ân sớm đã chờ sẵn bên ngoài, một lần nữa đưa tôi đến gian phía đông của Nghi Nguyên điện. Cung xa lộc cộc lăn bánh trên mặt đường lát đá của vĩnh hạng, âm thanh đó khiến tôi nhớ đến một đêm đông tuyết lớn nọ, Diệu Âm nương tử từng cất cao giọng hát tràn đầy đắc ý trên chính con đường này. Chẳng biết vì sao tôi lại đột nhiên nhớ tới người con gái bị thất sủng vì tôi, ngày trước ả còn hết sức đắc ý vì được sủng ái, giờ phút này không biết đang phải chịu đựng những tháng ngày đau khổ biết chừng nào khi bị Hoàng đế ghét bỏ... Dẫu ả ta có kiêu ngạo, vô lễ nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy có chút thương hại. Chiếc xe này, cách đây mười mấy ngày thôi, ả từng hoan hỉ ngồi lên với bao hy vọng và kiêu ngạo, giờ đây người phụng chiếu ngồi trên xe Phượng Loan Xuân Ân lại đổi thành tôi. Lòng tôi hơi cảm thấy ớn lạnh, ả chính là tấm gương tày liếp của tôi, về sau dù ở bất kỳ đâu, vào bất kỳ lúc nào, dẫu có được sủng ái nhất hậu cung, cẩn thận và nhẫn nhịn vẫn là biện pháp bảo toàn bản thân hay nhất cho tôi.

Phượng Nhược đã chờ sẵn ở bên ngoài điện, thấy tôi vội vã chạy lại đón đỡ, khẽ giọng thưa: “Hoàng thượng vẫn còn ở gian phía tây phê duyệt tấu chương, chốc lát nữa là xong. Xin mời tiểu chủ ghé qua gian đông đợi một chút.”

Phượng Nhược dẫn tôi vào gian phía đông rồi lui xuống. Tôi chờ hồi lâu, Hoàng thượng vẫn chưa đến. Một mình bước ra ngoài, tôi thấy gian phía tây đèn đuốc sáng choang, vì đó là ngự thư phòng nên tàm phi bình thường không được phép tiến vào. Tôi không dám lỗ mãng làm bừa, đi ra ngoài Nghi Nguyên điện, dừng bước, đứng tựa vào chiếc cột sơn đỏ khắc hình rồng uốn lượn bay thẳng lên trời.

Mặt trăng trông như móc câu mờ nhạt nhưng ánh sáng lại rất rực rỡ, tựa thủy ngân dào dạt đổ xuống mặt đất, khiến cả Tử Áo Thành đều như tắm mình trong ánh trăng mờ ảo. Bên trong hậu cung, hai bên đông tây xây hai đài Lâm Nhạn và Ván Tinh đối diện nhau, là hai nơi cao nhất trong cung, sau đó đến Nghi Nguyên điện, nơi Hoàng đế cư ngụ. Đứng trước điện, đôi mắt nhìn ra xa, đình đài cung cấm nối dài như đồi núi trập trùng. Dưới ánh trăng, ngôi hoa lưu ly trên nóc cung điện óng ánh tỏa hào quang xanh ngắt, lấp lánh như sao trời.

Ngọc an trước điện nửa khép nửa mở, hình dáng hết sức cao quý, thanh nhã. Gió đêm hơi lớn, mái tóc xõa dài bị gió thổi bay cả vào mắt, khiến mắt tôi nhòe đi. Tôi bèn khẽ gọi Cận Tịch: “Đi hái một nhành ngọc lan lại đây.”

Là một nhành ngọc lan tím, cuống hoa vừa cứng vừa dài, nụ hoa vừa chớm nở, yếu điệu như đài sen, tôi bèn tiện tay dùng nhành ngọc lan vắn tóc, mùi hương mê người nhàn nhạt ấp ủ trong nếp tóc. Gió càng lúc càng mạnh, vạt áo dài xanh biếc phát phơ không một tiếng động, lớp vải áo dính chặt vào thân ghế, tôi bất giác dùng tay áo rộng giơ lên che giấu.

Bỗng nghe thấy tiếng chân của Huyền Lăng tiến đến bên: “Đêm xuân vẫn còn lạnh, đừng đứng ở đầu gió như thế, cùng trầm đi vào thôi.” Nói xong, y lại mỉm cười: “Trầm có để dành một thứ cho nàng.”

Hơi tò mò, tôi tiến vào gian phía đông, thấy trên bàn đã đặt sẵn một bát sủi cảo bốc hơi nghi ngút. Huyền Lăng ngồi xuống cạnh tôi, quay sang nói: “Có đói không? Trầm bảo người chuẩn bị sẵn ít đồ ăn vặt cho nàng.”

Nhìn qua thì hương vị tựa hồ rất ngon lành nhưng chỉ có mỗi một chén, tôi nhìn sang Huyền Lăng: “Thần thiếp không đói, Hoàng thượng dùng trước đi.”

“Trẫm đã dùng trước ở gian tây rồi, nàng ném thử xem có hợp khẩu vị không.”

Tôi vâng lời, cắn một miếng rồi bắt giắc cau mày, nhả ngay ra, đẩy chiếc chén ra xa, phàn nàn: “Còn sống.”

Huyền Lăng nghe vậy cười bốn cột trêu tôi: “Là chính nàng nói đấy nhé!”

Khi đó, tôi mới vỡ lẽ mình đã rơi vào bẫy của y, hết sức ngượng ngùng rồi chuyển sang giận dữ, quay người đi. Huyền Lăng đứng dậy, đi đến trước mặt tôi, tôi lại quay đi không thèm nhìn y, cứ như vậy đến mấy lần, khiến chính tôi cũng cảm thấy chẳng ra thể thống gì, đành cúi gằm mặt. Y cúi người xuống nhìn tôi, cười khê: “Hoàn khanh của trẫm khi giận dữ trông càng đáng yêu.”

Tôi khê lí nhí: “Hoàng thượng chỉ biết trêu chọc thần thiếp thôi.”

“Được rồi, được rồi!” Y khê vỗ về lưng tôi. “Trẫm không phải cố ý muốn trêu chọc nàng đâu. Chén sủi cải này lẽ ra đêm qua phải cho nàng ném thử mới đúng, trẫm nghe nói món này không thể thiếu trong tục lệ cưới gả chốn dân gian. Trong cung có quy củ riêng của cung đình, trẫm tuy không thể lo đủ hết mọi thứ cho nàng, nhưng việc gì có thể làm được thì đương nhiên sẽ làm hết cho nàng.

Nhớ lại lễ Tắt trường buổi sáng, tôi hết sức cảm động, tựa vào người y, thê thọt thưa: “Hoàng thượng đối xử với thần thiếp thế này...” Chốn sâu thẳm nhất trong lòng lập tức trở nên mềm nhũn, không nói tiếp được nữa, tôi chỉ lẳng lặng nép sát vào y.

Giọng của y dần mất đi nét cười cợt, có chút nặng nề: “Hôm ấy, lần đầu tiên trẫm nhìn thấy nàng ở Thượng Lâm uyển, một mình nàng đứng giữa

ngàn bóng hạnh trập trùng, bộ dạng bình thân mà xa cách, phảng phất như bao chuyện tranh giành đấu đá trong cung đều chẳng liên quan gì đến mình, chỉ có mỗi nàng là cả một thế giới riêng.”

Tôi khẽ khàng thưa: “Thần thiếp chẳng được tốt đẹp như vậy đâu. Trong cung không thiếu mỹ nhân, đủ tài đủ đức, thần thiếp còn xa mới bằng được.”

“Việc gì phải so sánh với người khác kia chứ, Chân Hoàn chỉ là Chân Hoàn mà thôi, thế mới là hoàn hảo nhất.” Nam nhân trước mặt tôi thân cao dong dỏng như cây ngọc, vận áo gấm thiên tử vàng rực, mày mắt tuấn tú, ánh mắt lộ vẻ cương nghị, nhưng lời nói hết sức chân thành, thấm thiết, khiến người nghe không sao cưỡng lại được.

Tôi ngẩng lên nhìn y, y nhìn tôi chăm chú, ánh mắt của y vừa như bàng hoàng lại vừa như say đắm, ánh nhìn lấp lánh, mê ly, sóng mắt chuyển động, khiến đôi phương chỉ muốn nhắm mắt lao thẳng vào. Không biết cứ nhìn nhau như vậy được bao lâu, tay của y chợt nhẹ nhàng đặt lên mái tóc của tôi rồi chậm chậm vuốt xuống, chạm đúng nhánh ngọc lan tím, y tùm tùm cười khen: “Rất độc đáo!” Vừa nói, y vừa tháo nhánh ngọc lan xuống đặt lên bàn, mái tóc dài xõa tung như suối chảy. Hơi thở ấm nóng tỏa ra từ môi miệng y càng lúc càng sát lại gần...

Bảy đêm, liên tục bảy đêm, xe Phượng Loan Xuân Ân đứng hẹn dừng lại trước cổng Đường Lê cung, đưa tôi đến gian đông Nghi Nguyên điện. Huyền Lăng đối xử với tôi hết sức dịu dàng, luôn nhìn tôi bằng ánh mắt hiền hòa, ánh mắt ấy hết như nước hồ Thái Dịch mùa xuân, trong veo phản chiếu bóng hình tôi. Mùi Long Tiên hương tinh tế, nhàn nhạt tựa hồ muốn thấm sâu vào tận xương cốt, da thịt của tôi.

Liên tục được hoàng đế sủng ái suốt bảy ngày liền là chuyện trước giờ chưa từng có. Dẫu là người được sủng ái như Hoa Phi cũng chưa từng được

Hoàng đế gọi đến quá ba ngày liên tục. Thế là mọi người trong cung ai cũng biết rõ Hoàn Tàn vừa được tấn phong đặc biệt được Hoàng đế sủng ái, có thể tính là hồng nhân trước mặt Hoàng đế. Thế là bọn họ càng ra sức lôi kéo, nịnh nọt tôi, đến cung nhân hầu hạ bên cạnh tôi cũng được người khác đặc biệt coi trọng, cũng may bọn họ sớm đã bị tôi cảnh cáo nghiêm khắc nên không dám tỏ thái độ kiêu ngạo.

Vào ngày thứ bảy, tôi theo lệ đến chỗ Hoàng hậu thỉnh an. Hôm đó các phi tần đến khá đông đủ. Tuy không đến trễ, nhưng khi tôi đến nơi thì quá nửa số phi tần đã có mặt, khiến tôi không khỏi cảm thấy có chút áy náy. Theo lễ ra mắt Hoàng hậu xong, tôi ngồi xuống vị trí của mình, trò chuyện vài câu với các phi tần khác, chẳng bao lâu sau thì chia tay ra về.

My Trang và tôi nắm tay cùng quay về. Vừa ra khỏi Phụng Nghi cung, thấy Hoa Phi và Lệ Quý tần chậm chậm đi phía trước, chúng tôi bèn tiến tới ra mắt thỉnh an. Hoa Phi lệnh cho chúng tôi đứng dậy, Lệ Quý tần hỏi: “Trước giờ Hoàn Tàn muội đến thỉnh an Hoàng hậu nương nương rất sớm, sao hôm nay lại trễ thế, đúng là hiếm thấy.”

Tôi hơi cảm thấy bối rối, tủm tỉm cười thưa: “Các vị tỷ tỷ chăm chỉ, là lỗi của muội muội lười biếng.”

Lệ Quý tần cười lạnh: “Không dám nói Hoàn Tàn muội muội lười biếng đâu. Máy ngày liền hầu hạ thánh giá khó tránh khỏi mệt mỏi, chứ đời nào giống bọn người chúng tôi, chẳng cần hầu hạ, hết sức thanh nhàn.”

Tôi nghe mà trong lòng phiền muộn, mặt tím lại. Vị Lệ Quý tần này nói chuyện trắng trợn thật, chẳng biết kiêng kị chút nào, nếu tôi cứ tiếp tục nhẫn nhịn thì sẽ khiến nàng ta chẳng sợ hãi gì mà cứ giữ mãi cái thói ấy. Thế là tôi chậm rãi nói dần từng tiếng: “Quý tần tỷ tỷ hầu hạ thánh giá đã lâu rồi, có biết bốn chữ “phi lễ vật ngôn” hay không?”

Lệ Quý tần sa sầm nét mặt, định nổi cáu thì tôi cười bảo: “Muội muội vào cung chưa lâu, chưa hiểu hết được chuyện đời. Nếu lỡ nói sai điều gì, mong Quý tần tỷ tỷ rộng lượng đừng trách cứ, tội nghiệp.” Lệ Quý tần liếc sang Hoa Phi, cuối cùng cũng không dám nói càn trước mặt nàng ta, đành nuốt giận, miễn cưỡng mỉm cười.

Hoa Phi đứng bên nghe thấy hết nhưng vờ như không biết, quay sang bảo My Trang: “Huệ tần dạo này cũng thanh nhàn quá, không biết có thời gian giúp bản cung chép một quyển *Nữ luận ngữ* để đề tỉnh mọi người trong hậu cung nghiêm khắc tuân thủ quy củ của nữ giới, cẩn thận từ lời nói đến hành động.”

My Trang vâng theo, thưa rằng: “Nương nương có lệnh, muội muội sao dám không theo, chỉ không biết khi nào nương nương cần?”

Hoa Phi vuốt má, tựa như đang ngẫm nghĩ, hồi lâu sau mới trả lời: “Cũng không cần gấp, người cứ từ từ mà chép, khi cần thì bản cung sẽ tự sai người đến lấy.” Nói xong lại ngấm My Trang một hồi: “Có vẻ Huệ tần ốm đi nhiều đấy, có phải vì dạo này Hoàng thượng không gọi người đến không?”

My Trang tỏ ra ngượng ngùng, thưa: “Hoa Phi nương nương nói đùa rồi, chỉ là mùa đông muội hơi đầy đà một chút, giờ trời nóng, y phục mỏng hơn nên trông có vẻ gầy gò mà thôi.”

Hoa Phi cười nhạt một tiếng, tỏ vẻ nghiêm nghị, chậm rãi tiếp: “Ra thế, Huệ tần và Hoàn Tần trước giờ vẫn thân thiết với nhau. Bản cung cứ tưởng phía Hoàn Tần được Hoàng thượng ưu ái, khiến Huệ tần trong lòng khó chịu.” Nói xong nàng ta lại quay sang tôi: “Hoàn Tần thông minh mỹ mạo, được Hoàng thượng yêu mến cũng là chuyện đương nhiên thôi.” Rồi nàng ta chợt đổi giọng: “Người khác chẳng cần phải kể đến, Hoàn Tần và Huệ tần tình cảm như tỷ muội ruột thịt, sao lại quên khi mình độc chiếm sự sủng

ái của Hoàng thượng thì cũng nên chia một chén canh cho tỳ muội mình đi chứ, nếu không, hóa ra còn kém cả Quản phu nhân và Triệu Tử Nhi hay sao?”

Lời nói của Hoa Phi hết sức sắc bén, ra vẻ uy hiếp. Tôi không biết liệu My Trang có sinh lòng bất mãn vì tôi đắc sủng hay không, bất giác ngược mắt nhìn tỳ ấy, vừa khéo My Trang cũng liếc mắt sang tôi, hai người chúng tôi nhìn nhau, đoán ngay là Hoa Phi có ý chia rẽ, cả hai đều hiểu rõ lòng nhau, tùm tùm cười thông cảm.

My Trang cười khẽ, thưa: “Nương nương lệnh cho muội muội chép lại *Nữ luận ngữ* là để nhắc nhở nữ nhân trong lục cung, sao muội muội lại không biết ghen ghét, oán hận là điều tối kỵ đối với đức hạnh của nữ nhân cơ chứ. My Trang tuy bất tài, ngu dốt nhưng tuyệt không dám sai sót gì về mặt đức hạnh đâu.”

Hoa Phi nói: “Người tuy đức hạnh vẹn toàn nhưng khó mà bảo đảm được người khác cũng như thế. Bản cung ở trong cung nhiều năm, đã nhìn thấu bao chuyện lòng người đen bạc, thay đổi thất thường rồi.”

Lời nói của nàng ta, câu nào cũng có ý ám chỉ tôi. My Trang chưa kịp phản ứng lại, tôi đã tùm tùm cười, thưa: “Đa tạ nương nương nhắc nhở, dạy bảo. Nương nương đã bảo tỳ tỳ chép lại quyển *Nữ luận ngữ* để nhắc nhở người trong hậu cung, chủ ý là muốn đề phòng chuyện hậu cung tranh giành sủng ái, gây chuyện phiền toái. Nương nương khổ tâm như vậy, bọn muội muội cung kính vâng theo còn không kịp, sao dám làm ngược lại ý tứ của nương nương kia chứ. Huống gì...” Tôi nhìn chiếc trâm phượng bằng vàng đính hạt châu rung rinh trên mái tóc của Hoa Phi, giải thích thêm: “Lữ hậu hung ác, Thích phi giành hết sủng ái, Quản phu nhân và Triệu Tử Nhi có kết thúc thật thảm thương. Hiện giờ Hoàng hậu và Hoa Phi hiền đức, hậu cung Cao tổ sao có thể bì được với triều đình chúng ta.”

Nét cười nơi khóe miệng của Hoa Phi thoáng ngưng đọng, Lệ Quý tần nhìn mặt đoán ý, bước lên một bước, định cất tiếng trả đũa. Hoa Phi lườm xéo nàng ta một cái. “Hôm nay Quý tần đã nói không ít rồi, coi chừng cẩn nhằm vào lưỡi đấy!” Lệ Quý tần nghe vậy, đành nuốt giận, lẳng lặng lùi lại phía sau. Trong chớp mắt, Hoa Phi đã cười tươi như không: “Lời nói của muội muội nghe thật êm tai.” Nói xong, nàng ta liếc ánh mắt sáng quắc về phía My Trang: “Huê tần và Hoàn Tần ở chung với nhau lâu rồi, mồm mép cũng ngày một lanh lợi, thật không thể xem thường được.”

Khóe môi My Trang mấp máy, tựa hồ định nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không mở miệng, chỉ lẳng lặng đứng yên.

Hoa Phi xoa xoa huyết thái dương, bảo: “Sáng sớm đã phải thức dậy đến vấn an Hoàng hậu, lại nói chuyện lâu như vậy, thật mệt quá đi. Quay về thôi!” Nói xong, nàng ta vịn vào vai cung nữ, một đoàn người oai vệ xuyên hoa phát liễu rời đi.

My Trang thấy Hoa Phi đã đi xa, bèn ngược mặt làm hiệu, đám cung nhân lập tức lùi ra xa rồi lẳng lặng đi theo bọn tôi. My Trang nhìn theo bóng Hoa Phi rời đi, thở ra một hơi u uất: “Cuối cùng thì nàng ta cũng không nhịn nổi nữa rồi.” Rồi nắm lấy tay tôi. “Chúng ta đi dạo một lát đi.”

Lòng bàn tay của My Trang lạnh lạnh, ẩm ướt, tôi bèn lấy khăn nhét vào tay tỷ ấy. My Trang khẽ bảo: “Coi như muội cũng được tận mắt chứng kiến rồi đấy!”

Gió xuân hiền hòa, ấm áp nhưng lòng tôi lạnh như băng, hết như lòng bàn tay của My Trang, tôi khẽ thở dài: “Hoa Phi có thái độ đó cũng là chuyện đương nhiên. Tỷ tỷ...” Tôi nhìn My Trang chăm chú: “Tỷ có trách muội không?”

My Trang nhìn lại tôi, sắc mặt tử ấy quả thực rất tiêu tụy. Trước tôi, tử ấy được Huyền Lăng rất coi trọng. Vốn đã chịu sự chèn ép của Hoa Phi, người khác lại chăm chăm chờ sẵn, nếu không có sự sủng ái của Hoàng đế, My Trang sao có thể đứng vững trong cung được. My Trang, nếu vì Huyền Lăng mà tử ấy trở mặt với tôi thì... Tôi không dám nghĩ thêm, tay bất giác tăng thêm lực, siết chặt bàn tay của My Trang.

My Trang vỗ nhẹ lên tay tôi, an ủi: “Không phải muội thì cũng sẽ có người khác thôi. Nếu là người khác thì tử thà đó là muội.” Giọng nói của tử ấy thoáng run rẩy: “Đừng trách tử nói những lời ích kỷ. Nếu là người khác được sủng ái thì chỉ e có ngày sẽ quay lại hại tử. Hoàn nhi, muội sẽ không như vậy.”

Lòng tôi chợt ấm lại. “My tử, muội sẽ không như vậy, tuyệt đối không như vậy.”

“Ta tin muội sẽ không làm vậy.” Giữa cảnh xuân ấm hoa nở, giọng của My Trang vang lên mang mác thương cảm và bất lực, nhưng tôi có thể nghe thấu sự chân thành ẩn chứa bên trong: “Hoàn nhi, trong cung nhiều người như vậy nhưng tử chỉ tin được mỗi mình muội. Lăng Dung tuy thân thiết với chúng ta nhưng rốt cuộc vẫn không gần gũi như chúng ta cùng nhau lớn lên. Nếu ngay cả tử muội mình còn không thể giúp đỡ, nương tựa lẫn nhau thì mấy chục năm thâm cung dài dằng dặc sao trải qua nổi đây.”

©ENT: <http://e-bookngontinh.blogspot.com>

“My tử tử...” Trong lòng tôi hết sức cảm động, may mà còn có My Trang, ít ra thì vẫn còn có My Trang. “Có vài chuyện tuy Hoàn nhi không muốn nhưng với sức của Hoàn nhi thì không thể tránh khỏi được. Nhưng đâu có được sủng ái hay không, tấm lòng của muội đối với tử vẫn hết như trước, và xin tử cũng đừng lạnh nhạt với muội.”

My Trang nhìn mặt hồ nước Thái Dịch mênh mang gợn sóng, tay vịn một nhành dương liễu mảnh mai. “Với tư chất của tử muội ta, được sủng ái là chuyện đương nhiên, không thể bị kẻ khác che lấp được. Dẫu không thể giữ vững sủng ái mãi mãi, nhưng vẫn phải bảo vệ tính mạng của mình, không làm ảnh hưởng đến người trong tộc...”

Tôi cười khỏ, buồn bã nói: “Huống gì Hoa Phi đã coi tử muội ta là mối họa canh cánh trong lòng, số mệnh của chúng ta đã gắn liền, cùng vinh, cùng nhục rồi.”

My Trang gật đầu: “Không chỉ có tử muội mình đâu, chỉ e trong mắt người ngoài, cả Lăng Dung và Thuần nhi cũng khó tránh khỏi liên quan.” My Trang vừa nói, tay vừa bẻ cong nhành liễu, chỉ nghe “cách” một tiếng, nhành liễu đã gãy đôi.

Tiếng nhành liễu gãy đôi như dùi trống đánh mạnh vào tim tôi, tôi lập tức tỉnh cả người, chìa tay đón lấy nhành liễu gãy trong tay My Trang. Lúc nhặt lúc khoan, lúc chặt lúc lỏng thì mới giữ được sự hài lòng của quân vương lâu dài. Nếu dùng sức quá mạnh, dù có dẻo dai như nhành liễu này thì cũng sẽ có lúc phải gãy đôi. Tôi ngẩng đầu nhìn vầng mặt trời đỏ rực bên trên bờ hồ Thái Dịch, khẽ thốt: “Đa tạ tử tỷ!”

My Trang thấy khó hiểu, hỏi lại tôi: “Tạ tử chuyện gì?”

Tôi im lặng hồi lâu rồi lẳng lặng đi theo My Trang, chậm chậm dạo bước dọc theo bờ hồ Thái Dịch. Hồ Thái Dịch mênh mông, bát ngát, tôi chợt cảm thấy con đường này thật dài, thật dài tựa như vĩnh viễn chẳng thể đi hết được.

Đến đêm, tôi vẫn được gọi đi thị tẩm như cũ. Nửa đêm, mưa nhẹ rơi tí tách, bởi trong lòng bồn khoăn chẳng yên, giấc ngủ không sâu, tôi tỉnh giấc rồi không sao ngủ lại được. Được sủng ái quá mức, nổi bật hơn người, tôi

đã bị Hoa Phi sinh lòng bất mãn rồi. Vừa bắt đầu đã ra sức mạnh, chỉ e sợ về sau không kéo dài được, đạo lý đó cũng hết như dây cung kéo quá căng thì sẽ rất dễ bị đứt rồi.

Khẽ trở mình, chiếc gối nhồi hoa khô kêu sột soạt, không ngờ đã đánh thức Huyền Lăng dậy. Y nửa mơ nửa tỉnh hỏi: “Sao lại thức dậy rồi?”

“Thần thiếp nghe thấy tiếng mưa rơi ngoài hiên.” Con mưa nhỏ lất phất trên hoa lá bên ngoài điện, âm thanh tí tách, trong trẻo.

“Nàng có tâm sự sao?”

Tôi khẽ lắc đầu. “Không hề”. Dưới ánh nến đỏ vàng mờ ảo, mái tóc tôi tựa như tấm đoạn đen nhánh gối trên cánh tay của y.

“Không được phép nói dối trẫm.”

Tôi quay người, dựa mình vào ngực y, nút buộc của chiếc áo ngủ lụa vàng buông lơi, để lộ khoảng da thịt trước ngực mát rượi. Tôi giơ tay chậm chậm buộc lại cho y. “Hoàng thượng, thần thiếp sợ.”

Giọng y bình tĩnh: “Có trẫm ở đây, nàng sợ gì nào?”

“Hoàng thượng đối xử với thần thiếp tốt như vậy, thần thiếp...” Giọng tôi thấp dần, tựa như tiếng muỗi kêu, khó mà nghe rõ được. “Hoàng thượng đã từng nghe câu, được sủng ái cũng là chịu oán hận hay chưa?”

Giọng của Huyền Lăng bắt đầu trở nên nghiêm nghị: “Sao rồi? Có người làm khó nàng sao?”

“Chẳng ai làm khó thần thiếp cả.” Trong lòng chợt cảm thấy chua xót nhưng những lời này không thể không nói ra, cuối cùng tôi cũng dần từng

tiếng: “Ân điển ban xuống chia đều cho mọi người, sáu cung hòa thuận, như thế mới có thể kéo dài đường con cháu và phúc đức cho hoàng gia. Thần thiếp không dám chiếm trọn sự sủng ái của Hoàng thượng.”

Cánh tay ôm lấy thân thể của tôi buông lỏng đôi chút, ánh mắt ơ hờ nhưng vẫn theo dõi từng biểu hiện của tôi: “Nếu như trẫm không đồng ý thì sao?”

Tôi biết y sẽ đồng ý, phi tần sáu cung có biết bao mối quan hệ rắc rối, phức tạp với tiền triều, chỉ cần động vào một chút sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ thế cục, y sẽ không đời nào không đồng ý. Trong lòng tôi không khỏi cảm thấy ử ê, tựa như thời tiết mưa phùn miên man bên ngoài điện vậy. Hồi lâu sau, tôi mới khẽ khàng lên tiếng: “Hoàng thượng là bậc minh quân.”

“Minh quân ư?” Y khẽ “hừ” một tiếng, cổ họng như có mùi vị mát lạnh, giống món dầu bạc hà mà y hay dùng để làm thanh tỉnh thần trí, mùi vị vừa mát lạnh vừa có phần chua chát.

“Đã tám ngày rồi. Hoàng thượng ở tiền triều bận bịu chính sự, nếu như sáu cung trở thành chốn hun đúc oán khí thì chưa hẳn sau nhà nổi lửa, nhưng e là sẽ khiến cho Hoàng thượng phiền lòng.” Y lẳng lặng nghe lời tôi nói, nhưng vẫn giữ vẻ điềm nhiên như không, tôi tiếp tục thưa: “Hoàng thượng nếu chỉ sủng ái mỗi mình thần thiếp mà lạnh nhạt với các hậu phi khác, khó tránh khỏi người ngoài cho rằng Hoàng thượng nam nhi bạc tình, có mới nới cũ.” Hai tay tôi giữ chặt lấy vạt áo của y, giọng điệu có phần nức nở: “Thần thiếp không thể để Hoàng thượng phiền lòng vì mình được, thần thiếp chẳng nở nào.” Nói đến câu cuối cùng, giọng tôi đã có phần hơi van vỉ.

Hẳn là gió đã nổi, hàng rèm mềm bằng lụa vốn đã vô cùng mỏng manh, làn gió tựa bàn tay to lớn vô hình, lẳng lặng xuyên rèm tiến vào. Bóng rèm lay động, nền đỏ chao đảo, phản chiếu về mặt Huyền Lăng lúc sáng lúc tối.

Hai chân trần lộ ra ngoài chần nhưng tôi không hề có ý định rút lại, từng chút hơi lạnh thấm vào cơ thể.

Cánh tay của Huyền Lăng dùng sức mạnh hơn, má tôi áp lên xương quai xanh của y, bị ghì chặt đến phát đau. Chân y quẩn lấy chân tôi, hơi ấm ủa tới. Y nhắm mắt lại, hồi lâu sau mới nói: “Biết rồi!”

Tôi cũng nhắm mắt lại, sau đó chẳng nói được gì thêm.

Đêm hôm sau, Huyền Lăng quả nhiên không tiếp tục lật thế của tôi. Tiểu Doãn Tử từ sớm đã nghe ngóng được, Hoàng đế đến thăm Cẩn phi, người đã lâu chưa được sủng ái. Tuy có hơi bất ngờ, nhưng chỉ cần y không chọn tôi, tôi cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Cũng đã bảy, tám ngày không nghỉ đêm tại Đường Lê cung, tôi cảm thấy nơi đây có phần hơi xa lạ. Thay áo ngủ xong, tôi vẫn tỉnh như sáo. Trong lòng như đang thiếu thốn thứ gì đó, trần trọc chẳng yên. Cẩn phi, kẻ lâu lắm rồi không thấy mặt quân vương, sẽ vui vẻ, sung sướng đến nhường nào đây? Lại yếu điệu lấy lòng Hoàng thượng thế nào đây?

Tôi rầu rĩ thở dài một hơi, thuận tay đùa nghịch với chiếc đàn bằng gỗ ngô đồng khắc hình đuôi phượng, dây đàn mỏng như tơ, ngón tay vừa lướt qua, âm thanh du dương vang lên như nước suối róc rách, vung tay đàn một khúc, hóa ra là bài *Oán ca hành*.

Mười lăm tuổi vào cung, sắc hoa cười xuân thắm. Quân vương tuyển dáng ngọc, thị tẩm chốn rèm vàng. Gối đầu khuya trắng sáng, khép áo quần gió xuân. Ai ngờ Triệu Phi Yến, đoạt sủng hận vô cùng. Buồn bã ử ê người, tóc xanh thành sương trắng. Một buổi không vừa ý, chuyện đời cũng là không. Nhận trời đổi rượu ngon, áo mùa thay rỗng chạm. Khổ lạnh chẳng nên lời, vì người đàn một khúc. Đứt ruột đứt dây đàn, lòng sầu dạ ử ê.

Chưa đàn hết khúc mà tình điệu đã rõ mòn một, chỉ mới ngắt quãng đàn được đôi ba câu, tôi cảm thấy đây là điềm không lành. Câu thơ cứ như lời tiên đoán, hồng nhân trong cung trước giờ vốn bạc mệnh mà. Phảng phất như nỗi sợ hãi bí mật trong lòng bị một mũi kim sắc nhọn vạch trần, ngón tay tôi hơi run rẩy, khúc đàn loạn nhịp.

Oán ca hành, oán ca hành, ái hận của nữ nhân trong cung trước giờ không thể để lộ ra mặt, huống gì đây lại là “oán”, chính là đại kỵ cho đức hạnh của nữ nhân. Mà có gì để oán cơ chứ, chính tôi muốn y đến với người khác mà. Không thể không làm vậy được...

Tôi thoáng tĩnh tâm lại, đổi sang đàn khúc *Sơn chi cao*.

Núi cao cao, trăng nhỏ nhỏ. Trăng nhỏ nhỏ, sáng vàng vạc! Ta có người thương trên đường xa. Một ngày không gặp được, lòng ta ưu sầu.

Lặp đi lặp lại mấy lần như thế, Lưu Chu bất giác tò mò hỏi tôi: “Tiểu thư, sao người chỉ đàn đi đàn lại mỗi nửa đầu của khúc nhạc này vậy?”

Tôi dồn hết tâm tư vào tiếng đàn, mày mắt không lay động, bình thản đáp: “Ta chỉ thích mỗi nửa đầu của khúc này thôi.”

Lưu Chu không dám hỏi thêm, đành ôm một ngọn đèn có chụp bằng sa đến đặt trước án, rồi lẳng lặng đứng hầu một bên. Đàn hồi lâu, tay áo dài rộng buông lơ lửng tận khuỷu, ánh trăng soi qua màn cửa sổ, rọi ánh trong trẻo lên cánh tay tôi, tựa như vô số đóa hoa lê trắng muốt đang nở rộ, mơ hồ tỏa hào quang mờ ảo. Đầu ngón tay hơi cảm thấy đau nhức, giờ lên nhìn kỹ, hóa ra chúng đã sưng đỏ lên rồi.

Tôi đẩy chiếc đàn sang một bên rồi bước ra ngoài. Áo ngủ trắng muốt thêu hoa văn lượn sóng lê thê dài chấm đất, khẽ lướt theo từng bước chân tôi. Tôi yên lặng ngẩng đầu nhìn trời, mặt trăng treo trên nhánh liễu, đêm

nay đã là Mười bốn, mặt trăng tròn vành vạnh như mâm bạc, ánh ngọc ngời ngời, khiến sao giăng đầy trời cũng mất đi nhan sắc thường ngày. Thực ra thì mặt trăng không tròn hẳn, chỉ là nhìn thì có vẻ rất tròn mà thôi. Ngày mai mới là đêm trăng tròn thực sự, vào đêm trăng tròn, theo quy định của tổ tiên, Hoàng đế sẽ đến nghỉ ở điện Chiêu Dương của Hoàng hậu. Trơ mắt lạnh quan sát suốt nửa năm nay, Huyền Lăng đối đãi với Hoàng hậu cũng chỉ đến thế, quả thực là kính nhau như khách. Chỉ có điều coi nhau quá giống khách nên hai bên chỉ biết đối xử khách sáo và tôn trọng lẫn nhau. Ngày Mười lăm mỗi tháng hẳn là ngày mà Hoàng hậu trông đợi nhiều nhất. Cứ nghĩ đến đó, tôi không khỏi sinh lòng đồng tình và thương xót với Hoàng hậu.

Lúc này gió sương mát lạnh, hai gốc hải đường trước điện đang vào độ nở rộ, từng cụm lá xanh nhạt điểm xuyết, sắc hoa đỏ tươi, yếu điệu thực nữ, thoáng nhìn rực rỡ như ráng sớm, chi chít đầy cành như tuyết như vụ. Ánh trăng lạnh nhạt như sương trắng bao phủ khắp nơi, chỉ lơ mờ nhìn thấy hình dáng mơ hồ như có như không.

Gió vừa nổi, hoa rơi rào rạt như mưa, từng đoá dính vào vạt, tay áo, tựa những giọt son đỏ đọng lại. Gió nhẹ thổi tung bay mái tóc dài, vắn vít giữa làn hoa như bướm lượn. Tôi lặng lẽ đứng yên không động đậy, để mặc gió cuốn lấy tay áo mỏng manh, quét qua cổ tay, lúc cao lúc thấp, như có như không. Thỉnh thoảng lại có tiếng chim dạ oanh kêu thảng thốt, phá vỡ màn đêm trong trẻo, tĩnh mịch như nước.

Tôi biết y đã đến, mùi Long Tiên hương quen thuộc lơ lửng trôi giữa làn hoa, chẳng mùi hương nào có thể át đi được. Y không lên tiếng, tôi cũng chỉ lẳng lặng đứng đó, tựa như bức tượng vô cảm.

Y cuối cùng cũng mở miệng: “Nàng muốn đứng thế này đến chừng nào?” Tôi vẫn không xoay người, chỉ nghe tiếng bước chân y tiến lại gần, giày đạp lên cánh hoa rơi đầy đất, phát ra âm thanh sột soạt khe khẽ. Khóe

môi nhếch lên thành nét cười nhàn nhạt, quả nhiên y đã đến. Rồi tôi vội vã giấu nụ cười đi, chậm chậm quay người lại, vờ như bất ngờ trông thấy y, ngần ngừ cất tiếng gọi: “Hoàng thượng.”

Còn cách cả nửa trượng, y đã dang rộng hai tay, chân tôi chợt động, lao tới nhào vào lòng y. Trên mũ miện vàng của y lấm tẩm vài giọt sương, phát ra hào quang lấp lánh dưới ánh trăng. Tay y nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai tôi. “Nàng thế này khiến trẫm đau lòng quá, sao trẫm có thể yên tâm bỏ nàng lại được đây?”

Tựa như nhớ ra điều gì đó, tôi lách người ra khỏi vòng ôm của y, khẽ khàng hỏi lại: “Không phải Hoàng thượng đi thăm Cẩn phi rồi sao? Sao lại đến Đường Lê cung này?”

Y mỉm cười: “Đã gặp nàng ta rồi. Đi ngang qua đây, thấy ánh trăng đêm nay đẹp quá nên muốn ghé vào xem nàng đang làm gì.” Đôi môi của y khẽ áp vào trán tôi. “Nếu trẫm không đến đây thì thật đã phụ lòng khúc *Son chi cao* của nàng rồi. Tiếng đàn hay như vậy, thật may là trẫm không bỏ lỡ.”

Tôi xoay người, cười phì một tiếng, hai má nóng bừng như vừa uống rượu mạnh. “Hoàng thượng nói vậy khiến thần thiếp xấu hổ chẳng biết chui vào đâu.” Những ngón tay tôi nghịch ngợm, vuốt má y. “Đường đường là đấng quân vương chí tôn mà lại bắt chước người ta “nghe lén”.”

Y nắm chặt ngón tay của tôi, giả vờ nổi giận: “Càng lúc càng lớn gan lớn mật! Phạt nàng phải đàn một khúc nữa để chuộc tội.”

Tôi và y nắm tay cùng bước vào Oánh Tâm đường, đám Cận Tịch sớm đã chuẩn bị sẵn một bình trà mới, bày đủ hoa quả đúng mùa dâng lên, lại có nội giám tùy tòng giúp Huyền Lăng thay áo. Thấy mọi người lui xuống, đóng cửa lại, tôi cau mày, thưa: “Hoàng thượng bỏ đi thế này, Cẩn phi hẳn là đau lòng lắm.”

Y dùng ngón trỏ nâng cằm tôi lên, đuôi mắt dài lườm tôi, tràn đầy ý cười: “Nàng nữ lòng nào đuôi trĩm đến chỗ của người khác hay sao?”

Tôi đẩy y ra, lùi lại hai bước, cố giữ vẻ mặt nghiêm túc, thưa: “Thần thiếp nói rồi mà, Hoàng thượng là minh quân.”

Huyền Lăng vẫn tươi cười, cúi đầu nói khẽ vào tai tôi: “Để mai trĩm hẵng làm minh quân vậy, đêm nay tiếp tục làm hôn quân thêm chốc nữa.”

Tôi không nhìn được, phá lên cười: “Vậy thì ngày mai thần thiếp hẵng tiếp tục làm hiền phi, đem roi tới trước mặt Cản phi tử tử xin tội vậy.” Tôi nghiêng đầu. “Tứ lang, chàng muốn nghe thiếp đàn khúc nhạc nào đây?”

Y thoáng ngẩn người, tựa như không nghe rõ câu hỏi của tôi, hồi lâu sau mới hỏi lại: “Khi này nàng gọi trĩm là gì?”

Lúc ấy tôi mới phát hiện ra mình lỡ lời, đầu óc chấn động như vừa bị một vò băng tuyết lên người, thuận thế quỳ gối, thưa: “Thần thiếp thất lễ...”

Y chìa tay cản lại thế quỳ của tôi, cúi mình ôm nửa người tôi vào lòng, trong mắt lóe lên ánh sáng lấp lánh kỳ lạ mà tôi chưa nhìn thấy bao giờ. “Hay lắm, nàng gọi trĩm như vậy, trĩm rất hài lòng.” Y đặt tôi ngồi lên đầu gối của mình, giọng điệu dịu dàng tựa ánh mặt trời ấm áp tháng Tư. “Khê danh của nàng là Chân Hoàn, vậy tên ở nhà của nàng là gì?”

“Thần thiếp không có tên ở nhà, ai cũng gọi thần thiếp là Hoàn nhi cả.”

“À, vậy thì trĩm gọi nàng là Hoàn Hoàn nhé, có được không?”

Cúi đầu nắm lấy tay y, tôi liếc mắt nhìn thấy bóng tôi và Huyền Lăng được ánh nến chiếu rọi lên bức tường trát tiêu và bùn, lòng nở rộ như đóa

hải đường màu son đỏ rực, khẽ khàng vâng một tiếng.

Uể oải dựa vào người của Huyền Lăng, giọng của y êm đềm, trầm ấm như đang say rượu, những nụ hôn nhẹ nhẹ buông lơ lửng nơi cổ: “Khi này trầm đứng ngắm nàng thật lâu. Hoàn Hoàn, nàng đứng dưới gốc hải đường, thoáng nhìn hết như tiên nữ trên chín tầng trời. Hoàn Hoàn, nàng đàn một khúc *Thiên Tiên Tử* đi.”

Vâng lời đứng dậy, tôi chỉnh lại dây đàn rồi nhìn y mỉm cười đầy quyến rũ: “Thực ra Hoàn Hoàn đàn không khéo lắm đâu, tài đàn của My Trang tỷ tỷ hơn thiếp rất nhiều, cũng nhờ tỷ ấy thỉnh thoảng chỉ dạy cho thiếp đấy.”

Y nhướn mắt hỏi lại: “Là Huệ tần phải không? Hôm nào phải nghe nàng ấy đàn một khúc để thưởng thức mới được.”

Tiếng đàn véo von vang lên, tôi chỉ cảm thấy đèn thom trắng sáng, cả gian phòng ấm áp sắc xuân.

Vừa định nghỉ ngơi, cửa phòng chợt vang lên hai tiếng cốc cốc. Giọng the thé của nội thị cung kính vang lên bên ngoài cửa: “Hoàng thượng!”

Huyền Lăng có chút bức bối, bảo: “Có chuyện gì gấp gấp vậy? Để mai hẵng bẩm báo.”

Tên nội thị đó chần chờ một chút rồi vâng dạ nhưng vẫn không nghe thấy tiếng chân lui xuống.

Tôi bèn khuyên: “Hay Hoàng thượng nghe hẩn bẩm báo xem có chuyện gì, không chừng là chuyện quan trọng đấy.”

Huyền Lăng khoác áo ngồi dậy, bảo tôi: “Nàng không cần ngồi dậy.” Rồi lạnh nhạt cao giọng gọi với ra ngoài: “Vào đi!”

Bởi vì có tần phi ở bên trong, người vào bẩm việc là Phương Nhược. Trước giờ theo quy củ, cung nhân không được bộc lộ tình cảm qua vẻ mặt và lời nói khi thưa chuyện với Hoàng thượng. Phương Nhược chỉ không nhanh không chậm bẩm báo: “Khải bẩm Hoàng thượng, Huệ tần tiểu chủ rơi xuống nước.”

Tôi kinh hoàng bật dậy, vén rèm kêu thất thanh: “Tứ lang, My tỷ tỷ vốn không biết bơi!”

Chương 16: Vạ lây

Sương An cung và Đường Lê cung cách nhau không bao xa, tôi theo Huyền Lăng ngồi xe kéo đi đến, từ xa đã nhìn thấy cả Sương An cung đèn đuốc sáng trưng như ban ngày. Chủ nhân của Sương An cung là Phùng Thục nghi sớm đã biết tin, dẫn toàn bộ phi tần và cung nhân hầu hạ ra đứng chờ ngoài cửa trước. Thấy ngự giá đi đến, mọi người vội quỳ xuống thỉnh an. Huyền Lăng cho mọi người đứng dậy rồi mới hỏi: “Tình hình sao rồi?”

Phùng Thục nghi vội bẩm: “Thái y đang ở bên trong cứu chữa, đến giờ Huệ Tần vẫn chưa tỉnh.” Dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Thần thiếp đã sai người đi bẩm báo Hoàng hậu nương nương rồi.”

“Ừ, giờ này chắc Hoàng hậu đã ngủ rồi. Phái thêm người sang, bảo Hoàng hậu không cần ghé qua đây nữa.”

“Thưa vâng!” Phùng Thục nghi vâng dạ, nội giám lập tức hấp tấp lui xuống, đi truyền lời.

Huyền Lăng quay sang các phi tần, nói: “Thái y đã đến nơi, đông người thế này cùng tiến vào sẽ bận việc thêm. Các nàng hãy về nghỉ trước đi, Thục nghi và Hoàn Tần cùng trầm vào xem sao.”

Chủ điện của Sướng An cung là nơi ở của Phùng Thục nghi, Tồn Cúc đường của My Trang nằm ở mé tây chủ điện. Đám thái y thấy Hoàng đế tới vội vã quỳ mọp xuống hành lễ. Huyền Lăng vung tay cho phép họ đứng dậy. Lúc này, tôi không kìm được nữa, hấp tấp hỏi: “Tình hình của Huệ Tần tử tử ra sao rồi?”

Giang thái y đứng đầu vội thưa: “Bẩm Hoàng thượng và Hoàn Tần tiểu chủ, Huệ Tần tiểu chủ đã qua cơn nguy hiểm, chỉ là ngộp nước nên bị kinh hãi, do đó nhất thời vẫn chưa tỉnh lại được thôi.” Nghe thái y nói vậy, tôi mới thở phào một hơi, tay nắm chặt thành nắm đấm suốt dọc đường giờ mới buông lỏng ra được, nhưng do khi nãy siết chặt quá, các đốt ngón tay vẫn còn tái nhợt.

Giang thái y nghe Huyền Lăng “à” một tiếng, bèn nói tiếp: “Chúng thần đã kê xong phương thuốc, Huệ Tần tiểu chủ điều dưỡng theo đó thì sẽ sớm khỏe lại thôi. Chỉ có điều...” Giang thái y hơi do dự.

“Chỉ có điều cái gì?” Hoàng đế vặn lại: “Nói chuyện đừng có ấp a ấp úng như vậy.”

Giang thái y vâng theo: “Vâng ạ, vâng ạ, tiểu chủ bị kinh hãi quá lớn, e là phải điều dưỡng khá lâu mới hoàn toàn khôi phục lại tinh thần.”

“Đã vậy thì các người càng phải chú tâm hầu hạ, không được phép sơ sót.”

Đám thái y vâng vâng dạ dạ, thấy Huyền Lăng không nói gì thêm mới dám lui xuống.

Tiến vào bên trong, thị nữ hầu cận My Trang là Thái Nguyệt và Bạch Linh mặt vẫn còn vương lệ, quỳ bên giường, tíu tít giúp My Trang thay y phục bị ướt rồi dùng nước nóng lau trán. Bọn họ thấy chúng tôi tiến vào thì hơi vội vàng hành lễ.

Ba người đứng bên giường nhìn. Huyền Lăng và Phùng Thục nghi còn bình tĩnh, tôi không nhìn được, cúi người quan sát My Trang thật kỹ.

My Trang tuy đã thay đổi y phục nhưng mái tóc vẫn còn ẩm ướt, chiếc gối mềm nhồi bông màu vàng nhạt sậm đi vì vết nước loang lổ. Sắc mặt tỷ ấy trắng bệch, so với rèm châu và chăn gấm đỏ tía càng thêm nhợt nhạt đến kỳ dị. Vì tỷ ấy vẫn còn hôn mê bất tỉnh, đến vẻ nhợt nhạt nhìn cũng chẳng chân thực chút nào, tựa như lớp sa mỏng phủ lên gương mặt, mờ ảo bất định. Một giọt nước lăn khỏi sợi tóc mai rủ trên trán, lướt qua lỗ tai rồi đọng lại trên hạt châu vàng xỏ ở cuối hoa tai của tỷ, chỉ hơi lay động mà không chịu rơi xuống, lay lay lắt lắt, khiến My Trang càng giống như một chiếc lá khô nằm bất động trên chiếc giường gấm vóc, chẳng có chút sinh khí.

Mũi tôi cay sè, khóe mắt ướt đầm. Phùng Thục nghi trước giờ đoan trang, tự chủ, thấy tình trạng My Trang như vậy cũng bất giác sinh lòng thương cảm, cầm khăn tay khẽ chấm chấm nước mắt. Huyền Lăng không nói tiếng nào, chỉ lạnh lùng quét mắt nhìn một lượt đám cung nhân đang đứng hầu bên trong. Ánh mắt y lướt đến đâu, đám cung nhân bất giác đổi ngay sắc mặt, vội vã cúi đầu.

[©ENT](#)

Huyền Lăng không thèm nhìn bọn họ nữa, cất tiếng hỏi: “Các người hầu hạ tiểu chủ thế đấy hả?” Giọng nói bình thản như ngày thường, không hề gằn giọng quát mắng, thế nhưng đám cung nhân nghe thấy liền sợ phát khiếp, quỳ mọp xuống đất.

Phùng Thục nghi sợ Huyền Lăng nổi giận ảnh hưởng tới sức khỏe, vội quay đầu nhìn đám cung nhân đang quỳ dưới đất, quát hỏi: “Còn không thuật lại chuyện gì đã xảy ra! Đang yên đang lành sao Huệ Tàn lại rơi xuống nước?”

Thải Nguyệt và một tên nội giám tên Tiểu Thi sợ đến giật bắn mình, lết gối đến trước mặt Huyền Lăng khóc lóc thưa: “Bọn nô tài cũng không rõ vì sao.”

Phùng Thục nghi thấy câu trả lời khả nghi, bất giác liếc mắt nhìn sang Huyền Lăng, Huyền Lăng khẽ gạt đầu ra hiệu cho mình tiếp tục hỏi, nàng ta bèn cất giọng tức giận: “Nói nhảm nhí! Tiểu chủ xảy ra chuyện lớn thế này, sao có chuyện nô tài hầu cận lại không biết tí gì cơ chứ!”

Phùng Thục nghi trước giờ đối đãi với cung nhân hết sức ôn hòa, hôm nay thấy nàng ta nổi nóng, lại có Hoàng đế ở bên, Tiểu Thi sợ đến mềm nhũn người, vội vã đập đầu bình bịch, van xin: “Nô tài oan uổng, nô tài thực tình chẳng biết gì. Buổi tối, nô tài cùng Thải Nguyệt cô nương đi theo tiểu chủ đến Mật Tú cung hầu chuyện Hoa Phi nương nương. Lúc quay về, có đi ngang qua hồ Thiên Lý, mỗi lần tiểu chủ đi qua hồ Thiên Lý này đều muốn cho cá ăn nên nô tài vội đi lấy thức ăn cho cá. Ai ngờ nô tài mới đi được nửa đường đã nghe ồn ào rằng tiểu chủ rơi xuống nước.”

“Thế Thải Nguyệt đâu?”

Thải Nguyệt nức nở thưa: “Hà Nhi trong cung của Hoa Phi nương nương nói có mấy khối mực tốt đưa cho tiểu chủ dùng, nhưng khi nãy quên mất chưa đưa, bảo nô tì đi lấy.”

“Nói vậy thì lúc Huệ Tàn rơi xuống nước, hai người các người đều không có ở bên cạnh sao?” Phùng Thục nghi hỏi xong, lên ngẩng đầu nhìn

sang Huyền Lăng. Ánh mắt Huyền Lăng nghiêm nghị hẳn lên, Phùng Thục nghi vội cúi xuống.

Đang định hỏi tiếp thì nghe bên ngoài có người thông báo Hoa Phi đã đến. Cũng khó trách, hồ Thiên Lý, nơi My Trang rơi xuống chỉ cách Mật Tú cung của nàng ta có một hai trăm bước, tính ra vẫn nằm trong địa phận cung cấm của nàng ta. Nàng ta lại là phi tử có địa vị cao nhất sau Hoàng hậu, giúp đỡ Hoàng hậu quản lý lục cung, đương nhiên là phải vội đến hỏi thăm.

Hoa Phi thấy Huyền Lăng ở đó, liền mỉm cười duyên dáng, tiến tới hành lễ ra mắt. Huyền Lăng hỏi: “Đêm hôm khuya khoắt, nàng đến đây làm gì?”

Mặt Hoa Phi lộ vẻ lo âu, nàng ta thưa: “Thần thiếp nghe nói Huệ Tàn muội muội rơi xuống nước, lo lắng đến mức không biết làm sao, vội vàng chạy sang đây xem thử. Huệ Tàn đã khỏe hơn chút nào chưa ạ?”

Huyền Lăng chỉ qua phía giường: “Nàng tự đến mà xem.”

Hoa Phi tiến lại gần xem thử rồi nức nở than: “Như vậy sao được chứ? Nhan sắc như hoa như ngọc thể này mà phải chịu khổ sở quá!”

Phùng Thục nghi bèn khuyên: “Hoa tỷ tỷ đừng buồn lo quá! Thái y bảo chỉ cần tĩnh dưỡng là không sao cả.”

Hoa Phi rút khăn tay chấm chấm nơi mũi rồi quay đầu hạch hỏi Thái Nguyệt và Tiểu Thi: “Lũ hồ đồ kia! Hầu hạ chủ nhân nhà các người ra sao mà khi không lại xảy ra họa lớn thế này, khiến Hoàng thượng quan tâm, lo lắng.”

Huyền Lăng lạnh lùng quét mắt nhìn sang Thái Nguyệt và Tiểu Thi, chậm chậm nói dần từng tiếng: “Đồ vô dụng!”

Hoa Phi nghe y nói vậy, bèn vội vã thưa: “Thứ nô tài này lưu lại bên cạnh Huệ Tàn chỉ vô dụng mà thôi, chúng sao biết cách hầu hạ chủ nhân chu đáo được, chỉ e về sau sẽ xảy ra không ít chuyện không may nữa. Thần thiếp nghĩ hay là tống chúng đến Bạo thất cho xong.” Tôi thềm hít một hơi ớn lạnh, Bạo thất là nơi cung nhân phải chịu mọi khổ cực, sống chẳng bằng chết, chưa đến vài ba tháng không bị hành hạ đến chết thì cũng tìm cách tự tử cho xong, hiếm có ai sống sót ra khỏi đó. Hoa Phi đã đề nghị như vậy, e là Thái Nguyệt và Tiểu Thi chẳng có mạng trở ra.

Lời khai của Thái Nguyệt và Tiểu Thi khiến lòng tôi hết sức hỗn loạn, nghi ngờ. Tiểu Thi chẳng nói làm gì nhưng Thái Nguyệt là a đầu trong nhà của My Trang, do tỷ ấy dẫn theo vào cung, chẳng khác gì tâm phúc của tỷ. Nếu mất nó, tỷ sẽ phải chịu không ít tổn thất. Giờ nghe Hoa Phi đề nghị như vậy, tôi cứ cảm thấy có gì đó không ổn, bất giác buột miệng ngăn cản: “Không được đâu!”

Huyền Lăng, Hoa Phi và Phùng Thục nghi đồng loạt quay sang nhìn tôi, nhất thời tôi chỉ đành vắt óc suy nghĩ, tìm lý do biện hộ cho họ: “Thái Nguyệt và Tiểu Thi tuy có sơ sót khi hầu hạ Huệ tỷ tỷ, nhưng chuyện xảy ra quá bất ngờ, không thể hoàn toàn trách bọn họ được. Thay vì xử phạt hai người họ, chi bằng lệnh cho họ lấy công chuộc tội, hầu hạ đến khi tỷ tỷ tỉnh lại.”

Hoa Phi nhìn tôi, cười nhạt: “Sao Hoàn Tàn muội muội lại cho rằng không cần phạt chúng, công không đáng thưởng vậy? Nếu dễ dàng bỏ qua cho hai tên nô tài này, hậu cung sẽ khó tránh khỏi những lời bàn ra tán vào, cho rằng có tội chỉ cần chuộc tội là đủ, không sợ chịu phạt nữa.”

Tôi chậm rãi đối đáp lại: “Thưởng phạt thích đáng đương nhiên là phương pháp đúng đắn. Chỉ là muội muội cho rằng, trước giờ, Thái Nguyệt và Tiểu Thi vẫn theo hầu Huệ tỷ tỷ. Thái Nguyệt lại là người Huệ tỷ tỷ dẫn theo từ nhà vào cung, nếu bây giờ phạt bọn họ vào Bạo thất, chỉ e bên

người tử tử chẳng còn kẻ hầu nào đắc lực nữa, cũng không biết cách chăm sóc cho tử tử mau khỏe, ngược lại còn ảnh hưởng xấu đến quá trình dưỡng bệnh của tử tử nữa.”

Hoa Phi cười phì một tiếng: “Loại nô tài này đến chăm sóc Huệ Tàn chu toàn cũng không làm được, sao có thể để bọn chúng tiếp tục ở lại hầu hạ cơ chứ! Xem ra Hoàn Tàn đã yên lòng quá sớm rồi đấy!” Nói xong lại lạnh lùng thêm vào: “Huống chi hồ Thiên Lý các Mật Tú cung của ta chưa tới trăm bước, trong phạm vi cung cấm của bản cung xảy ra chuyện, bản cung sao có thể dễ dàng bỏ qua được.”

Tôi càng nghe càng thấy không ổn, trong lòng nảy ra suy tính riêng: “Thưởng phạt công bình là chuyện đương nhiên, nhưng nếu nương nương giết chết bọn họ, người không biết sẽ cho rằng chuyện xảy ra ở gần Mật Tú cung ảnh hưởng đến uy nghiêm của nương nương nên nương nương mới tức giận như thế, chứ không phải vì lý do Huệ Tàn rơi xuống nước nên mới xử phạt bọn họ. Lấy mạng của hai tên nô tài là chuyện nhỏ nhưng ảnh hưởng đến danh dự của nương nương lại là chuyện lớn. Hy vọng nương nương suy nghĩ cho kĩ.”

Khóe mắt của Hoa Phi ánh lên tia hàn quang, khẽ nghiêng răng trầm tư.

Nói xong, tôi nhìn sang Huyền Lăng, nếu y không lên tiếng thì những gì tôi nói này giờ cũng chỉ là vô ích. Quả nhiên, y mở miệng: “Hoàn Tàn nói cũng có lý. Giờ cứ tạm thời tha mạng cho bọn chúng, nếu Huệ Tàn không tỉnh lại thì tổng chúng vào Bạo thất cũng chưa muộn.”

Huyền Lăng đã lên tiếng, Hoa Phi không thể phản bác gì thêm. Thái Nguyệt và Tiểu Thi thấy tôi và Hoa Phi tranh chấp thì đã sớm run sợ đến gần cả người. Phùng Thục nghi phải nhắc nhở đến hai lần, bọn họ mới định thần lại mà tạ ơn. Tôi khẽ thở phào một hơi, cũng còn may!

Thấy mặt Hoa Phi vẫn còn vẻ căm phẫn, tôi chợt nảy ra một ý, chẳng phải Hoa Phi muốn giết người của bọn tôi sao, vậy tại sao không dùng chiêu của nàng ta để đối phó với nàng ta cơ chứ. Tôi tiến lại gần Huyền Lăng, khẽ thưa: “Thần thiếp có một câu không biết có nên nói ra hay không?”

“Nàng nói đi!”

“Nguyên nhân Huệ Tàn tử tử rơi xuống nước hiện giờ vẫn chưa rõ ràng, nhưng nhất định là do bọn thị vệ cứu hộ không kịp thời nên mới ngộp nước quá lâu, dẫn đến hôn mê bất tỉnh. Theo ý của thần thiếp, hay là rút hết đám thủ vệ của Mật Tú cung, thay bằng một nhóm khác. Nếu không, lần này là Huệ Tàn tử tử, nhưng nếu lần sau bọn chúng không cẩn thận, làm bị thương Hoa Phi nương nương thì sao đây?”

Hoa Phi nghe tôi nói như vậy bèn lập tức xen vào: “Không phải ban nãy Hoàn Tàn nói muốn lấy công chuộc tội sao? Sao bây giờ lại muốn đổi thị vệ trong cung uyển của ta, chẳng phải thưởng phạt quá sức không công bình sao? Tự chuốc lấy hiềm nghi lấp liếm sai trái của mình.”

Tôi tủm tỉm cười thưa: “Hoa Phi nương nương quá lo xa rồi. Muội cũng chỉ lo lắng cho nương nương mà thôi. Hoàng thượng trước giờ yêu thương, quý trọng nương nương, sao có thể để đám nô tài sơ suất, lười biếng đó bảo vệ cung cấm của nương nương, đặt nương nương vào chỗ hiểm mà chẳng thêm quan tâm cơ chứ? Huống hồ, chỉ là đổi một toán thị vệ khác chứ không tính là thưởng phạt.” Tôi quay sang Huyền Lăng, thưa: “Thần thiếp ngu dốt, Hoàng thượng xin đừng cười chê thần thiếp kiến thức hạn hẹp.”

Huyền Lăng đáp: “Nàng nói đúng lắm. Suýt nữa trăm đã bỏ qua điểm này. Vậy thì cứ để ngày mai, Lý Trường sắp xếp đổi một đám thị vệ khác sang bảo vệ Mật Tú cung.”

Hoa Phi mặt mày u ám, cố nhẫn nhịn không nhìn về phía tôi, nhưng nàng ta cũng biết tình thế không thể xoay chuyển được nữa, dám thi vệ thân cận của nàng ta nhất định sẽ bị chuyển đi, bèn không tranh cãi thêm nữa. Nàng ta đổi bộ mặt tươi cười, nói với Huyền Lăng: “Đa tạ Hoàng thượng vẫn còn nhớ đến thần thiếp!”, rồi nói tiếp: “Thần thiếp có đem theo hai củ nhân sâm thượng hạng, rất thích hợp để điều dưỡng và an thần. Phải gọi người sắc cho Huệ Tàn uống để bồi dưỡng mới được.”

Huyền Lăng gật đầu hài lòng: “Hoa khanh, nàng cả ngày lo lắng mọi chuyện trong lục cung, khuya thế này vẫn còn phải vất vả, thôi quay trở về nghỉ ngơi sớm đi.”

Hoa Phi dịu dàng cười duyên: “Hoàng thượng ngày mai cũng có buổi chầu sớm, không nên lo nghĩ nữa. Lúc thần thiếp rời cung, có lệnh cho các cung nữ nấu một chung gà rừng hầm nhân sâm tím, giờ chắc sắp xong rồi. Hoàng thượng ghé qua dùng một ít rồi hẵng nghỉ ngơi.”

Huyền Lăng cười nói: “Nàng chu đáo quá, giờ trẩm cũng hơi đói rồi!” Rồi y quay sang nhìn tôi. “Hoàn khanh, nàng cũng đi cùng, dùng thử chút đi. Món ăn trong cung của Hoa khanh có thể nói là đứng đầu trong hậu cung này đó.”

Hoa Phi khẽ cười: “Hoàng thượng nói vậy thật khiến Thế Lan thiếp xấu hổ. Muội muội cùng đi luôn nhé!”

Đời nào nàng ta thực lòng muốn tôi theo cùng, chẳng qua là nể mặt Huyền Lăng mà thôi. Huyền Lăng đi chuyến này, quá nửa sẽ lưu lại nghỉ ngơi trong cung của Hoa Phi, tôi sao có thể không biết điều như thế. Huống hồ, tôi cũng không yên tâm để My Trang ở lại đây một mình, nhất định phải ở bên tỷ ấy mới được. Thế là tôi tủm tỉm cười thưa: “Thần thiếp sao dám có phúc phận ấy, hay Hoàng thượng dùng cả phần của thần thiếp, như thế mới có thể giảm bớt được nỗi khổ tương tư của Hoàng thượng.”

Hoa Phi chúm chím cười: “Xem Hoàng thượng chiều chuộng Hoàn Tần muội muội chưa kìa, muội muội nói ra miệng những lời như thế mà cũng không biết hổ thẹn là gì.”

Huyền Lăng nói: “Trẫm đời nào dám chiều chuộng nàng ta, tính tình nàng ta vốn thế rồi. Nếu còn chiều chuộng nữa thì chắc sẽ trèo lên trời mà ngồi mất.”

Tôi cười, thưa: “Thần thiếp đã nói mà, thì ra Hoàng thượng sớm đã không vừa mắt thần thiếp rồi. Hoàng thượng mau mau đi thôi, gà rừng hầm quá lâu, ăn sẽ không ngon nữa đâu. Thần thiếp muốn ở lại đây chăm sóc Huệ Tần tỷ tỷ, thực sự không thể đi đâu được.”

Huyền Lăng nói: “Vậy được, nàng cũng nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng để mệt mỏi quá!”

Hoa Phi cười nói: “Vậy thì phiền Hoàn Tần và Thục nghi rồi!” Nói xong, nàng ta yếu điệu theo sau Huyền Lăng đi ra ngoài.

Đêm về khuya, tôi thấy mặt Phùng Thục nghi lộ vẻ mệt mỏi, biết nàng ta cũng vất vả nhiều rồi, bèn khuyên nàng ta trở về chính điện nghỉ ngơi. Tôi dùng bữa khuya xong rồi ngồi canh ở đầu giường của My Trang.

Trong lòng tôi chợt dấy lên cảm giác chua xót, lạnh giá. Cảnh tượng ban nãy tựa phi tần ở chung hết sức hòa hợp, bộ dạng mưa móc ban ân đều khắp, phảng phất như lúc trước tôi và Hoa Phi chưa từng xảy ra chút tranh chấp gì, cư xử hòa thuận hết mức. Khóe môi hơi nhếch lên, canh gà rừng hầm sâm tím, đúng là Hoa Phi đã chuẩn bị sẵn sàng tất cả.

Trán My Trang không ngừng tỏa mồ hôi lạnh, tôi lấy khăn tay giúp tỷ ấy lau mồ hôi. My Trang, sự cố này xảy ra quá sức đột ngột, đến mức đầu óc

quay cuồng không kịp suy nghĩ, tính toán. Lúc này, đêm khuya thanh vắng, tôi vừa khéo có thời gian để ngẫm nghĩ, suy đoán.

My Trang chưa tỉnh, đương nhiên chẳng hỏi thêm được manh mối gì. Nếu My Trang cứ mãi bất tỉnh thế này, Hoa Phi lại muốn tiếp tục trừng phạt Thái Nguyệt và Tiểu Thi thì tôi chẳng còn lý do nào để ngăn cản nữa.

Tôi gọi Thái Nguyệt vào, hỏi: “Thái Nguyệt, người theo hầu tiểu thư nhà người nhiều năm rồi, hẳn cũng biết tình cảm giữa ta và tiểu thư nhà người sâu đậm hơn hẳn người thường.”

Thái Nguyệt vẫn chưa định thần lại được sau cơn kinh hoàng ban nãy, nghe thấy tôi nói vậy thì vội vàng định quỳ xuống trả lời, tôi vội kéo nàng ta lại. Nàng ta nức nở: “Nô tỳ biết chứ! Nếu không phải như thế thì Hoàn tiểu chủ việc gì phải cực lực tranh chấp với Hoa Phi về việc của nô tỳ. Nếu không có tiểu chủ thì cái mạng này của nô tỳ cũng đã mất rồi!”

Tôi thở dài một hơi, bảo: “Người biết vì sao Hoa Phi lại muốn trừng phạt nghiêm khắc các người như vậy không? Thực ra tội của người và Tiểu Thi không đáng chết, việc gì phải khổ sở tìm cách tống các người vào Bạo thất kia chứ, rõ ràng là muốn đưa các người vào con đường chết mà!”

Thái Nguyệt ấp a ấp úng, lắc đầu không đáp, tôi chậm rãi tiếp: “Trong cung, muốn giết người thì cũng phải theo quy tắc, ai vô duyên vô cớ lại muốn lấy mạng của người khác. Nếu thực lòng muốn giết, quá nửa là để diệt khẩu.” Tôi nhìn sang nàng ta, cố ý cầm chén trà lên nhấp một ngụm, để giây phút im lặng này gieo mầm sợ hãi vào trong nội tâm của nàng ta rồi mới tiếp: “Người suy nghĩ cho kĩ đi, lúc tiểu thư nhà người rơi xuống nước, có phải người đã nhìn thấy việc gì đó không nên nhìn nên người ta mới muốn giết chết người bằng được?” Những lời này vốn chỉ là suy đoán của tôi, vô căn vô cứ, chỉ có điều My Trang không biết bơi, đương nhiên sẽ

không đến quá gần bờ nước, sao có thể vô ý rơi xuống hồ được chứ? Nhất định bên trong chuyện này phải có điểm gì đáng ngờ.

Sắc mặt Thái Nguyệt mỗi lúc một tái nhợt, tựa như đang cố hết sức hồi tưởng lại chuyện gì. Tôi không thèm nhìn nàng ta, chỉ khẽ lau mồ hôi lạnh cho My Trang, nói: “Hiện giờ tiểu chủ nhà ngươi đã thành ra thế này, nếu lỡ ngươi kể sót điều gì đó, đến ta cũng chẳng bảo vệ được ngươi nữa đâu. Thế thì chẳng phải bọn ta đồng loạt trở thành quỷ hồ đồ, đến chết cũng chẳng biết chết dưới tay kẻ nào sao.” Nói xong thì nghẹn ngào không thôi, dùng tay áo thấm nước mắt.

Thái Nguyệt thấy tôi đau lòng như thế thì vội vã kéo tay áo tôi lại, thưa rằng: “Nô tỳ biết sự tình hết sức quan trọng, hơn nữa, hơn nữa... nô tỳ không rõ lắm nên không dám nói bậy bạ.”

“Chẳng qua ta chỉ muốn biết rõ mọi chuyện mà thôi. Ngươi cứ nói đi!”

“Nô tỳ... lúc nô tỳ đem thỏi mực trở về, hình như... hình như có nhìn thấy bóng lưng một nội giám chạy lủi qua từ bờ hồ Thiên Lý. Bởi vì lúc đó trời đã tối nên sợ là do nô tỳ hoa mắt nhìn nhầm.”

Tôi gật gật đầu: “Chuyện này không có ai biết đúng không?”

Thái Nguyệt vội thưa: “Nô tỳ thực sự không dám nói với người ngoài.”

Tôi bảo: “Vậy thì tốt, ngươi nhớ cho kỹ, không được kể với bất cứ ai khác. Nếu không, chỉ e cái mạng của ngươi sẽ không giữ được nữa, biết chưa?” Thái Nguyệt kinh sợ, hốt hoảng gật đầu.

Tôi hiện hòa an ủi nàng ta: “Hôm nay ngươi đã bị một phen hoảng sợ rồi, đi nghỉ một lát đi. Gọi Bạch Linh đến đây cùng ta coi chừng tiểu thư nhà ngươi.” Thái Nguyệt vâng dạ rồi lui ra ngoài. Tôi chăm chú nhìn về mặt ảm

đạm của My Trang dưới ánh nến, khẽ than: “Ban đầu cứ tưởng bão táp sắp ập tới, ai ngờ nó lại ập tới nhanh như vậy. My Trang ơi, tỷ ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện, nếu không, một mình muội sao đủ sức chống lại cơn bão táp này đây?”

Bên ngoài Tồn Cúc đường, màn đêm đặc quánh như mực tàu, đè nén khiến người không sao thở nổi. Đến ngọn cung đăng đỏ rực treo ở bên ngoài phòng cũng nhập nhoạng như lửa ma trời, chẳng khác gì ánh mắt trợn trừng không nhắm lại được của quỷ hồn. Tôi lẳng lặng trông chừng My Trang, thời gian sao trôi chậm đến vậy, sắc trời dần chuyển sang màu trắng đục.

Sáng sớm, Lăng Dung đã ghé qua thăm My Trang, thấy tỷ ấy vẫn ngủ say, nàng ta ở bên bầu bạn với tôi nửa ngày thì tôi mở miệng khuyên nàng ta nên trở về.

Đến sau bữa trưa, My Trang mới dần tỉnh lại. Tinh thần của tử ấy không được tốt lắm, tôi lấy ít cháo yền sào thanh đạm cho tử ấy ăn, chỉ ăn vài miếng đã đầy ra không ăn nữa.

Thấy tử ấy dần dần tỉnh lại, trong phòng chỉ còn mỗi tôi và tử, tôi mới mở miệng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt My Trang ửng đỏ như đang sốt, hai tay dùng sức siết chặt lấy chăn, cố kìm nén dòng lệ, trả lời tôi: “Hoàn Nhi, phải mau nói cho Hoàng thượng biết, có người muốn lấy mạng tử!”

Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, tôi bảo: “Thải Nguyệt kể lúc tử rơi xuống nước thì ở đằng xa, nó nhìn thấy có bóng một nội giám lui qua. Vốn tưởng nó bị hoa mắt nhưng giờ nghe tử nói như vậy, xem ra quả thực có người muốn tử chết đuối trong hồ Thiên Lý rồi!” Tôi khẽ vỗ vỗ lưng tử, hỏi: “Tử thấy rõ là ai không?”

Tử ấy sững người rồi lắc lắc đầu: “Hắn đẩy tử xuống nước từ đằng sau, tử không nhìn rõ bộ dạng của hắn.” Hỏi cũng như không, một khi đã có ý muốn lấy mạng của My Trang thì sao có thể dễ dàng lộ mặt được kia chứ!

Tôi nắm chặt lấy bàn tay lạnh giá của My Trang, nhìn thẳng vào tử: “Đã muốn cáo trạng cho Hoàng thượng biết, thì trước tiên tử phải nói cho muội, là ai làm?”

My Trang chau mày, trầm tư hồi lâu rồi mới chậm rãi đáp lời: “Muội cũng biết đấy, tử rất ít khi đắc tội với người khác. Người hay hục hặc với tử nhất chính là Dư Canh y vừa bị phế truất, nhưng với tình thế hiện giờ, ả ta lo thân mình còn chưa xong, sao còn sức mà đến hãm hại tử?” Tử ấy ngẫm nghĩ một thoáng, nói tiếp: “Bọn người Diêm Quý nhân, Tàn Phương nghi

tuy có chút bằng mặt không bằng lòng nhưng cũng chưa đến mức ác độc muốn lấy mạng của tử. Thực tình... tử không nghĩ ra đó là ai.”

“Vậy thì, người không ưa tử nhất hiện giờ chỉ có...” Tôi không tiếp tục nói, tay của My Trang khẽ run rẩy, tôi biết tử đã hiểu ý tứ của tôi.

My Trang cố gắng trấn tĩnh, nắm chặt tay áo của tôi. “Hồ Thiên Lý cách Mật Tú cung của nàng ta không xa, nàng ta muốn hãm hại ta, hẳn sẽ không chọn nơi ở của mình mà ra tay. Nàng ta rút cuộc cũng phải tránh hiềm nghi mới đúng chứ, sao lại tự mình chuốc lấy phiền phức vào mình được?!”

Tôi khẽ “hừ” một tiếng. “Tự chuốc lấy phiền phức ư? Muội thấy chẳng có chút phiền phức nào hết. Đêm qua, Hoàng thượng còn nghỉ lại ở chỗ nàng ta nữa.”

Sắc mặt của My Trang càng khó coi hơn, nhìn tử ấy như sắp nghẹt thở đến nơi, tôi đành an ủi: “Dù không phải nàng ta muốn hại tử nhưng tử rơi xuống nước hôn mê nhất định là có liên quan tới chuyện cấp cứu chậm trễ của đám thị vệ trong cung cấm của nàng ta. Do vậy, Hoàng thượng đã ra lệnh đổi toàn bộ thị vệ phòng thủ Mật Tú cung, đám người đó theo nàng ta lâu rồi, nhất định cũng có vài ba tâm phúc, nhất thời bị điều hết đi nơi khác, thế cũng đủ cho nàng ta đau đầu rồi.”

My Trang nghe vậy mới hít thở bình thường trở lại. Tôi khẽ buông tiếng thở dài, lần nữa bưng bát cháo yến sào lên, dứt từng thìa cho tử. “Tử ăn một chút đi đã rồi mới có tinh thần nghe muội từ từ kể lại mọi chuyện.”

Tôi thuật lại chi tiết việc Hoa Phi đến thăm My Trang rồi đòi trừng phạt Thái Nguyệt và Tiểu Thi thế nào, sau đó khuyên: “Tử vừa ra khỏi Mật Tú cung, chưa đến trăm bước đã rơi xuống hồ Thiên Lý. Đưa mắt nhìn khắp hậu cung hiện giờ, thử hỏi có kẻ nào dám ngênh ngang làm bừa trong địa phận của nàng ta kia chứ! Chỉ có một người dám mà thôi, chính là bản thân

nàng ta, hơn nữa, người ngoài khó mà liên tưởng đến chuyện nàng ta tự mình chơi với lửa, tự chuốc lấy phiền phức, dù có nghĩ tới đi nữa thì ai chịu tin Hoa Phi lại ngu xuẩn đến mức đó?”

“Nàng ta chẳng ngu xuẩn chút nào, chính vì vậy nên người khác mới không hề nghi ngờ nàng ta.” Mặt My Trang lộ nét cười lạnh: “Tỷ chỉ nói vài câu không hợp ý nàng ta mà thôi, không ngờ nàng ta lại độc ác như vậy!”

“Với tình thế hiện giờ thì người ngoài sẽ cảm thấy, dù Hoa Phi muốn hãm hại đi nữa thì cũng chọn muội chứ không phải chọn tỷ. Chính nhờ tấm màn che mắt này, Hoa Phi mới dám ra tay ác độc như vậy. Thực ra tỷ muội mình...” Tôi chần chừ một lát. “Là Hoàn Nhi không phải, đã liên lụy đến tỷ tỷ.” Tôi không kìm được cảm giác hối hận trong lòng, nước mắt lăn tăn, từng giọt từng giọt rơi xuống mu bàn tay. “Cháy thành vạ lây, tỷ chịu khổ toàn là do muội liên lụy mà nên. Hoa Phi sợ vây cánh tỷ muội mình ngày càng mạnh mẽ, về sau khó khống chế nên mới muốn trừ khử tỷ, để chỉ còn lại một mình muội thế đơn lực cô, tựa mất đi một cánh tay, khó lòng phản kháng lại nàng ta.”

My Trang sững người hồi lâu rồi mới ngẩn ngơ rơi lệ, nhưng sắc mặt đã bình thường hơn khi nãy khá nhiều. Tỷ ấy chậm rãi an ủi tôi: “Không liên quan gì đến muội. Từ khi tỷ mới được sủng ái, ả ta đã chường tai gai mắt tỷ rồi, muốn nhanh chóng trừ khử tỷ, chỉ là vẫn e ngại Hoàng thượng, tỷ lại luôn nhẫn nhịn, né tránh nên ả chưa ra tay mà thôi. Hiện giờ...” My Trang khẽ vuốt lọn tóc mai bết trước mắt của tôi. “Chẳng qua ả thấy tỷ không còn nhẫn nhịn vâng lời như trước, Hoàng thượng lại chẳng thêm để mắt tới tỷ nữa nên ả mới ra tay để báo mối thù cũ thôi, thực sự chẳng liên quan gì đến muội.”

Tôi biết My Trang nói vậy để an ủi tôi, khóc lóc hồi lâu, tôi cố cầm nước mắt, hỏi: “Vậy tỷ định nói sao với Hoàng thượng?”

My Trang bình thản đáp: “Còn có thể nói sao nữa? Không thể dĩ hạ phạm thượng, vu oan giá họa cho chủ vị hậu cung được, mà làm vậy có khi còn đánh răn động cỏ nữa. Tỷ sẽ bầm với Hoàng thượng là do mình không cẩn thận, trượt chân ngã xuống nước.”

Tôi gật đầu đồng ý, hiện giờ chỉ có thể làm như vậy được thôi. “Cũng phải dặn dò Thái Nguyệt ngầm miệng giữ bí mật, không để nàng ta nói ra nửa lời về chuyện đêm qua với người khác.”

Đúng lúc Bạch Linh bùng nhân sâm do Hoa Phi tặng vào phòng, thấy My Trang đã tỉnh thì vui mừng khôn xiết, kêu lên: “Tiểu chủ tỉnh rồi! Nô tỳ đi gọi thái y ngay đây. Đây là nhân sâm Hoa Phi nương nương tặng cho tiểu chủ để điều dưỡng thân thể, Hoa Phi nương nương thật quan tâm đến tiểu chủ quá! Không dễ gì mà tìm được loại nhân sâm tốt thế này đâu...”

My Trang lạnh lùng ra lệnh: “Mau bùng ngay ra ngoài!”

Bạch Linh ngơ ngác không hiểu, tỳ vội nói xen vào: “Tiểu chủ nhà người thân thể không khỏe, muốn nghỉ ngơi, đừng làm ồn nữa!” Bạch Linh bèn vội vã lui xuống.

My Trang nhìn hộp nhân sâm vẻ chán ghét. “Điều dưỡng thân thể?! Đòi mạng thì có! Hoàn Nhi, giúp tỷ vứt nó đi!”

“Không dùng là được rồi, việc gì phải vứt đi để người khác chú ý kia chứ!”

Đáy mắt My Trang ánh lên những tia lạnh lùng đáng sợ, hậm hực nói: “Thậm My Trang ta hiện chưa thể làm gì được ả nhưng chưa hẳn đời này kiếp này để ả yên. Một khi cái mạng này của ta còn chưa chết được, chúng ta sẽ từ từ tính sổ món nợ này!”

Tính tình của My Trang trước giờ rất bình tĩnh, hiền hòa, nay phải thốt ra những lời này, xem chừng tỷ ấy hận Hoa Phi đến tận xương tủy. Môi hờ rãnh lạnh, hướng gì My Trang lại thân thiết với tôi chẳng kém gì tỷ muội ruột thịt, sao tôi không hận cho được. Sinh tử nằm trong tay kẻ khác, giờ là My Trang, không biết khi nào sẽ đến lượt tôi. Hiện giờ, tôi còn có thể nương tựa vào sự sủng ái của Huyền Lăng nhưng từ chuyện đêm qua mà xét thì tình ý của Huyền Lăng với người cũ Hoa Phi chưa chắc đã thua kém người mới như tôi. Hướng gì Hoa Phi bầu bạn với y đã lâu, tôi chỉ mới được vài ba ngày ngắn ngủi, không thể bì kịp. Tôi nhìn cảnh xuân tươi đẹp bên ngoài cửa sổ nhưng mùi máu tanh tươi, âm u nặng nề không ngừng bao bọc lấy tôi...

Chương 17: Sát khí vừa hiện (thượng)

Đúng như những gì chúng tôi bàn tính từ trước, My Trang thua với Hoàng thượng rằng do mình trượt chân rơi xuống nước, đương nhiên chẳng còn ai nghi ngờ gì nữa. Huyền Lăng tỏ lòng an ủi, số lần đến thăm My Trang nhiều hơn hẳn. Sức khỏe của My Trang mau chóng hồi phục nhưng vì tỷ ấy quyết tâm chờ cơ hội hành động nên chỉ yên lặng đợi thời cơ mà không lộ vẻ gì khác lạ. Phía Hoa Phi cũng sóng yên biển lặng, không có thêm hành động gì.

Ngày Mười tám tháng Tư năm Càn Nguyên thứ mười ba, tôi được tấn phong làm tòng tứ phẩm Uyển nghi. Tuy chỉ mới thăng được thêm một cấp, nhưng nói gì thì nói, đó cũng là một việc vui mừng, khiến danh tiếng của tôi từ mùa xuân đến giờ càng thêm phần vang dội. Qua đợt viếng thăm chúc tụng, hậu cung vẫn duy trì bề ngoài bình tĩnh và hài hòa như trước. Tôi tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Gần đến tháng Năm, thời tiết càng lúc càng nóng nực. Cơ thể tôi vốn đã khỏe hẳn từ lâu nhưng Huyền Lăng không yên tâm, vẫn thường lệnh cho Ôn Thực Sơ kê thuốc bổ ích khí dưỡng thân cho tôi tắm bổ.

Hôm nọ, tôi ngồi một mình ngoài hành lang, ngắm nghía hai ang cá vàng do phủ Nội vụ vừa đưa tới, ang lớn làm bằng sứ xanh Cảnh Đức, bên trong trồng mấy cây sen non chỉ lớn bằng bàn tay con nít, xanh mơn mớn, khiến người nhìn qua cũng phải mê tí. Dưới lá sen có nuôi mấy con cá vàng ánh đỏ, sóng xanh như ngọc biếc, lá sen như lọng che, cá đỏ ung dung bơi lội, nhìn thật thích mắt.

Bội Nhi nhìn tôi ung dung, khoan thai cho cá ăn, chợt nghĩ ra một chuyện, hậm hực kể: “Vị Dư Canh y đó thực quá đáng! Nghe nói từ khi thất sủng phải rời khỏi Hồng Nghê các, suốt ngày cứ oán hận, nguyên rửa tiểu chủ, còn lời những lời xấu xa, bản thủ ra nhục mạ tiểu chủ.”

Tôi dùng ngón tay nhón lấy ít thức ăn rắc vào trong ang, bình tĩnh nói: “Mặc kệ ả! Ta hành xử không thẹn với lương tâm, có nguyên rửa thế nào cũng chẳng linh nghiệm đâu.”

Bội Nhi thưa: “Chỉ có điều, những lời ả nói thực sự rất khó nghe. Hay nô tỳ gọi người đến niêm phong nơi ở của ả lại, hoặc bẩm báo với Hoàng hậu.”

Tôi phải sạch thức ăn cho cá còn dính trên tay rồi lắc đầu: “Không cần tốn thời gian cho loại người đó làm gì.”

“Tiểu chủ quá nhân hậu rồi!”

“Có thể tha được thì cứ tha. ả thất sủng, trong lòng khó tránh khỏi bất bình, thời gian sau sẽ ổn thôi!”

Vừa khéo Hoán Bích bung thuốc đến, thưa: “Tiểu thư, thuốc đã sắc xong, có thể uống được rồi!”

Tôi bung chén thuốc, hớp một hơi rồi chau mày, than: “Mấy ngày nay, dường như thuốc có vị chua hơn trước.”

Hoán Bích khuyên: “Chắc Ôn đại nhân mới thêm vào các vị thuốc này nên chua hơn một chút.”

Tôi “ừ” một tiếng, chau mày, từ từ uống cạn chén thuốc rồi dùng nước trong súc miệng. Tôi ngồi chơi thêm một lát, cảm thấy ánh nắng chiếu vào khiến tinh thần hơi hoảng hốt, bèn lệnh cho Hoán Bích đỡ tôi vào trong nghỉ trưa.

Hoán Bích cười nói: “Hai ngày nay, tiểu thư thích ngủ thế, vừa thức dậy chưa được bao lâu đã muốn đi nghỉ trưa rồi, chắc do dạo này mệt mỏi quá!”

“Hắn là vậy! Trước giờ chỉ nghe nói đến mỗi câu: “Giấc xuân không buồn thức”, hóa ra gần đến hè thì người lại càng dễ uể oải hơn.”

Ngoài miệng nói đùa như thế nhưng trong lòng lơ mơ cảm thấy có gì đó không ổn, tôi dừng bước, hỏi: “Hoán Bích, từ khi nào ta bắt đầu ham ngủ thế này? Có phải từ mấy ngày trước không?”

“Đúng vậy! Năm, sáu ngày trước, tiểu thư bắt đầu hay mệt mỏi, một ngày mười hai canh giờ thì đã ngủ đến năm, sáu canh rồi. Hôm trước, Hoàng thượng ghé qua, mặt trời đã lên được ba con sào mà người vẫn còn say ngủ, Hoàng thượng không cho bọn em đánh thức người dậy...” Nàng ta nói đến đó thì đột nhiên ngừng lại, mặt dần lộ vẻ vừa nghi hoặc vừa bất an.

Tay tôi dần cảm thấy có chút lạnh giá, hỏi lại: “Người cũng thấy có chỗ không ổn phải không?”

Hoán Bích vội buông tay tôi ra. “Tiểu thư khoan ngủ đã. Nô tỳ lập tức đi mời Ôn đại nhân đến đây.”

Tôi vội dặn thêm: “Đừng làm kinh động đến người khác, cứ nói là mời Ôn đại nhân đến thỉnh mạch bình an thôi!”

Tôi bước từng bước vào Noãn các, ngồi xuống, hoa văn trên tấm trải bàn dẹt từ gấm lấp lánh ánh hào quang lạnh lạnh. Tôi túm chặt lấy tấm khăn trải, sau lưng tựa hồ mọc đầy gai nhọn, đâm vào da thịt nhức nhối, buộc tôi phải ngồi ưỡn thẳng lưng.

Cuối cùng Ôn Thực Sơ cũng đã đến nơi, vẻ mặt của hần khá trấn tĩnh, thò tay đặt lên cổ tay tôi bắt mạch, hồi lâu không nói tiếng nào. Sau đó, hần rút ra một cây kim bạc vừa mỏng vừa nhỏ, thưa rằng: “Thần có tội, xin tiểu chủ cố nhịn đau một chút.”, rồi châm vào một huyệt trên tay tôi. Hần làm rất nhẹ, tôi chỉ thấy hơi ê ẩm một chút chứ chưa đến nỗi đau đớn. Ôn Thực Sơ vừa khẽ day day kim bạc vừa giải thích với tôi: “Huyệt này gọi là huyệt Hợp Cốc, nếu tiểu chủ chỉ một mỗi, thích ngủ bình thường thì sẽ không có chuyện gì, nếu là do thuốc thang gây ra thì kim bạc châm vào đây sẽ đổi màu.”

Chẳng bao lâu sau, hần rút kim bạc ra, giơ lên ánh mặt trời xem xét hồi lâu rồi thưa: “Đúng là phương thuốc mà thần kê nhưng đã bị người khác thêm vào thứ gì đó.” Hần đưa kim bạc ra trước mặt tôi: “Xin tiểu chủ nhìn kĩ cây kim này.”

Tôi cầm cây kim lên chăm chú quan sát, quả nhiên bề mặt chiếc kim bạc như bị phết lên một lớp sơn màu xanh nhạt. Tay tôi run rẩy, kim bạc rơi xuống lòng bàn tay hần. Tôi nhìn thẳng vào mắt hần, hỏi: “Thêm vào thứ gì? Độc dược chăng?”

“Không phải! Có người đã tăng thêm phân lượng của vài vị thuốc vốn rất ít dùng trong đơn kê của thần. Người dùng thuốc này hết sức cẩn thận, tỉ mỉ, lượng thêm vào rất ít, do vậy, dù thần ngày ngày đến bắt mạch cũng chẳng dễ gì phát hiện ra được. Chỉ có điều, tuy ít ỏi thật nhưng nếu theo lượng thuốc này mà uống hằng ngày, trước tiên tiểu chủ sẽ cảm thấy tinh thần uể oải, thêm ngủ, không quá nửa năm thì thần trí bắt đầu thất thường, chẳng khác gì phát bệnh si ngốc.”

Khuôn mặt tôi hắn đã hoàn toàn biến dạng vì sợ hãi, tôi có thể cảm nhận được chiếc áo lót bó sát người bị mồ hôi lạnh dính bết, ướt đầm. Trong lòng vừa sợ vừa hận nhưng tôi ngoài mặt vẫn miễn cưỡng nở nụ cười: “Quả nhiên là coi trọng Chân Hoàn ta, dùng đến cả thủ đoạn này để đối phó với ta!”

Ôn Thực Sơ vội an ủi: “Tiểu chủ yên tâm, cũng may là phát hiện ra sớm, chỉ mới uống được mấy ngày, giờ điều dưỡng kịp thời sẽ không có hại gì cho cơ thể.” Hắn chậm chậm cất kim bạc vào túi, lo lắng nói: “Rõ ràng là muốn từ từ đưa tiểu chủ vào chỗ chết, thủ đoạn quá sức tàn độc mà!”

Tôi thở dài than: “Tranh sung chôn hậu cung vốn xưa nay chẳng chừa thủ đoạn nào, đúng là muốn phòng cũng chẳng phòng được.” Tôi đổi sắc mặt, quay sang Ôn Thực Sơ. “Nếu không phải nhờ đại nhân, chỉ e Hoàn Nhi chết mà vẫn còn mơ màng, không hiểu lý do vì sao.”

Mặt Ôn Thực Sơ lộ vẻ hồ thẹn: “Cũng là do thần sơ sót nên mới khiến tiểu chủ phải chịu khổ.”

Tôi dịu giọng an ủi: “Đại nhân không cần quá tự trách như thế!”

Hắn trịnh trọng thưa: “Từ nay về sau, thuốc của tiểu chủ thần sẽ cẩn thận gấp đôi, từ công đoạn bốc thuốc, sắc thuốc cho đến khi tiểu chủ uống vào người, thần sẽ đều tự mình làm, không để bất kỳ ai nhúng tay vào.”

Tôi nghiêm mặt nói: “Hiện giờ, chuyện cần kíp nhất là phải tìm bằng được kẻ nào muốn dùng độc hãm hại ta, để tránh về sau có chuyện tương tự thế này xảy ra lần nữa.” Tôi cảnh giác liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ rồi hạ giọng nói với hắn: “Có thể đem thuốc vào trong cung của ta, nhất định là người hầu hạ bên cạnh ta. Ta cảm thấy cơ thể không khỏe bắt đầu từ cách đây mấy ngày, tháng vừa rồi vừa khéo có mười mấy cung nữ nội giám mới được điều đến cung của ta. Tuy ta đã dặn dò quản sự là Tiểu Doãn Tử và Cận Tịch đề ý bọn chúng, nhưng trong cung người đông việc nhiều, chỉ e hai người bọn họ cũng lực bất tòng tâm. Theo ta thấy, chuyện này cần phải tập trung chú ý vào đám tiểu cung nữ và tiểu nội giám mới được.”

“Thế tiểu chủ định làm thế nào?”

“Phải nhờ Ôn đại nhân cùng Hoàn Nhi diễn một vở kịch, vờ như không có chuyện gì xảy ra, để tránh chuyện ngày hôm nay đánh rần động cỏ, kinh động đến kẻ đó.”

“Tất cả đều nghe theo lệnh của tiểu chủ.”

“Luu Chu, ra mở cửa sổ, ta cảm thấy oi bức quá!” Luu Chu vâng lệnh ra mở cửa sổ, tôi đứng dậy đi ra đó, cao giọng nói: “Nếu Ôn đại nhân đã bảo ta không sao thì ta cũng an tâm rồi.” Nói xong, tôi còn nháy mắt với hắn.

Ôn Thực Sơ hiểu ý, lập tức lớn tiếng nói theo: “Là do dư âm của mùa xuân nên khiến tiểu chủ cảm thấy uể oải, thèm ngủ thôi ạ, chuyện đó vốn chẳng ảnh hưởng gì. Chi bằng nhân đó nghỉ ngơi nhiều hơn một chút, điều dưỡng thân thể cho khỏe.”

Tôi cười đáp: “Cảm ơn Ôn đại nhân đã phí công khám bệnh.”

“Hoàng Thượng đích thân ra lệnh, tiểu thần tuyệt không dám sơ sót!”

“Vậy phải phiên đại nhân vất vả mỗi ngày rồi. Lưu Chu, mau tiến đại nhân ra ngoài, ta phải nghỉ ngơi.”

Ôn Thực Sơ vừa ra ngoài, tôi lập tức gọi Tiểu Doãn Tử vào, tỉ mỉ dặn dò hồi lâu, hấn gật đầu lia lịa vâng theo. Nói xong, tôi hạ giọng dặn dò thêm: “Chuyện này xảy ra là do người đã sơ sót. Bây giờ phải làm theo lời ta dặn, chú ý đề tâm, tuyệt đối đừng đánh rắn động cỏ.” Tiểu Doãn Tử nghiêm mặt vâng theo rồi vội vã lui xuống.

Tôi chỉ cần giả vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra. Đến buổi chiều, Tiểu Doãn Tử đến gặp tôi, lén báo cho tôi biết, phát hiện ở chân tường có một lỗ hổng nhỏ, dường như vừa mới được đào gần đây thôi. Tôi ngoài mặt không lộ vẻ gì nhưng trong lòng biết rõ, có ý chỉ của Huyền Lăng, ngoại trừ Ôn Thực Sơ và chính y ra, không ai khác được bước vào cung của tôi. Đám nội giám và cung nữ hầu hạ tôi cũng chẳng có cơ hội ra khỏi cung, tất nhiên phải có người giữ trò bên ngoài để lén đưa thuốc vào trong.

Tôi dặn hấn: “Người chỉ cần giả vờ không biết gì, cũng chẳng cần tập trung để ý đến nơi đó. Sáng hôm sau, đến giờ sắc thuốc, bảo Tiểu Liên Tử, Cận Tích cùng người để ý theo dõi, nhất định phải bắt tận tay day tận mặt, buộc kẻ đó không kịp trở tay.”

Tiểu Doãn Tử nghiêng rằng: “Vâng ạ! Tiểu Liên Tử cũng có chút võ công, tên tiểu nhân phản bội đó sẽ không đời nào chạy thoát được!”

Tối đến, tôi ngả người trên giường, nhìn qua tấm màn che thêu hoa, ngấm ánh trăng trong trẻo như nước đổ xuống bên ngoài cửa sổ, lần đầu tiên cảm thấy trong Đường Lê cung có ẩn giấu sát cơ hung ác, đáng sợ đang chĩa mũi nhọn vào người tôi.

Dù tôi có cố ý đề phòng nhưng bất giác vẫn ngủ say sưa đến khi mặt trời đã lên cao. Thuốc vẫn được dâng lên bình thường, vừa nhìn thấy bộ dạng ảo

não của bọn người hầu, tôi biết ngay là chưa tra xét được gì.

Tiểu Liên Tử thưa: “Bọn nô tài liên tục canh gác bên ngoài, thuốc do Phàm Nhi canh chừng nghiêm ngặt đến tận khi sắc xong, trong lúc sắc thuốc không có ai khác đến gần, nói gì đến hạ độc.”

Tôi không khỏi sinh lòng ngờ vực, chẳng lẽ mình đã để lộ điều gì khiến người ta phát hiện ra. Ngẩng đầu quét mắt nhìn qua Tiểu Liên Tử, Tiểu Doãn Tử và Cận Tịch, Cận Tịch vội thưa: “Bọn nô tỳ đã vô cùng cẩn thận. Lúc ấy, nô tỳ đứng ngoài phòng bếp dọn đồ Tinh Thanh mấy món ăn chiều nay, Tiểu Liên Tử chỉ huy đám tiểu nội giám quét dọn đình viện, Doãn công công kiểm tra bốn bề như thường lệ, hoàn toàn không có chút tình hình bất thường nào.”

Tôi cầm bát thuốc lên, uống thử một ngụm, mùi vị vẫn hơi chua chua như cũ. Trong lòng tôi vô cùng tức giận, nhổ thuốc xuống đất, hậm hực quát: “Đồ giả hoạt! Rốt cuộc vẫn hạ được được!”

Đám Cận Tịch nghe vậy sợ hãi tái mặt, vội vã đồng loạt quỳ xuống. “Nhất định là bọn nô tài không chú ý cẩn thận nên mới sơ sót như vậy, xin tiểu chủ thứ tội!”

Tôi không gọi bọn họ đứng lên, chỉ nói: “Cũng không thể hoàn toàn trách các người được. Có thể bỏ thuốc lạ vào ngay dưới mí mắt mấy người các người mà không bị phát hiện, hơn nữa trong lúc ấy lại không có ai đến gần âm thuốc, bên trong nhất định là có gì đáng ngờ rồi!”

Tiểu Doãn Tử dập đầu một cái rồi thưa: “Nô tài chợt nghĩ ra một chuyện, xin tiểu chủ cho phép nô tài ra bên ngoài một chút.”

Tôi gật đầu đồng ý rồi lệnh cho Cận Tịch và Tiểu Liên Tử đứng dậy. Tôi nói với Hoán Bích: “Đem thuốc đổ vào thùng xí!” Hoán Bích làm theo

ngay, tôi hỏi: “Không ai nhìn thấy người đổ thuốc đi chứ?”

“Không ạ, nô tỳ đổ hết vào thùng xí ở đằng sau, không có ai nhìn thấy cả.”

Tiểu Doãn Tử mau chóng quay trở lại, tay cầm theo ấm thuốc và thìa khuấy thuốc, thưa: “Nô tài nghĩ, nếu không phải có người đích thân ra tay bỏ thuốc vào, vậy chỉ có thể giở trò trên mấy món đồ sắc thuốc này mà thôi.”

Tôi gật đầu khen: “Nói cho cùng, người cũng chưa hoàn toàn hồ đồ.” Tôi thò tay cầm lấy thìa khuấy thuốc, chăm chú quan sát, chẳng thấy có gì không ổn, bèn cầm ấm thuốc lên xem kỹ. Đây là ấm thuốc bằng đất sét tím ở Dịch Châu, nguyên một màu tím sậm, hình dáng như quả dưa hấu, trên mặt ấm có khắc bài từ của Vi Trang theo kiểu chữ thảo, phượng múa rồng bay, trông hết sức tinh xảo.

Tôi mở nắp ra, soi lòng ấm dưới ánh mặt trời, hồi lâu cũng không tìm được chỗ nào bất ổn. Tôi đặt ấm thuốc lên bàn, đang nghĩ bụng chẳng lẽ Tiểu Doãn Tử tính sai, vừa định mở miệng đột nhiên ngửi thấy mùi chua chua cực nhật tỏa ra từ ngón tay vừa cầm nắp ấm khi nãy. Tôi lập tức cầm nắp ấm lên, quan sát thật kỹ, màu của nắp ấm nhợt hơn màu của thân ấm một chút, nếu không nhìn kỹ thì tuyệt không bao giờ để ý tới.

Tôi đưa nắp ấm cho Cận Tịch xem. “Người ở trong cung nhiều năm, hãy nhìn thử xem đây là thứ gì?”

Cận Tịch xem xét hồi lâu rồi thưa: “Nắp chiếc ấm này đã được ngâm trong nước sôi có hạ dược sẵn, nắp ấm hút lấy nước thuốc, do đó mới đổi màu.” Cận Tịch đưa ánh mắt dò xét nhìn tôi, thấy vẻ mặt tôi vẫn bình thường, bèn tiếp tục thưa: “Chỉ cần thuốc của tiểu chủ sôi lên, chạm vào nắp ấm, chất thuốc trong đó sẽ hòa ngay vào thuốc của tiểu chủ.”

Hồi lâu sau, tôi mới cười lạnh một tiếng, nói: “Chiêu này tử mị thật đấy! Hèn gì bọn ta có tra xét thể nào cũng không dò ra được kẻ nào đã hạ được, thì ra đã sớm chuẩn bị sẵn rồi!” Tôi hỏi Cận Tịch: “Những thứ này bình thường do ai quản lý?”

“Vốn trước là do Bội Nhi quản lý nhưng hiện giờ là do Hoa Tuệ, một cung nữ vừa tới lo liệu.”

Tôi “ừ” một tiếng rồi quay sang lệnh cho Tiểu Doãn Tử: “Khi này người cầm ấm thuốc ra ngoài, Hoa Tuệ có nhìn thấy không?”

“À không hề nhìn thấy.”

“Đem ấm thuốc đặt về đúng chỗ cũ, đừng để người khác nghi ngờ. Sau đó, người hãy đi hỏi dò lai lịch của Hoa Tuệ, xem ả từng làm việc ở cung nào, hầu hạ vị chủ tử nào.” Tiểu Doãn Tử vội vâng dạ rồi cong đít chạy ra ngoài ngay.

Hai canh giờ sau, Tiểu Doãn Tử quay trở về bẩm báo, Hoa Tuệ vốn là cung nữ hầu cận Dư Canh y vừa bị phế truất, bởi Dư Nương tử bị hạ xuống làm Dư Canh y, cung nữ hầu cận bị điều đi không ít, Hoa Tuệ lúc ấy cũng bị điều ra ngoài, sau đó lại được dẫn đến chỗ của tôi.

Lưu Chu thưa: “Tiểu thư, xem tình hình này thì ả ta muốn báo cừ thù cho tiểu chủ cũ của mình rồi!”

“Giới cho tên nô tài trung thành với chủ cũ!” Tôi ra lệnh cho Hoán Bích: “Xuống bếp lấy mấy mẩu than nóng đến đây, than phải đốt nóng đến đỏ hồng rồi đặt vào phòng cho ta!”

Tôi không thèm quay đầu lại, dặn Tiểu Liên Tử: “Đi gọi Hoa Tuệ lại đây, nói là ta có việc cần hỏi. Nếu ả có chút do dự thì cứ lôi ả đến!” Tôi lạnh lùng nói: “Để ta đích thân thăm vấn ả nô tỳ trung thành này mới được!”

Chẳng bao lâu sau, Hoa Tuệ theo sau Tiểu Liên Tử, chầm chậm tiến vào phòng, Lưu Chu cất tiếng quát: “Tiểu chủ muốn gọi người đến hỏi chuyện, sao còn ỡm ờ như thế, cứ như là có người muốn ăn thịt người vậy!”

Hoa Tuệ thấy vậy, đành rảo bước đi lên, quỳ xuống trước mặt tôi, rụt rè không dám ngẩng đầu. Tôi cố gắng đè nén cơn giận đang trào dâng trong lồng ngực, tùm tùm cười, nói: “Đừng sợ, ta chỉ có vài câu muốn hỏi nhà người thôi.”

Hoa Tuệ cúi đầu thưa: “Xin tiểu chủ cứ hỏi, nếu nô tỳ biết thì nhất định sẽ hồi đáp.”

Tôi hòa nhã bảo: “Cũng chẳng phải chuyện gấp gáp gì. Cận Tịch cô cô bảo với ta rằng người làm việc không tòi, quản lý đồ đạc cũng dẫu vào đó. Ta rất vui lòng, đang nghĩ không biết nên thưởng món gì cho người, để những người khác biết ta thưởng phạt phân minh, từ đó mà làm việc chăm chỉ hơn.”

Hoa Tuệ mặt mày hớn hở, ngẩng đầu thưa: “Tạ ơn tiểu chủ khen thưởng. Đây vốn là việc nô tỳ phải làm!”

“Người quả thực làm việc không tệ, có thể nói là đứng đầu trong đám cung nữ mới tới.” Tôi thấy mặt ả không giấu được vẻ vui mừng, cố ý dừng lại một thoáng rồi hỏi: “Trước đây người từng làm việc ở cung nào, chủ tử nhà người sao lại nở lòng cho người rời đi?”

Ả nghe tôi hỏi xong, sắc mặt hơi thay đổi, cúi xuống thưa: “Nô tỳ vụng về, lúc trước sao có thể đi theo chủ tử nào tốt cơ chứ! Giờ có thể làm việc ở

chỗ của Uyển nghi đã là phúc đức tu suốt mấy kiếp của nô tỳ.”

Tôi bước lại gần ả ta, thò ngón út mang hộ giáp bằng vàng ròng khám men dài ba tấc ra, khẽ vuốt qua mặt ả, hộ giáp nhọn hoắt, lạnh băng vạch ngang má của ả ta, cảm giác đau đớn khiến cơ thể của ả bất giác run rẩy. Tôi không hề dùng sức, chỉ để lại một vết đỏ ửng trên má của ả. Tôi cười khê: “Dư Nương tử bị hàng xuống làm Dư Canh y, quả thực không thể tính là một chủ tử tốt. Nhưng mà ả đã ban ơn cho người không ít phải không? Nếu không thì sao người dám làm chuyện đáng chém đầu như vậy trong cung của ta cơ chứ!”

Hoa Tuệ quỳ mọp sát đất, giọng nói run lẩy bẩy: “Lúc trước, quả thật nô tỳ từng hầu hạ Dư Canh y nhưng nô tỳ thực tình không hiểu tiểu chủ tử muốn nói tới chuyện gì.”

Giọng tôi chợt trở nên lạnh lùng: “Người thực sự không biết ta đang nói chuyện gì sao? Vậy thì nắp ấm sắc thuốc của ta đã xảy ra chuyện gì?”

Hoa Tuệ thấy tôi hỏi đến chuyện nắp ấm thì sợ đến mức mặt tái nhợt, không dám động đậy, hồi lâu sau mới nức nở thưa: “Nô tỳ thực tình không biết, nô tỳ thực sự trung thành với tiểu chủ! Xin tiểu chủ minh xét cho nô tỳ!”

Tôi lườm ả ta một cái, lạnh lùng nói: “Được rồi, cứ coi như ta trách lầm nhà ngươi. Người đã nói là trung thành với ta, vậy ta cho người một cơ hội bày tỏ lòng trung thành của mình.”

Tôi gọi Lưu Chu: “Đem than vào đây!”

Lưu Chu dùng kẹp gấp mấy viên than nóng đặt vào chậu dưới đất, tôi dụ giọng: “Người là người từng hầu hạ bên Dư Canh y, ta không thể không đề phòng được. Nếu người nói là nguyện trung thành với ta, vậy thì tốt, chỉ cần

ngươi dám tay không nắm viên than hồng này, ta sẽ tin ngươi trong sạch và trung thành ngay lập tức, về sau nhất định sẽ đối xử tốt với ngươi.”

Hoa Tuệ mặt tái nhợt, sững sờ, người cứng đờ như khúc gỗ, Lưu Chu nhìn ả với vẻ chán ghét: “Còn không mau nhặt than lên!”

Cả gian phòng im phăng phắc, than cháy đỏ rực trong chậu, tỏa ra hơi nóng nhẹ nhẹ rồi đột nhiên xoẹt nổ một tiếng, bắn ra mấy tia lửa nhỏ. Hoa Tuệ sợ hãi, run bần bật. Ánh mặt trời ban trưa ảm áp chiếu rọi qua lớp giấy dán cửa sổ, buông xuống người ả, trông ả như một xác chết không chút sinh khí.

Tôi lẳng lẳng cười mỉm, chăm chú nhìn ả. Hoa Tuệ run lấy bầy, nằm phủ phục dưới đất, lết dần về phía chậu than. Không ai nói tiếng nào, mọi người đều tập trung quan sát ả ta.

Tôi biết Hoa Tuệ đã làm chuyện này nhưng chẳng qua ả chỉ làm theo lệnh mà thôi, tôi muốn ả tận miệng khai ra người đứng đằng sau sai phái ả. Tôi ung dung cười, nói: “Không dám ư? Như thế mới thấy lòng trung thành của ngươi dành cho ta thật là giả dối quá.”

Hoa Tuệ rón rén đưa mắt nhìn tôi, rồi lướt mắt nhìn mọi người đang đứng trong phòng, chẳng ai trong số đó có ý muốn cứu ả cả. ả thút thít nức nở rồi từ từ thò hai ngón trỏ và ngón cái trắng nõn ra, chần chừ định cầm viên than nhỏ nhất trong chậu. Một giọt nước mắt của ả nhỏ xuống viên than nóng hổi, xoẹt một cái, khói trắng bốc lên mù mịt, khiến ả nghẹt thở, lập tức rút ngón tay lại, nước mắt càng nhỏ xuống nhiều hơn. Cuối cùng, một lần nữa Hoa Tuệ lại thò hai ngón tay vào, nhắm tịt mắt rồi nhón lấy một viên than. Khi ngón tay của ả chạm vào viên than nóng hổi, ả kêu the thé đầy đau đớn rồi quẳng viên than ra thật xa, viên than lăn tròn, để lại một lớp bụi và tia lửa trên mặt đất.

Ngón tay của Hoa Tuệ máu thịt bầy nhầy, bốc mùi khét lẹt. Ầ ồ cao giọng khóc lớn, lết gôi lại, ôm chặt lấy chân tôi, vừa khóc vừa van vi: “Tiểu chủ, xin tha mạng!” Lưu Chu và Hoán Bích mỗi người một bên nhưng chẳng kéo ả ta ra được.

Tôi chau mày bảo: “Ta cứ tưởng ngươi gan dạ lắm cơ đấy, đến chuyện hạ dược vào thuốc của ta cũng dám làm, sao lại không có gan cầm một viên than cơ chứ!”

Hoa Tuệ vừa khóc lóc vừa van xin: “Tiểu chủ tha mạng, nô tỳ sẽ không dám làm vậy nữa!”

Tôi trầm giọng hỏi: “Vậy mau khai thật ra, nếu có nửa lời giả dối, ngươi sẽ bị kéo ra ngoài đánh cho chết ngay lập tức, ngươi có bị đánh chết thì cũng chẳng có ai dám đến hỏi ta nửa câu đâu!”

“Trước khi đến Đường Lê cung, quả thực nô tỳ có hầu hạ bên cạnh Dư Canh y, vì Dư Canh y phạm tội, không cần nhiều người hầu hạ nữa nên nô tỳ được điều ra ngoài. Hôm trước khi nô tỳ đến Đường Lê cung, Dư Canh y gọi nô tỳ lại, thưởng cho nô tỳ rất nhiều vàng bạc, buộc nô tỳ phải vâng theo làm việc cho người. Nô tỳ... cũng là nhất thời hồ đồ, xin tiểu chủ tha thứ, xin tiểu chủ tha thứ!” Nói rồi, ả vừa khóc vừa đập đầu lia lịa.

Tôi nói với giọng lạnh như băng: “Ngươi cứ nói hết những gì ngươi biết. Đây là cơ hội cho ngươi lấy công chuộc tội. Nếu còn giấu giếm nửa phần, ta quyết sẽ không tha cho ngươi!”

“Dư Canh y bảo nô tỳ không cần quan tâm đến chuyện gì khác, chỉ cần hạ dược vào thức ăn, nước uống hay thuốc của tiểu chủ là được. Ngay đêm vừa tới Đường Lê cung, nô tỳ đã đào một lỗ hổng dưới chân tường theo lời dặn của Dư Canh y. Dư Canh y có dặn dò điều gì hay muốn đưa thứ gì vào

thì đều có người nhét mẩu giấy vào lỗ hổng dưới chân tường, nô tỳ chỉ cần làm theo là được.”

Cận Tịch nghiêm mặt, hỏi: “Vậy thuốc này cũng được đưa vào theo cách đó phải không? Cũng là Dư Canh y dạy người trò nhúng nắp ấm vào nước thuốc đun sôi chứ gì?”

Hoa Tuệ khóc lóc, gật đầu thừa nhận.

Tôi ngẩng đầu cười lạnh: “Các người tận tai nghe thấy rồi đó, hết trò này đến trò khác, chỉ chờ để đưa ta vào chỗ chết! Nếu không phải phát hiện được từ sớm, chỉ e ta đến chết cũng chẳng biết vì sao mà chết! Có thể thấy chúng ta hồ đồ đến mức nào rồi!”

Mọi người đồng loạt quỳ mọp xuống đất, cúi đầu sợ hãi không dám cả thở mạnh. Tôi nói: “Đứng lên đi! Vấp ngã rồi sẽ học khôn thôi. Các người có mấy người đều đã là lão nhân trong cung rồi, không ngờ bị người qua mặt như thế mà cũng không biết, chẳng phải chúng ta sống quá thành thực hay không!”

Tôi quay sang hỏi Hoa Tuệ: “Trong cung còn có kẻ nào đồng đảng với người nữa không?”

Hoa Tuệ sợ hãi dập đầu bình bịch, thưa rằng: “Không còn ai nữa, không còn ai nữa!”

“Vậy khi nào Dư Canh y lại đưa giấy vào dặn dò người tiếp?”

Hoa Tuệ còn đang do dự chưa đáp lời, Lưu Chu đứng bên lập tức quát: “Tiểu Liên Tử, vạch miệng nó ra, nhét hết số than trong chậu vào!”

Tiểu Liên Tử “vâng” một tiếng rồi giả vờ muốn vạch miệng của Hoa Tuệ ra để đổ than vào. Hoa Tuệ sợ đến nỗi mặt không còn chút máu, nhưng không dám khóc lớn chỉ đành lặn lội khắp đất, tìm cách né tránh, liên tục kêu la: “Tôi nói, tôi nói!”

Lúc ấy, tôi mới lệnh cho Tiểu Liên Tử thả ả ta ra, bình tĩnh nói: “Hãy ngoan ngoãn nói cho rõ ràng đi!”

“Dư Canh y cứ cách ba ngày lại cho người để thuốc trong hốc tường, nô tỳ sẽ tự đi lấy về.”

“Ba ngày một lần, vậy không phải là đêm nay sao? Người hay đi lấy thuốc lúc nào, có ám ngữ gì hay không?”

“Vào canh một ạ! Khi nghe thấy bên ngoài cung có tiếng chim đỗ quyên kêu hai tiếng, nô tỳ cũng bắt chước tiếng đỗ quyên, kêu hai tiếng đáp lại.”

“Người đã nhìn thấy kẻ đem thuốc đến chưa?”

“Vì cách một bức tường nên nô tỳ chưa nhìn thấy lần nào, chỉ biết đó là tay đàn ông, lòng bàn tay bên phải có một vết sẹo.”

Tôi hất mặt về phía Hoa Tuệ, lệnh cho Tiểu Liên Tử: “Trói ả lại, nhốt vào kho, dùng vải nhét vào miệng. Chỉ cần bảo rằng ả trộm vòng ngọc của ta rồi bị bắt tại trận. Tìm thêm hai tiểu nội giám khỏe mạnh trông chừng ả, không cho ả làm bừa, nếu ả bỏ trốn hoặc tự tử chết thì bảo người canh chừng ả mang đầu đến gặp ta!”

Mặt Hoa Tuệ lộ vẻ khiếp hãi, ả nhìn tôi chằm chằm, tôi nhìn sang ả, nói: “Yên tâm đi, ta không cần mạng của người đâu!” Tiểu Liên Tử nhanh tay trói ả, tống vào nhà kho. Tôi bảo Hoán Bích đóng cửa phòng lại rồi nói với Cận Tịch: “Đêm nay người đóng giả Hoa Tuệ đi lấy thuốc.”, lại trầm giọng

dặn dò Tiểu Doãn Tử: “Gọi Tiểu Liên Tử và vài nội giám khỏe mạnh, đêm nay chúng ta sẽ ngồi đây ôm cây đợi thỏ.”

Sắp xếp xong đầu vào đó, thấy mọi người đều tự lui xuống, Lưu Chu đứng bên cạnh tôi, nhỏ giọng thưa: “Giờ biết là Dư Canh y ra tay, tiểu chủ đã nghĩ được cách nào để đối phó lại chưa ạ?”

Tôi nhìn ánh chiều tà khuất dần về phía tây bên ngoài cửa sổ, ngoài vườn hoa lựu vừa chớm nở. Loại hoa này vốn đỏ rực như lửa, dưới ánh tà dương ứa máu, những đóa hoa lửa này trông như đang rực cháy, xen lẫn giữa những lớp lá xanh dày mỏng, càng thêm phần chói mắt. Gió nhẹ lướt qua, lá cây trong vườn kêu xào xạc, hơi nóng chập chờn như muốn áp sát lại. Thế nhưng người tôi như được bao phủ một lớp khí lạnh mỏng manh, đang từ từ ngấm sâu vào cơ thể.

Tôi bất giác chống tay vào cửa sổ, thở dài một hơi. “Dù ta có bỏ qua cho người khác, người khác cũng chẳng chịu bỏ qua cho ta!”

Hàm răng trắng muốt của Hoán Bích cắn nhẹ lên vành môi hồng nhạt, mắt hạnh mở to: “Tiểu thư vẫn còn muốn nhẫn nhịn hay sao?”

Tôi dùng hộ giáp lần theo đường khắc hình chiếc lá trong mẫu hoa văn mẫu đơn liền cảnh chi chít trên cửa sổ bằng gỗ lê, sột sà sột soạt nhưng miệng vẫn lặng yên, không nói một lời. Làn gió chiều nhẹ nhàng phớt qua từng lỗ chân lông mượt mà trên gương mặt còn căng cứng sau chuyện vừa xảy ra của tôi. Sắc trời càng lúc càng tối, ánh sao mờ mờ bắt đầu xuất hiện. Tôi lẳng lặng hít sâu một hơi, co tay lại, nói: “Người khác đã kề dao vào cổ ta, hoặc là ta chìa cổ ra chờ chết, hoặc là ta phải phản công lại. Chẳng lẽ ta còn có thể nhẫn nhịn hay sao?”

Lưu Chu đỡ lấy tay tôi, nói: “Tiểu chủ quyết tâm được vậy là tốt, nô tỳ và Hoán Bích nhất định thề chết bảo vệ tiểu thư.”

Tôi chậm chậm thở hắt ra một hơi. “Nếu không muốn xảy ra cảnh người là dao thót, ta là thịt cá, chỉ còn cách dùng hết sức tranh giành một phen.”

Trong lòng tôi hiểu rõ, trong hậu cung, không được sủng ái thì phải nhẫn nhịn, được sủng ái rồi thì phải biết tranh giành. Nhẫn và tranh chính là kim chỉ nam cho cuộc sống của mọi nữ nhân trong hậu cung. Theo tình thế hiện giờ, tôi không muốn tranh cũng chẳng được.

Tôi thò tay, chỉnh lại cây trâm vàng sắp tuột khỏi đầu, hỏi: “Hôm nay Hoàng thượng đã lật thẻ chưa? Là ai thị tẩm?”

Lưu Chu đáp: “Là Hoa Phi.”

Tôi đáp khẽ: “Biết rồi, gọi người đem thức ăn lên thôi. Phải ăn no thì mới có sức để đối phó với mọi rắc rối đêm nay.”

Chương 18: Sát khí vừa hiện (hạ)

Thời gian nhích dần đến canh một, trong cung lặng yên không một tiếng động. Như thường lệ, Đường Lê cung tắt bớt phân nửa số đèn lồng trong đình viện. Chỉ có điều, dưới màn đêm chẳng khác ngày thường là bao, lò mò ẩn giấu sát cơ sẵn sàng trỗi dậy bất cứ lúc nào. Tôi không cảm thấy buồn ngủ, vẫn giữ được sự tỉnh táo và cảnh giác như loài thú đêm dưới ánh nến mờ lung, chập chờn. Tôi bắt đầu cảm thấy dưới màn đêm tĩnh mịch trong chốn hậu cung, lẫn khuất quanh người mỗi phi tần, cung nữ là mùi máu tươi tanh tươi kỳ dị, hòa lẫn với tầng tầng lớp lớp âm mưu và nguyên rủa, muốn phòng cũng không sao tránh được. Chúng cứ nhìn chăm chăm theo họ như hổ đói, lúc nào cũng sẵn sàng ngóc đầu dậy. Giữa đêm xuân

tĩnh mịch không tiếng động, tôi như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, cảm thấy trưởng thành hơn. Những suy nghĩ ngây thơ, hiền hòa dần rời bỏ tôi mà đi. Tôi nhận thức được một cách sâu sắc rằng, tôi đã chìm sâu vào luồng xoáy đấu tranh khổng lồ chốn hậu cung, dầu có muốn né tránh thế nào cũng không thể né tránh được nữa.

Tiếng trống canh mỗi lúc một gần, tiếng mõ gõ mạnh vào trống canh vang dội, chẳng biết có làm kinh động giấc mộng xuân của ai đó hay không. Còn đối với tôi, tiếng trống ấy nghe chẳng khác gì tiếng hò hét chói tai. Tôi dẫn theo Lưu Chu, Hoán Bích lặng lẽ đi ra vườn. Dưới chân tường đã có mấy tay tiểu nội giám mai phục sẵn. Cận Tịch rón rén đi lại gần tôi, chỉ vào bóng người đang nép mình phía trên cánh cổng Đường Lê cung, gắng sức hạ giọng: “Tiểu Liên Tử đang ở trên đó, chỉ cần tên giặc kia vừa xuất hiện sẽ nhảy xuống ngay để bắt sống hắn.” Tôi gật gù ra hiệu đã hiểu, Tiểu Liên Tử quả nhiên biết chút ít võ công, hắn nép mình phía trên cổng cung, nếu không chú ý tập trung nhìn kĩ thì khó mà nhận ra được.

Chỉ nghe thấy bên ngoài tường vang lên hai tiếng chim đỗ quyên. Cận Tịch cảm đèn lồng cũng bắt chước kêu theo hai tiếng, quả nhiên có một bàn tay thò qua lỗ hồng dưới chân tường, cầm theo một gói giấy nhỏ xíu, lòng bàn tay quả thật có một vết sẹo. Cận Tịch vừa gật đầu ra hiệu, tiểu nội giám đứng bên lập tức xông tới giữ chặt lấy bàn tay đó. Bàn tay đó vặn vẹo dùng sức muốn rút ra nhưng không sao rút được. Lại nghe mấy tiếng kêu “ôi chao” liên hồi bên ngoài tường rồi Tiểu Liên Tử cao giọng thưa: “Bẩm tiểu chủ, thành công rồi!”

©ENT: <http://e-bookngontinh.blogspot.com>

Trong chớp mắt, cung đăng đều được thắp sáng, trong vườn sáng rõ như ban ngày. Tiểu Liên Tử lôi một người tiến vào, đẩy hắn quỳ xuống trước mặt tôi. Bộ dạng bên ngoài chẳng khác gì một tay tiểu nội giám nhưng hắn cứ cúi gằm đầu, sống chết cũng không chịu ngẩng lên, nhìn có vẻ quen mắt.

Tôi cúi đầu ngẫm nghĩ hồi lâu rồi “hừ” lạnh một tiếng. “Chẳng phải là người quen sao? Kéo cái đầu chó của hần lên!”

Tiểu Liên Tử dùng sức đánh mạnh vào ót hần, tên tiểu nội giám bị đau, ngẩng đầu theo bản năng, mọi người nhìn thấy mặt hần, ai cũng bất ngờ rồi sau lộ vẻ khinh bỉ. Tên tiểu nội giám vội vã cúi gằm về hồ thẹn, đó chẳng phải là Tiểu Ân Tử từng hầu hạ bên tôi ngày nào sao?

Tôi bình thản mỉm cười, nói: “Ân công công, đã lâu không gặp!”

Tiểu Ân Tử không dám hé răng nửa lời, Lưu Chu đi đến bên hần, xuýt xoa: “Ôi chao, chẳng phải là Ân công công đây sao? Khi xưa đã trèo lên được cành cao rồi cơ mà, bây giờ ngài mới đến thăm lại người quen vẫn còn hầu hạ chủ cũ rúc mình trong Đường Lê cung sao? Phải đa tạ ngài đã phí công phí sức đến đây mới phải!” Sau đó, nàng ta còn thò tay, kéo kéo cái nón của hần, cười cợt: “Giờ ngài đang làm chức cao ở chốn nào vậy, đêm hôm vẫn còn thì giờ ghé qua dạo mát ở cung của chủ cũ sao?”

Tiểu Ân Tử vẫn im lặng không đáp. Giọng Lưu Chu đột nhiên trở nên nghiêm khắc: “Sao không đáp hả, vậy chẳng phải là muốn ăn trộm sao? Đã là trộm thì đành đắc tội vậy. Tiểu Liên Tử, gọi người đem gậy lớn lại đây, đánh thật mạnh vào!”

Tiểu Liên Tử khuyu gối vâng theo: “Y lệnh của Lưu Chu cô nương. Người đâu, mang gậy lớn lại đây, đánh gãy hai chân của tên giặc này mới thôi!”

Tiểu Ân Tử lúc này mới hoảng hốt, liên tục dập đầu xin tha mạng. Tôi tủm tủm cười: “Sợ cái gì chứ? Tuy lâu lắm rồi không gặp nhưng tốt xấu gì cũng từng là chủ tớ với nhau, ta hỏi ngươi câu gì, ngươi trả lời hết là được, đang yên đang lành, ta hại ngươi để làm gì?”

Tôi bèn lệnh cho người hầu: “Gậy lớn vẫn phải đem đến chực sẵn, tránh Ân công công nói chuyện nhớ trước quên sau, cứ mãi ập a ập ứng, phiền cả tai.”

Tiểu Doãn Tử lập tức đi lấy hai cây gậy hành hình trong cung đến, mỗi tên tiểu nội giám cầm một cây, đứng ở hai bên Tiểu Ân Tử.

Tôi hỏi: “Hiện giờ người đang làm việc ở chốn nào?”

“Ồ... ở chỗ Dư Canh y.”

“Vậy là khổ cho người rồi, Dư Canh y hiện giờ đang ở một phòng cũ nát trong vĩnh hạm, chẳng phải là nơi tốt đẹp gì cho cam.”

Tiểu Ân Tử cúi gằm, hỏn hển thưa: “Làm nô tài thì chỉ biết nghe theo tiểu chủ sai bảo, không màng tới tốt hay xấu.”

Tôi cười nhạt: “Người suy nghĩ cũng thoáng đấy chứ! Lúc trước, chẳng phải người đi theo sư phụ người đến chỗ của Lệ Quý tần hay sao? Sao giờ lại đi theo Dư Canh y?”

“Khi trước, lúc Dư Canh y được thăng làm Thường tại, Lệ chủ tử nói Dư Canh y thiếu người hầu hạ, cho nên điều nô tài qua bên đó.”

“Lệ chủ tử quả là biết tính toán lâu dài cho nhà người. Chỉ mới có nửa năm ngắn ngủi, đổi đi đổi lại đến ba chủ tử, người quả thực rất được ưa chuộng đó.” Mặt Tiểu Ân Tử đầy vẻ hổ thẹn, không đáp nửa lời. Tôi lãnh đạm hỏi tiếp: “Chuyện xưa coi như đã đàm đạo xong. Giờ ta hỏi người, nửa đêm người lén lút bên ngoài cung điện của ta làm gì?”

Tiểu Ân Tử sợ đến ngẩn người, hồi lâu sau mới định thần lại, thưa: “Nô tài chỉ ghé ngang qua đây thôi!”

“Ồ, đêm hôm mà cũng có việc gấp hay sao?”

“Chuyện này... nô tài không ngủ được nên ra ngoài đi dạo một chút.”

“Vậy sao? Ta thấy ngươi vẫn còn chưa tỉnh ngủ mới đúng! Ta cũng lười nói chuyện phiếm với ngươi.” Tôi quay sang, lệnh cho Tiểu Doãn Tử: “Gọi toàn bộ cung nhân trong cung ra ngoài chứng kiến, đánh cho thứ phản chủ vong ân này một trận thật nặng cho ta, đánh đến khi hãn tể người thứ thật mọi chuyện mới thôi!” Tôi lại lạnh lùng nói tiếp: “Ta luôn tự hỏi vì sao người ngoài lại rõ mồn một tình hình trong cung của ta như thế, thì ra có người quen cũ trong cung làm nội gián.”

Tiểu Doãn Tử tiến lại gần tôi, hỏi: “Xin hỏi tiểu chủ, cần đánh bao nhiêu gậy?”

Tôi hạ giọng ra lệnh: “Chỉ cần giữ lại mạng của hãn, đừng đánh chết là được!” Tôi đứng thẳng người, nói: “Lưu Chu, Hoán Bích đứng đây trông chừng cho ta, để đám người hầu bên dưới biết được hậu quả của tội phản chủ vong ơn. Cận Tịch, bên ngoài gió lạnh, đỡ ta vào trong.”

Cận Tịch đỡ tôi vào trong, khẽ giọng thưa: “Tiểu chủ vất vả cả nửa đêm rồi, cần phải nghỉ ngơi thôi!”

Tôi lắng nghe tiếng gào thét càng lúc càng thảm thiết bên ngoài cửa sổ, chỉ ngồi ngay ngắn, không nói tiếng nào. Chẳng mấy chốc, tiếng động bên ngoài dần nhỏ lại. Tiểu Doãn Tử tiến vào bẩm báo: “Tiểu chủ, hãn không chịu nổi, mới có vài gậy đã khai ra hết, nói là Dư Canh y sai hãn làm.”

“Trời hãn và Hoa Tuệ rồi giam chúng lại một chỗ, coi chừng chúng cho kĩ.”

Tiểu Doãn Tử vâng lệnh lui ra, tôi khẽ nghiêng rằng: “Xem tình hình này, sao ta không thất vọng cho được. Không ngờ lại là người từng làm việc trong cung của ta... Ta đối xử với hần đâu có tệ bạc gì.”

Cận Tịch dịu dàng khuyên nhủ tôi: “Tiểu chủ ngàn vạn lần đừng thất vọng vì cái thứ bản thủ, đen bạc ấy. Tình thế hiện giờ đã rất rõ ràng rồi, nhất định là Dư Canh y hãm hực trong lòng nên mới sai người báo thù.”

“Ta biết chứ!” Đối với Dư thị, tôi đã quá nhẫn nại, khoan dung rồi, ả ta vẫn còn được nước lấn tới, nhất định muốn lấy mạng của tôi. Trầm mặc hồi lâu, tôi khẽ thốt lên: “Sao lại khó khăn đến thế!”

“Tiểu chủ muốn nói gì?”

Tôi lặng lẽ buông tiếng thở dài. “Muốn sống bình an qua ngày trong chốn thâm cung này sao lại khó khăn đến thế!”

Cận Tịch cup mắt, cung kính thưa: “Người không có ý hại hỏ, hỏ lại có lòng hại người.”

Giờ tôi mới hiểu rõ vì sao trong cung lúc nào cũng cầu nguyện điềm tốt lành, bình an, hần là vì bình an là thứ thiếu thốn nhất trong chốn hậu cung này. Bởi vì thiếu thốn nên không có giây phút nào không muốn cầu xin cho được. Tôi ngẫm nghĩ một lát. “Chuyện này vẫn phải bẩm báo cho Hoàng thượng và Hoàng hậu biết.”

“Vâng ạ!”

“Sáng sớm ngày mai ngươi hãy đi sớm bẩm báo cho Hoàng thượng.”

“Nô tỳ hiểu rõ. Vậy còn phía Dư Canh y...”

Tôi suy nghĩ hồi lâu. “Nhân chứng, tang chứng có đủ, ả không thể thoái thác được đâu.” Chân chừ thêm một lát, tôi nói tiếp: “Nếu Hoàng thượng vẫn còn nhớ tình xưa với ả thì thực sự không ổn chút nào, khi xưa ả từng cất giọng hát suốt đêm bên ngoài Nghi Nguyên điện để xin Hoàng thượng rủ lòng thương. Ả đàn bà này lòng dạ hẹp hòi, có thù tất phải báo... Vạn nhất không thể nhờ cậy tận gốc, chỉ e tương lai còn có hậu họa.”

“Tiểu chủ có kế sách vẹn toàn nào không?”

Tôi khẽ gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn, im lặng ngẫm nghĩ, suy tính hồi lâu, trong đầu chợt nảy ra một ý, gật gù mỉm cười, nói: “Độc dược, nguyên rửa cộng thêm tội khi quân, chỉ e mạng của ả không thể nào giữ lại được nữa.”

“Ý của tiểu chủ muốn nói đến...”

“Người còn nhớ từng hỏi ta đêm trừ tịch năm ngoái, ở Ý Mai các có phải có người lấy củi trộn trầm, vàng thau lẫn lộn không?”

Cận Tịch lập tức hiểu ra ngay, ngẩng đầu nhìn tôi rồi cũng mỉm cười thấu hiểu.

Đêm hôm đó trôi qua thật nhanh, tôi chìm sâu vào giấc ngủ. Lúc tỉnh lại, Cận Tịch cho tôi biết Huyền Lăng đã trừng phạt Tiểu Ấn Tử và Hoa Tuệ, đang ở trước điện đợi tôi tỉnh lại. Tôi bèn vội ngồi dậy rửa mặt, chải đầu.

Đề Hoàng đế đợi lâu như vậy, tôi đã vi phạm vào quy củ đón tiếp thánh giá. Tôi thấy Huyền Lăng ngồi đó một mình, sắc mặt khá khó coi, bèn khẽ khàng gọi y: “Tứ lang!”

Thấy tôi bước tới, mặt Huyền Lăng dần ra được đôi chút, hỏi: “Hoàn Hoàn, nàng ngủ ngon chứ?”

Tôi lo âu thưa: “Đa tạ Hoàng thượng đã quan tâm, chỉ sợ thiếp ngủ say quá lại không tốt.”

“Trẫm biết rồi, Thuận nhân hầu cận của nàng đã bẩm báo cho trẫm và Hoàng hậu biết hồi sáng sớm. Từ hôm nay trở đi, thức ăn, thuốc uống của nàng, trẫm sẽ sai người lưu ý cẩn thận, những chuyện hiểm độc như lần này sẽ không được phép xảy ra nữa.” Nói đến câu cuối cùng, giọng y thoáng lộ vẻ lạnh lùng: “Không ngờ tranh sủng chốn hậu cung lại hiểm độc đến mức này, trẫm ngàn vạn lần không ngờ tới! Trẫm đã sai người đưa hai tên Hoa Tuệ và Tiêu Ấn Tử tới Bạo thất, đánh chết rồi, còn Dư Canh y, trẫm đã ban ý chỉ, đuổi nàng ta vào Khứ Cẩm lãnh cung, giam cầm suốt đời! Hoàn Hoàn, nàng không cần lo lắng, kinh sợ nữa.”

Hoàng đế quả nhiên hạ thủ lưu tình, tôi nhớ đến chuyện cũ, trong lòng vừa sốt ruột vừa chua xót, lập tức quỳ xuống nức nở nói: “Hoàn Hoàn trước giờ yếu ớt, không dám tranh giành với ai, không ngờ lại vô ý đắc tội Dư Canh y, nên mới liên lụy đến tính mạng của nhiều người như vậy. Hoàn Hoàn đúng là tội nghiệt nặng nề, không xứng với ân huệ của Hoàng thượng.”

Hoàng đế đỡ lấy cánh tay tôi, ôn hòa khuyên nhủ: “Nàng lại suy nghĩ nhiều rồi! Nàng vô tội, chịu hãm hại, lại liên tục bị kinh hãi nhiều lần, đừng khóc lóc làm ảnh hưởng đến sức khỏe nữa.”

Tôi khóc ròng, không chịu đứng dậy, cúi mình thưa: “Hoàn Hoàn từng đi cầu phúc trong đêm trừ tịch, chỉ nguyện *Gió đông như hiểu ý, xin đừng hại đến hoa*, ai ngờ trời lại không chiều lòng người...” Tôi nói đến đây, cố ý không nói thêm nữa, chỉ chăm chú nhìn Huyền Lăng, khẽ giọng nức nở không ngớt.

Quả nhiên, y lập tức đổi sắc mặt, nhượng mảy, kéo tay tôi, hỏi: “Hoàn Hoàn, nàng từng nguyện ước điều gì? Ở nơi nào?”

Tôi vờ như không hiểu hàm ý bên trong câu hỏi, chỉ rụt rè thưa: “Trong Ý Mai viên, nguyện rằng *Gió đông như hiểu ý, xin đừng hại đến hoa.*” Tôi quan sát sắc mặt y, dè dặt hỏi thêm: “Đêm đó, Hoàn Hoàn còn không cẩn thận, giẫm lên tuyết làm ướt hết cả giày vớ.”

Huyền Lăng hơi cau mày, nhìn thẳng vào mắt tôi, hỏi: “Thế nàng có từng gặp ai không?”

Tôi lấy làm lạ nhìn y chăm chăm, không hề lảng tránh ánh mắt của y, đáp: “Sao Tứ Lang lại biết? Đêm đó, Hoàn Hoàn từng tình cờ gặp một người đàn ông lạ trong vườn, vì mang bệnh, lén ra ngoài lại thêm nam nữ thụ thụ bất thân, đành nói dối, tự xưng là cung nữ trong vườn nên mới có cơ hội thoát thân.” Tôi kêu “ôi chao” một tiếng rồi vờ như vỡ lẽ. “Chẳng lẽ người đàn ông đêm đó chính là...” Tôi hoảng hốt quỳ xuống, thưa: “Thần thiếp thực tình không biết đó là Hoàng thượng, thần thiếp thất lễ, ngàn vạn lần xin Hoàng thượng thứ tội!” Nói xong, tôi lại òa khóc nức nở.

Huyền Lăng ôm lấy tôi, trong lúc động tình, hai tay dùng sức khá mạnh, khiến cánh tay tôi đau nhói, y kêu lên: “Hóa ra đó là nàng! Không ngờ lại là nàng! Không ngờ trầm lại nhận nhầm người!”

Tôi vờ hồ đồ hỏi lại: “Hoàng thượng đang nói đến người nào vậy?”

Huyền Lăng gọi nội thị hầu cận là Lý Trường đang đứng hầu ngoài điện vào, nói: “Truyền ý chỉ của trẫm, lãnh cung Dư thị khi quân phạm thượng, hạ độc phi tần, ban cho tự tử.”

Lý Trường thấy Hoàng đế đột nhiên đổi ý nhưng không dám hỏi nhiều, khom người tuân lệnh rồi đi về phía lãnh cung truyền chỉ. Tôi giả vờ ngơ

ngác, hỏi: “Hoàng thượng sao vậy? Sao đột nhiên lại muốn ban chết cho Dư thị?”

Sắc mặt Huyền Lăng trong nháy mắt trở nên băng lãnh. “Ả ta khi quân phạm thượng, không ngờ lại dám tự xưng là người nói chuyện với trẫm ở Ý Mai viên hôm đó. Những lời trò chuyện của trẫm và nàng, nhất định ả đã đứng cạnh nghe lén nên mới loáng thoáng nói lại được vài ba câu. Còn câu *Gió đông như hiểu ý, xin đừng hại đến hoa* thì không nhớ ra được, chỉ đẩy đưa với trẫm là nhất thời gấp rút nên quên mất.” Giọng y lạnh như băng. “Ả ta bao lần dĩ hạ phạm thượng, trẫm nhớ đến tình nghĩa ngày đó nên mới tha thứ cho ả nhưng giờ thì không thể tha thứ được nữa!”

Tôi bèn vội vã cầu xin: “Dư thị ngàn sai vạn sai cũng chỉ vì một lòng ngưỡng mộ Hoàng thượng mà thôi. Huống gì xét đến tận cùng, chuyện này cũng là do thần thiếp gây nên, xin Hoàng thượng hãy giảm nhẹ hình phạt với Dư thị!”

Huyền Lăng than thở: “Nàng lúc nào cũng quá thiện lương, ả hại nàng như thế, nàng lại còn cầu xin cho ả.”

Trong lòng tôi cũng có chút không ổn, dù gì tính mạng của Dư thị cũng là mất trong tay tôi, bất giác đau lòng rơi lệ. “Xin Hoàng thượng rủ lòng thương!”

“Trẫm hiểu rõ tấm lòng của nàng rồi! Nhưng vua không nói đùa, tội của Dư thị không thể tha thứ. Chỉ có điều, nàng đã cầu xin thì trẫm sẽ ban ơn cho ả, sau khi chết, để nguyên thi thể trả về nhà.”

Tôi lần nữa quỳ xuống: “Đa tạ Hoàng thượng!”

Sự việc kết thúc êm đẹp, Huyền Lăng và tôi đều thở phào một hơi. Y siết chặt lấy tay tôi, mặt tôi đỏ bừng nhưng không dám rút tay lại, để mặc y giữ

lấy. Huyền Lăng cười cợt, thuận miệng đùa tôi: “Nói đến hôm cầu phúc ở Ý Mai viên, nàng có đem theo món đồ yêu quý nào của mình không, là túi hương, dây quạt hay hoa cài đầu?”

Tôi thấy y hỏi cứ như thể không biết hôm đó tôi đã treo bức tranh cắt giấy của mình lên nhành mai, đoán bức tranh đó không phải rơi vào tay y. Tuy cảm thấy có chút không yên nhưng tôi cũng chẳng mấy để ý, chỉ thưa rằng: “Đó chẳng qua chỉ là thứ đồ chơi yêu thích của thiếu nữ mà thôi, nếu Tứ lang thích thì Hoàn Hoàn sẽ làm thêm cho người.”

Huyền Lăng tủm tỉm cười: “Trải qua chuyện lần này, nàng nhất định đã chịu nhiều sợ hãi, nếu muốn làm thì cùng đợi đến lúc nàng an tâm rồi hẵng tính.” Y nhìn tôi chăm chú rồi siết chặt tay tôi. “Những ngày tháng của trầm và nàng còn dài lắm, không cần gấp rút làm gì.”

Tôi nghe thấy câu “ngày tháng còn dài” của y mà trong lòng mềm nhũn, cảm giác ngọt ngào như đường mật, tựa như có bàn tay nhẹ nhàng tháo gỡ hết mọi vách ngăn, êm đềm đến mức khóe mắt cay cay, khẽ cất tiếng gọi y: “Tứ lang!”

Huyền Lăng ôm tôi vào lòng, lặng yên không nói tiếng nào. Trên xà nhà có treo mấy quả cầu hương mạ bạc, bên trên khắc hoa văn chi chít, lấp lánh ánh vàng ánh bạc, tỏa mùi hương ngây ngất, từng làn hương vẩn vút lan tỏa khắp điện. Bên ngoài, tiếng gió rào rạt cũng vang lên rõ mồn một.

Hồi lâu sau, y mới dịu giọng nói: “Hôm nay trầm ở lại với nàng.”

Tôi e thẹn khẽ thưa: “Hôm nay cơ thể của Hoàn Hoàn không được khỏe.”

Huyền Lăng phá lên cười lớn: “Nhưng vẫn có thể cũng trầm dùng cơm, nói chuyện được mà!”

Dùng xong bữa trưa, Huyền Lăng nói: “Trẫm còn có chính sự phải lo, nàng cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, ngày mai trẫm lại đến thăm nàng.”

Tôi đứng dậy, đưa mắt tiễn Huyền Lăng ra ngoài, đến khi y đã đi được hồi lâu mới dần bình tĩnh lại, từ từ quay về Noãn các. Tôi gọi Cận Tịch vào, hỏi: “Cung nữ và nội giám sau khi chết đều được khiêng ra chôn ở Loạn táng cương phải không?”

Mắt Cận Tịch lộ vẻ thương xót, hạ giọng thưa: “Đúng vậy ạ!”

Tôi biết nàng ta thấy người mà nghĩ đến mình, buông tiếng thở dài rồi nói: “Ta vốn không có ý lấy mạng của Hoa Tuệ và Tiểu Ấn Tử, chỉ cần tống bọn chúng đến Bạo thất chịu khổ dịch là được. Ai ngờ Hoàng thượng đã hạ chỉ, chẳng có cách nào thay đổi được.”

Cận Tịch an ủi: “Cũng là do bọn chúng tự chuốc họa vào thân.”

Tôi chỉnh lại y phục, nói: “Tuy nói vậy nhưng trong lòng ta vẫn cảm thấy không ổn. Người lấy chút bạc, nhờ người thu xác của Hoa Tuệ và Tiểu Ấn Tử, mua thêm hai cỗ quan tài, chôn cất chúng cho đàng hoàng, dù gì bọn chúng cũng đã từng hầu hạ ta một thời gian.”

Cận Tịch hơi sững người, dường như không ngờ tôi lại có suy nghĩ này, sau đó lập tức đáp: “Tiểu chủ có lòng thương người, nô tỳ nhất định sẽ nhờ người lo liệu đầy đủ.”

Tôi phẩy tay, giọng lộ vẻ mệt mỏi: “Lui xuống đi. Ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một chút!”

Chương 19: Kinh mộng

Tôi ngả người trên sạp Quý phi trong Noãn các, một tay chống nghiêng cằm, tuy trong người mỗi mệt nhưng chẳng thấy buồn ngủ chút nào. Chiếc trâm vàng cài trên đầu rủ xuống mấy sợi tua rua mỏng manh, cuối sợi tua rua đính thêm một viên hồng ngọc, viên ngọc mát lạnh buông thông xuống má, hồi lâu sau dường như đã thấm thấu hơi ấm trên mặt tôi, không còn cảm giác lạnh lạnh nữa. Trong lúc uể oải nửa mơ nửa tỉnh đó, tôi chợt nghe thấy có tiếng gọi khe khẽ: “Tiểu thư, tiểu thư!”

Dần định thần lại, là tiếng gọi của Hoán Bích vang lên bên ngoài rèm. Tôi không ngồi dậy, lười biếng hỏi: “Chuyện gì thế?” Nàng ta không trả lời, tôi biết hẳn không phải chuyện nhỏ, bèn vuốt vuốt mặt, xốc lại tinh thần rồi gọi: “Vào đây bẩm báo đi!”

Nàng ta vén rèm, lách người tiến vào, đi đến trước mặt tôi, nhỏ giọng thưa: “Đur thị trong lãnh cung không cam tâm chịu chết, làm loạn âm ỉ, khăng khăng đòi gặp mặt Hoàng thượng lần cuối rồi mới chịu tự tử.”

Tôi lắc đầu. “Giữa giữa trước lúc hấp hối thì có tác dụng gì đâu. Vậy Hoàng thượng nói thế nào?”

“Hoàng thượng vô cùng chán ghét ả ta, chỉ nói một câu: “Không gặp!”.”

“Đã báo với Hoàng hậu chưa?”

“Mấy hôm nay, bệnh đau đầu của Hoàng hậu lại phát tác, đến ngồi dậy khỏi giường cũng không nổi, đương nhiên là không quản việc này rồi!”

Tôi trầm ngâm rồi nói: “Vậy chỉ còn mỗi Hoa Phi có thể quản việc này mà thôi. Thuở trước, Hoa Phi khá thân với Dur thị, lúc này thoát thân tránh

hiềm e là không kịp, đương nhiên nàng ta phải tìm cách thoái thác rồi!”

“Tiểu thư nói đúng lắm, Hoa Phi nói trong người không khỏe nên không đến xem được.”

Tôi nhượng mày hỏi: “Lý Thường vô dụng đến vậy sao, mấy tay nội giám mà cũng không đối phó nổi một nữ nhân yếu đuối ư?”

Hoán Bích chau mày, lộ vẻ chán ghét. “À Dư thị đó đánh đá lắm, đập vỡ bình rượu độc, cư xử như bà điên, ở lãnh cung cao giọng mắng chửi tiểu chủ, lời nói độc ác đến mức không ai dám lắng nghe!”

Tôi chậm chạp ngồi thẳng người, vuốt phẳng tóc mai rồi nói: “À còn mặt mũi nào mà mắng chửi ta? À cứ mắng chửi như thế, chỉ e đến chết cũng chẳng có chỗ chôn nữa đâu!”

“Dư thị khăng khăng nói mình bị người khác hãm hại, hoàn toàn không biết sao lại phải chịu tội chết.”

Tôi đứng thẳng dậy, chìa tay cho Hoán Bích đỡ lấy, vừa ngẫm nghĩ vừa chậm rãi nói: “Vậy ngươi theo ta đến lãnh cung một chuyến, để ả hiểu rõ vì sao mình phải chết, để khỏi trở thành quỷ chết oan!”

Hoán Bích kinh hãi, vội vã khuyên can: “Lãnh cung vốn là nơi không tốt lành gì, tiểu thư ngàn vạn lần không nên đến đó! Huống gì Dư thị nhìn thấy người, nhất định sẽ không kiềm chế được, làm tổn hại đến người, người không thể tự đưa mình vào chỗ nguy hiểm được!”

Tôi ngẩng ánh mắt trời chói lọi chiếu bên ngoài rèm cửa sổ, chỉnh lại tua rua của chiếc túi thêu hình hoa phù dung bằng chỉ kim tuyến đeo trên váy, nói: “Không thể để ả ta tiếp tục làm loạn như vậy được, gọi Cận Tịch đến, đi cùng ta qua đó.”

Hoán Bích biết một khi tôi đã quyết định thì sẽ không nghe lời khuyên của bất kỳ ai, chỉ đành sai người chuẩn bị sẵn kiệu rồi cùng Cận Tịch theo tôi đến lãnh cung.

Lãnh cung có tên là Khử Cầm, cách xa cung điện, lâu các nơi các tàn phi cư ngụ, là nơi giam cầm những phi tần bị phế truất của các triều đại. Khử Cầm mang ý là lột sạch áo gấm, cả đời chịu tội. Có không ít phi tần, Quý nhân bị phế truất không chịu nổi cuộc sống thê thảm sau khi bị phế ở chốn lãnh cung, hoặc trở nên điên khùng, si ngốc hoặc tự vẫn. Do đó, mọi người đều ngầm cho rằng trong Khử Cầm cung tích tụ quá nhiều oán hận, âm khí quá nặng, là nơi oán khí tập trung nhiều nhất trong cả hậu cung. Cung nhân sống ở gần đó thường nghe thấy tiếng khóc lóc nức nở hòa cùng tiếng mắng chửi liên tu bất tận văng ra từ bên trong Khử Cầm cung. Thậm chí, còn có cung nhân kể rằng ngay giữa đêm khuya đã nhìn thấy u hồn vận áo trắng bay lảng vảng quanh Khử Cầm cung, khiến mọi người càng thêm phần e dè, khiếp sợ chốn này.

Ngồi trên kiệu khá lâu mà tôi vẫn chưa thấy có dấu hiệu gì là đã đến nơi. Sau buổi trưa, khí trời dần âm áp, Hoán Bích và Cận Tịch đi theo hai bên kiệu đã lâu, mồ hôi rịn ra đầy trán, thỉnh thoảng phải lấy khăn tay ra lau. Nội giám khiêng kiệu vẫn tề chỉnh, bước chân thoăn thoắt nhanh như bay. Tôi ra lệnh: “Trời nóng nực, đi chậm một chút!” Rồi quay sang hỏi Cận Tịch: “Còn bao xa nữa?”

Cận Tịch đáp: “Ra khỏi Thượng Lâm uyển, đến cuối vĩnh hạn, rẽ sang hướng bắc, đi thêm chút nữa là đến nơi.”

Ở đoạn cuối vĩnh hạn, phòng ốc vô cùng lụp xụp, là nơi ở chung của các cung nhân có địa vị thấp kém. Từ đó trở đi, càng đi càng thấy hoang vắng, nhìn chẳng khác gì nơi không có dấu chân người. Tôi dần nhìn thấy hình dáng của một tòa cung điện, cực lớn nhưng lại đầy ắp vẻ hoang tàn, cứ

như thể lâu lắm rồi không có ai cư ngụ. Ngói lợp sứt mẻ, cột kèo chạm tro uy nghi nhưng bên trên đóng một lớp bụi dày cộp cùng mạng nhện giăng mắc hỗn loạn khắp nơi, che khuất lớp sơn son thếp vàng vốn có.

Chưa bước vào lãnh cung, tôi đã nghe thấy có tiếng nữ nhân khàn giọng kêu gào, mắng chửi đến rát tai. Tôi lệnh cho đám tiểu nội giám khiêng kiệu đứng đợi bên ngoài, một mình đi thẳng vào trong. Đám nội giám thấy tôi vào đều đồng loạt quỳ xuống thỉnh an. Lý Trường là nội thị hầu cận của Huyền Lăng, theo quy củ không cần thiết phải quỳ gối hành lễ, chỉ cần khom người thi lễ, thưa: “Uyển nghi cát tường!”

Tôi khách sáo nói: “Mời công công bình thân!”, rồi ra hiệu cho đám nội giám kia đứng dậy. Tôi cất tiếng hỏi: “Sao công công vẫn chưa làm xong việc thế?”

Lý Trường cười khỏ, chỉ sang phía Dư thị vẫn đang ngoác miệng mắng chửi, phân trần: “Tiểu chủ, người xem, đúng là thứ đồ ngang ngược vô lý!”

Dư thị hai mắt lóe lên ánh hào quang khiếp người, xông thẳng tới, kéo vạt áo của tôi, gào lên: “Tại sao lại là ngươi? Hoàng thượng đâu? Hoàng thượng đâu?” Á vừa hỏi vừa mở to mắt nhìn phía sau lưng tôi.

Cận Tịch và Lý Trường cùng kinh hoàng kêu lên: “Mau buông tiểu chủ ra!”

Tôi lạnh lùng đẩy tay ả ra, nói: “Hoàng thượng thân quý ngàn vàng, sao có thể tùy ý bước chân vào lãnh cung được?”

Dư thị xiêm y rách tả tơi, tóc tai rũ rượi, hào quang trong mắt dần ảm đạm như ánh nến chập chờn sắp tắt, sau đó, ả chỉ thẳng mặt tôi, gào khóc: “Đều là ngươi, đều là do đồ tiện nhân nhà ngươi! Xúi bẩy Hoàng thượng giết chết ta mới yên lòng! Ngươi là đồ tiện nhân!”

Hoán Bích vội lách người đứng chắn ngay trước mặt tôi, sợ ả phát khùng làm tôi bị thương. Chắc tiếng gào của Dư thị quá lớn, quá chấn động khiến lớp bụi dày cộp đóng trên xà nhà lả tả rơi xuống. Tôi không kịp tránh, bụi rơi thẳng xuống đầu và vai khiến tôi bị sặc, ho khan mấy tiếng.

Dư thị thấy vậy, vỗ tay cười như điên như dại. “Hay lắm, hay lắm! Đồ tiện nhân lòng dạ rắn rết như nhà ngươi đến ông trời cũng không tha đâu!”

Lý Trường thấy ả mắng chửi quá độc ác, vô lý bèn vung tay tát bốp một cái vào mặt ả, khiến bên má trái của ả sưng vù, năm vết ngón tay đỏ hồng in rõ trên mặt. ả lấy tay che mặt, vẫn trừng trừng nhìn tôi, cười lạnh lẽo.

Tôi rút chiếc khăn lụa, phủi lớp bụi rơi trên vai, bình tĩnh nói: “Người mới đúng là tự làm chuyện ác nên không sống được nữa. Chẳng qua chỉ là chút bụi thôi, nếu khiến người ta chán ghét thì phủi đi là được, chẳng phải chuyện lớn lao gì cho cam, thế mà nó có thể làm sủng cơ thuở trước của Hoàng thượng vui vẻ, sung sướng được như thế này sao?”

Dư thị nghe thấy hàm ý trong lời nói của tôi, từ từ thu lại nụ cười, chằm chằm nhìn thẳng vào tôi. Khóe môi của tôi hơi nhếch lên, khoái trá nói: “Người nhất quyết không chịu chết thế này, chẳng qua là muốn chết một cách rõ ràng thôi chứ gì, vậy ta cho người biết là được!” Tôi sa sầm nét mặt, hỏi: “Người giở trò với thuốc uống của ta đúng không? Nhân chứng, vật chứng đầy đủ, người không thể chối cãi được đâu.”

Ả ngẩng đầu, sắc mặt lộ vẻ hung ác, nghiến răng nghiến lợi hậm hực đáp: “Đúng là do ta sai người làm vậy đấy. Nếu không phải do người, sao ta lại bị thất sủng, lại rơi vào tình thế tồi tệ thế này chứ! Ta hận đến mức muốn nhai xương, uống máu người! Để ả tiện nhân nhà ngươi mãi mãi không bao giờ được siêu sinh!”

Lý Trường thấy ả nói vậy lại muốn vùng tay tát ả thêm cái nữa, tôi khẽ giơ tay ngăn cản hẳn, hẳn bèn cúi đầu, lùi ra phía sau. Tôi hỏi: “Người đã biết rõ tội trạng của mình rồi, sao còn chưa ngoan ngoãn chịu trừng phạt đi?!”

“Đều tại ta nhất thời sơ sót nên mới bị người phát hiện ra. Hoàng thượng vì thế mà phế ta, đuổi ta vào lãnh cung, ta chẳng trách được ai. Chỉ có điều, ta vừa vào lãnh cung, Hoàng thượng lại đột nhiên muốn giết ta, người có dám nói là không xúc xiểm, xúi giục Hoàng thượng gì hay không?!”

Tôi tủm tỉm cười nhạt: “Việc gì ta phải xúc xiểm với Hoàng thượng kia chứ? Vì sao người lại được sủng ái, lẽ ra người là người biết rõ nhất!” Tôi ngừng lại một lát, nụ cười trên khóe miệng càng thêm đậm. “Đêm Giao thừa trong Ý Mai viên, *“Gió đông như hiểu ý, xin đừng hại đến hoa”*, người còn nhớ câu thơ đó không?”

Mặt Dư thị dần lộ vẻ nghi hoặc, sau đó chuyển thành kinh hoàng, ả cất giọng the thé, gào lên: “Là người! Không ngờ lại là người!” ả dang rộng tay, lao thẳng về phía tôi, gào đến rát cổ họng: “Người trong đêm đó chính là người! Ta không ngờ thành do người, mà bại cũng do người!”

Tôi nghiêng người, lách qua một bên, nói với Cận Tịch: “Ả vô lễ, tát vào miệng ả cho ta!”

Dư thị vồ hụt tôi, vì chạy quá vội nên bị chúi đầu, ngã xuống đất, khiến bụi bay mù mịt. Cận Tịch không nói tiếng nào, bước lên kéo ả dậy, trở tay đánh ả hai bạt tai thật mạnh, cho đến khi khóe môi ả rách tươm, máu ứa ra mới thôi.

Tôi thấy Dư thị bị đánh đến mức ngất người, bèn ra hiệu cho Cận Tịch buông ả ra, nói: “Thủ đoạn chiếm lấy sủng ái của người vốn không quang minh chính đại, lẽ ra còn phải chú ý cẩn thận, giữ gìn bản phận của mình

nhưng người năm lần bảy lượt làm mưa làm gió, lại không chịu học khôn mà sửa đổi, còn hạ độc mưu hại ta, sao ta có thể bỏ qua cho người được chứ!”

Ả hồn siêu phách tán lảng nghe tôi nói, nghe đến đoạn tôi không thể bỏ qua cho ả, bèn đột nhiên ngồi bật dậy, xông thẳng ra ngoài. Lý Trường nhanh tay nhanh mắt vừa kéo vừa đẩy ả quay trở lại bên trong, ả điên cuồng lắc đầu, gào thét: “Ta không thể chết! Ta không chịu chết! Hoàng thượng thích nghe ta hát lắm, Hoàng thượng sẽ không giết ta đâu!” Vừa gào ả vừa cực lực vùng vẫy muốn chạy ra ngoài. Đám nội giám dùng hết sức giữ chặt ả lại, tình cảnh hỗn loạn, rối tinh rối mù.

Tôi vẫy tay ra hiệu gọi Lý Trường lại gần, hơi cau mày, hạ giọng hỏi hần: “Cứ tiếp tục thế này thì không ổn chút nào, Hoàng thượng sẽ rất phiền lòng, bệnh đau đầu của Hoàng hậu lại tái phát, không thể để ả làm loạn tiếp được.”

Lý Trường cũng chẳng biết nên làm thế nào cho phải. “Tiểu chủ chưa biết đấy thôi, Hoàng thượng ban cho ả được tự tử, nhưng ả đàn bà điên khùng này đập vỡ rượu độc, xé rách lụa trắng, đúng là chẳng còn cách nào làm gì được ả.”

Tôi hỏi hần: “Lý công công hầu hạ Hoàng thượng chắc được nhiều năm rồi nhỉ?”

“Bẩm tiểu chủ, nô tài hầu hạ Hoàng thượng đã được hai mươi năm rồi.”

Tôi tủm tỉm cười nói: “Công công hầu hạ Hoàng thượng, vất vả công cao, ở trong cung lại hiểu nhiều biết nhiều, rất giỏi đoán tâm ý của Hoàng thượng.” Tôi cố ý dừng lại một lát. “Hoàng thượng đã ban cho ả tự tử, cũng là ban chết cho ả. Chết rồi thì việc của người đương nhiên cũng xong, ai lại đi truy cứu là ả tự tử hay chết bằng cách nào khác cơ chứ!”

Lý Trường hạ giọng thưa: “Ý của tiểu chủ là...”

“Dư thị trong cung nói thẳng ra là chẳng được lòng ai, chẳng ai chịu lên tiếng nói giúp cho ả. Hiện giờ Hoàng thượng lại chán ghét ả ta.” Tôi đổi giọng, hỏi hần: “Khi trước, tần phi chịu lệnh tuần táng, nếu không chịu tự mình ra tay thì nên làm thế nào mới phải?”

Lý Trường nghe qua là hiểu ngay, lập tức cup mắt, nhìn xuống đất, thưa: “Vâng!”

“So với ta, công công còn hiểu rõ hơn thế nào gọi là đêm dài lắm mộng. Thanh toán cho xong ả ta, coi như Hoàng thượng cũng nhẹ nhõm được một chuyện.”

Lý Trường cúi người, cung kính thưa: “Nô tài hiểu rõ. Nô tài kính tiễn tiểu chủ!”

Tôi tùm tùm cười, dắt theo Hoán Bích và Cận Tịch chậm chậm bước ra ngoài. Đằng sau vẫn còn vẳng lại tiếng nguyên rủa the the của Dư thị: “Chân Hoàn! Người không chết trong tay ta thì nhất định sẽ có người giúp ta giết chết người! Người nhất định sẽ không được chết an lành đâu!” ả cất tiếng cười điên cuồng, nghe thê lương như tiếng cú đêm, tôi nghe mà tim đập thình thịch nhưng chỉ đành vờ như không để ý, tiếp tục đi thẳng ra ngoài.

Hoán Bích hậm hực: “Chết đến nơi rồi mà vẫn chưa chịu hối cải!”

Tôi bình tĩnh đáp: “Chết đến nơi rồi, cứ mặc ả đi.”

Bên ngoài Khứ Cẩm cung, bóng chiều thấp thoáng, có mấy con quạ đen vỗ cánh phành phạch rồi vút bay về phía cây cổ thụ đằng xa. Gió trước lãnh

cung vô cùng lạnh giá, Hoán Bích và Cận Tịch đỡ tôi ngồi lên cáng rồi cùng trở về cung. Trời mỗi lúc một tối, nửa bầu trời đen kịt tựa mực đen hòa vào nước trong, mỗi lúc một lan rộng, từng chút lấn sang nửa bầu trời bao la, rục rờ ráng chiều.

Hai bên vĩnh hạm đều đặt đèn đường soi sáng, mỗi trụ đèn cao bằng đầu người, đế bằng đá bên trên đặt một ngọn đèn bằng đồng, chụp ngoài cũng làm từ sợi đồng, chiếu sáng suốt đêm, gió mưa cũng không thể làm cho nó suy chuyển. Lúc này là lúc các nội giám đi thắp đèn. Thấy cáng của tôi đi ngang qua, bọn họ lập tức lẳng lặng quỳ xuống hành lễ.

Trở về cung, vừa dùng xong bữa tối thì Cận Tịch tiến vào bẩm báo, nói Lý Trường sai tiểu nội giám đến báo tin Dư thị đã tự tấn mà chết. Tuy tôi đã sớm đoán được kết cục này nhưng nghe tin tức từ miệng người khác nói ra, trong lòng chợt giật thót, trĩu nặng, ngón tay út khẽ run rẩy. Nói cho cùng, đây là lần đầu tiên tôi ra tay hủy hoại tính mạng của người khác, dù tôi đã tính toán rất kỹ nhưng vẫn cảm thấy có chút sợ hãi.

Cận Tịch thấy sắc mặt tôi không được tốt, bèn đuổi đám người hầu xung quanh đi, đóng cửa phòng lại rồi lẳng lẽ đứng hầu một bên.

Trên bàn đặt một lò Bác Sơn nghi ngút hương trầm, làn khói mỏng mảnh, ban đầu lượn lờ bốc thẳng lên cao, sau đó tản ra như sương. Tôi thò tay thử phẩy phẩy, làn khói lập tức tiêu tan, mất đi hình dạng ban đầu.

Tôi khẽ cất tiếng hỏi: “Cận Tịch, có phải ta đã quá nhấn tâm trong chuyện này không?”

“Tiểu chủ muốn nói điều gì?”

Tôi khẽ thở một hơi dài u ám, dùng hộ giáp vạch vạch theo đường thêu tơ rườm rà trên khăn trải bàn, lặng yên không nói gì thêm.

Cận Tịch rót một chung trà, bung đến trước mặt tôi rồi dịu giọng an ủi: “Nô tỳ không thấy có gì là quá đáng cả, nô tỳ chỉ biết một điều, nếu người ngoài không chạm đến tiểu chủ thì tiểu chủ nhất định sẽ không hại đến họ. Một khi tiểu chủ đã ra tay thì nhất định đã gặp phải chuyện gì đó khó có thể nhẫn nhịn.”

“Người đang an ủi ta sao?”

“Nô tỳ không biết cách an ủi, chỉ là muốn tiểu chủ biết, chuyện giết chóc trong cung cấm này vốn đã quá nhiều, nếu tiểu chủ không nhẫn tâm với người khác, chỉ e người khác lại càng nhẫn tâm với tiểu chủ.”

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Tôi lẳng lặng không đáp, Cận Tịch nhìn sang đồng hồ cát rồi khẽ giọng khuyên: “Giờ đã không còn sớm nữa, nô tỳ hầu hạ tiểu chủ đi ngủ nhé!”

Tôi “ừ” một tiếng rồi nói: “Lúc này, hắc Hoàng thượng vẫn còn đang xem tấu chương phải không?”

“Đúng vậy ạ! Nghe nói mấy hôm nay, các đại thần dâng nhiều tấu chương hơn hẳn bình thường.”

“Ta cũng mệt rồi, sai Tiểu Doãn Tử đem ít canh sâm sang Nghi Nguyên điện, Hoàng thượng dạo này cũng quá vất vả rồi!”

“Vâng ạ!” Cận Tịch ra ngoài dọn dò xong xuôi rồi bung nước vào, giúp tôi tháo hết trâm cài, rửa sạch phấn son, đỡ tôi lên giường, hạ màn, chỉ để lại hai cây nến nhỏ xíu trước giường rồi khẽ khàng lui xuống.

Mấy ngày nay lao tâm khổ tứ không ít, lại thêm lượng thuốc vẫn còn trong người, chưa tiêu trừ hẳn, vừa đặt mình xuống, tôi đã chìm vào giấc ngủ say. Chẳng biết ngủ được bao lâu, chỉ cảm thấy tấm chăn đắp trên người lạnh lạnh, dường như trời đổ mưa, tiếng gió rít âm ì, quất vào cành lá ào ào, rào rạt. Mơ hồ như có ai đang gọi tên tôi - Chân Hoàn! Chân Hoàn! Đã lâu lắm rồi, chưa có ai gọi tôi như vậy, cảm giác lạ lẫm mà xa cách. Tôi hoảng hốt ngồi bật dậy, cánh cửa sổ va vào nhau lách cách, gió lạnh luồn vào, ánh nến chập chờn trước giường lập tức phù một tiếng rồi tắt ngúm. Tôi mơ hồ hỏi lại: “Là ai vậy?”

Có một bóng người mờ ảo lẩn lờ trước giường tôi, hình như là một nữ nhân, tóc dài buông xõa, tôi hỏi lại: “Là ai?”

Là giọng nữ nhân, vừa nức nở vừa thê lương: “Chân Hoàn, người lấy tính mạng của ta, bảo người siết cổ ta đến chết, sao người lại sớm quên như thế?” Á cứ hỏi đi hỏi lại: “Sao người lại sớm quên như thế?”

Tôi toát mồ hôi lạnh, là Dư thị!

“Chân Hoàn, người biết cảm giác bị siết cổ đến chết như thế nào không? Bọn họ lấy dây cung siết cổ ta, đau lắm, cổ ta bị siết gãy làm đôi, người muốn xem thử không?” Á cất tiếng cười man rợ, theo tiếng cười, nỗi khiếp sợ tận cùng không sao diễn tả nổi từ nội tâm của tôi nhanh chóng lan truyền khắp gian phòng. “Người dám nhìn thử không?”

Á làm bộ dạng muốn vén màn lên. Tôi sợ hãi đến mức nổi da gà, da đầu tê rần, tay mò loạn tìm kiếm xem có vật gì ở bên cạnh mình không. Có gối! Gối sứ mạ vàng! Tôi lập tức chộp lấy chiếc gối, vén màn, gắng sức ném về phía bóng ma. “Choang” một tiếng, sứ vỡ vụn thành từng mảnh, lăn tròn trên mặt đất. Tôi há hốc miệng, thở hồng hộc rồi cao giọng quát: “Là Chân Hoàn ta ra lệnh siết cổ người chết đó, người làm gì được ta nào! Nếu ta không thể giết chết người, người cũng sẽ giết ta! Nếu còn dám âm hồn

không tan, ta nhất định sẽ nghiền nát xương cốt của ngươi thành tro bụi, đến lớp da hôi thối của ngươi cũng không lưu lại được!”

Tiếp đó là một khoảng yên lặng rồi nhanh chóng có tiếng mở cửa, một bóng người hấp tấp chạy vào, lúng túng thấp nển rồi vén màn lên. “Tiểu chủ, tiểu chủ người sao rồi!”

Chuỗi vòng sợi xoắn bằng bạc trên tay tôi phát ra những tiếng leng keng, nhắc nhở tôi rằng mình vẫn đang ở nhân gian. Khấp đầu cổ, chân tay tôi toàn mồ hôi lạnh, tôi cố điều hòa lại hơi thở rồi nói: “Chỉ bị bóng đè thôi!” Mọi người nghe vậy mới thở phào yên tâm, vội vã lấy nước giúp tôi lau mặt, khép cánh cửa sổ, dọn dẹp đồng hồ dưới đất. Cận Tịch giúp tôi lấy chiếc gối mới đặt lên giường, tôi cố hạ thấp giọng, nói vào tai nàng ta: “À ta vừa ghé qua đây!”

Cận Tịch lập tức biến sắc mặt, đổi sang An Tức hương rồi thấp trong lò Bác Sơn, quay sang nói với mọi người: “Tiểu chủ bị bóng đè, ta sẽ nghỉ lại trong phòng cùng tiểu chủ, các người lui ra trước đi!”

Mọi người lui hết xuống, Cận Tịch ôm chần đệm trải xuống dưới chân giường của tôi, cất giọng an ủi: “Nô tỳ sẽ ở bên tiểu chủ, tiểu chủ cứ an tâm ngủ ngon.”

Tiếng mưa gió rào rạt truyền vào tai tôi, tôi vẫn còn kinh hãi chưa định thần lại được, càng sợ đến mức chỉ muốn co người lại thì càng cố sức đuổi người ra, vươn chân vươn tay, toàn thân có phần hơi cứng đờ. Hơi thở của Cận Tịch hơi dồn dập, dường như đã chìm vào giấc ngủ.

Tôi khẽ gọi: “Cận Tịch!”

Cận Tịch vâng dạ thưa: “Tiểu chủ vẫn còn sợ sao?”

“Ừ!”

“Chuyện quỷ thần chỉ là lời đồn nhảm của người đời thôi, tiểu chủ đừng bận tâm.”

Tôi thò tay ra khỏi chăn, dưới ánh nến vàng vọt, vòng bạc trên tay phản chiếu ánh sáng lờ mờ, chẳng khác gì con rắn nhỏ màu vàng sậm đang uốn lượn. Tôi cố giữ giọng bình tĩnh: “Hôm nay bị bóng đè thực ra là vì hai tay ta lần đầu tiên dính máu tươi, cho nên mới mơ thấy oan hồn của Dư thị về đòi mạng.” Tôi im lặng một lúc rồi nói tiếp: “Nhưng điều khiến ta thực sự sợ hãi không phải là chuyện này, quỷ thần đều xuất phát từ nhân tâm, chỉ cần ta không bị lương tâm cắn rứt thì sẽ không bị bóng đè, tự hành hạ mình. Điều ta sợ là Dư thị tuy đã mất mạng nhưng chuyện này vẫn chưa hoàn toàn kết thúc.”

“Tiểu chủ nghi ngờ có người đứng sau lưng sai khiến Dư thị sao?” Cận Tịch xoay người ngồi dậy, hỏi.

“Ừ! Người còn nhớ lời nguyên rửa của Dư thị khi chúng ta rời khỏi lãnh cung chứ?”

“Nhớ chứ!” Giọng Cận Tịch hơi trầm xuống. “Ả nói nhất định sẽ có người giúp ả giết chết tiểu chủ.”

“Người ở trong cung đã nhiều năm, cứ ngấm cho kĩ đi, Dư thị không phải là người mưu kế thâm trầm, xuất thân chỉ là cung nữ chăm sóc hoa cỏ, sao hiểu được được lý, biết được mỗi lần phải bỏ bao nhiêu thuốc vào thuốc sắc của ta, sao có thể chu đáo an bài cho người tiến vào cung của ta để phối hợp trong ngoài? Ả biết lấy thuốc từ đâu kia chứ?”

Hơi thở của Cận Tịch dần trở nên nặng nề, nàng ta trầm ngâm một lát rồi nói: “Nếu tiểu chủ đã biết rõ từ sớm thì lẽ ra nên lưu lại mạng của ả để tra

hỏi cho kĩ càng.”

Tôi lắc đầu, nói: “Dư thị hận ta thấu xương, sao chịu khai ra người đứng đằng sau giúp ả ta bày mưu tính kế cơ chứ! Ả ta thà chết cũng không nói đâu, thậm chí có thể cắn ngược lại chúng ta, bảo rằng chúng ta muốn hại người. Một khi ả chết rồi, người sai khiến ả mới thở phào nhẹ nhõm, giúp chúng ta có thêm manh mối để tìm kiếm.” Tôi cười lạnh. “Chúng ta sẽ lấy cái chết của ả để diễn một vở kịch hay.”

Cận Tịch khẽ hỏi: “Tiểu chủ đã có kế gì rồi sao?”

“Không sai!” Tôi vẫy tay gọi nàng ta nhích lại gần rồi thì thầm mấy câu.

Cận Tịch nghe xong, tủm tủm cười. “Kế sách của tiểu chủ hay lắm, chúng ta chỉ việc ngồi chờ kẻ đó lộ nguyên hình thôi!”

Chương 20: Lệ Quý tần

Hậu cung là nơi tin đồn lan truyền với tốc độ chóng mặt, bất cứ gió thổi cỏ lay nào cũng khó qua mắt được tai mắt an bài sẵn của các hậu phi, sao có thể bỏ qua chuyện Dư thị sai người hạ dược độc hại tôi cơ chứ. Nhất thời, người trong hậu cung lại có thêm chuyện để bàn ra tán vào.

Chẳng được mấy hôm, trong cung đồn đại rằng Dư thị vì tôi mà chết, oán khí ngút trời, oan hồn không tan, quỷ hồn thường hay xuất hiện ở chốn lãnh cung và vĩnh hạn, thậm chí giữa đêm còn đến quấy nhiễu Đường Lê cung, khiến tôi sợ đến mức chẳng đêm nào ngủ yên. Lời đồn nhảm vốn càng ngày càng dễ lan rộng, càng lan truyền càng được thêm dầu thêm mỡ, càng cách

xa sự thật. Huống gì người hậu cung trước giờ vốn rất tin tưởng vào chuyện quỷ thần.

Lời đồn về chuyện quỷ hồn của Dư thị làm loạn càng lúc càng sinh động như thật, thậm chí có mười mấy cung nhân, phi tần thề sống thề chết rằng từng chính mắt nhìn thấy quỷ hồn của Dư thị, áo trắng tóc dài, máu me đầy mặt, thê thảm đáng sợ, miệng khăng khăng đòi những kẻ hại chết ả phải đền mạng. Lời đồn khiến mọi người ai cũng phập phồng lo sợ, não loạn chẳng yên.

Đêm nào tôi cũng bị ác mộng quẩn thân, tinh thần càng lúc càng tồi tệ, Huyền Lăng vô cùng lo lắng nhưng chẳng biết làm sao. Vừa khéo lúc này, pháp sư ở Thông Minh điện bẩm báo rằng dương khí của bậc đế vương là mạnh nhất, chỉ cần ngồi ở Đường Lê cung thì quỷ hồn nhất định sẽ không dám đến quấy nhiễu nữa, rồi lại tổ chức thủy lục đại pháp hội suốt ngày đêm để siêu độ cho các vong hồn trong lãnh cung. Thế là Huyền Lăng đêm nào cũng nghỉ lại tại Đường Lê cung bầu bạn với tôi, quả nhiên những cơn bóng đè của tôi dần biến mất hẳn.

Sớm chiều vẫn an là quy củ trước nay của các phi tần. Bởi mấy ngày liền tôi không ngừng chịu khổ sở dằn vặt, thân tâm đều mệt mỏi, Hoàng hậu lại rất biết ý của Hoàng đế, thêm vào chút thương xót, bèn miễn cho tôi chuyện phải đi vẫn an mấy ngày này. Hai hôm nay, tinh thần tôi đã khá hơn, bèn theo lệ cũ đến chỗ Hoàng hậu thỉnh an và tạ ơn. Trời gần vào hè, sấm sét càng nhiều. Đúng một buổi hoàng hôn nọ, đến thỉnh an Hoàng hậu, lúc tôi đi thì tiết trời còn đẹp, ráng chiều lửng lơ, rực rỡ. Ai ngờ vừa ngồi hầu chuyện Hoàng hậu và các phi được một lát thì khí trời đột ngột biến đổi, sấm sét ầm ầm, mưa chột đổ xuống như trút.

Giang Phúc Hải bước ra nhìn trời một lát rồi vào bẩm: “Con mưa này rất lớn, chỉ e không thể sớm tạnh được, sẽ ảnh hưởng đến việc hồi cung của các vị nương nương, tiểu chủ.”

Hoàng hậu cười nói: “Thời tiết dạo này cứ như con nít vậy, nói thay đổi là thay đổi ngay được, e là các muội muội chưa trở về được rồi. Xem ra ông trời già muốn giữ các muội ở lại nói chuyện phiếm giải buồn với ta.”

Hoàng hậu đã mở miệng thì còn ai dám than vãn thời tiết, muốn về cung sớm nữa, mọi người đều cười thưa: “Hẳn là ông trời có lòng tốt, thấy phượng thể của Hoàng hậu vừa khỏi bệnh, cơn đau đầu không tái phát nữa nên mới ban xuống trận mưa rào này!”

Hoàng hậu nghe lời nịnh nọt khéo léo này thì không khỏi cao hứng, càng thêm thích thú nói chuyện phiếm với chúng tôi. Cho đến giờ Dậu ba khắc, cơn mưa mới dần tắt hạt, mọi người lúc ấy mới dám cáo từ Hoàng hậu rồi ai về cung người nấy.

Mưa lớn tạm dừng, các phi tần đa phần đều kết bạn mà đi. Tôi thấy Sử Mỹ nhân có mỗi một mình bèn kéo nàng ta đi cùng tôi, My Trang và Lăng Dung.

Ra khỏi Phượng Nghi cung, tôi thấy Hoa Phi và Lệ Quý tần đang định lên xe kéo cùng về cung nhưng chẳng thấy Tào Dung hoa vẫn hay đi chung với nàng ta đâu. Bốn người chúng tôi hành lễ với Hoa Phi và Lệ Quý tần, Hoa Phi đưa mắt quan sát tôi hồi lâu rồi nhận xét: “Uyển nghi tiêu tụy đi nhiều, chắc là ác mộng quán thân mãi nên không khỏe chứ gì!”

Tôi nghe vậy sợ đến co rúm người, kinh hoàng đưa mắt nhìn bốn phía, nhỏ giọng thưa: “Nương nương đừng nói vậy, cái thứ đó có linh tính, sẽ bám theo người đấy.”

Hoa Phi chẳng tin là thật, nói: “Uyển nghi thần trí mơ hồ rồi sao? Trước mặt bản cung mà lại nói nhăng nói càn như thế!”

My Trang vội giải vây cho tôi: “Hoa Phi nương nương tha tội. Chân Uyên nghi lần này chịu kinh hãi không ít, thực sự là...” My Trang dè dặt đưa mắt nhìn bốn bề. “Thực sự là có nhiều người đều tận mắt nhìn thấy, không thể không cẩn thận được.”

Sử Mỹ nhân vốn hết sức tin tưởng vào chuyện quỷ thần, nghe vậy bất giác gật đầu lia lịa, thưa rằng: “Đúng thật là như thế, nghe nói tối nọ, nó còn hiện hình dọa một tiểu nội giám ở vĩnh hạn khiến hắn tè ra quần, suốt mấy ngày liền không dám rời giường.”

Tôi hết sức lo âu, chêm vào: “Ả hận muội thì cũng đành, nhưng nghe nói hôm đó Hoàng thượng muốn ban cho ả tự tử, không ngờ các phi tần ngày thường chơi thân với ả lại chẳng có ai cầu xin giúp nên mới khiến ả chết thảm trong lãnh cung...” Tôi thấy Lê Quý tần đứng sau lưng Hoa Phi hơi run rẩy, mặt lộ vẻ khiếp hãi, bèn không nói thêm nữa.

Hoa Phi lập tức đổi sắc mặt, cất giọng khinh thường: “Thân là phi tần sao lại suy nghĩ hết như đám nô tài kia vậy, đúng là mất tư cách quá đi. Huống hồ ả ta tự tìm đường chết, tội lỗi rõ ràng, ai có thể đi cầu xin giúp ả nữa chứ!”

Tôi phấp phỏng thưa: “Những lời này đúng là bọn muội không nên nói ra miệng, chỉ là hiện giờ lòng người ai cũng nơm nớp lo sợ cả.” Tôi nhìn về phía sau lưng của Hoa Phi. “Nghe nói Tào Dung hoa trước giờ rất gan dạ, nếu bọn muội có tỷ ấy bên cạnh thì cũng an tâm hơn một chút. Ồ, sao hôm nay không thấy Tào Dung hoa đâu cả?”

Lê Quý tần giờ mới mở miệng nói: “Ôn Nghi công chúa bị nhiễm phong hàn, Tào Dung hoa phải chăm sóc cho nên hôm nay không thể đến thỉnh an Hoàng hậu.”

Hoa Phi chăm chăm nhìn tôi, tủm tỉm cười nhạt: “Uyển nghi tâm tư tỉ mỉ, hẳn là lại nghĩ quá sâu xa rồi. Uyển nghi nên bình tĩnh lại mới phải. Làm chuyện trái lương tâm thì nửa đêm mới có quỷ gõ cửa.”

Giọng nói của tôi như phát ra từ sâu trong lồng ngực, nghe thực thực ảo ảo, vừa yếu ớt nghẹn ngào vừa run rẩy: “Nương nương nói đúng lắm. Nếu như ả biết được ai là người hướng ả vào con đường chết thì chỉ e oán khí còn lớn hơn thế nữa.”

Sắc mặt Lệ Quý tần hơi tái nhợt, trừng mắt nhìn tôi, quát hỏi: “Chân Uyển nghi, ngươi... giọng ngươi sao lại thế?”

Tôi chợt nở nụ cười âm u, ớn lạnh rồi nhìn thẳng vào nàng ta, vờ như chẳng ý thức được chuyện gì đã xảy ra: “Quý tần nương nương nói gì vậy? Chẳng phải muội vẫn ổn hay sao?” Tôi ngẩng đầu nhìn sắc trời rồi kéo tay My Trang, Lăng Dung, nói: “Mau đi thôi, mau đi thôi, trời đã tối thế này rồi!” Sử Mỹ nhân bị giọng điệu của tôi làm cho khiếp hãi, vội vã kéo bọn tôi cáo từ Hoa Phi.

Lăng Dung và My Trang ngại ngùng cười chào Hoa Phi rồi hấp tấp bỏ đi.

Sau cơn mưa, đường trơn khó đi, đêm tối gió mạnh, cả đoàn người đi với tốc độ cực chậm. Sắc trời như mực sẫm, nặng nề buông xuống, đèn đèn thấp sáng hai bên vịnh hạm nhìn cũng ảm đạm hơn thường ngày rất nhiều.

Gió xào xạc lướt qua ngọn cây, quỷ dị khó diễn tả, Lăng Dung và Sử Mỹ nhân bắt giác dựa sát vào tôi và My Trang. Tôi bất an đưa mắt nhìn sang My Trang rồi chợt nghe thấy mấy tiếng kêu thảm thiết, thê lương đằng trước, phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch đêm khuya của vịnh hạm, khiến mọi người ai cũng sởn da gà. Bốn người chúng tôi nhìn nhau, không ai dám bước lên xem thử, dường như da đầu cũng tê rần.

Một giọng gào thét lên như điên cuồng vang lên: “Không phải ta! Không phải ta! Chẳng liên quan gì đến ta cả!” Tôi kéo tay My Trang, nói: “Là giọng của Lê Quý tần!” Tôi quay người thúc Tiểu Doãn Tử ở đằng sau, ra lệnh: “Mau, mau đi báo cho Hoàng hậu biết!” Tiểu Doãn Tử được lệnh, lập tức co giò chạy về phía Phụng Nghi cung.

Sử Mỹ nhân vẫn còn chân chừ chưa dám động đây, My Trang cùng tôi và Lăng Dung đã hấp tấp chạy tới rồi đồng loạt đứng ngăn ra. Quả nhiên là Lê Quý tần, ngoài ra còn có mấy cung nhân đi theo xe đang sợ đến mức nhũn người ngồi hẫ xuống đất, không thốt nổi một lời. Hoa Phi đứng bên nàng ta, cao giọng trách móc nhưng không thể ngăn cản tiếng thét thất thanh của nàng ta. Xe dừng lại một bên vĩnh hạng, Lê Quý tần co rúm người bên dưới xe, tóc tai rũ rượi, mặt cắt không còn giọt máu, hai mắt mở to như chuông đồng nhìn rõ từng tơ máu. Nàng ta gào lên the thé, điên cuồng, hết tiếng này đến tiếng khác, tựa như nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ đáng sợ, bị kinh hãi chưa định thần lại được.

Sử Mỹ nhân bước đến gần bên tôi, thấy tình trạng của Lê Quý tần như vậy thì lập tức tái mặt, loạng choạng suýt ngã, dựa lưng vào cung tường, hốt hoảng nhìn ngó bốn bề. “Ả đến rồi ư? Có phải ả đã đến rồi không?!”

Hoa Phi vốn đã vừa hoảng vừa giận, nghe Sử Mỹ nhân nói vậy thì không kìm được nữa, nhanh chân bước tới, chỉ thẳng vào mặt Sử Mỹ nhân mà quát lớn: “Còn nói nhảm nhí nữa, ta sẽ lập tức tống ngươi vào lãnh cung!” Lời nói vô cùng khí thế nhưng cơ thể không khỏi run lẩy bẩy. Hoa Phi lại quay người, chỉ sang Lê Quý tần, cao giọng ra lệnh cho nội giám hầu cận: “Còn đứng đó làm gì! Không mau kéo nàng ta ra khỏi đó cho bản cung!”

Mọi người tíu ta tíu tít chạy lại giúp Lê Quý tần, Lê Quý tần liều mạng giãy giụa, hai tay vung vẩy loạn xạ, miệng lảm nhảm: “Không phải ta! Không phải ta! Thuốc là ta tìm về cho ngươi nhưng không phải ta chỉ cách cho ngươi đi hại Chân Hoàn đâu...”

Hoa Phi nghe những lời gào thét hỗn loạn của nàng ta thì mặt biến sắc, giọng nói mất đi vẻ dịu dàng thường ngày, giận dữ quát: “Lệ Quý tần phát điên rồi! Còn không mau nhét vải vào miệng nàng ta rồi đưa về Mật Tú cung cho bản cung!” Hoa Phi vừa ban lệnh, lập tức có người hấp tấp xông lên thi hành.

My Trang thấy tình hình không ổn bèn chặn ngay trước mặt Hoa Phi, thưa: “Xin Hoa Phi nương nương suy nghĩ cho kỹ, hiện giờ còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì, lẽ ra nương nương nên đưa Lệ Quý tần về Duyên Hy cung rồi gọi thái y đến chẩn bệnh mới phải, sao lại đến Mật Tú cung làm gì?”

Sắc mặt Hoa Phi dần ra đôi chút, đáp: “Lệ Quý tần trở nên bất thường như vậy, chẳng ra thể thống gì cả. Nếu lỡ để các phi tần trong cung nàng ta nhìn thấy, về sau sao nàng ta còn mặt mũi giữ chức chủ vị nữa chứ, để nàng ta đến chỗ bản cung thì tiện hơn nhiều.”

My Trang khuyên: “Nương nương nói như vậy rất đúng nhưng sự tình quá bất ngờ, thần thiếp nghĩ nên phái người bẩm báo với Hoàng thượng và Hoàng hậu trước mới phải.”

Án đường của Hoa Phi hơi giật giật, thấy đám nội giám bị My Trang chặn ở đằng sau, không thể ra tay được bèn nóng nảy lên tiếng giải thích: “Sự biến tòng quyền, tình trạng của Lệ Quý tần thế này chỉ e sẽ làm bản tai của Hoàng thượng và Hoàng hậu. Đợi một thời gian nữa bẩm báo cũng chưa muộn.” Thấy My Trang vẫn đứng yên không lui ra, nàng ta trở nên hết sức bức bối, giọng nói cũng lộ vẻ vội vàng, sắc bén: “Huống gì bản cung trước giờ vẫn giúp đỡ Hoàng hậu quản lý lục cung, chẳng lẽ Huệ Tần cho rằng bản cung không có năng lực xử lý mọi chuyện hay sao?!”

My Trang trước giờ tính tình trầm ổn, ít gây sự, không ngờ hôm nay lại giằng co với Hoa Phi - đệ nhất sủng phi chốn hậu cung, còn có vẻ kiên quyết không chịu lùi bước. Mọi người chứng kiến đều kinh ngạc đến ngẩn

người, nhất thời không ai dám ra tay với Lê Quý tần. Hoa Phi hậm hực lườm Chu Ninh Hải đang đứng bên cạnh, Chu Ninh Hải giờ mới định thần lại, thò tay bịt miệng Lê Quý tần, không để cho nàng ta tiếp tục gào thét nữa.

Tôi thâm sốt ruột, không biết Hoàng hậu có đến kịp lúc này không, nếu không, bao công sức bỏ ra coi như xôi hỏng bỏng không. Trước mắt chỉ còn cách giằng co với Hoa Phi, kéo dài thời gian đợi Hoàng hậu đến nơi mà thôi. Một khi Lê Quý tần được đưa vào Mật Tú cung thì vấn đề trở nên vô cùng hóc búa!

My Trang đưa mắt ra hiệu cho tôi, tôi bước lên đứng cạnh My Trang, thưa: “Nương nương chấp chương lục cung, bọn tần thiếp sao dám nghi ngờ cơ chứ, chỉ là dù gì Lê Quý tần lại là chủ vị một cung, và lại đây cũng là chuyện lớn, thực sự nên báo cho Hoàng thượng và Hoàng Hậu biết, để tránh sau này Hoàng thượng trách tội.”

Đáy mắt Hoa Phi đầy lửa giận, răng bạc nghiến kèn kẹt, lạnh lùng nói: “Dù ngày ngày Uyển nghi được gặp mặt rồng, được Hoàng thượng thương yêu nhưng cũng không cần lời Hoàng thượng ra để dọa bản cung. Uyển nghi và Huệ Tần cản trở thế này là có ý muốn chống đối bản cung phải không?!”

“Nương nương nói vậy bọn tần thiếp sợ hãi vạn phần. Không phải tần thiếp muốn chống đối nương nương, chỉ là lời nói của Lê Quý tần có liên quan đến chuyện trúng độc lúc trước của tần thiếp, tần thiếp đành phải xen vào mà thôi.”

Bốn bề im phăng phắc, cứ như bị mây đen bao phủ, trừ tiếng ú ớ nức nở phát ra từ cái miệng bị che kín của Lê Quý tần và tiếng gió xào xạc, chẳng ai dám phát ra một tiếng động nào. Hoa Phi trừng mắt giận dữ, tình thế hết sức gay cấn, có thể xảy ra chuyện bất cứ lúc nào. Chỉ một thoáng yên lặng

thôi nhưng tôi lại cảm thấy sao dài đến vô tận. Cuối cùng, Hoa Phi cũng không nhịn được, quay sang mắng mỏ người theo hầu: “Còn ngần ra đó làm gì! Không mau kéo Lệ Quý tần đi.” Nàng ta vừa dứt lời, đã có người ra tay kéo Lệ Quý tần đi.

Thấy không ngăn cản được Hoa Phi, trong lòng tôi vô cùng tức tối, bao suy tính coi như chẳng đạt được kết quả gì.

Chợt từ xa vẳng lại tiếng truyền lệnh: “Phương giá của Hoàng hậu nương nương đến...” Chỉ thấy phía trước có tám chiếc đèn bát bảo dát bạc đang từ từ tiến lại gần, phượng liền được cung nữ nội giám vây quanh, thoăn thoắt đi tới. Tôi thở phào một hơi, cuối cùng cũng đến rồi.

Buổi tối gió lớn, Hoàng hậu vẫn ăn mặc chỉnh tề, ngồi nghiêm chỉnh trên phượng liền, hiện rõ uy thế của bậc chủ nhân hậu cung.

Hoa Phi chẳng còn cách nào, đành bước lên hai bước, cùng chúng tôi khụy gối hành lễ. Hoàng hậu không lộ vẻ vui buồn, cho chúng tôi đứng dậy rồi hỏi thẳng vào việc: “Đang yên đang lành, Lệ Quý tần lại xảy ra chuyện gì?”

Hoa Phi thấy Hoàng hậu hỏi vậy, biết Hoàng hậu đã nắm rõ mọi chuyện, không thể lừa dối được, chỉ đành đáp: “Lệ Quý tần đột nhiên phát bệnh nặng, thần thiếp đang định đưa nàng ta về cung, gọi thái y chẩn bệnh. Vì sự tình diễn ra quá đột ngột, không kịp bẩm báo với Hoàng hậu, xin Hoàng hậu tha thứ!” Hoa Phi nhanh chóng định thần rồi nhìn lên Hoàng hậu, thưa: “Chỉ có điều, Hoàng hậu nương nương nắm tin nhanh nhạy, chuyện vừa xảy ra đã có mặt ở đây rồi. Thế Lan đứng là hỏ thẹn không bằng.” Nói xong, nàng ta hậm hực lườm sang tôi một cái. Tôi vờ như chẳng thấy, chỉ đứng nguyên theo lễ. Phần việc của tôi và My Trang đã hoàn thành rồi, tiếp theo chỉ còn lại mỗi trách nhiệm của Hoàng hậu nữa thôi.

Hoàng hậu gật đầu hỏi: “Chuyện xảy ra bất ngờ, bản cung sao có thể trách tội Hoa Phi muội muội được kia chứ? Huống gì...” Hoàng hậu mỉm cười ôn hòa. “Biết rõ mọi chuyện lớn nhỏ xảy ra trong hậu cung để xử lý cho phù hợp vốn là bổn phận của Hoàng hậu ta.” Lời nói của Hoàng hậu dịu dàng như gió xuân nhưng lại lấy thân phận tôn quý của mình đàn áp lại Hoa Phi, Hoa Phi giận đến tái mặt nhưng chẳng thể phản bác.

Hoàng hậu nói xong, bước xuống phượng liễn đến xem thử Lệ Quý tần, vừa lại gần đã “ồ” lên một tiếng rồi cau mày mắng: “Chu Ninh Hải, tên nô tài nhà ngươi sao dám bịt miệng Lệ Quý tần, dĩ hạ phạm thượng như vậy còn ra thể thống gì!”

Chu Ninh Hải thấy Hoàng hậu quát hỏi, tuy sợ hãi nhưng vẫn không dám buông tay, chỉ lén lút nhìn sang Hoa Phi. Hoa Phi bước lên một bước, thưa: “Hoàng hậu chưa biết rồi. Lệ Quý nhân bệnh nặng nói nhăng nói càn, do đó thần thiếp mới sai người bịt miệng nàng ta lại, để tránh những lời bản thiêu làm nhiễu loạn lòng người.”

“Vậy ư?” Hoàng hậu ngẩng đầu nhìn sang Hoa Phi. “Dù gì cũng phải thả Lệ Quý tần ra trước đã, chẳng lẽ cứ bịt miệng nàng ta như vậy rồi đưa về Duyên Hy cung sao?”

Hoa Phi lúc này mới ra hiệu cho Chu Ninh Hải buông tay, Lệ Quý tần vừa được tự do đã nhào đầu về phía Hoa Phi, kêu gào rồi rít: “Nương nương cứu muội với! Nương nương cứu muội với! Dư thị đến tìm muội! Ắ đến tìm muội rồi! Nương nương, người biết rõ là không phải muội chỉ dẫn cho ả làm vậy mà, không phải muội mà!”

Hoa Phi vội vã tiếp lời: “Đúng, chẳng liên quan đến bất kỳ ai cả, là một mình ả tự tạo nghiệt thôi!” Hoa Phi cúi người, dịu giọng vừa dụ dỗ vừa khuyên nhủ: “Quý tần đừng sợ, Dư thị không đến đây đâu, theo bản cung về cung nhé!”

Lệ Quý tần bò lùì lại một trượng, tròn mắt xoay vòng nhìn bốn phía, sau đó dùng ánh mắt cổ quái nhìn Hoa Phi chăm chăm: “Ả đến rồi. Thật đó! Nương nương, ả đến tìm chúng ta báo thù rồi! ả trách chúng ta đẩy ả vào con đường chết!” Đêm khuya yên ắng, gió thổi lướt qua mặt đất trong vĩnh hạm, lời nói của Lệ Quý tần hòa vào gió, mặt ai nấy đều biến sắc, giật mình lạnh xương sống, cảm thấy lông tơ khắp người dựng đứng, mơ hồ như vọng hồn của Dư thị đang lảng vảng xung quanh, nhe răng cười với chúng tôi.

Hoa Phi thấy nàng ta nói năng quá phẫn, giận dữ, cất tiếng mắng: “Người muốn chết ư? Nói nhăng nói càn gì thế!” Liếc sang tôi, Hoa Phi cố hết sức giữ bình tĩnh, nói: “Oan có đầu, nợ có chủ! Dù Dư thị có tới thì cũng muốn tìm người hại chết ả, có liên quan gì đến chúng ta đâu?!”

Tôi đứng sau lưng Hoa Phi, chậm rãi xen vào: “Hoa Phi nương nương nói rất đúng. Oan có đầu, nợ có chủ, đương nhiên nương nương không cần sợ.”

Lệ Quý tần đưa mắt quan sát mọi người xung quanh một lượt rồi đột nhiên nhào đến chân Hoàng hậu, nàng ta đang vô cùng kinh hãi nên động tác khá mạnh và nhanh, suýt nữa đã xô ngã Hoàng hậu, đám cung nhân đứng gần đó sợ chết khiếp, vội vã đỡ lấy Hoàng hậu, kéo Lệ Quý tần ra ngoài. Lệ Quý tần sợ hãi khóc lóc, túm lấy vạt váy của Hoàng hậu, nức nở: “Quý! Có quý! Thiếp... thiếp không muốn chết đâu!”

Hoàng hậu cũng cảm thấy bất an, phẩy tay bảo: “Àm ỉ thế này thì còn ra thể thống gì nữa. Bộ dạng người như thế, có trở về Duyên Hy cung, bản cung cũng không an tâm. Mau đỡ Lệ Quý tần về Phượng Nghi cung của bản cung nghỉ ngơi.”

Hoa Phi vội vã thưa: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, bệnh của Lệ Quý tần giống như phát điên, sao có thể ở lại Phượng Nghi cung quá nhiều thời

gian nghi ngơi của người kia chứ, cứ đưa đến Mật Tú cung của thần thiếp để thần thiếp chiêu cô là được.”

Hoàng hậu tủm tỉm cười: “Phượng Nghi cung lớn như vậy, thế nào cũng có chỗ cho Lệ Quý tần, Hoa Phi không cần phải lo lắng vì chuyện không đâu. Hơn nữa, Lệ Quý tần tuy nói là thần trí rối loạn nhưng lời nói rõ ràng có liên quan mật thiết tới chuyện trúng độc của Chân Uyển nghi, bản cung phải điều tra đến cùng. Chẳng lẽ Hoa Phi cảm thấy Lệ Quý tần ở chỗ bản cung có gì đó không ổn hay sao?”

Hoa Phi nhướn mày, đôi mắt phượng phát ra khí thế khiếp người, đáp trả: “Đương nhiên thần thiếp không lo lắng chuyện Hoàng hậu chiêu cố nàng ta có gì không ổn. Chỉ có điều, Hoàng thượng đích thân lệnh cho thần thiếp giúp đỡ quản lý lục cung, nghĩa là cảm thấy thần thiếp có thể chia sẻ vất vả của Hoàng hậu. Lẽ nào Hoàng hậu không cho phép thần thiếp “chia sẻ vất vả” với người sao? Nếu đúng như vậy, e là Hoàng thượng sẽ trách tội thần thiếp không biết cảm thông với Hoàng hậu đó.”

Hoa Phi nói chuyện chẳng chút khiêm nhường, cung nhân bên cạnh Hoàng hậu đều lộ vẻ căm phẫn. Hoàng hậu hơi ngẩn ra, nhất thời không tìm được lý do gì để phản đối, ngần ngừ không nói tiếng nào.

Tôi thấy chuyện sắp thành chột gậy trở ngại, nếu để Lệ Quý tần đi theo Hoa Phi, chỉ e bao công sức bỏ ra đều trở thành lãng phí. Tôi lập tức thưa: “Nương nương là chủ nhân của lục cung, do người đích thân đảm trách, Hoàng thượng nhất định sẽ thêm phần an tâm.” Nói xong vội quỳ xuống hô: “Cung tiễn Hoàng hậu!”

My Trang phản ứng cực nhanh, kéo Lăng Dung và Sử Mỹ nhân quỳ xuống, đồng loạt hô lên: “Cung tiễn Hoàng hậu!” Hoàng hậu không cần giải thích gì thêm, dẫn Lệ Quý tần quay về Phượng Nghi cung.

Hoa Phi vô cùng tức giận nhưng không làm được gì, đành mở to mắt nhìn Hoàng hậu đưa Lệ Quý tần đi. Nàng ta giận đến mức hai tay run rẩy, suýt nữa ngất xỉu.

Quay về cung, Lưu Chu, Hoán Bích đã chuẩn bị sẵn vài ba món ăn nhẹ để dùng bữa khuya. Cận Tịch đóng cửa phòng lại, tôi thấy Tiểu Liên Tử đứng hầu ở đó, bèn tủm tỉm cười. “Bắt người giả thân giả quý như vậy, mấy ngày nay cũng thật tội nghiệp cho người!”

Tiểu Liên Tử vội thưa: “Tiểu chủ nói vậy thì nô tài tổn thọ mất!” Hắn vờ như làm mặt quỷ rồi cười hì hì. “Chỉ có điều, nô tài lên soi gương, nhìn bộ mặt mình trong gương cũng sợ giật bắn cả mình.”

Tôi không nhịn được cười, liên tục điểm đầu khen: “Chứ còn gì nữa! Người dọa Lệ Quý tần một phen khiếp vía, tâm thần hoảng loạn, buột miệng nói ra không ít chuyện.”

“Không ngờ trò mèo tầm thường của nô tài lại có công dụng đến vậy, cũng phải tạ ơn Lưu Chu tỷ tỷ dạy nô tài cách phát tay áo và Hoán Bích tỷ tỷ vẽ mặt quỷ cho nô tài nữa.”

Lưu Chu không nhịn được cười: “Mấy việc nhỏ của bọn ta làm có đáng gì chứ? Toàn là mưu kế của tiểu thư cả.” Ngẫm nghĩ một lát rồi bảo Tiểu Liên Tử: “Phải lấy những đồ vật giả quý của người bí mật đem đi thiêu hết đi, nếu để lộ dấu vết thì hỏng việc mất!” Tiểu Liên Tử vội vàng vâng theo.

Cận Tịch ra hiệu cho bọn họ im lặng rồi nói: “Khoan cao hứng đã. Hiện giờ, chắc chắn Hoa Phi là kẻ giết dây đằng sau rồi, Lệ Quý tần cũng không tránh được tội liên đới. Chỉ là Lệ Quý tần nhìn như điên như khùng, lời nói của nàng ta chưa chắc đã được tin tưởng.”

Tôi trầm ngâm hồi lâu rồi dùng cây gãi bằng ngọc khẽ nghịch nghịch mái tóc, bảo: “Người nói cũng có lý. Chỉ là Hoàng hậu chưa hẳn đã chịu bỏ qua cơ hội này. Chúng ta chỉ cần ngồi yên quan sát, lúc cần thiết thì nói vài ba câu chỉ dẫn là được. Vở kịch đã mở màn, chuông trống đánh xong rồi, phải cho mọi người từ từ hóa trang lên sân khấu mới hay chứ!” Tôi cười khẽ một tiếng. “Hôm nay nghỉ ngơi cho khỏe, chỉ e sau đây sẽ có nhiều biến cố đang chờ bọn ta đây!”

Chương 21: Sơ thắng

Sớm tinh mơ hôm sau, Hoàng hậu đã gấp rút gọi tôi đến Phượng Nghi cung. Tôi vội vàng đi tới, đã thấy My Trang, Lăng Dung cùng Sử Mỹ nhân sớm đã có mặt ở đó, nhất định Hoàng hậu có ý muốn hỏi rõ chuyện xảy ra hôm qua. Hẳn là đêm qua Hoàng hậu đã trần trọc, không yên giấc, quàng mắt hơi thâm đen, đến phấn son cũng không che được hết nhưng vẫn giữ nguyên vẻ uy nghiêm ban đầu. Hoàng hậu theo lệ hỏi chúng tôi mấy câu, chúng tôi cũng tâu thật sự tình.

Chợt nghe có nội giám bên ngoài cung hô lớn: “Hoàng thượng giá đáo...”

Hoàng hậu vội cùng chúng tôi đứng dậy. Huyền Lăng bước vào, theo sau còn có một vị phi tần, hóa ra là Hoa Phi. Mặt Hoa Phi lộ rõ vẻ lãnh đạm, nàng ta vờ như không nhìn thấy chúng tôi.

Tôi và My Trang đưa mắt nhìn nhau, cho rằng đêm qua hẳn là Huyền Lăng đã nghỉ ngơi ở cung của Hoa Phi. Chỉ có điều, Hoa Phi có phần quá ngênh ngang, lú lú theo sát Huyền Lăng đến đây. Sắc mặt mấy người

chúng tôi không được tốt lắm, chỉ có Hoàng hậu vẫn giữ vẻ bình tĩnh như thường.

Huyền Lăng lên tiếng: “Vừa ra khỏi cung đã thấy Hoa Phi đi về phía cung của nàng. Biết Lệ Quý tần không được khỏe nên ta cũng ghé qua xem thử.” Mọi người lúc này mới biết đêm qua Huyền Lăng không hề ngủ hạnh Hoa Phi mà chỉ tình cờ gặp gỡ trên đường thôi, trong lòng lập tức cảm thấy yên ổn.

Hoàng hậu vội sai người dâng một chén sữa hạnh nhân lên cho Huyền Lăng rồi mới thưa: “Phiền Hoàng thượng bận tâm. Thực tình Lệ Quý tần không được khỏe lắm, hôn mê suốt đêm dài, thần thiếp đã gọi thái y đến, hiện giờ đang sắp xếp cho nàng ta nghỉ bên chái điện.”

Huyền Lăng gật đầu, hỏi: “Thái y nói thế nào?”

“Nói nàng ấy bị động kinh, kinh hải quá độ nên mới ra nông nỗi đó. Trong lúc hôn mê còn nói mơ không ít.” Nói xong, Hoàng hậu còn liếc mắt nhìn sang Hoa Phi.

Hoa Phi nghe vậy, mặt hơi biến sắc, nhìn sang Huyền Lăng. “Đúng vậy! Tối qua, Lệ Quý tần cứ làm loạn, nói nhăng nói càn, làm thần thiếp sợ phát khiếp.”

Hoàng hậu nói: “Thực hư mọi chuyện thế nào, thần thiếp cũng chưa biết rõ. Nhưng hôm qua Hoa Phi đi cùng Lệ Quý tần, chắc biết rõ hơn thần thiếp nhiều.”

Huyền Lăng hỏi Hoa Phi: “Nói như vậy, hôm qua lúc Lệ Quý tần xảy ra chuyện, nàng cũng có mặt ở bên cạnh phải không?”

“Vâng ạ!”

“Nàng biết được gì thì cứ nói ra hết đi!”

“Vâng ạ! Đêm qua, thần thiếp và Lệ Quý tần cùng ngồi xe hồi cung, ai ngờ vừa tới vĩnh hạm thì bánh xe bị vấp vào tảng đá, không đi tiếp được nữa. Lệ Quý tần nóng ruột liền xuống xe xem thử, ai ngờ thần thiếp ngồi trong xe nghe tiếng cung nhân hô lên hốt hoảng, sau đó, Lệ Quý tần lại gào lên thảm thiết, nói là nhìn thấy quỷ.” Hoa Phi kể lại bằng giọng nhỏ nhẹ, rủ rỉ nhưng người nghe ai cũng rõ mồn một, dọa được một người vốn phách lỏi như Lệ Quý tần sợ thành như vậy, có thể thấy thứ mà tối qua nàng ta nhìn thấy đáng sợ đến mức nào.

Huyền Lăng nghe Hoa Phi kể lại xong, lông mày chau tít lại, lo lắng hỏi: “Nàng cũng nhìn thấy sao? Có bị khiếp sợ không?”

Hoa Phi khẽ lắc đầu: “Đa tạ Hoàng thượng quan tâm, thần thiếp vì ngồi bên trong xe nên không chính mắt nhìn thấy.”

Tôi liếc mắt nhìn sang nàng ta, Hoa Phi trước giờ quen thói tỏ vẻ kiên cường, tuy miệng nói như vậy nhưng lúc nói chuyện, mười ngón tay của nàng ta siết chặt lại, đủ thấy trong nội tâm của nàng ta có một nỗi sợ hãi không thể kiềm chế.

Khóe môi hơi nhếch lên, lộ nét cười nhẹ đến mức chỉ mình tôi mới phát hiện. Biết sợ là tốt, chỉ cần có người sợ hãi thì vở kịch này có thể tiếp tục diễn đến cùng.

Mặt Hoàng hậu đầy vẻ u sầu, lên tiếng: “Thần thiếp đã tra hỏi đám cung nhân theo hầu tối qua, bọn họ cũng nói nhìn thấy có bóng quỷ bay qua trước mũi xe, còn xoay một vòng quanh người Lệ Quý tần nữa. Hèn gì Lệ Quý tần sợ hãi như vậy.”

Huyền Lăng đột nhiên quay sang hỏi tôi: “Uyển nghi, nàng thấy chuyện này thế nào?”

Tôi đứng dậy thưa: “Hoàng thượng, thần thiếp cho rằng chuyện quỷ thần chỉ là bịa đặt làm rối loạn lòng người, nhưng trong cõi u minh có lẽ có nhân quả báo ứng, như vậy mới có thể khuyên bảo người đời hướng thiện trừ ác.”

Hoa Phi cười lạnh. “Nghe nói mấy ngày trước, Uyển nghi không ngừng bị bóng đè, chẳng biết có phải là do nhân quả báo ứng nên mới bị Dư thị dọa cho sợ hay không?”

Tôi ngẩng đầu, nghiêm nghị thưa: “Thần thiếp bị bóng đè là do nằm mơ thấy Dư thị nhưng chẳng liên quan gì đến báo ứng nhân quả cả. Chỉ là thần thiếp cảm thấy thương hại cho cái chết của Dư thị, ả tuy làm điều ác không đáng sống nhưng xét cho cùng cũng xuất phát từ bản thân thần thiếp. Thần thiếp quả thực có chút hổ thẹn, đó là do thần thiếp đức hạnh chưa đủ.” Nói đến câu cuối cùng, giọng tôi có phần hơi nghẹn ngào.

Tôi khóc, ba phần là cảm thương, bảy phần là cảm thán. Chôn hậu cung này cục diện hỗn loạn, là nơi hồng nhan giết hại lẫn nhau. Vì tự bảo vệ mình mà tôi đã làm hại đến nhiều người, về sau, chỉ e sẽ làm hại thêm nhiều người khác nữa.

Huyền Lăng thấy vậy thì sinh lòng thương xót. “Đó là sai lầm của Dư thị, nàng việc gì phải tự trách mình kia chứ. Gió bão hại hoa, chẳng lẽ là lỗi của hoa hay sao?”

Nước mắt long lanh lưng tròng, tôi hàm lệ mỉm cười với Huyền Lăng. “Đa tạ Hoàng thượng thấu hiểu cho thần thiếp.”

Huyền Lăng nói: “Trẫm đi thăm Lệ Quý tần trước, tất cả mọi chuyện đợi đến khi Lệ Quý tần tỉnh dậy rồi bàn sau.”

Mấy ngày sau đó chẳng có chút động tĩnh gì. Ai nấy đều nung nấu bầu tâm sự riêng, thăm quan sát mọi cử động của Phượng Nghi cung.

Tôi nhớ thuở nhỏ có nghe người ta nói, mỗi khi trên biển sắp có bão ập tới, mặt biển sẽ phẳng lặng hơn hẳn lúc thường. Tôi nghĩ bây giờ cũng giống như vậy, càng bình tĩnh, bão táp càng lớn.

Tin tức dần được truyền ra.

Lúc Huyền Lăng đến thăm Lệ Quý tần, trong con hôn mê, Lệ Quý tần liên tục nói mớ, Huyền Lăng cảm thấy không vui.

Huyền Lăng hạ ý chỉ, trừ Hoàng hậu ra, không người ngoài nào được phép đến thăm Lệ Quý tần.

Lệ Quý tần hôn mê hai ngày liền, cuối cùng cũng tỉnh lại. Hoàng đế, Hoàng hậu đích thân thăm vấn nàng ta.

Lệ Quý tần bị chuyển ra khỏi Phượng Nghi cung, đuổi vào lãnh cung Khứ Cầm.

Ba hôm sau, sớm tinh mơ, tôi đến chỗ Hoàng hậu thỉnh an, quả nhiên bầu không khí khác hẳn ngày thường, bất ngờ nhất là Huyền Lăng cũng có mặt. Các phi tần ngồi xuống chỗ của mình, cả điện im ắng, trang nghiêm. Hoàng hậu ho khẽ hai tiếng, sắc mặt của Huyền Lăng trông vẫn bình thường, y chậm rãi lên tiếng: “Từ khi Lệ Quý tần được sắc phong đến giờ, thường ngày vẫn kiêu căng, độc ác khiến trẫm không vừa ý chút nào. Trẫm định phế bỏ chức vị của ả ta để làm gương, đuổi vào lãnh cung, nghiền ngẫm lỗi lầm của mình.”

Tôi hơi nhướng mắt nhìn về phía Hoa Phi, sắc mặt của nàng ta lộ vẻ mất tự nhiên. Nàng ta thông minh như vậy, đương nhiên biết chuyện sau khi tỉnh lại, Lệ Quý tần sẽ bị Hoàng thượng, Hoàng hậu thẩm vấn chuyện xảy ra đêm đó. Lệ Quý tần nhất định đã nói lỡ lời chuyện gì đó thì mới bị Huyền Lăng tức giận phê truất.

Thực ra chuyện hôm đó đã rõ ràng rành mạch, Lệ Quý tần là tâm phúc của Hoa Phi. Chuyện tôi bị hạ độc có liên quan đến nàng ta, thử hỏi sao Hoa Phi có thể tránh khỏi liên lụy cơ chứ!

Lệ Quý tần đúng là đồ vô dụng, vừa bị dọa một tí đã không chịu nổi. Có thể thấy câu: “Có tật giật mình” đúng là không sai chút nào.

Huyền Lăng chẳng thèm nhìn Hoa Phi một cái, chỉ lãnh đạm nói tiếp: “Trước giờ, Hoa Phi giúp quản lý lục cung, nay bệnh đau đầu kinh niên của Hoàng hậu đã dần bình phục, mọi chuyện trong hậu cung cũng nên giao lại cho Hoàng hậu đứng ra xử lý.” Lời vừa thốt ra, mọi người đều ngạc nhiên. Các phi tần đưa mắt nhìn nhau, có vài người tính tình xốc nổi đã không giấu được nụ cười vui sướng khi người khác gặp họa. Huyền Lăng quay đầu nhìn sang Hoàng hậu, giọng nói có chút thương tiếc: “Nếu tinh thần không khỏe thì đừng miễn cưỡng quá sức, lúc rảnh rỗi cũng nên bồi dưỡng sức khỏe nhiều hơn.”

Hắn là Hoàng hậu đã lâu rồi không được nghe những lời quan tâm như vậy từ Huyền Lăng, bèn vừa mừng vừa lo, vội vã thưa: “Đa tạ Hoàng thượng quan tâm!” Nói xong, Hoàng hậu liền quay sang Hoa Phi, nói: “Bao năm nay phiền Hoa muội muội khổ cực, giờ muội có thể công thành thân thoái được rồi!”

Hoa Phi nghe vậy thì như bị sét đánh, thân hình hơi dao động một chút nhưng cũng biết lúc này có nói nhiều cũng vô ích, bèn cố gắng tỏ vẻ trấn tĩnh, quỳ xuống tạ ơn nhưng mắt đã đỏ ngầu. Nàng ta vẫn tự ái, không chịu

roi nước mắt trước mặt mọi người, bộ dạng như vậy trông thật yếu ớt, đáng thương.

Hoàng hậu chợt lên tiếng: “Nếu Đoan Phi khỏe mạnh được đôi chút thì hẳn là có thể chia sẻ không ít khó nhọc với thần thiếp, chỉ tiếc là muội ấy...”

Huyền Lăng nghe vậy, hơi ngần ra một lát rồi nói: “Trẫm cũng lâu rồi chưa gặp Đoan Phi, chắc phải ghé thăm nàng ta một phen. Các nàng lui xuống trước đi!”

Tiền Huyền Lăng ra ngoài xong, mọi người chia tay, ai về cung người này.

Ra khỏi cửa cung thì gặp ngay Hoa Phi, theo đúng quy củ, tôi khuyu gối, cất tiếng hô: “Kính tiền Hoa Phi!” Hoa Phi khịt mũi không thèm để ý, che mặt bỏ đi.

Lăng Dung thấy tôi chịu nhục, không khỏi có chút bất bình. “Khi trước, tỷ tỷ bị Hoa Phi bao phen bắt nạt, giờ ả ta thất thế, sao tỷ vẫn giữ nguyên cung kính với ả ta như vậy?”

Tôi chỉnh lại váy áo, đáp: “Ả hiện giờ đang thất thế nhưng chưa hẳn là không bao giờ vực dậy được, tốt nhất là đừng hoàn toàn trở mặt. Hơn nữa, dù gì chức vị của ả vẫn còn ở trên ta, ả không nhận lễ của ta là ả vô lý nhưng ta không thể thất lễ để người khác nói ra nói vào. My tỷ tỷ, tỷ thấy vậy có đúng không?”

My Trang gật đầu. “Quả thật là như thế!”

Lăng Dung đỏ mặt, khẽ đáp: “Đa tạ tỷ tỷ dạy dỗ!”

Tôi vội nắm lấy tay nàng ta, nói: “Tỷ muội mình còn nói cái gì mà dạy với chả dỗ, nghe xa lạ quá!”

Lăng Dung lúc này mới yên tâm. Tiễn Lăng Dung về xong, My Trang tâm tình vui sướng, tủm tỉm cười, nói: “Hôm nay tiết trời thật đẹp, đến cung của tỷ đánh một ván cờ không?”

Tôi mỉm cười: “Nhìn bộ dạng của tỷ kìa, nhìn đến tận bây giờ mới cười ra mặt, muội chẳng thể học theo được. Tốt thôi, muội sẽ cùng tỷ đánh một ván cờ phân thắng bại.”

My Trang không giấu được vẻ tươi cười hơn hở. “Tỷ muội ta cuối cùng cũng trả được thù rồi, đúng là thoải mái quá!” Nói xong vẫn còn lộ vẻ căm phẫn: “Chỉ trừ được mỗi Lệ Quý tần, không thể lật đổ Hoa Phi, đúng là đáng tiếc quá!”

Tôi bẻ một nhánh đỗ quyên, cầm trên tay đùa nghịch. “Muội vốn cũng không hy vọng có thể lật đổ được Hoa Phi. Hoa Phi ở trong cung nhiều năm, thế lực đan xen, khó gỡ. Hoàng hậu tuy là chủ nhân của lục cung nhưng vẫn phải nhường ả ta hai phần, có thể thấy ảnh hưởng của ả ta lớn đến nhường nào. Huống hồ triều đình hiện đang đánh trận ở Tây nam, đang lúc cần dùng đến Mộ Dung Huỳnh, phụ thân của Hoa Phi, đương nhiên Hoàng thượng phải cân nhắc nhiều. Hoàng thượng lại là người trọng tình cũ, nhất định sẽ không nỡ ra tay nặng nề.”

“Nhưng ít nhất cũng phải lãnh đạm với ả ta đôi chút.”

“Ừ, hẳn là thế rồi! Lần này chúng ta xuất chiêu động núi dọa hổ, để ả biết mà e dè, từ đó hai bên chung sống yên ổn là tốt nhất. Dù sao đi chăng nữa, nếu truy xét đến cùng, sẽ liên lụy đến vô số người, gây cảnh gió tanh mưa máu, vốn không phải là hành vi tích phúc.”

“Hiện giờ chưa thể trừ bỏ được ả ta, chỉ e sau này càng khó đối phó, đúng là nỗi họa lớn trong lòng!” Mặt My Trang đầy vẻ ưu tư.

“Ả là mối họa trong lòng chúng ta, chúng ta cũng là mối họa trong lòng ả. Giờ đây ả mất đi tâm phúc là Lê Quý tần, đại thương nguyên khí, lại mất đi quyền thế phụ trợ Hoàng hậu quản lý lục cung, hễ ả chỉ một lòng tập trung vào chuyện giành lại sủng ái và tranh đoạt thực quyền hậu cung với Hoàng hậu mà thôi. Tạm thời ả sẽ không có thì giờ để đối phó chúng ta đâu. Trong lúc này, chúng ta cứ thoải mái nghỉ ngơi, dưỡng sức đi!”

“Chẳng lẽ thực tình không thể nhờ cớ tận gốc sao? Khi đó, chúng ta có thể kê cao gối ngủ ngon rồi!” Hàng mày của My Trang nhíu lại, cuối cùng vẫn không cam lòng. “Chỉ cần nghĩ đến chuyện xảy ra ở hồ Thiên Lý, ta lại ăn ngủ không yên.”

Tôi tiếc nuối lắc đầu. “Đến nước này đã là xa hết mức có thể rồi, nếu còn tiếp tục truy cứu tận gốc rễ chỉ e sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều người. Chuyện này cả Hoàng thượng lẫn Hoàng hậu đều không muốn xảy ra. Nếu chúng ta truy xét triệt để quá, không khéo còn để lộ mưu tính của mình, khiến Hoàng thượng cảm thấy chúng ta quá ác độc, đừng vì lợi nhỏ trước mắt mà đánh mất lợi lớn về sau.”

My Trang biết chẳng còn cách nào khác, trầm tư hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Hiện giờ Hoàng thượng tức bỏ quyền lực của Hoa Phi cũng là muốn dừng lại ở đây thôi, làm náo loạn quá cuối cùng chỉ mất mặt hoàng gia. Sao ta không hiểu rõ cơ chứ... chỉ đành chấp nhận như vậy thôi!”

Tôi và My Trang ngồi dưới gốc quế sau Tồn Cúc đường của tỷ ấy bày bàn cờ, hai bên trắng đen quyết đấu.

Cuối cùng My Trang vẫn không an lòng, tay mân mê một quân cờ trắng, chần chừ mãi mà vẫn chưa hạ xuống. “Hoàn Nhi, nhiều năm nay, Lê Quý

tần vẫn luôn là tâm phúc của Hoa Phi, muội thực sự cho rằng Hoa Phi sẽ bỏ rơi ả ta, không thềm giúp đỡ gì sao? Huống chi Lê Quý tần mỹ lệ, chức vị lại không thấp nữa? Chỉ e sau này, Hoa Phi vùng dậy thì ả cũng có cơ hội ngoi lên.”

Tôi đặt một quân cờ đen xuống bàn, nói: “Hoa Phi sẽ không để ý gì đến Lê Quý tần đâu. Ả đã bị liên lụy nặng nề thế này rồi, sao lại đi vào vết xe đổ lần nữa kia chứ! Lê Quý tần tuy mỹ lệ, địa vị cao, lại đi theo ả nhiều năm nhưng nói năng vô lễ, không được lòng người. Hoàng thượng mê đắm nhan sắc của ả ta cũng chỉ là ham của lạ thôi. Tỷ nghĩ xem, đã bao lâu rồi Hoàng thượng chưa triệu hạnh Lê Quý tần? Một nữ nhân không được Hoàng thượng sủng ái, dung mạo có mỹ lệ đến đâu, địa vị có cao quý đến đâu thì có tác dụng gì kia chứ?”

My Trang thoáng lộ nét cười. “Nói đúng lắm, Lê Quý tần tuy là chủ vị một cung nhưng dưới gối chẳng có con cái, còn không bằng Tào Dung hoa có chỗ dựa là Ôn Nghi công chúa. Nhân tiện, Tào Dung hoa tao nhã như vậy, quả thật không giống người ở phe Hoa Phi chút nào.”

“Tỷ cũng đừng đánh giá thấp Tào Dung hoa, Hoàng thượng tuy không đặc biệt sủng ái nàng ta nhưng một tháng thường vẫn có hai, ba ngày đến chỗ của nàng ta. Năm nào cũng thế, có thể gọi là đứng vững không ngã.” Tôi nhấp một ngụm trà, thời tiết dạo này đến gió cũng dần nóng lên, thổi đến khiến trán tôi thấy âm ẩm. Tôi chăm chú tính toán từng nước cờ, buông thông một câu: “Có thể được Hoa Phi coi trọng thì quyết không phải một nhân vật giản đơn đâu.”

My Trang ngoài miệng trò chuyện nhưng tay đánh cờ không hề buông lơi. “Từ khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, ta sao có thể sinh lòng khinh thường ai được, nói là thần hồn nát thần tính cũng chẳng phải quá đáng.”

“Cũng chẳng cần phải vậy đâu. Cứ lo trước lo sau mãi không khéo lại mất đi sự quyết đoán.” Tôi nhìn những quân cờ đen trắng chi chít trên bàn cờ, lông mày giãn ra, cười lớn. “Bỏ xe giữ soái, tử tử, Hoàn Nhi thắng rồi!”

Đêm đã về khuya, trăng sáng như móc câu, ánh trăng dịu dàng tựa nước, đến những ngôi sao nơi chân trời cũng lấp lánh lạ thường, chẳng khác gì những viên kim cương chói lọi rải rác khắp bầu trời.

Tôi biết, đêm nay nhất định Huyền Lăng sẽ đến.

Đuổi mọi người rời đi, tôi lẳng lặng nằm trên giường, vờ ngủ dưỡng thần. Trong phòng có cắm mấy nhành hoa sơn chi vừa hái, lá xanh thẫm, hoa trắng muốt, dịu dàng sắc ngọc, lặng lẽ tỏa hương thanh mát.

Đột nhiên có đôi cánh tay âu yếm ôm tôi vào lòng, tôi khẽ nhắm mắt. Y đã đến rồi.

“Hoàn Hoàn, nàng ngủ rồi sao?”

Tôi khẽ vùng vẫy muốn thoát ra, định khom người hành lễ, y kéo tay tôi, thừa thế nằm xuống luôn bên cạnh tôi. Tôi ngoan ngoãn tựa vào cánh tay y. “Đoan Phi tử tử khá hơn chút nào chưa ạ?”

“Vẫn như cũ thôi. Gầy ốm hơn một chút, thấy trẫm đến thăm, nàng ta cố sức muốn ngồi dậy nhưng cuối cùng vẫn không dậy nổi. Trẫm nhìn mà cũng cảm thấy thương xót.”

“Nếu có thời gian, Tứ lang hãy đi thăm Đoan Phi tử tử nhiều hơn một chút! Tử ấy nhìn thấy người, nhất định sẽ vui mừng lắm, nói không chừng còn sớm khỏi bệnh hơn ấy chứ!”

Lại liên miên trò chuyện một hồi về căn bệnh của Đoan Phi, tôi biết đó chẳng qua chỉ là đôi ba câu chuyện phiếm mà thôi, điều y muốn nói còn ở phía sau.

Cuối cùng, Huyền Lăng cũng lên tiếng: “Chuyện hạ độc cuối cùng cũng kết thúc rồi. Nàng có thể an tâm, lòng trầm cũng thoải mái hơn.” Mắt y ngưng đọng ánh nhìn lạnh lẽo. “Chỉ là trầm chưa hề xử tệ với Lệ Quý tần, không ngờ ả ta lại ác độc đến thế.”

Tôi hạ giọng thưa: “Chuyện đã qua rồi, Hoàng thượng cũng đừng tức giận nữa. Lệ Quý tần cũng là quá quan tâm đến Hoàng thượng nên mới ghen ghét với thân thiếp đó thôi!”

“Quan tâm đến trầm?” Y khịt mũi, “hừ” lạnh một tiếng: “Rốt cuộc ả quan tâm đến địa vị của mình hay quan tâm tới trầm thì chỉ có mình ả hiểu rõ mà thôi.” Y dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Cứ cho là quan tâm đến trầm nhưng mượn cớ quan tâm mà làm những chuyện ác độc thì trầm cũng chẳng thể dễ dàng tha thứ cho ả ta.”

Nghe vậy, trong lòng tôi chợt nảy ra một ý, tuy tôi là kẻ bị hại trong chuyện này nhưng bề ngoài vẫn phải diễn trò một chút. Huống hồ tôi phải tìm hiểu cho rõ ràng giờ này phút này, trong lòng y, Hoa Phi rốt cuộc có địa vị thế nào. Nhích sát vào Huyền Lăng một chút, tôi khẽ thọt thưa: “Lệ Quý tần phạm lỗi, đã bị trừng phạt rồi. Hoa Phi tỷ tỷ ngày thường tuy rất thân thiết với Lệ Quý tần nhưng Hoa Phi tỷ tỷ được Hoàng thượng ưu ái, lại thông minh quyết đoán, tất nhiên sẽ không hồ đồ đến mức thông đồng làm bậy với Lệ Quý tần đâu.” “Quyết đoán”, từ này vừa có ý tốt vừa có ý xấu. Dùng với ý tốt thì nghĩa là hành động quả quyết, có thể quản sự dùng người, nếu dùng với ý xấu thì chỉ e sẽ khiến người khác liên tưởng đến chuyên quyền độc ác, tôi gật gù tự khen ngợi mình. Hàm nghĩa bên trong còn tùy theo người nghe từ từ ngấm ngấm. Rất nhiều người bị hủy bởi những

lời nói lấp lửng nước đôi như thế. Người nói “vô tâm” nhưng người nghe hữu ý.

Huyền Lăng dịu dàng vuốt ve bờ vai tôi, ngấm bóng chúng tôi in trên màn cửa sổ, miệng lẩm nhẩm hai chữ “quyết đoán” với vẻ hứng thú. Khóe môi y đột nhiên nhếch lên, để lộ nét cười như có như không. “Chuyện lần này dầu nàng ta không hề tham dự nhưng trẫm đã ban cho nàng ta quyền hỗ trợ quản lý lục cung. Lúc Lệ Quý tần xảy ra chuyện, nàng ta không chịu đến bẩm báo trước với trẫm và Hoàng hậu, ít nhiều cũng có hiềm nghi là thích chuyên quyền. Trẫm tạm miễn chức quyền của nàng ta, nàng ta cũng nên tĩnh tâm suy nghĩ đi thôi.”

Giọng nói nhuốm vẻ buồn bã, tôi rót từng chữ vào tai y: “Hoa Phi hầu hạ Hoàng thượng nhiều năm rồi, xin Hoàng thượng hãy nể tình tỷ tỷ từng tận tình hầu hạ chăm sóc người...”

Tôi chưa nói hết lời đã bị y lên tiếng ngắt lời: “Trẫm từng trị nghiêm khắc Lệ Quý tần, lại khiển trách Hoa Phi, là muôn cảnh cáo hậu cung không được tiếp tục những trò xấu xa, bản thủ nữa.” Y lại đổi giọng đầy âu yếm, thương tiếc: “Hoàn Hoàn, nàng lúc nào cũng thông cảm với người khác.”

Tôi thở thê thưa: “Hoàn Hoàn chỉ hy vọng các tỷ muội chốn hậu cung có thể thông cảm lẫn nhau, ít sinh lòng ghen ghét, Hoàng thượng mới có thể tập trung vào chính sự, không phải lo lắng chuyên về sau.” Tôi lại tiếp. “Hoàn Hoàn nghe nói Lệ Quý tần xảy ra chuyện là vì oan hồn của Dư thị đòi mạng, hiện giờ lời đồn lan tỏa, chỉ e lòng người trong cung trở nên bất an.”

Mặt Huyền Lăng lộ vẻ chán ghét. “Trẫm thấy chưa hẳn là do oan hồn đòi mạng đâu, tám phần là do ả có tật giật mình, tự mình dọa mình thôi, còn nói bậy nói bạ làm loạn lòng người.” Y ngấm nghĩ một lát. “Chỉ có điều, để an

ủi lòng người, trăm sẽ lệnh cho pháp sư ở Thông Minh điện tiến hành vài tràng pháp sự để siêu độ.”

“Hoàn Hoàn cho rằng pháp sư thì phải tiến hành rồi nhưng nên nói với mọi người là để cầu phúc, cầu an, chứ nếu nói là siêu độ thì người trong cung sẽ cho rằng đến Hoàng thượng cũng tin vào chuyện quỷ thần oan hồn, không khéo lại gây tác dụng hoàn toàn trái ngược.”

“Vậy cứ theo như nàng nói, ngày mai ta sẽ ban lệnh xuống.” Huyền Lăng tủm tỉm cười, ngắm nhìn tôi, tình ý trong ánh mắt như liễu xuân quán quýt. “Có nàng thấu hiểu lòng người, tận tâm, tỉ mỉ, lòng trăm cũng được an ủi nhiều.”

Tôi khẽ khàng rúc đầu vào vòng tay ôm ấp của Huyền Lăng, cất tiếng gọi tha thiết: “Tứ lang...”

Trong phòng mùi hương thanh khiết, bóng nến đỏ rực, ý xuân đậm đà sau bức rèm thêu lụa đỏ...

Chương 22: Thanh Hà

Sau khi Hoa Phi thất thế, hậu cung yên ắng hơn hẳn. Không có cường địch trước mắt, tôi và My Trang đều thở phào một hơi, chỉ cần yên tâm củng cố sủng ái. Hoa Phi mất đi quyền phụ trợ quản lý lục cung, số người xu nịnh nàng ta đương nhiên không còn náo nhiệt như xưa. Sau nhiều lần cầu kiến Huyền Lăng nhưng không gặp, nàng ta cũng không làm rộn sinh sự nữa, ngoại trừ mỗi ngày sáng chiều thỉnh an, ả gần như không bước chân ra ngoài, vờ như không nghe thấy những lời xì xào châm biếm hay khiêu khích, châm chọc của các phi tần khác.

Đến giữa tháng Năm, thời tiết ở kinh đô càng lúc càng nóng nực. Bởi mùa hè ở kinh đô nắng nóng, các triều đại Hoàng đế mỗi năm đều đi tránh nắng tại Thái Bình hành cung ở Tây Kinh từ trước tháng Sáu, đến chớm thu mới quay trở lại. Huyền Lăng vốn không sợ nóng nhưng quy củ tổ tiên định lại như thế, hơn nữa, cung quyền quý tộc đa phần không chịu được cái nóng, do vậy bèn ban chỉ xuống, phủ Nội vụ sớm đã sắp xếp đầu vào đó rồi. Huyền Lăng theo lệ, dẫn Hoàng hậu, phi tần, quý tộc và trăm quan, xa giá nối đuôi lũ lượt rời khỏi kinh thành, chuyển đến Thái Bình hành cung.

Thái Bình hành cung vốn được cải tạo từ Hảo Sơn uyển của Cảnh Tông tiền triều, nơi này mặt hướng sông, lưng dựa núi, cảnh trí đẹp vô cùng. Đến triều đại của chúng tôi, thiên hạ thái bình, dân giàu nước mạnh, dựa trên cảnh vật cũ ở Hảo Sơn uyển, lần lượt dựng thêm nhiều đình đài lầu các, trải qua gần trăm năm, cuối cùng đã trở thành vườn ngự có quy mô lớn nhất của hoàng cung.

Hậu cung đi theo Hoàng đế, ngoài Hoàng hậu ra, chỉ có thêm sáu, bảy phi tần được sủng ái. Tào Dung hoa cũng nằm trong số đó. Hoa Phi thất thế, Tào Dung hoa tuy là thân tín của ả nhưng không hề bị liên lụy, quá nửa là vì bình thường nàng ta tuy luôn đi theo Hoa Phi nhưng tính tình lại rất hiền hòa. Huống hồ ngày trước, Lệ Quý tần quá sức ngông nghênh phách lối, một tỉnh một động, càng cho thấy Tào Dung hoa được lòng người hơn. Hơn nữa, Huyền Lăng không có nhiều con cái, trừ đi số mất sớm thì chỉ có một hoàng tử và hai công chúa. Tào Dung hoa lại là mẹ đẻ của hoàng nhị nữ, Ôn Nghi công chúa. Ôn Nghi công chúa vẫn chưa tròn một tuổi, đi đứng, ăn ở tuy có một đám vú em, cung nữ hầu hạ nhưng cũng không thể thiếu sự chăm sóc tận tình của mẹ ruột được.

Tuy Hoa Phi đánh mất thiện cảm của Huyền Lăng, nhưng vẫn giữ địa vị đứng đầu tam phi, Hoàng hậu cũng sắp xếp cho ả ta đi chuyến này. Chỉ có điều, trước khi đến Tây Kinh, ả chẳng thèm bước xuống xe nửa bước, cố ý tránh sự gượng gạo khi phải gặp mặt mọi người. Đoan Phi đang bệnh nặng,

không thể chịu được nóng, tuy đi xe ngựa vất vả nhưng cũng cố theo mọi người đến đây. Nàng ta chỉ ở lì trong xe, không ra gặp chúng tôi. Còn Lăng Dung và Thuần Thường lại vẫn chưa được sủng ái, Sử Mỹ nhân thì thất sủng đã lâu, đều phải ở lại trong cung, không được đi theo. Lăng Dung nhát gan, cẩn thận, Thuần Thường lại nhỏ tuổi, ngây thơ đều chẳng mấy để tâm. Chỉ có Sử Mỹ nhân vì thế mà hậm hực suốt mấy ngày liền, đến lúc chúng tôi rời cung cũng chẳng thêm đến tiền.

Ở trong hậu cung, suốt ngày bận bịu giao tế, vừa rời khỏi cung tường sơn đỏ trăm thước, vén rèm lên đã thấy ngay đồng lúa, ruộng dâu, khói nhẹ vẩn vương, ngửi mùi hương tươi mới của hoa đồng cỏ nội, tôi chợt cảm thấy cơ thể thoải mái, tâm tình cũng vui vẻ hơn nhiều.

Thái Bình hành cung được xây dựa vào sườn núi Ca Lộc, trong núi có vườn, trong vườn có núi, nằm kề hồ nước, rừng rậm. Cảnh trí trong cung bố trí theo những thắng cảnh đẹp nhất từ nam chí bắc, kết hợp thành một tổng thể duy nhất, có phong vị khác hẳn chốn Tử Áo thành.

Tại Thái Bình hành cung, lúc nào cũng cảm thấy thoải mái, tự do hơn trong hoàng cung nhiều, dẫu hậu cung vẫn hệt như cũ, chỉ thay đổi chỗ ở mà thôi. Lần đi tránh nắng ở Tây Kinh này, Thái hậu ngại phiền phức ồn ào, lại bảo tuổi già tĩnh tâm lễ Phật, không ngại nắng nóng nên tiếp tục lưu lại cung. Tuy tôi vào cung đã được hơn nửa năm nhưng trừ những ngày lễ Tết trọng đại, thường chẳng bao giờ thấy Thái hậu bước ra khỏi Di Ninh cung nửa bước, hằng ngày thỉnh an chỉ gặp mỗi Hoàng thượng, Hoàng hậu cùng hoàng tử, hoàng nữ, tần phi không được gọi đến thì không được đến hầu. Do vậy, đến giờ tôi vẫn chưa gặp mặt Thái hậu lần nào. Nhưng sự tích anh minh của Thái hậu hồi trẻ, tôi từng nghe cha và đại ca nhắc đến nhiều lần, do vậy trong lòng không khỏi cảm thấy kính trọng và ngưỡng mộ bà. Lúc này, không ở cùng một cung với Thái hậu, tựa như thuở bé được rời khỏi vòng tay cha nghiêm khắc, đến nhà ngoại chơi vậy, tôi có cảm giác vô cùng thoải mái, tự do.

Huyền Lăng chọn Thủy Lục Nam Huân điện mát mẻ, yên tĩnh làm nơi nghỉ ngơi. Hoàng hậu đương nhiên là ở Quang Phong Tể Nguyệt điện, nơi có quy chế tương đương với Thủy Lục Nam Huân điện. My Trang rất thích khoảnh rừng trúc xanh ngắt, cành lá um tùm, gió thổi vi vu trong Ngọc Nhuận đường, bèn chọn ở lại nơi đó. Tôi vốn rất sợ nóng, Huyền Lăng lại không nỡ để tôi ở quá xa, định cho tôi ở lại tòa điện phụ trong Thủy Lục Nam Huân điện, ngày đêm đều nhìn thấy nhau. Nhưng như thế quá chướng mắt, chỉ sợ sẽ lại dẫn đến không ít phong ba, tôi đành tìm có khước từ. Thế là Huyền Lăng chọn Nghi Phù quán gần đó nhất cho tôi ở, vừa bước vào cửa đã nhìn thấy hồ sen tươi đẹp như ngọc, gió mát từ mặt hồ len lỏi thổi qua kẽ lá, thanh mát, hợp lòng người.

Vừa vào Nghi Phù quán, tôi đã nhìn thấy phòng chính ở điện phụ có đặt mấy chục chậu hoa nhài, tổ hình, ngọc lan, trắng muốt đáng yêu. Mỗi gian phòng đều đặt một chiếc quạt gió. Hoàng Quy Toàn khuyu gối hành lễ, tươi cười nịnh nọt: “Hoàng thượng biết tiểu chủ vốn yêu thích mùi hương nhưng đang lúc nắng nóng, đốt hương bất tiện lắm, bèn lệnh cho nô tài tìm hoa thơm mới hái, đặt vào trong quạt gió ướp lạnh lấy hương thơm.” Quả nhiên quạt gió quay đều, gió mát rười rượi, mùi hương thơm ngát lan tỏa khắp điện.

Hoàng Quy Toàn còn ton hót thêm: “Các tiểu chủ nương nương khác đều chẳng có thứ này đâu. Ân sủng của Hoàng thượng dành cho tiểu chủ là đứng đầu cả hậu cung đây!”

Huyền Lăng quả nhiên chu đáo, tỉ mỉ. Tôi cảm động, quay sang bảo Hoàng Quy Toàn: “Hoàng thượng long ân. Ngươi về bẩm báo lại, lát nữa ta sẽ đích thân sang đó tạ ơn người.”

Hoàng Quy Toàn thưa: “Vâng ạ! Lát nữa e là Hoàng thượng sẽ đi săn bắn. Tiểu chủ cứ nghỉ ngơi cho khỏe rồi hẵng từ từ sang đó.”

Tôi tùm tùm cười khen: “Nghĩ ra phương pháp này khéo thật đấy! Hoàng thượng quả là phí tâm.”

Hoàng Quy Toàn thưa: “Hiện giờ trời vẫn chưa nóng hẳn, đến mùa nóng, bên trong điện sẽ đặt thêm mấy khối băng lấy ra từ hầm băng, lúc ấy mới gọi là mát mẻ, thoải mái. Hoàng thượng đã dặn dò phủ Nội vụ từ sớm, chỉ cần tiểu chủ thấy nóng, sẽ lập tức dâng băng lên. Sao dám nô tài dám không để ý cho được.”

Tôi lườm hắt mấy cái rồi mới tùm tùm cười: “Khổ cực cho Hoàng công công rồi! Thực ra việc này cứ tùy tiện gọi một người tới chỉ dẫn là đủ, phiền công công đích thân chạy một chuyến. Mau đến chỗ Thôi Thuận nhân lĩnh một ít bạc đi, coi như là ta mời các công công dùng trà.”

Hoàng Quy Toàn vội thưa: “Tiểu chủ nói thế, sao nô tài dám nhận kia chứ. Bọn nô tài có thể hầu hạ được gì cho tiểu chủ đã là phúc phận tu mấy kiếp mới có được, ngàn vạn lần không dám nhận thưởng của tiểu chủ đâu.” Nói xong, hắt vội vã khụy gối hành lễ rồi khom người, lui ra ngoài.

Bội Nhi đứng bên cạnh, nhìn theo bóng hắt lui ra ngoài, nhận xét: “Hoa Phi vừa ngã, gã ta đã học khôn ngay, hiện giờ biết cụp đuôi làm việc rồi, chỉ sợ có chỗ nào không được chu đáo.”

Lưu Chu cười nhạt, nói: “Dẫu Hoa Phi chưa ngã, trong cung này có ai dám không chu đáo với tiểu thư của chúng ta nào!”

Tôi lườm nàng ta một cái rồi mắng: “Chỉ lo đấu võ mồm thôi, mau đi hái mấy lá sen tươi non về nấu canh đi, ta cần dùng gấp.”

Nghỉ ngơi một lát, trang điểm, ăn mặc xong xuôi, tôi bèn dẫn theo Hoán Bích chậm chậm đi về phía tấm điện của Huyền Lăng. Băng qua Luyện kiều, Kính kiều, U Phong kiều trên hồ Phiên Nguyệt, qua hành lang dài

chạm trở tinh vi, uốn lượn quanh co, len lỏi qua hoa cỏ xanh um là đến vĩnh hằng dài dằng dặc, hai bên trông toàn cây cỏ thụ, hoa lá um tùm, che khuất quá nửa ánh sáng mặt trời, bóng râm mát rượi.

Chợt nghe trên đầu “xoẹt” một tiếng, có tiếng vũ khí lao vút qua trời cao, phát ra những âm thanh sắc nhọn, tôi ngẩng đầu, chỉ thấy một mũi tên dài bay vọt lên tận mây xanh, thế bắn mãnh liệt khác thường, trong chớp mắt đã khuất bóng sau cụm mây bồng bềnh, trắng xốp như bông.

Sau đó, chợt có một bóng đen từ xa tí trên cao rơi vọt xuống đất, theo bản năng tôi lùi về phía sau mấy bước. Có vật nặng hạ xuống tàng cây rồi rơi mạnh xuống đất, bụi đất mịt mù, lông chim lẫn hoa lá rơi lả tả, mùi máu tanh gắt mũi ập tới. Định thần nhìn kĩ, tôi thấy một mũi tên xuyên qua đầu hai con chim hải đông thanh, trúng vào bốn con mắt của chúng. Một con hải đông thanh chưa chết hẳn, cánh chim cứng như sắt đập phành phạch mấy tiếng rồi mới duỗi ra bất động.

Tôi thào hô to một tiếng: “Giỏi!” Hải đông thanh gốc ở Liêu Đông, thân hình tuy nhỏ nhưng hung hãn, mạnh mẽ dị thường, mỏ như móc thép, cánh như bọc sắt, cứng cáp, thông minh hơn hẳn các loài chim khác. Có thể một tên bắn chết cả hai con, còn xuyên qua bốn mắt, thuật bắn tên vừa mạnh mẽ vừa chính xác thế này thực khiến cho người khác phải khâm phục.

Hoán Bích không kìm được, cất tiếng tán thưởng: “Thuật bắn tên hay tuyệt!”

Cách đó không xa vang lên tiếng vỗ tay vang dội. Một nội thị hấp tấp chạy đến, nhặt hai con hải đông thanh, thấy tôi ở đó bèn vội vàng hành lễ vãn an. Tôi bất giác lên tiếng hỏi: “Là Hoàng thượng đang săn bắn trong vườn sao?”

Gã nội thị cung kính thưa: “Thanh Hà vương vừa tới, Hoàng thượng đang sẵn bắn cùng Vương gia.”

Nghe đến ba chữ Thanh Hà vương, tôi không kìm được tình tự, nhớ đến lần đầu tiên gặp Huyền Lăng trong Thượng Lâm uyển, khi đó y tự xưng là Thanh Hà vương. Tình cảm tha thiết giấu tận đáy lòng chợt xao động, tôi bất giác cảm thấy thật hạnh phúc. Tôi thấy đuôi mũi tên có khắc hoa văn vàng sậm, bèn tủm tỉm cười: “Thuật bắn tên của Hoàng thượng hay tuyệt!”

Tên nội thị cười vuốt đuôi: “Thuật bắn tên của Vương gia rất hoàn hảo, Hoàng thượng cũng khen không ngớt miệng!”

Tôi hơi ngẩn ra, trước giờ nghe nói Thanh Hà vương mê đắm cầm kỳ thi họa, tính tình ung dung, phóng khoáng, ai ngờ thuật bắn tên của hắn lại tinh chuẩn đến thế, đúng là ngoài sức tưởng tượng.

Nhưng tôi chỉ bất ngờ một chút thôi, vốn chuyện chẳng liên quan gì đến tôi, liền thuận miệng hỏi: “Còn người nào khác ở đó không?”

“Có Tào Dung hoa đi theo hầu hạ Hoàng thượng.”

Tôi gật đầu, nói: “Vậy mau đem hải đông thanh đến đó đi. Bẩm báo với Hoàng thượng là ta sẽ đến ngay.”

Hắn vâng dạ rồi chạy biến đi. Tôi thấy hắn đã đi được hồi lâu, mới chỉnh lại tóc tai, y phục rồi gọi Hoán Bích: “Chúng ta cũng sang bên đó thôi!”

Vừa tiến vào vườn, từ xa tôi đã nhìn thấy đám thị vệ vây quanh một bóng người vận áo dài xanh biến mất sau hàng cây um tùm, rậm rạp. Chỉ một bóng lưng thôi nhưng cũng đủ nhìn ra được vẻ xa vắng nhàn hạ như núi xuân tùng xanh, phong thái nhàn nhã không sao diễn tả thành lời. Tôi vô cùng tò mò, bất giác đưa mắt nhìn theo hồi lâu.

Một nội thị chạy tới nghênh đón, thưa: “Hoàng thượng đang ở Thủy Lục Nam Huân điện chờ tiểu chủ.” Nói xong bèn dẫn tôi sang bên đó.

Thủy Lục Nam Huân điện nằm ở bờ tây của hồ Thái Dịch, được dựng sát bờ nước, quá nửa vươn ra mặt hồ. Bốn bề hành lang thoáng đãng vây quanh, rèm trúc buông rủ kín đáo, bên trong điện cực kỳ mát mẻ, yên tĩnh. Vừa bước vào điện, tôi đã ngửi thấy hương trà thanh đậm nhàn nhạt hòa trong làn hơi nước hồ mát rượi. Quả nhiên, Huyền Lăng và Tào Dung hoa đang ngồi đó thưởng trà. Huyền Lăng thấy tôi đến, bèn tủm tỉm cười: “Nàng đến rồi à?”

Theo lẽ ra mắt, tôi mỉm cười thưa: “Hoàng thượng có hứng thú quá, người tìm đâu ra được loại trà ngon, thơm ngát thế này ạ?”

Huyền Lăng phá lên cười ha hả: “Ngoài lão lục ra thì còn ai nữa, phí công phí sức lắm mới tìm được nửa cân trà Tuyết đỉnh hàm thúy đây, đúng là trà ngon. Nàng cũng đến đây nếm thử một chén nào!”

Tuyết đỉnh hàm thúy sinh trưởng trên đỉnh núi cheo leo ở vùng cực bắc lạnh giá, khó khăn lắm mới hái được, trên thế gian chắc chỉ có chưa tới mười mấy gốc. Nhờ thường được nước tuyết bồi đắp, vị trà vừa thanh tân vừa lạnh giá, vô cùng hiếm có, hoàng thất quý tộc bình thường cũng khó có cơ hội được nếm thử.

“Vương gia đúng là có lòng!” Tôi nhìn quanh quất rồi nói: “Thần thiếp nghe nói Hoàng thượng khi này đi săn với Vương gia đã thắng được một ván, sao mới chớp mắt mà đã không thấy đâu rồi?” Tôi cố ý đùa Huyền Lăng. “Hắn là Vương gia nghe nói thần thiếp xấu như Chung Vô Diệm, sợ sẽ run rẩy phát khiếp nên mới né tránh chứ gì?”

Huyền Lăng nghe tôi trêu như vậy thì phá lên cười, chỉ vào tôi rồi nói với Tào Dung hoa: “Cầm Mặc, nàng xem, nếu nàng ta tự so mình với Chung Vô Diễm thì mọi người trong hậu cung của trẫm chẳng phải trở thành xấu xa như Đông Thi rồi còn gì.”

Ánh mắt Tào Dung hoa lúng liếng, duyên dáng nở nụ cười, tay vẫn chậm chậm lột vỏ một quả nho, nói với tôi: “Vương gia khi này vẫn còn ở đây nhưng nghe nói Việt Châu vừa tiến cống một số đồ sứ tráng men, Vương gia đã vội vã đi ngắm nghía rồi.” Nói xong giơ tay đưa trái nho đã lột vỏ đến trước miệng Huyền Lăng. “Uyển nghi muội muội mỹ lệ động lòng người, chẳng qua chỉ nói vài lời khiêm tốn vậy thôi. Hoàng thượng cứ coi như nghe lời nói đùa vậy mà.”

Huyền Lăng há miệng, nuốt quả nho rồi chau mày cười bảo: “Không sai, không sai, hèn gì Khổng phu tử từng nói “Chỉ có nữ nhân và tiểu nhân là khó chiều lòng”.”

Tôi nhắc quạt tròn lên che mặt, giả vờ tức giận. “Lời này thần thiếp nghe rõ hết rồi đấy, Hoàng thượng đang ví thần thiếp với tiểu nhân chứ gì, thần thiếp chẳng chịu đâu.” Nói xong phát tay áo. “Hoàng thượng không thích nhìn mặt thần thiếp nữa thì thần thiếp xin cáo lui vậy.”

Huyền Lăng đứng dậy kéo tôi lại, nói: “Nói nhiều như vậy mà không sợ khô miệng sao? Lại đây, ném thử chung trà Tuyết đỉnh hàm thủy này, coi như trẫm xin lỗi nàng vậy, thế có được không?”

Tôi lúc ấy mới xoay người từ giận dữ chuyển sang vui vẻ, nói: “Hoàng thượng đúng là biết mượn hoa hiến Phật, lấy đồ của Lục vương để ban ân cho người khác.”

Huyền Lăng đáp: “Thế cũng chẳng sao, chỉ cần nàng thích là được!” Thế là tôi ngồi xuống, ba người cùng phẩm trà.

Tào Dung hoa nghe tôi và Huyền Lăng nói đùa, chỉ lẳng lẳng tùm tùm cười không nói, đáy mắt lúng liếng, lộ ra phong thái tươi đẹp riêng biệt. Hồi lâu sau, nàng ta mới mỉm cười, chậm rãi thốt lên: “Tục ngữ có câu: Ngàn vàng đổi lấy tiếng cười. Hành động của Hoàng thượng đối với Uyển nghi muội muội đúng là chẳng kém gì.”

Tôi đỏ mặt, cười nói: “Khiến Dung hoa tỷ tỷ chê cười rồi!”

Tào Dung hoa nhắc chén trà lên, uống một ngụm rồi nói: “Cả miệng đầy hương, thần trí thanh thản, Lục vương quả nhiên có lòng!” Nói xong, dùng quạt tròn che nửa mặt, thưa: “Thần thiếp nghe nói Hoàng thượng lúc trước khi vừa gặp mặt Uyển nghi muội muội, vì sợ muội muội quá giữ lễ bèn mượn tên của Lục vương cùng muội muội trò chuyện thưởng tiêu, nhờ vậy mới thành tựu nhân duyên hôm nay, đúng là một giai thoại lưu truyền thiên cổ.”

Nghe Tào Dung hoa nhắc lại tình cảnh gặp gỡ lần đầu với Huyền Lăng, lòng tôi bất chợt ngọt ngào, hai má ửng hồng như ráng chiều óng ánh. Huyền Lăng ngồi đối diện tôi, cùng tôi nhìn nhau mỉm cười thông hiểu.

Tôi chợt cảm thấy có gì đó không ổn, chuyện ngày trước tôi gặp gỡ Huyền Lăng tuy người trong cung cũng nghe ngóng được kha khá nhưng sao nàng ta có thể biết được chuyện bí mật nhỏ nhất như Huyền Lăng mượn tên Thanh Hà vương. Trong ký ức, hình như tôi chưa hề kể lại với ai chuyện này. Nghĩ đến đó, lòng tôi bất giác trở nên nặng trĩu.

Trong lúc tôi ngẫm nghĩ, Tào Dung hoa lại lên tiếng: “Nếu nói như vậy, Lục vương còn là người mai mối cho Hoàng thượng và Uyển nghi muội muội nữa, lẽ ra nên tạ ơn người một phen mới phải. Huống chi người mai mối này tuần tú, phong lưu, không biết được bao nhiêu tiểu thư con quan trong triều mê mẩn, chỉ mong được gần gũi đêm ngày. Hẳn là lúc muội

muội còn ở nhà đã từng nghe qua danh tiếng của Lục vương chúng ta rồi phải không?”

Huyền Lăng nghe vậy, ánh mắt thoáng lóe lên rồi trong chớp mắt lại khôi phục vẻ âu yếm như khi ngắm tôi mỗi ngày. Tuy chỉ trong chốc lát nhưng tim tôi chợt giật thót, lập tức cảm thấy không ổn, tôi vội trấn tĩnh tâm thần, đáp: “Trước khi nhập cung, muội muội ở sâu trong chốn khuê phòng, vào cung chẳng được bao lâu thì ốm bệnh không ra ngoài, chưa từng nghe đến đại danh của Vương gia, đúng là kiến thức hạn hẹp, Tào tử tử xin đừng chê cười!” Nói xong, tôi khẽ phe phẩy chiếc quạt tròn, mở miệng cười tươi như hoa. “Hoàng thượng văn nhã, phong lưu, lại quan tâm đến tâm tư của tử muội chúng ta, sợ chúng ta quá câu thúc giữ lễ, không biết ngày xưa có phải người cũng từng làm như thế để gần gũi tử tử không?”

Tuy tôi tập trung ứng đối lại Tào Dung hoa nhưng vẫn thầm để tâm lưu ý đến vẻ mặt của Huyền Lăng. Bộ dạng Huyền Lăng vẫn bình thường, không có gì khác lạ. Tôi đã chối bay chối biến mọi quan hệ, chỉ hy vọng Huyền Lăng không để ý đến lời khích bác của Tào Cẩm Mặc. Nếu y thực sự sinh lòng nghi ngờ thì tim tôi hơi giá lạnh. Không, với tình cảm mà y vẫn dành cho tôi, y sẽ không nghi ngờ tôi như vậy đâu.

Tào Dung hoa chỉ yên lặng mỉm cười, chẳng khác gì chú chuồn chuồn lặng lẽ đậu trên búp sen, khiến người không sao ngờ nổi dưới vẻ tĩnh lặng, hiền hòa của nàng ta lại chứa đựng những lời nói sắc bén, ác nghiệt, gây ra bao sóng gió trập trùng. Nàng ta đưa mắt nhìn ra ngoài trời rồi đứng dậy, xin cáo từ: “Thần thiếp e là Ôn Nghi đã đói bụng rồi, thần thiếp xin về trước xem sao.”

Huyền Lăng gật đầu đồng ý. “Cũng được, Ôn Nghi dạo này hay khóc lóc, quấy nhiễu. Giang thái y thường hay bắt mạch bình an cho nàng, nói với hấn xem vì sao Ôn Nghi cứ hay khóc lóc, nhõng nhẽo như thế.”

“Vâng ạ! Thần thiếp sẽ bảo Giang thái y xem thử rồi sẽ bẩm lại cho Hoàng thượng biết.” Nói xong, nàng ta ung dung mỉm cười, lui xuống.

Trong điện giờ chỉ còn mỗi tôi và Huyền Lăng, Hoán Bích và các cung nhân khác đứng hầu ở bên ngoài. Không khí như có hơi lạnh ngưng tụ, mùi hương thơm mát của lá trà như bị đông cứng, mất đi phong thái nhẹ nhàng, linh hoạt, chỉ cảm thấy nặng nề, nhom nhóp. Ở ngọn cây đằng xa, tiếng ve kêu khàn khàn rền rĩ, khiến người nghe cảm thấy buồn bực, khó chịu.

Khóe môi Huyền Lăng vẫn đọng nét cười nhàn nhạt, y lệnh cho người hầu bưng ra một cây cổ cầm. “Cây cổ cầm này vốn là vật yêu thích ngày trước của Thư Quý phi thời tiên hoàng, tiên hoàng khó khăn lắm mới tìm được nó cho bà. Trước khi nàng tới, trẫm vốn muốn gọi người đàn một khúc, chỉ tiếc là Cầm Mặc, người đứng như tên, cầm nghệ chẳng giỏi giang chút nào.”

Tôi thưa: “Vậy để thần thiếp bảo người mời Huệ Tàn tử tử đến đây vậy.”

“Huệ Tàn tinh thông âm luật khúc điệu hơn hẳn nàng nhưng tình ý trong khúc nhạc thì lại kém nàng xa. Cây cổ cầm tốt như vậy nếu mất đi tình ý thì âm thanh chẳng còn phong vị gì nữa, nàng cứ đến đàn một khúc đi!”

Tôi thưa: “Vậy thần thiếp xin đàn một khúc hầu Hoàng thượng vậy!”

Huyền Lăng nhìn tôi, nói: “Hay lắm, sóng biếc gió trong, phẩm trà nghe đàn, ngồi ngắm mỹ nhân, đúng là chuyện hứng thú của người đời. Nàng cứ đàn nửa khúc *Sơn chi cao* là được.”

Tôi vâng theo, khẽ lướt ngón tay trên dây đàn. Quả nhiên là một cây cổ cầm thượng hạng, âm sắc trong trẻo như hạt châu lớn bé rơi leng keng xuống mâm ngọc. Chỉ là giờ phút này lòng tôi đang canh cánh chuyện khác,

không thể tập trung toàn bộ tâm tư vào tiếng đàn, thật có lỗi với cây đàn quý.

Đàn xong một khúc, Hoàng đế vỗ tay khen: “Quả nhiên là đàn hay.” Hoàng đế nhìn thẳng vào tôi với ánh mắt sáng ngời, lát sau mới nở nụ cười nhàn nhạt, hỏi: “Trẫm rất rõ tình ý của Hoàn Hoàn dành cho trẫm. Chỉ không biết khi nào Hoàn Hoàn mới bắt đầu nảy sinh tình cảm với trẫm vậy?”

Tim tôi đột nhiên giật thót, quả nhiên y đã lên tiếng hỏi tôi. Cuối cùng y cũng hỏi tôi. Tôi không có thì giờ ngẫm nghĩ, bình tĩnh quỳ xuống, thưa: “Người Hoàn Hoàn yêu thương là người đang đứng trước mặt Hoàn Hoàn lúc này, chẳng liên quan gì đến địa vị hay tên gọi cả.”

Hoàng đế không gọi tôi đứng dậy, chỉ ung dung hỏi: “Nói thế nghĩa là sao?”

“Hoàng thượng mượn danh Thanh Hà vương cùng thần thiếp nghe tiêu, thưởng hoa, Hoàn Hoàn tuy cảm mến tài hoa của Hoàng thượng nhưng cứ nghĩ người là Vương gia nên lúc nào cũng cư xử cẩn thận, tuyệt không dám vượt quy củ gần gũi với người. Sau khi nói rõ thân phận của mình, Hoàng thượng chăm sóc Hoàn Hoàn, sủng ái Hoàn Hoàn. Hoàng thượng đối với Hoàn Hoàn khác hẳn những phi tần khác, Hoàn Hoàn dành cho Hoàng thượng không chỉ là lễ quân thần mà còn có cả tình phu thê.” Nói đến đây, tôi ngừng đầu, liếc nhìn Huyền Lăng, thấy vẻ mặt của y thoáng lộ vẻ xúc động thì mới an tâm được đôi chút.

Tôi lại nói tiếp: “Nếu muốn tìm hiểu đến cùng Hoàn Hoàn nảy sinh tình ý với Hoàng thượng lúc nào thì đó chính là lúc Hoàng thượng giải vây giúp Hoàn Hoàn khi Hoàn Hoàn bị Dư Canh y làm khó. Hoàn Hoàn trước giờ không thích gây chuyện thị phi. Ngày đó, Dư thị cư xử lỗ mãng, Hoàn Hoàn thực tình bối rối chẳng biết làm sao. Hoàng thượng mở miệng giúp đỡ,

chẳng những giúp giải vây cho Hoàn Hoàn mà còn duy trì sự tôn nghiêm của Hoàn Hoàn nữa. Đối với Hoàng thượng, đó là chuyện dễ như trở bàn tay nhưng trong mắt của Hoàn Hoàn, Hoàng thượng chính là quân tử cứu người gặp nạn.”

Vẻ xúc động trong đáy mắt Huyền Lăng càng thêm đậm, nụ cười trên môi càng lúc càng tươi, y âu yếm đưa tay đỡ tôi: “Trẫm chỉ là thuận miệng hỏi thế thôi!”

Tôi cương quyết không chịu đứng dậy: “Xin Hoàng thượng cho Hoàn Hoàn nói hết.” Tôi quỳ mọp xuống đất, thưa: “Hoàn Hoàn tội đáng chết, nói một câu phạm thượng tiếm quyền. Hoàn Hoàn trong lòng kính trọng người là bậc quân vương, nhưng lại càng yêu thương người như bậc phu quân của Hoàn Hoàn vậy.” Nói đến mấy câu sau, giọng nói của tôi trở nên nghẹn ngào, nước nở không thành tiếng.

Huyền Lăng đau lòng, ôm chặt lấy tôi, thương xót nói: “Sao trẫm lại không hiểu rõ tâm tư của nàng cơ chứ, do đó, trẫm mới yêu nàng, trọng nàng hơn những tần phi khác. Chuyện hôm nay quả thực là do trẫm quá đa nghi, Hoàn Hoàn, nàng đừng trách trẫm nữa!”

Tôi dựa vào ngực y, khẽ khàng gọi hai tiếng: “Tứ lang!”

Y càng ôm tôi chặt hơn: “Hoàn Hoàn, khi này nàng tự biện bạch cứ mãi gọi trẫm là Hoàng thượng, trẫm vừa cảm động vừa thấy đau lòng, trước giờ khi chẳng có người lạ, nàng luôn gọi trẫm là Tứ lang mà. Hoàn Hoàn, là trẫm không tốt, khiến nàng đau lòng!” Từng giọt lệ của tôi thấm đầm hoa văn rồng thêu kim tuyến sống động, hùng mạnh trên long bào của y. Mùa hè khí trời nóng nực, tôi lại bị Huyền Lăng ôm chặt trong lòng nhưng tim tôi chẳng khác gì lòng bàn tay lộ ra ngoài gió dạo cuối thu, từng chút, từng chút đều ngấm đầy hơi lạnh.

Lúc tôi rời khỏi Thủy Lục Nam Huân điện đã là giữa trưa ngày hôm sau. Tuy là đi tránh nắng nhưng buổi chiều sớm không thể hủy bỏ. Huyền Lăng vẫn lên triều như thường lệ, dặn dò tôi cứ ngủ cho ngon rồi thức dậy sau.

Hoán Bích theo tôi quay trở về cung, thấy tôi tư lự chẳng vui, bèn e dè khuyên nhủ: “Tiểu thư đừng thương tâm nữa, Hoàng thượng vẫn còn hết sức coi trọng người mà.”

Khóe môi tôi cong lên, để lộ nụ cười lạnh đầy u ám: “Hoàng thượng thực sự coi trọng ta sao? Nếu quả thực coi trọng thì sao có thể tin lời gièm pha của Tào Cẩm Mặc rồi sinh lòng nghi ngờ ta?”

Hoán Bích im lặng không đáp, tôi nói: “Người biết không, hôm qua ta chẳng khác gì vừa lướt qua Quỷ môn quan một chuyến, khó khăn lắm mới giải khai được lòng nghi ngờ của Hoàng thượng, giữ được tính mạng này.”

Hoán Bích kinh hãi, lập tức quỳ xuống, thưa: “Sao tiểu thư lại nói lời cay đắng đến nhường ấy?”

Tôi vươn tay, đỡ nàng ta dậy, buồn bã đáp: “Những lời của ta lúc đó, nếu có chút sai sót, không cẩn thận thì chỉ còn mỗi con đường chết mà thôi. Người cho rằng Hoàng thượng chỉ thuận miệng nhắc lại giây phút êm đềm thuở xưa hay sao? Sai lầm lớn rồi! Y có ý muốn dò xét tìm hiểu xem, ta khi xưa động lòng với Hoàng thượng giả danh Thanh Hà vương hay là Hoàng thượng cứu ngũ chí tôn. Nếu ta đáp rằng đó là Hoàng thượng từng cùng ta trò chuyện, nghe tiêu, vậy thì ta thân là cung tần thiên tử mà lại gần gũi với người đàn ông khác, là tội dâm loạn thập ác bất xá.”

Hoán Bích không nhịn được, ngờ vực hỏi lại: “Nhưng đó là do Hoàng thượng cố ý giấu giếm ngay từ đầu mà?”

“Thế thì sao chứ? Y là Hoàng đế, sẽ không bao giờ sai lầm cả. Chỉ vì ta không biết y là Hoàng đế, vậy thì trong mắt ta, y chỉ là một nam nhân bình thường, mà ta lại động lòng thương yêu y, đó chính là tội chết.”

Hoán Bích há hốc miệng: “Vậy vì sao người lại không thể động lòng với Hoàng thượng khi đã biết rõ thân phận kia chứ?”

“Y là Hoàng đế, ta chỉ có thể kính trọng, có thể khiếp sợ nhưng không thể yêu thương. Bởi y là quân, ta là thần, ranh giới đó vĩnh viễn không thể nào vượt qua được. Nếu ta nói ta động lòng với Hoàng đế sau khi đã biết rõ thân phận của y, vậy thì y sẽ cho rằng ta khuất phục trước thân phận của y chứ không phải chính con người của y. Đối với một người đàn ông, đó là một sự nhục nhã. Hơn nữa, y sẽ cho rằng ta chẳng qua chỉ là nhún mình hầu hạ, nịnh bợ đón chào, hết như thái độ của các tần phi khác, chẳng có chút chân tình nào. Nói như vậy, ta phải đối mặt với nguy cơ bị thất sủng.”

Tôi vừa nói xong, trán của Hoán Bích đã đầm mồ hôi lạnh.

Tôi buông tiếng thở dài, nói: “Người phải biết rằng, sủng ái và không sủng ái, sinh và tử chỉ cách nhau có một ranh giới mỏng manh!”

Hoán Bích chẳng biết nói gì thêm, hồi lâu sau mới lên tiếng khuyên nhủ: “Hoàng thượng cũng là đàn ông, khó tránh khỏi ghen tuông. Thanh Hà vương lại là kiều người ưu tú như vậy, Hoàng thượng hỏi như thế cũng là vì để ý đến tiểu thư thôi!”

“Có lẽ thế!” Tôi ngẩn ngơ, mân mê một đóa ngọc lan trên tay, mặt ngọt thơm ngát nhom nhóp trong lòng bàn tay nhưng những cánh hoa đã yếu ớt, rụng lả tả.

Cận Tịch ở trong cung nhiều năm, từng trải không ít chuyện, tính tình lại trầm tĩnh. Nhân lúc thay áo, rửa mặt buổi tối, không có ai khác kê bên, tôi

bèn tí mĩ kể lại mọi chuyện xảy ra ở Thủy Lục Nam Huân điện cho nàng ta nghe.

Cận Tịch trầm tư hồi lâu, khẽ thở hắt ra một hơi, thưa: “Tiểu chủ nghi ngờ có người kể lại chuyện riêng giữa tiểu chủ và Hoàng thượng cho Tào Dung hoa sao?”

Tôi gật gật đầu. “Chẳng qua ta chỉ nghi ngờ vậy thôi, chứ chẳng có chứng cứ.”

Cận Tịch hạ giọng: “Những chuyện đó chỉ có những người thân cận nhất với tiểu chủ mới biết, nô tỳ đến hôm nay mới nghe thấy tiểu chủ nhắc đến. Ngày đó, chính mắt nhìn thấy chuyện đó chỉ có một mình Lưu Chu cô nương. Nhưng Lưu Chu cô nương theo hầu tiểu chủ từ nhà...”

Tôi cau mày trầm tư. “Ta biết chứ! Nàng ta theo hầu ta nhiều năm rồi, ta rất tin tưởng, nàng ta tuyệt đối không thể cầu kết với Tào thị để bán rẻ ta được.”

“Vâng!” Cận Tịch ngẫm nghĩ một lát rồi thưa: “Nô tỳ cho rằng, Lưu Chu cô nương tính tình ngay thẳng, không chừng có lúc vô tâm kể lại cho người khác nghe, lời đồn lan truyền đến tai Tào Dung hoa. Dù gì trong cung cũng đông người lắm miệng mà.”

Nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ có cách này là hợp lý nhất. Tôi đành nói: “Cũng may Hoàng thượng còn tin tưởng ta, nếu không người nói xói vàng, đúng là một mũi dao vô hình mà!”

Cận Tịch gật đầu thưa: “Đúng thế! Những chuyện khác chẳng có gì quan trọng, chỉ cần trong lòng Hoàng thượng vẫn tin tưởng tiểu chủ là được.”

Chương 23: Nghe tin mừng

Biết rõ mình vừa vượt qua được một kiếp nạn nhưng trong lòng tôi vẫn tràn đầy phiền não. Gặp phải sự cố này chưa hẳn không phải là phúc, bởi Huyền Lăng càng tỏ vẻ yêu thương, chiều chuộng tôi hơn hẳn trước đây. Chỉ là tôi cảm thấy trước giờ, Huyền Lăng gần gũi sủng ái tôi, chẳng phi tần nào bì kịp nhưng ai ngờ ân sủng đó lại yếu ớt như vậy, chẳng chịu nổi vài ba lời khích bác của người ngoài, tôi bất giác cảm thấy nản lòng.

Trong lòng buồn bực, đến ngủ trưa cũng chẳng yên, tôi bèn ngồi dậy, tới thăm My Trang. Vừa tiến vào Ngọc Nhuận đường, thấy tỷ ấy vừa mới tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa, tóc vẫn thành búi kiêu Hàng Châu giản dị, tùy ý cài thêm vài bông hoa nhài, xen lẫn mấy đoá mai bằng ngọc xanh, trên người chỉ mặc độc chiếc áo lót lụa mỏng màu vàng nhạt thêu hoa, bên dưới vận quần sa mỏng ôm sát màu xanh lục, thêu hoa văn hình cua vờn cúc, làn da trắng muốt thoát ẩn thoát hiện, trông tỷ đầy đặn, mỹ lệ hơn hẳn thường ngày, khiến người nhìn thêm phần ngây ngất.

My Trang vẫn còn đang ngái ngủ, nửa nằm nửa ngồi trên giường, uống nước ô mai Thái Nguyệt dâng lên. Tỷ ấy thấy tôi đến, bèn vội vẫy tay, gọi: “Nước ô mai vừa làm xong, muội đến nếm thử xem nào, ngon hơn Ngự Thiện phòng nhiều.”

Tôi khẽ lắc đầu từ chối. “Tỷ tỷ quên rồi sao, muội đâu thích đồ chua.”

My Trang phá lên cười. “Xem trí nhớ của tỷ này, đúng là càng ngày càng tệ.” Nói xong, tỷ ấy uống cạn một hơi rồi hỏi Bạch Linh: “Còn nữa không? Đem thêm một chén nữa lên đây!”

Bạch Linh lấy làm lạ, hỏi: “Tiểu chủ, hôm nay người đã uống nhiều lắm rồi, hết rồi ă!”

My Trang mang hài vào rồi đứng dậy, ngồi xuống trước bàn trang điểm, để Bạch Linh giúp mình chải đầu, búi tóc.

Thấy tôi cứ mãi phiền muộn chẳng buồn nói chuyện, My Trang không khỏi tò mò, quay người lại, hỏi: “Ngày thường muội cứ nói mãi không ngừng, hôm nay sao lại thế? Cứ như hồ lô bị cưa mất miệng vậy.”

Tôi chỉ lặng lẽ ngồi đó không đáp, My Trang vốn rất thông minh, nhìn thế là hiểu ngay, bèn đẩy tay Bạch Linh ra, nói: “Ta tự chải được rồi, người và Thái Nguyệt đi nấu thêm ít nước ô mai dâng lên đây.”

Thấy bọn họ đã ra ngoài, tôi mới bước lại gần, ngồi xuống trước mặt tôi rồi hỏi: “Chuyện gì thế?”

Tôi kể lại toàn bộ những lời khích bác của Tào Dung hoa và sự nghi ngờ của Huyền Lăng hôm qua cho tỷ nghe, chỉ bỏ qua những lời tâm tình rút ruột rút gan của tôi với Huyền Lăng. Kể xong, tôi thở dài cảm khái. “Cũng may là muội phản ứng nhanh, khéo léo vượt qua được, nếu không sự tình sẽ tồi tệ đến mức nào đây?”

My Trang cau mày, trầm ngâm không nói, hồi lâu sau mới thốt lên: “Nghe muội nói thì Tào Dung hoa này cũng là một tay khó chơi đây! Ngày trước, ả chỉ gặp Hoàng thượng hai, ba lần mỗi tháng mà đã hiểu được Hoàng thượng hay để bụng chuyện gì, một lời buông ra đúng ngay chỗ hiểm, khiến người khác không nắm được đằng chuôi. Chỉ là lần này chưa hẳn ả đã cố ý làm thế, sợ là chính Hoàng thượng đa nghi mà thôi.” My Trang lắc đầu. “Hoa Phi đã thất thế, với tình hình hiện giờ, hẳn ả không dám cố ý khiêu khích muội đâu, ngộ nữa làm không khéo hoặc khôn quá hóa vụng, ả sao có thể hồ đồ như thế được?”

“Cũng chỉ mong như vậy! Đạo dụng binh có một kế gọi là Bình hành hiểm chiêu, vừa đánh vừa đỡ, chưa hẳn ả không biết tới kế này đâu.” Tôi ngẫm nghĩ một lát, nói tiếp: “Cũng có thể muội đã quá đa tâm. Sau chuyện của Hoa Phi, muội trở nên e dè và nghi ngờ người khác nhiều hơn.”

My Trang gật đầu, nói: “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chuyện của Hoa Phi chẳng liên lụy gì đến ả ta, ngày Mười chín tháng tới, Ôn Nghi công chúa tròn một tuổi, Hoàng thượng đang hết sức vừa lòng với ả ta, còn đặc biệt dặn dò Hoàng hậu nương nương lệnh cho phủ Nội vụ tổ chức tiệc tùng náo nhiệt nữa.”

Tôi cúi đầu, nói: “Còn biện pháp gì nữa chứ, Hoàng thượng dưới gối con gái thừa thốt. Hoàng trưởng tử là con trai duy nhất, lại không được sủng ái, chỉ còn mỗi Thục Hòa công chúa của Hân Quý tần và Ôn Nghi công chúa của Tào Dung hoa thôi. Ôn Nghi tuổi còn nhỏ lại trắng trẻo, đáng yêu, Hoàng thượng không khỏi đem lòng yêu chiều nhiều hơn một chút.”

My Trang không nói được gì, chỉ buồn bã buông tiếng thở dài, ngơ ngẩn ngắm hoa văn trăm dơi mây bay thêu trên màn cửa sổ bằng sa mềm màu đỏ ánh bạc, nói: “Trước mắt dầu Hoàng thượng có ân huệ chúng ta bao nhiêu đi chăng nữa, nếu không có con cái làm chỗ dựa thì chút sủng ái đó nói cho cùng cũng chẳng bền vững gì cho cam.” My Trang thấy tôi không tiếp lời, bèn nói tiếp: “Hoàng thượng dầu không ưa hoàng trưởng tử và Cận Phi nhưng tháng nào cũng nhớ đến thăm bọn họ. Tào Dung hoa và Hân Quý tần cũng thế, dầu họ chỉ sinh được con gái, Hoàng thượng cũng yêu thương chẳng kém gì. Chỉ cần luôn nhớ đến con trẻ thì sẽ không quên được mẹ ruột của chúng, ít nhiều cũng chiếu cố thêm đôi chút. Nếu không có được một mụn con, sủng ái vinh quang cách mấy cũng chỉ là nhất thời, sau khi hết hứng thú thì lại bị vứt qua một bên, Lệ Quý tần chính là ví dụ rõ ràng nhất.”

My Trang càng nói càng buồn bã, vẻ ưu sầu hiện rõ trên khuôn mặt. Tôi hơi do dự một lát, tuy cũng có chút ngượng ngùng nhưng ngoài tôi ra,

chẳng ai có thể hỏi tử ấy câu này, cuối cùng tôi cũng đành mở miệng: “Tử tử được sung ái sớm hơn muội cả nửa năm, tính ra hầu hạ Hoàng thượng cũng sắp tròn một năm. Sao...” Tôi lên đưa mắt nhìn xuống bụng dưới phẳng lỳ dưới lớp áo ngủ mỏng manh của My Trang. “Sao vẫn chưa có tin mừng gì vậy?”

Khuôn mặt trắng muốt của My Trang ửng hồng như một viên đá quý, tử ấy cố nén hổ thẹn, trả lời: “Hoàng thượng thi thoảng mới đến với tử, đối xử với tử cũng ơ hờ như có như không, tính ra một tháng đến chỗ muội nhiều hơn hẳn, theo lý thì lẽ ra muội phải có tin mừng rồi mới phải.”

Tôi cũng đỏ mặt, hổ thẹn chỉ biết vân vê chiếc khăn trong tay, nói: “Hoàn nhi tuổi còn nhỏ, chưa nghĩ đến chuyện đó.” Sau đó, tôi ngạc nhiên hỏi lại: “Hoàng thượng khi nào lại ơ hờ như có như không với tử vậy? Lúc trước tử tử mới được thừa sung, nhận ơn mưa móc, khắp lục cung có ai bằng được tử đâu kia chứ?”

Như chạm vào tâm sự sâu thẳm trong lòng My Trang, tử tử chậm rãi trả lời: “Lục cung có ai bằng được ư? Nhưng lục cung vẫn tồn tại đó thôi. Hoàng thượng có sung ái tử nhiều hơn thật nhưng cuối cùng cũng không thể không để ý gì đến bọn họ, chỉ cần đến với tử thêm một đêm thì kẻ nào cũng trừng mắt ghen tỵ, chuyện này giờ muội cũng rõ rồi đấy! Ôi chao, nói cho cùng cũng là do tử phúc mỏng mà thôi.”

Tôi thông cảm với nỗi đau của My Trang, hối hận vì đã hỏi tử ấy câu này, bèn vội nắm lấy tay tử, lên tiếng an ủi: “Phúc mỏng gì chứ! Ngày trước, Hoa Phi được sung ái nhiều như thế chẳng phải vẫn không mang thai được hay sao? Huống chi tử muội mình vẫn còn trẻ, ngày tháng còn dài, nhất định con cháu sẽ đầy đàn, quần quýt bên gối. Tử yên tâm đi!” Lời chưa nói hết, mặt tôi đã nóng bừng.

My Trang đôi buồn làm vui, cười phì một tiếng rồi dùng ngón tay quẹt vào má tôi, nói: “Ban nãy ai vừa bảo tuổi còn nhỏ, chưa nghĩ đến những chuyện này, thì ra sớm đã nghĩ sâu nghĩ xa hơn tở nhiều rồi!”

Tôi vội cãi: “Muội nói những lời tâm sự thật lòng với tở, tở lại lấy muội ra làm trò đùa.” Nói xong, tôi đứng dậy định bỏ về.

My Trang vội kéo tôi lại, nói xin lỗi mãi tôi mới chịu ngồi xuống trò chuyện tiếp. My Trang thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: “Tuy nói chuyện sinh hạ con rồng là do ý trời nhưng mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, chúng ta cũng phải cố gắng một chút mới được!”

Tôi lấy làm lạ, hỏi: “Ngày thường phải bồi bổ cho cơ thể, chuyện đó thì muội biết rồi, quyết định ở chỗ Hoàng thượng có đến với chúng ta hay không thôi, chứ chúng ta có thể cố gắng bằng cách nào nữa chứ?”

My Trang nhỏ giọng giải thích: “Không phải Hoa Phi chưa từng mang thai đâu. Tở từng nghe Phùng Thục nghi kể lại, lúc đầu Hoa Phi cũng có mang, chỉ là không giữ gìn cẩn thận nên bị sảy, nghe nói đó là con trai, đã thành hình rồi. Hoa Phi thương tâm vô cùng. Đó là chuyện của trước đây.” My Trang nhìn bốn phía đứng dậy, lấy một cuộn giấy mỏng cất dưới hộp trang sức, lên tiếng vẽ thần bí: “Tở vất vả lắm mới nhờ được Giang thái y kê cho đơn thuốc này đây, theo đó điều dưỡng thì nhất định sẽ mang thai con trai. Muội cũng giữ lấy theo đó mà bồi bổ đi!”

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “Là Giang thái y nào vậy?”

“Còn Giang thái y nào nữa, là Giang Mục Dương, người chuyên khám thai và chăm sóc sức khỏe nữ nhân đó!”

“Giang Mục Dương? Đệ đệ của hần, Giang Mục Y hình như đang chăm sóc cho mẹ con Ôn Nghi công chúa. Phương thức này có đáng tin không?”

“Chuyện này ta cũng biết. Ta cũng không an tâm nên mới cố ý cho người đi điều tra. Thì ra tay Giang Mục Dương này không phải là anh em cùng mẹ với Giang Mục Y, Giang Mục Y là con trai vợ lớn dòng chính, Giang Mục Dương là con tiểu thiếp. Thê thiếp bất hòa lâu lắm rồi, hai huynh đệ này cũng mâu thuẫn như nước với lửa, ngày thường làm việc ở Thái y viện cũng chẳng nhìn mặt nhau. Nếu không, làm sao tử dám dùng hấn cơ chứ! Tử cũng cân nhắc rất lâu rồi, rồi lòng xem không ít sách y dược mới dám dùng phương thuốc này.”

Tôi vẫn cảm thấy không an tâm, nghĩ ngợi một lúc bèn bảo My Trang cất phương thức đó đi, gọi Thái Nguyệt đến, ra lệnh: “Lặng lẽ đến Thái y viện xem Ôn Thực Sơ đại nhân có ở đó không, nếu có thì mời hấn lập tức đến đây, nói là ta cảm thấy không được khỏe.”

Thái Nguyệt vâng dạ rồi đi ngay. My Trang nhìn sang tôi, tôi liền nhỏ giọng giải thích: “Ôn Thực Sơ là thái y do Hoàng thượng cấp riêng cho muội, chuyên hầu hạ muội, rất đáng tin. Mọi chuyện đều phải lấy cẩn thận làm đầu, để hấn xem qua một lượt mới yên tâm được.”

My Trang gật đầu tán thưởng: “Nếu sớm biết chúng ta có người ở Thái y viện thì tốt quá!”

Tôi nói: “Tuy hấn không chuyên về bệnh đàn bà nhưng y thuật vốn xuất phát từ một gốc, hấn là cũng không mấy khác biệt.”

Không bao lâu sau, Thái Nguyệt quay trở về, thưa: “Hộ quốc công Tôn lão công gia bệnh nặng, Hoàng thượng lệnh cho Ôn đại nhân đi chữa trị, ăn ở tại Tôn phủ, xem ra trước khi Tôn lão công gia khỏi bệnh thì Ôn đại nhân sẽ chưa quay về đâu ạ!”

Đúng là không may, tôi hơi cau mày, My Trang nói: “Không có thì thôi! Tỷ đã uống theo đơn thuốc này được hai lần, thấy cũng khá lắm. Không cần phiền phức, vất vả như vậy đâu!”

My Trang đã nói như thế, tôi cũng không tiện khuyên thêm, bèn chỉ ra màn cửa sổ, nói với Thái Nguyệt: “Màn cửa sổ màu đỏ bạc này phối với trúc xanh ngoài vườn nhìn chói mắt quá, ta nhớ Hoàng hậu từng ban cho tiểu thư nhà người một tấm sa có hoa văn quả lựu bò đào, đổi lấy tấm đỏ làm màn cửa sổ đi!” Sau đó, tôi quay sang mỉm cười nói với My Trang: “Coi như lấy hên vậy mà!”

Quả lựu bò đào mang ý đông con, My Trang dẫn mày, nửa vui nửa thẹn, nói: “Cảm ơn lời chúc của mọi người, tỷ chỉ hy vọng được thế thôi!”

Ngày sinh nhật tròn một tuổi của Ôn Nghi công chúa đang đến gần. Một buổi hoàng hôn nọ, tôi đến Quang Phong Tể Nguyệt điện thỉnh an Hoàng hậu, các phi tần theo đến hành cung đều đã có mặt. Trong ba chỗ ngồi bằng gỗ từ đàn bên dưới Hoàng hậu, ghế của Đoan Phi vẫn trống như thường lệ, Cẩn Phi và Hoa Phi mỗi người ngồi một bên. Cẩn Phi vẫn yên lặng, trầm mặc ít nói như cũ, nếu không hỏi đến thì tuyệt không bao giờ mở miệng. Hoa Phi tiêu tụy đi đôi chút nhưng trang điểm, phục sức vẫn tỉ mỉ như xưa, không nhìn kỹ sẽ không để ý thấy nàng ta xuống sắc đi đôi chút, bộ dạng lãnh đạm như chẳng có chuyện gì liên quan đến mình, không thèm để ý đến những lời trò chuyện của mọi người. Các phi tần cũng chẳng thèm để ý đến Hoa Phi, tuy chưa đến mức nói lời trào phúng ngay trước mặt, nhưng ai cũng tỏ vẻ coi thường. Chỉ mỗi mình Hoàng hậu là vẫn cư xử như trước, không hề khinh thị nàng ta chút nào.

Nói chuyện phiếm được một lát, Hoàng hậu mới chậm rãi lên tiếng: “Nửa tháng nữa là đến ngày sinh nhật của Ôn Nghi công chúa rồi, hài tử trong cung không nhiều, ngày tròn một tuổi thì phải ăn mừng mới được. Ý của Hoàng thượng là tuy hiện giờ không ở trong cung nhưng mọi chuyện

vẫn phải y theo lễ nghi, không thể làm đơn giản được, phải càng náo nhiệt càng tốt. Chuyện này đã dặn dò phủ Nội vụ chuẩn bị sẵn sàng rồi!”

Tào Dung hoa lập tức đứng dậy tạ ơn: “Đa tạ Hoàng thượng và Hoàng hậu đã quan tâm lo lắng, thần thiếp và công chúa cảm kích vô cùng!”

Hoàng hậu tủm tỉm cười, ra hiệu cho nàng ta đứng dậy. “Muội đã vì Hoàng thượng mà sinh hạ con rồng, là kẻ có công, sao cứ hờ chút là nói lời tạ ơn kia chứ?” Nói xong, Hoàng hậu quay sang các phi tần, nói: “Hoàng thượng dưới gối con cái thừa thớt, các muội muội phải cố gắng nhiều hơn mới phải. Con cái đầy đàn là phúc của triều đình, là phúc của xã tắc. Chỉ cần các muội có con, bản cung thân là mẹ cả, nhất định sẽ cùng các muội chăm sóc các con tận tình!”

Mọi người vội cúi đầu vâng dạ, chỉ có Hoa Phi khẽ “hừ” một tiếng, không lấy đó là thật.

Hoàng hậu không thêm để ý, vẫn tươi cười nói chuyện với Tào Dung hoa: “Muội được tấn phong làm Dung hoa lúc đang mang thai Ôn Nghi, giờ Ôn Nghi tròn tuổi, đến lúc phải tấn phong thêm cho muội rồi. Ý chỉ sẽ được ban xuống vào ngày ăn mừng sinh nhật.”

Tào Dung hoa mừng rỡ, lập tức quỳ xuống tạ ân.

Hoàng hậu thấy trời đã sẩm tối bèn lệnh cho chúng tôi quay trở về. Ra khỏi điện, mọi người hào hứng chúc mừng Tào Dung hoa. Tào Dung hoa thấy mọi người đã ra về gần hết, bèn tủm tỉm cười, nhìn sang tôi và My Trang. “Hai muội muội xin dừng bước!”

Vì chuyện xảy ra ở Thủy Lục Nam Huân điện mấy hôm trước, tôi không khỏi cảm thấy khó chịu với nàng ta. My Trang thì cũng chẳng giữ trong lòng, bèn dừng lại nghe xem nàng ta định nói gì. Tào Dung hoa cầm tay

Hân Quý tần và Cẩn Phi, xin lỗi tôi: “Mấy ngày trước, tỷ tỷ lỡ lời, nghe nói đã khiến Hoàng thượng và muội muội phải xích mích. Đúng là lỗi của tỷ tỷ.”

Thấy nàng ta nói lời xin lỗi, tôi không tiện nói thêm gì, đành nuốt con tức vào bụng, tủm tủm cười, nói: “Dung hoa tỷ tỷ sao lại nói vậy, chẳng qua là do muội muội thất lễ trước mặt rồng nên mới bị nhắc nhở vài câu, cũng chẳng phải chuyện gì đáng kể.”

Hân Quý tần cười nói: “Uyển nghi được Hoàng thượng sủng ái, Hoàng thượng có nhắc nhở vài câu cũng chẳng đáng kể gì. Nếu đổi lại là người khác thì đó là chuyện lớn đáng phải lo nghĩ rồi!” Nói xong bèn đưa mắt liếc sang Cẩn Phi này giờ vẫn im lìm không mở miệng.

Lúc Cẩn Phi sinh hạ hoàng trưởng tử, cũng được sủng ái lắm, chỉ là hoàng trưởng tử lớn lên không lanh lợi. Huyền Lăng hơn hai mươi tuổi mới có được đứa con trai đầu lòng, không khỏi gửi gắm nhiều hy vọng, dạy dỗ có phần nghiêm khắc. Cẩn Phi đau lòng, mới tranh cãi vài câu với Hoàng thượng, từ đó mất đi sủng ái, trở nên cẩn thận, dè dặt, lúc nào cũng hồi hộp như đi trên băng mỏng. Lời nói của Hân Quý tần tuy có ý châm chọc nàng ta nhưng cũng không khỏi có vài phần ghen tỵ với tôi. Chỉ là Hân Quý tần trước giờ nhanh mồm nhanh miệng, nghe quen rồi nên tôi cũng chẳng còn để ý.

Tào Dung hoa vội lên tiếng giảng hòa: “Được rồi, được rồi. Sao cứ đứng mãi ở đây trò chuyện thế, hay ghé qua Yên Sảng trai của ta ngồi một chút vậy. Ta đã sai người bày sẵn một bàn tiệc để xin lỗi Uyển nghi muội muội, mời cả Hân tỷ tỷ và Cẩn tỷ tỷ cùng dự, hy vọng muội muội nể mặt!” Sau đó, nàng ta quay sang mời My Trang: “Huệ muội muội cũng ghé chơi đi! Nghe nói muội muội đánh đàn rất hay, tục ngữ có câu: “Chủ nhà thì khách hay đến chơi”, tỷ đây mở tiệc, chẳng có tài cán gì, đành nhờ muội muội vì tỷ đàn một khúc để giữ khách vậy!”

Địa vị của Tào Cẩm Mặc vốn ở trên tôi và My Trang, hôm nay lại hạ mình đến xin lỗi, còn kéo theo cả Hân Quý tần và Cẩn Phi. Cẩn Phi vốn ít giao du với người khác, Hân Quý tần và Tào Dung hoa lại chẳng hòa thuận gì cho lắm. Tào Dung hoa đã mời họ cùng dự tiệc, chắc sẽ không dám giữ trò gì. Tôi và My Trang thấy yên tâm đôi chút, cũng biết khó mà từ chối, đành đi theo nàng ta.

Yên Sảng trai nằm ở ven hồ Phiên Nguyệt, phía trên lối đi quanh co uốn khúc là núi giả trập trùng, cây cối trùng điệp, nhìn như ngô cụt. Ai ngờ vừa vòng ra sau ngọn núi giả, đằng sau tấm màn thiên nhiên, bích la tử đằng buông rủ là một tòa viện nhỏ xinh, yên tĩnh, cách bố trí hết sức thanh nhã.

Có tiếng trẻ con khóc lóc vắng lại, Tào Dung hoa rảo bước đi nhanh, quay đầu mỉm cười, xin lỗi: “Hắn là Ôn Nghi lại nhõng nhẽo rồi!” Tào Dung hoa bước ra sau an ủi hồi lâu rồi đổi váy áo, ôm Ôn Nghi ra ngoài chào khách.

Quần trong tã lót đỏ tươi, Ôn Nghi mày mắt thanh tú, trắng hồng khả ái, hẳn là khóc mệt quá nên giờ đã ngủ say, đáng yêu vô cùng. My Trang bắt giác lộ vẻ ước ao nhưng rồi mau chóng che giấu tâm tư.

Mấy người chúng tôi thay nhau ẵm bồng Ôn Nghi một lát rồi ngồi xuống uống rượu. Tào Dung hoa chuẩn bị các món ăn hết sức tinh tế, còn ân cần gấp thức ăn cho chúng tôi. Trước mặt My Trang có đặt một chén chân giò bạch ngọc, Tào Dung hoa nói là làm từ giò heo, có pha thêm đậu hủ non và sữa tươi, nước dùng sền sệt, thơm nức mũi, một màu trắng toát như bạch ngọc, hết sức tươi ngon. Trước giờ, My Trang thích ăn mặn, vừa nếm thử đã luôn miệng khen ngon.

Qua ba tuần rượu, bầu không khí dần hòa hợp. My Trang cũng rời bàn tiệc, đàn vài khúc để trợ hứng.

Xong bữa tiệc, trong lúc ngồi nói chuyện phiếm, Tào Dung hoa lại cho người dâng nước mơ lên để giải khát, chống ngấy, vô cùng tỉ mỉ, chu đáo.

Nước mơ của Tào Dung hoa làm rất chua, rất thích hợp để chống nóng. Mọi người ai cũng thích thú dùng thử. Tôi trước giờ không thích chua, chỉ nhấp một ngụm cho. My Trang ngồi cạnh tôi, tỷ ấy trước giờ rất mê món nước mơ nhưng hôm nay lại khác hẳn ngày thường, nước mơ trong chén chẳng vơi đi là bao, tỷ ngâm một ngụm nước mơ, chần chừ mãi vẫn chưa nuốt xuống.

Tôi khẽ hỏi: “Tỷ sao vậy?”

My Trang miễn cưỡng nuốt ngụm nước mơ, hạ giọng đáp: “Ngực nghèn nghẹn, không được khỏe lắm!”

Tôi lo lắng nói: “Vậy gọi thái y đến xem thử xem.”

My Trang khẽ lắc đầu. “Chẳng có gì đáng kể, chắc do thời tiết nóng nực thôi!”

Tôi gật đầu chiều theo. My Trang thấy mọi người đều nhỏ nhẹ uống nước mơ, đành nhấp thêm một ngụm, ai ngờ chẳng khác gì uống phải thuốc đắng, không kìm được ói ngay xuống chiếc váy lụa màu xanh biếc của tôi. Màu xanh lục ở chân váy dính phải màu đỏ sậm của nước mơ, trông rõ mồn một, tôi không để ý gì đến chiếc váy, chỉ lo nuốt lưng cho My Trang.

Mọi người nghe tiếng động đều đưa mắt nhìn sang. My Trang vội lau miệng, xin lỗi: “Muội muội thất lễ rồi!”

Cẩn Phi kéo tay nàng ta lại, nhỏ giọng khuyên: “Huệ Tàn tuổi còn trẻ, sao biết mấy chuyện này? Không biết cũng là chuyện đương nhiên thôi!”

Tào Dung hoa nghiêm túc hỏi: “Nguyệt tín tháng này đã đến chưa?” Mọi người nhìn My Trang chăm chăm, khiến tử ấy bất giác đỏ mặt, chân chừ không chịu trả lời.

Hân Quý tần nóng vội hỏi dồn: “Có gì mà phải xấu hổ. Mọi người đều là tử muội với nhau cả, nói nhanh lên!”

My Trang đành lắc đầu, giọng bé như muỗi kêu: “Đã trễ hơn nửa tháng nay rồi!”

Tào Dung hoa vội đỡ tử ấy ngồi lại cho ngay ngắn: “VẬY chắc là có thai rồi!” Nói xong, quay sang hỏi Cẩn Phi: “Cẩn tử tử, tử nói có phải không?”

Cẩn Phi chậm rãi hỏi: “Trừ buồn nôn ra, muội có cảm thấy cơ thể mệt mỏi, cả ngày không muốn nhúc nhích hoặc thích các món chua cay không?”

My Trang gật đầu.

Hân Quý tần vỗ tay, nói: “Xem bộ dạng thì đúng là có tin mừng thật rồi!” Lời vừa dứt, nàng ta thấy Cẩn Phi lườm mình, mới định thần lại, nhận ra mình cao hứng chẳng vì lý do gì, bèn hạ giọng lầm bầm: “Lúc trước ta mang thai Thục Hòa công chúa cũng giống vậy đây!”

Ba người họ là những phi tần may mắn có con cái trong cung. My Trang nghe bọn họ nói vậy thì vui mừng khôn xiết, không sao che giấu được, liền siết chặt tay tôi, mừng đến muốn rướm lệ.

Tôi liếc mắt nhìn qua thì thấy Cẩn Phi bĩu môi không nói. Hèn gì nàng ta cảm thấy không vui, trong cung đến giờ chỉ có mình nàng ta sinh được hoàng tử, dù không được lòng Hoàng đế cách mấy thì cũng là hoàng tử độc nhất vô nhị. Nếu may mắn trong tương lai không có hoàng tử nào khác, con trai của Cẩn Phi sẽ có hy vọng kế thừa ngôi vị Hoàng đế. Nhưng hiện giờ,

chưa nói đến chuyện My Trang được sủng ái, tin tở ấy mang thai như sấm dậy đất bằng, nếu tương lai sinh được công chúa còn đỡ, nếu sinh hoàng tử thì con trai của Cẩn Phi sẽ càng thêm phần kém cỏi trong mắt Hoàng thượng, địa vị bị lung lay nguy hiểm.

Tào Dung hoa chỉ sinh được công chúa nên không cảm thấy lo lắng, vui vẻ an ủi My Trang, bảo tở ấy khoan vội trở về, mà hãy vào trong nghỉ ngơi một lát. Trong lúc đang bận bịu, thái y đã chạy tới. Hẳn là biết tình hình quan trọng, thái y đến khá nhanh, vừa truyền lời xuống đã đến ngay, chân mạch xong bèn thưa: “Đúng là có tin mừng rồi!”

Tào Dung hoa vội lệnh cho nội thị đi bẩm báo Hoàng thượng và Hoàng hậu, rồi gọi thị nữ hầu cận My Trang là Bạch Linh và Thải Nguyệt vào, tỉ mỉ dặn dò cách thức chăm sóc phụ nữ mang thai. Đương không lại có chuyện mừng lớn như vậy, mọi người sau cơn kinh ngạc thì chân tay rối bời, nhón nháo chẳng biết làm sao, đều vây quanh My Trang.

Đêm đó Huyền Lăng vốn nghỉ tại chỗ của Tần Phương nghi, Hoàng hậu cũng đã tắm rửa nghỉ ngơi. Nghe được tin mừng lớn như vậy, Hoàng hậu, Hoàng thượng vội sai người dặn dò My Trang không được ngồi dậy rồi vội vàng đến Yên Sảng trai của Tào Dung hoa.

My Trang ngoan ngoãn nửa nằm nửa ngồi trên giường của Tào Dung hoa, trên người đắp tấm chăn gấm Vân Ti vừa mỏng vừa nhẹ, trong cơn hoan hỉ xen chút lo lắng, bất an. Tôi ngồi bên cạnh an ủi tở, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy chuyện xảy ra chiều nay có chỗ nào đó không ổn nhưng nghĩ mãi vẫn không phát hiện ra. Tôi muốn tập trung phân tích tình hình nhưng đầu óc cứ rối mù lên.

Tôi nhìn sang thái y đang ngồi trước bàn kê đơn thuốc, hỏi: “Vị thái y này trông lạ quá, hình như trước đây chưa gặp lần nào.”

Hắn vội đứng dậy, chỉnh lại trang phục, thưa: “Vi thần thánh trước mới được tiến vào Thái y viện nhận chức.”

“Vậy à?” Tôi nhướn mày hỏi: “Không biết trước đây, đại nhân đã từng hành nghề ở đâu?”

“Vi thần Lưu Bản, là người Tế Châu, trước khi vào Thái y viện, vi thần từng mở một tiệm thuốc ở Tế Châu để chẩn bệnh cho dân chúng.”

“Vậy ư?” My Trang cười, nói: “Vậy là đồng hương với ta rồi. Lưu thái y chẩn mạch hay lắm!”

“Tạ ơn tiểu chủ khen ngợi, vi thần áy náy, bất an.”

Hoàng hậu hỏi Tào Dung hoa mấy câu rồi quay sang My Trang. “Chắc chắn là có thai rồi chứ?”

My Trang e thẹn hạ giọng thưa: “Thần thiếp nghĩ Cẩn tỷ tỷ, Hân tỷ tỷ và Tào tỷ tỷ đều đã có con, họ nói vậy thì hẳn là đúng rồi!”

Hoàng hậu hạ giọng, ra lệnh cho cung nữ đứng cạnh vài câu, chẳng bao lâu sau, ả bưng đến một quyển sổ bìa đỏ dát vàng, tôi biết ngay là Hoàng hậu muốn tra xét Đồng Sử. Quả nhiên, Hoàng hậu lật hai trang ra xem, mặt lộ nét cười rồi đưa sang cho Huyền Lăng. Huyền Lăng chỉ liếc mắt nhìn qua rồi mặt càng thêm vẻ mừng rỡ. “Đã trễ hơn nửa tháng rồi!”

Hoàng hậu gật gù, cao giọng hỏi: “Cung nữ hầu cận Huệ Tàn đâu? Mau gọi đến đây!”

Thải Nguyệt và Bạch Linh đang châu chực hầu bên ngoài điện, nghe gọi đều giật bắn mình, vội vã chạy vào.

Hoàng hậu lệnh cho bọn họ đứng dậy, vì chuyện ảnh hưởng đến dòng giống hoàng tộc, vẻ mặt hiền hòa không khỏi có chút quan tâm: “Hai người các ngươi là cung nhân hầu cận Huệ Tàn, giờ Huệ Tàn có tin mừng thì mọi việc càng phải cẩn thận chăm sóc, ăn uống ngủ nghỉ hàng ngày đều phải bẩm báo với bản cung.”

Bạch Linh và Thái Nguyệt vội vàng dạ tuân theo.

Huyền Lăng đang ngồi trên giường, cầm tay My Trang thì thầm nói gì đó, ánh nến chói lọi bập bùng, rọi vào gương mặt phúc hậu, trắng nõn của My Trang khiến hai má ửng hồng, tỏa ra ánh hào quang dịu dàng và niềm hạnh phúc khó mà che giấu được, trông nhan sắc của tỷ ấy càng kiều diễm hơn ngày thường.

Hoàng hậu nói: “Huệ Tàn mang thai là chuyện lớn trong cung, nhất định phải cẩn thận chăm sóc cho thích đáng. Giang Mục Dương ở Thái y viện là người chuyên về phụ khoa và sản phụ, ngày trước, khi ba vị muội muội mang thai đều do hắn lo liệu, là người đáng tin tưởng.”

Hân Quý tần xen vào: “Trong nhà Giang thái y có tang, đã xin đình ưu rồi. Nhất thời không tìm được ai, cũng khó khăn đấy!”

My Trang hơi cau mày, ngẫm nghĩ một lát, mặt dần ra, mỉm cười thưa: “Người vừa chẩn mạch cho thần thiếp khi nãy là Lưu Bản – Lưu thái y vừa mới đến Thái y viện, thần thiếp thấy hắn y thuật không tệ, lại là đồng hương với thần thiếp, cứ để hắn chăm sóc thần thiếp cũng được.”

Hoàng hậu nói: “Thế cũng được. Muội giờ mới mang thai được hơn một tháng, chuyện gì cũng phải chú ý cẩn thận, tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.” Lại quay sang tôi, dặn dò: “Chân Uyển nghi và Huệ Tàn tình như tỷ muội, nhất định Uyển nghi phải chăm sóc Huệ Tàn cho tốt!”

Tôi và My Trang cung kính nghe theo.

Tào Dung hoa “ôi chao” một tiếng rồi cười, khẽ thưa: “Thần thiếp sơ sót rồi! Hoàng thượng và Hoàng hậu đến đã lâu mà trà vẫn chưa dâng lên, đúng là mừng quá hòa hồ đồ rồi! Mong Hoàng thượng, Hoàng hậu thứ tội!”

Huyền Lăng đang hào hứng, nói: “Vừa khéo trẫm thấy khát rồi!” Nói xong hỏi My Trang: “Huệ Tần, nàng muốn dùng chút gì không?”

My Trang vội thưa: “Hoàng thượng quyết là được.”

Huyền Lăng nói: “Nàng giờ là sản phụ, còn khách sáo với trẫm làm gì?”

My Trang ngẫm nghĩ một lát rồi đáp: “Khi nãy thần thiếp không cẩn thận làm đổ chén nước mơ, giờ lại thấy thèm rồi!”

Tào Dung hoa mỉm cười, nói: “Nước mơ thì thiếu gì. Muội muội thích thì ngày nào tỷ cũng bảo người dâng qua cho muội.”

Hân Quý tần cười châm chọc: “Dung hoa đúng là hiền lương, thực đức mà!”

Tào Dung hoa then thùng mỉm cười, đang định gọi cung nữ đi lấy nước mơ, chợt nghe Huyền Lăng dặn dò: “Chân Uyển nghi không thích chua, nước mơ của nàng ta cho thêm đường vào.”

My Trang bất ngờ mang thai đã khiến mấy người Cản Phi, Hân Quý tần trong lòng không vui. Huyền Lăng vừa nói xong câu này, Hoàng hậu và Tào Dung hoa mặt không lộ vẻ gì nhưng những người còn lại đều dùng ánh mắt ghen tỵ nhìn sang phía tôi, khiến tôi khó chịu vô cùng. My Trang kéo tay tôi, an ủi. Tôi nghĩ một lát là hiểu ngay, My Trang có thai, bọn họ đương nhiên không dám tỏ thái độ gì, chỉ có mình tôi trở thành kẻ thù chung. Tôi

chỉ đành vờ như chẳng cảm thấy gì, mỉm cười đứng dậy, thưa: “Đa tạ Hoàng thượng quan tâm!”

Ngày hôm sau, mới sáng sớm tôi đã sang thăm My Trang, vừa khéo Tổng lĩnh nội giám ở Kinh Sự phòng là Từ Tiến Lương đến truyền chỉ, sắc phong My Trang làm chính tứ phẩm Dung hoa, cao hơn tôi một cấp, Hoàng thượng còn ban thưởng khá nhiều vàng bạc châu báu, đồ cổ, gấm đoạn, y phục.

My Trang vui mừng khôn xiết, cầu con được con, sung ái đông đầy. Đợi đến lúc tử ấy mang thai được tám tháng, mẹ ruột còn được vào cung đích thân chăm sóc, cả nhà được đoàn tụ sum vầy.

My Trang tạ ơn Thánh thượng rồi sai người trọng thưởng Từ Tiến Lương, sau đó nắm tay tôi, cùng vào trong ngôi.

Tôi chỉ vào tấm sa thêu quả lựu bồ đào vừa thay hôm trước, cất tiếng trêu tử ấy: “Mộng đẹp thành hiện thực, tử phải cảm ơn muội thế nào đây?”

My Trang đáp: “Đương nhiên là phải tạ ơn muội đành hoàng rồi, muội muốn thứ gì, nếu tử có sẽ đưa hết cho muội.”

Tôi lấy tay đặt hờ lên bụng dưới của tử, tủm tủm cười nói: “Muội chỉ chăm mỗi đứa bé trong bụng tử thôi. Khi nào mới cho muội làm mẹ nuôi đây?”

My Trang không nhin được, phá lên cười: “Coi bộ dạng của muội kìa, còn sợ không có ai gọi muội là mẫu phi hay sao mà tới giành con của tử? Là trai hay gái vẫn còn chưa biết mà?”

Tôi cười đáp: “Bất kể trai hay gái thì muội chẳng từ chối đâu!”

“Tử hy vọng nó là con trai, vậy thì tốt quá! Như thế thì cả đời tử đã có chỗ dựa rồi!”

“Là trai hay gái gì cũng tốt cả. Muội xem cách Hoàng thượng sủng ái tử bây giờ thì dầu tử sinh con trai hay con gái thì y đều vui mừng cả. Chỉ e tử chưa sinh được tròn tháng đã được tấn phong lên chức rồi.” Tôi lấy tay quệt má, cười trêu tử: “Để muội đoán xem Hoàng thượng sẽ phong tử chức gì đây? Tiệp dư? Quý tần? Nếu tử sinh được hoàng tử, nói không chừng có thể được phong phi đấy, ngang hàng với ba người Hoa Phi, Đoan Phi và Cần Phi rồi!”

My Trang phá lên cười, bịt miệng tôi lại: “Con nhỏ này hôm nay phát khùng rồi sao? Đừng có nói nhăng nói càn nữa.”

Tôi cười đến đau cả bụng. “Người ta sáng sớm đã đến chúc mừng mà tỳ còn chưa hài lòng sao? Bụng còn chưa thấy lớn mà tính nóng của sản phụ đã căng tròn rồi kìa.”

Đùa bỡn được một lúc, My Trang bèn hỏi tôi: “Một tháng, Hoàng thượng có đến mười mấy ngày triệu hạnh muội, theo lý lẽ ra muội phải có thai rồi mới phải.”

Tôi xấu hổ đáp: “Biết sao được, là ý trời thôi!”

My Trang khuyên: “Muội thấy tỳ có phải được trời thương không? Phương thuốc đó quả nhiên hữu hiệu, muội cầm lấy mà dùng.”

Tôi cắn môi, cúi đầu đáp: “Không dám giấu tỳ, thực ra muội sợ ngày đó uống phải thuốc của Dư thị, làm ảnh hưởng đến cơ thể, cho nên không dễ mang thai.”

My Trang nghe tôi nói vậy, thì thở hắt ra một hơi, ngẩn ngơ hồi lâu rồi mới phản ứng lại: “Thật vậy ư? Thái y chẩn bệnh cho muội nói thế à?”

Tôi lắc đầu, buồn bã nói: “Tuy thái y không nói thế nhưng quả thực, thuốc ấy gây ảnh hưởng đến cơ thể. Chẳng qua muội cũng chỉ nghi ngờ vậy thôi!”

My Trang nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm: “Muội vẫn còn trẻ, Hoàng thượng lại khỏe mạnh, từ từ điều dưỡng cơ thể là ổn thôi!” Ngẫm nghĩ một lúc, tỳ cúi đầu, nói nhỏ vào tai tôi: “Lúc Hoàng thượng triệu hạnh muội, ngàn vạn lần phải nhớ kĩ đưa hông lên cao một chút, như vậy sẽ dễ có thai hơn.”

Tôi xấu hổ đến giật bản mình, mặt đỏ tía tai, tim đập thành thịch, vội mắng: “Tỳ nghe được những lời nhảm nhí ở đâu mà nói nhăng nói càn thế!”

My Trang thấy bộ dạng của tôi, bất giác phá lên cười: “Là cung nhân già hầu hạ tỳ nói thế đấy. Bọn họ ở trong cung lâu đến thành tinh rồi, có chuyện gì không biết đâu.”

Tôi quá hồ thẹn, bèn chuyển chủ đề, nói: “Nóng quá, tỳ có thứ gì mát mẻ chiêu đãi muội không?”

My Trang đáp: “Bọn Thái Nguyệt có làm món mộc nhĩ lạnh, ăn rất mát, muội nếm thử nhé?”

Tôi gật đầu: “Muội sao cũng được. Tỳ nay đã mang thai, không được thèm mát mà ăn những thứ đó đâu đấy. Muội bảo bọn Cận Tịch làm vài món ăn nhẹ mang sang cho tỳ nhé!”

My Trang từ chối: “Tỳ thực sự chẳng ăn được gì, để đó càng lãng phí!”, nghĩ hồi lâu rồi lại nói: “Tỳ sớm đã nghĩ đến một chuyện, khi này lại quên mất chưa nói. Giờ dặn dò muội vẫn chưa muộn, đây mới là chuyện quan trọng.”

Tôi lấy làm lạ hỏi: “Giờ còn có chuyện gì mà tỳ thấy còn gấp hơn chuyện tỳ mang thai kia chứ?”

My Trang hạ giọng dặn dò tôi: “Tỳ hiện đã mang thai, chỉ e khó mà lo lắng, suy nghĩ được nhiều. Hoa Phi tuy thất thế nhưng khó chắc sẽ không vực dậy được, chỉ sợ một mình muội không đối phó nổi. Hơn nữa xét một cách khách quan, tỳ thấy Hoàng thượng không phải là người chung tình đâu. Tỳ mang thai rồi, chỉ e sắp tới sẽ không thể hầu hạ Hoàng thượng được nữa, sợ có kẻ nhân cơ hội này chiếm tiện nghi.”

“Ý của tỳ là...”

“Dung mạo của Lăng Dung không thua kém mấy người Tào Dung hoa, Tần Phương nghi, chẳng lẽ nàng ta phải chịu cảnh không được sủng ái suốt đời sao?”

Tôi khó xử nói: “Chuyện Lăng Dung thì khó giải quyết lắm, muội xem bộ dạng của nàng ta thì hình như không có ý muốn tranh sủng ái.”

My Trang gật gù: “Chuyện đó thì tỷ cũng biết, cũng chẳng hiểu vì lý do gì, nàng ta cứ mãi nói mình thân phận thấp kém, được vào cung là may mắn lắm rồi, không dám miễn cưỡng cầu xin sủng ái. Thực ra, thân phận có quan trọng gì mấy đâu, Dư thị lúc trước chẳng phải...”

“Nàng ta đã nghĩ như thế thì chẳng cần miễn cưỡng làm gì.”

“Vậy thôi! Thừa sủng hay không là một chuyện, chỉ cần để nàng ta đến Thái Bình hành cung trước, chúng ta có thêm người giúp đỡ, không đến nỗi bó tay bó chân khi xảy ra chuyện.” My Trang dừng lại một lát rồi nói: “Chuyện này tỷ sẽ sớm nghĩ cách nói với Hoàng thượng, hẳn là Hoàng thượng sẽ không từ chối đâu.”

“Giờ tỷ là người quan trọng nhất trong mắt Hoàng thượng rồi, đương nhiên là cầu gì được nấy.” Tôi tủm tỉm cười, khuyên: “Tốt xấu gì cũng còn muội ở đây, tỷ lo lắng, tính toán như vậy, khó tránh khỏi ảnh hưởng tới sức khỏe, an tâm dưỡng thai là quan trọng nhất.”

Chương 24: Kinh Hồng (thượng)

Từ khi My Trang mang thai, Hoàng đế trừ ngày rằm mỗi tháng bầu bạn với Hoàng hậu, và thỉnh thoảng vài ba ngày nghỉ lại Nghi Phủ quán của tôi,

gần như đêm nào cũng dừng chân ở Ngọc Nhuận đường của My Trang. Nhất thời, người trong hậu cung ai cũng ghé mắt nhìn, cực kỳ ganh tỵ với My Trang chiếm trọn sủng ái của Hoàng thượng, nhưng chẳng làm gì được.

My Trang quả nhiên rất được sủng ái, chỉ mới nhắc vài ba câu trước mặt Hoàng thượng, một chiếc kiệu nhỏ đã lập tức đưa Lăng Dung từ Tử Áo thành đến Thái Bình hành cung, bầu bạn với My Trang, giúp tỳ ấy dưỡng thai.

Trước giờ phi tần chưa được sủng ái thì không được theo thánh giá đến Thái Bình hành cung tránh nóng, huống chi Lăng Dung địa vị thấp kém, chỉ e đám phi tần phải ở lại Tử Áo thành ghen tỵ đến chết. Quả nhiên Lăng Dung mỉm cười kể lại: “Lúc biết chuyện, Sử Mỹ nhân tức tối đến mức vẹo cả mũi, thật tiếc cho chiếc mũi tuyệt đẹp của nàng ta.”

Ngày Mười chín tháng Sáu là sinh nhật của Ôn Nghi, tiết trời nóng nực, yến tiệc liền được bày ở Phù Lệ điện. Phù Lệ điện được xây dựng từ rất sớm, vốn là một tòa viện nhỏ, là nơi ở của Chiêu Khang Thái Hậu tiên triều dưỡng già ở Thái Bình hành cung. Cả tòa điện đều được xây bằng đá bạch la, bốn bề đều có lan can điêu khắc tinh xảo, lóng lánh, trong suốt. Bởi tòa điện này cách hồ nước không xa, ở bên trong có thể nghe thấy rõ tiếng đàn sáo hòa nhịp vắng lại từ thủy các ở giữa hồ Phiên Nguyệt, âm thanh trong trẻo ngân xa, lại ít tiếng huyên náo, ồn ào.

Ở giữa điện có bày bàn tiệc lớn chạm hình rồng vàng, nhìn ra hướng bắc, quay lưng về hướng nam, Hoàng đế và Hoàng hậu ngồi sòng vai. Hoàng hậu vận cát phục đỏ tía, đeo thêm hai ngọc bội và dây thao đỏ, mày mắt nghiêm nghị, ngồi bên cạnh Hoàng đế, vẫn giữ nụ cười mỉm đặc thế trước giờ. Chỉ có điều, chẳng hiểu sao tôi lại cảm thấy nụ cười của Hoàng hậu hôm nay thấp thoáng chút bi thương nhàn nhạt. Vào cung đã mười mấy năm, Hoàng hậu vẫn chưa hề được Hoàng đế đặc biệt sủng ái lần nào, từ khi đứa con sinh ra lúc người còn là Quý phi qua đời, Hoàng hậu chẳng sinh

thêm được mụn con nào, đám cung nhân bên dưới lên đồn rằng Hoàng hậu đã mất khả năng sinh nở.

Hoàng đế tuy đối xử tôn trọng, khách sáo với Hoàng hậu nhưng nói cho cùng vẫn không có tình cảm yêu thương như từng đối với Thuần Nguyên Hoàng hậu. Thái độ của Thái hậu với Hoàng hậu cũng nhân nhậ, hẳn là không thích xuất thân là con vợ lẽ của Hoàng hậu, không giống như Thuần Nguyên Hoàng hậu cũng là con vợ cả giống mình.

Tôi chậm rãi uống một ngụm rượu Lê Hoa Bạch, buồn bã nghĩ bụng, hai tỷ muội nhà họ Chu trước sau chấp chương phượng ấn, trở thành mẫu nghi thiên hạ này thật tình rất đáng thương. Thuần Nguyên Hoàng hậu sinh khó mà chết, vừa chết đã liên lụy đến hai người có địa vị cao quý lúc đó là Đức Phi và Hiền Phi. Vị Hoàng hậu hiện thời cũng mất đi đứa con duy nhất của mình. Tôi lắc lắc đầu, ở trong chốn hậu cung này, đằng sau bề ngoài hoa lệ của mỗi người hẳn là có bao nỗi chua xót mà người ngoài không hiểu rõ được.

Phía bên dưới, từ bắc đến nam, hai bên đông tay lần lượt đặt bàn tiệc của quý tộc, mệnh phụ và phi tần. Quy định trong cung rất nghiêm ngặt, không phải yến hội, lễ lạt trọng đại thì nam tử hoàng thất không thể gặp mặt, ngồi chung với phi tần. Hôm nay nhân ngày sinh của Ôn Nghi, tiệc vốn là gia yến, đương nhiên không cần giữ lễ nghi nghiêm ngặt.

Bên trái Hoàng đế, Hoàng hậu là chỗ ngồi của hoàng thất và mệnh phụ nữ quyền. Một hàng bốn chiếc bàn lớn bằng gỗ tử đàn, dành cho Kỳ Sơn vương Huyền Tuân, Nhữ Nam vương Huyền Tể, Thanh Hà vương Huyền Thanh và Bình Dương vương Huyền Phần.

Kỳ Sơn vương Huyền Tuân mặt vuông, mi dài, mập mạp trắng bệch, phong thái phú quý sung sướng, an nhàn. Vương phi của Kỳ Sơn vương cực

kỳ mỹ lệ, nhìn qua thấy trẻ hơn phu quân khá nhiều, chính thất vương phi mất đã nhiều năm, đây hẳn là vợ kế vừa mới cưới về.

Vương phi của Nhữ Nam vương Huyền Tể là Hạ thị, con gái của Thận Dương hầu, bề ngoài chẳng mấy xuất sắc, nhìn có vẻ nhu nhược, không kiêu căng như con gái dòng dõi khác, chỉ lặng lẽ mỉm cười, nhìn sang phu quân của mình, chẳng nói chuyện với ai. Nhữ Nam vương lưng hùm vai gấu, đôi mắt thường lóe lên hào quang sắc bén như mắt ưng, mặt lộ vẻ kiêu ngạo mà lãnh đạm, nhìn qua chỉ thấy khí lạnh ép người. Mẫu phi qua đời khi y còn nhỏ, y lại không được phụ hoàng thương yêu, tâm địa lạnh lùng, chính trực, nổi danh kiên cường, kiêu ngạo nhưng nghe đồn lại hết sức yêu thương vương phi của mình, gần như là nói gì nghe nấy. Vì lý do này, y bị người ta ngầm gọi sau lưng là “nam nhân sợ vợ”, đúng là một cặp phu phụ khiến người ngoài hết sức ngạc nhiên. Suốt buổi tiệc, tôi thấy Hoàng đế đặc biệt quan tâm thân mật với phu phụ Nhữ Nam vương, biết rằng đó là do chiến sự ở Tây Nam đang bước vào giai đoạn khấn yếu, trong các chi gần của Hoàng thất, Hoàng đế chỉ có thể dựa dẫm vào tài chinh chiến của vị Nhữ Nam vương này mà thôi.

Khóe môi nhếch lên thành hình vòng cung, lộ nụ cười mĩa lạnh tựa trăng non, vì chuyện chiến sự này, hôm nay chỉ e sẽ có một vở kịch hay để xem đây. Chỉ không biết ả ta sẽ diễn vở *Đông Sơn tái khởi* thế nào.

Thanh Hà vương Huyền Thanh và Bình Dương vương Huyền Phần đều chưa thành thân, do đó không đem theo gia quyến. Chỗ ngồi của Thanh Hà vương Huyền Thanh còn trống, cho đến lúc khai tiệc mà người vẫn chưa tới, Hoàng đế chỉ cười, nói: “Vị lục đệ này không biết lại bắt gặp món đồ chơi mới lạ nào nên không chịu dời bước đây!” Bình Dương vương Huyền Phần mới mười bốn tuổi, là một thiếu niên vừa trưởng thành, mày kiếm mắt sáng, anh khí bừng bừng.

Bàn thứ nhất bên phải là chỗ ngồi của My Trang vừa được tấn phong làm Dung Hoa và Tào Cầm Mặc, vừa được sắc phong làm Tiệp dư. Yến tiệc hôm nay không chỉ là để chúc mừng sinh nhật tròn tuổi của Ôn Nghi công chúa mà còn là mừng My Trang đã mang thai rồng. Ôn Nghi công chúa tuổi còn nhỏ, do đó hai người họ mới là vai chính thực sự của ngày hôm nay, đến Đoan Phi và Cẩn Phi có địa vị hơn họ xa cũng chỉ đành chịu ngồi ở bàn thứ nhì. Hoa Phi thất sủng, đành ngồi cùng Phùng Thục nghi ở bàn thứ ba, bàn thứ tư mới là chỗ ngồi của tôi và Lăng Dung. Vì biết Lăng Dung nhất gan nên tôi cố ý kéo nàng ta ngồi cùng mình. Các phi tần khác đều phải ngồi phía sau chúng tôi.

My Trang vận áo gấm đỏ thêu yện xuân trong rừng hạnh, trang sức hoàn toàn bằng vàng chạm bảo thạch, đặc biệt là chiếc trâm hiệp hòa như ý bằng vàng ròng cài trên tóc, trên thân chạm trổ toàn hoa văn hoa sen, song hỷ, đôi bay. Đầu trâm có khắc hình hiệp hòa nhị tiên, tượng trưng cho đa tử đa phúc, như ý song toàn. Chiếc trâm này là do Thái hậu đặc biệt đưa tới khi nghe tin My Trang có tin mừng, trên châu ngọc bích, vàng ròng xán lạn, tôn quý vô cùng. My Trang đeo vào càng thêm mỹ lệ, động lòng người, thần thái sáng rõ. Tào Tiệp dư vận váy áo gấm thêu hoa sen tím, đầu đính đầy châu ngọc, sang trọng, chói mắt. Đằng sau bọn họ có một đám đông cung nữ châu chực, chén rượu không ngừng được châm đầy rượu ngon, mọi người thi nhau nịnh nọt, bợ đỡ.

©ENT: <http://e-bookngontinh.blogspot.com>

Hoa Phi từ hôm qua vừa đến Thái Bình cung, cùng mọi người kiến giá thỉnh an xong thì chưa gặp lại Huyền Lăng lần nào. Hôm nay, nàng ta cũng chỉ trang điểm qua loa rồi lẳng lẳng ngồi yên một chỗ. Cũng may Phùng Thục nghi là người hiền hòa, ít tranh chấp nên cũng chẳng làm khó gì nàng ta.

Lúc sắp khai tiệc mới thấy Đoan Phi tiến vào, hai bên có hai, ba ả cung nữ đỡ dìu, mới có thể lập cập hành lễ đầu vào đó. Hoàng đế vội rời chỗ ngồi, đỡ lấy nàng ta, nói: “Bên ngoài nóng nực, nàng đến đây làm gì, cũng chẳng phải là dịp quan trọng gì cho cam.”

Khuôn mặt nhợt nhạt của Đoan Phi thoáng lộ nét cười. “Ôn Nghi công chúa tròn tuổi là việc lớn, thần thiếp nhất định phải tới chúc mừng. Cũng lâu rồi thần thiếp chưa có dịp gặp Ôn Nghi mà.”

Tào Tiệp dư vội gọi bà vú ẵm Ôn Nghi đến trước mặt Đoan Phi. Tiết trời nóng nực, Ôn Nghi chỉ mặc mỗi chiếc yếm đỏ thêu Đan phượng triều dương ngũ sắc, nhìn càng giống cục bột bụ bẫm. Nhìn thấy Ôn Nghi, Đoan Phi lộ vẻ vô cùng dịu dàng và hiền từ, thò tay định ôm lấy nhưng chẳng hiểu vì sao lại rút tay lại, chăm chú ngắm Ôn Nghi hồi lâu rồi khẽ mỉm cười, khổ sở nói: “Bản cung vốn có ý muốn ôm Ôn Nghi một lát, chỉ sợ lỡ tay làm rơi con. Đúng là có lòng mà không có sức.” Nói xong, nàng ta quay sang cung nữ đang đỡ mình, gọi: “Cát Tường!”

Tiểu cung nữ tên Cát Tường vội dâng lên một chiếc khóa vàng cùng vòng cổ sợi vàng bát bảo hạt châu cho Tào Tiệp dư. Khóa vàng thì không cần nhắc đến, chiếc vòng cổ ở giữa có đính một viên ngọc phỉ thúy to bằng ngón tay cái, trong trẻo, xanh ngắt như muốn ứa nước, người sáng mắt nhìn qua là biết đó là loại ngọc phiêu vừa mảnh vừa mềm xuất xứ từ Ác Nam quốc, nhất định là vật yêu quý của Đoan Phi hồi trẻ.

Quả nhiên Hoàng thượng liền nói: “Chiếc vòng cổ này nhìn quen lắm, hình như là của hồi môn nàng đem theo lúc vào cung. Vẫn còn là một đứa con nít, sao nàng lại tặng cho nó thứ đồ quý giá thế này?”

Đoan Phi quay sang một bên, ho khan mấy tiếng, ho đến mức mặt đỏ ửng rồi mới tím tím, thưa: “Hoàng thượng nhớ kỹ thật, chỉ là thần thiếp cả

năm mệt mỏi, bệnh tật, cứ để mãi đó thì uổng phí quá! Ôn Nghi đáng yêu như vậy, tặng cho con là vừa khéo!”

Tào Tiệp dư rõ ràng không ngờ Đao Phi lại tặng lễ vật quý giá đến vậy, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vội thay Ôn Nghi tạ ơn: “Đa tạ Đao Phi nương nương.”

Đao Phi nhẹ nhàng vuốt ve hai má Ôn Nghi, cảm thán thốt lên: “Lần trước gặp, con vừa mới tròn tháng, giờ đã lớn thế này. Mi thanh mây tú, lớn lên nhất định sẽ trở thành mỹ nhân.”

Tào Tiệp dư mỉm cười khiêm nhường: “Nương nương quá khen rồi, xin mời nương nương ngồi vào bàn tiệc.”

Đao Phi đứng đó nói chuyện được một lúc thì đã thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa. Đám cung nữ vội đỡ nàng ta ngồi xuống.

Tôi vào cung đã lâu, đây là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy Đao Phi, nữ nhân vào cung hầu hạ Hoàng thượng lâu nhất. Dung mạo của nàng ta tuyệt không kém gì Hoa Phi, chỉ là sắc mặt nhợt nhạt, gầy guộc, ốm yếu, chưa ngồi được nửa canh giờ thì thân thể đã mềm nhũn, phải tựa vào thị nữ, đến tấm áo lụa trắng mỏng manh khoác trên người cũng nặng đến không chịu nổi, chưa tính đến chiếc thoa phượng Cảnh phúc trường miên bằng vàng ròng đính đầy châu ngọc cài trên mái tóc, trĩu nặng khiến nàng ta đến đầu cũng không ngẩng nổi. Trông nàng ta chẳng giống con gái của Hồ Bí tướng quân, dòng dõi nhà đại tướng chút nào.

Nhìn Hoa Phi ngồi kế bên nàng ta lại hoàn toàn khác hẳn. Đao Phi và Hoa Phi đều là con gái nhà tướng, so ra thì Hoa Phi có phong thái hơn hẳn, hành sự mạnh mẽ, quả quyết, uy hiếp cả hậu cung, dầu thất thế cũng không mất đi khí thế. Đao Phi vừa nhìn qua đã thấy ngay là một người cực kỳ

yếu đuối, cơ thể mảnh mai chẳng nói làm gì, nhưng lại yếu ớt đến mức làm gì cũng phải có người nâng đỡ, nói chưa được mấy câu đã thở hổn hển.

Đoan Phi gật đầu chào mọi người, đưa mắt ngắm nghía My Trang hồi lâu, khi nhìn thấy tôi thì hơi ngẩn người, sau đó lại mỉm cười đầy ý vị rồi như không có chuyện gì, tùm tùm cười nói với Hoàng thượng: “Hoàng thượng lại có thêm giai nhân rồi!”

Hoàng đế chẳng đáp lời, chỉ mỉm cười ngồi yên. Hoàng hậu lại tùm tùm cười, nói: “Muội muội nhiều năm liền không gặp người lạ nên vẫn giữ được ánh mắt như thuở nào.”

Những lời này chẳng đâu vào đâu, mọi người bận trò chuyện không để ý gì đến, tôi cũng chẳng nghĩ gì thêm.

Trên án bày rượu ngon đồ ăn thơm nức mới lạ, tiếng đàn du dương phát ra từ góc điện, gió nhẹ lay rèm, khiến người vui vẻ thoải mái. Vị rượu Lê Hoa Bạch ngọt ngào trong mát, nhưng ngấm vào lại khá mạnh. Uống được ba chung, mặt tôi nóng bừng, đầu hơi choáng váng, thấy mọi người đang hứng chí uống rượu, chuyện trò, tôi dạn dò Lăng Dung mấy câu rồi lặng lẽ kéo Lưu Chu cùng ra ngoài, thay y phục, nhân tiện tỉnh táo lại đôi chút.

Hoán Bích sớm đã dặn dò Tinh Thanh và Bội Nhi chuẩn bị sẵn y phục cho tôi thay ở gác nhỏ bên cạnh Phù Lệ điện. Phù Lệ điện tuy mát mẻ hơn những nơi khác nhưng lễ tròn năm của Ôn Nghi công chúa là việc lớn, tuy không cần ăn mặc long trọng theo đúng phẩm cấp nhưng vẫn phải chọn y phục đúng quy củ, thêm rượu vào người, áo lót bó sát sớm đã bị mồ hôi làm cho ướt đẫm, nhơm nhớp, rất khó chịu.

Bên trong căn gác nhỏ, mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn sàng để các hậu phi và nữ quyến thay quần áo và giải rượu. Tinh Thanh và Bội Nhi thấy tôi tiến vào, liền vội chạy lại nghênh đón, hỏi hả quạt mát, dâng trà. Tôi cầm khăn

tay thấm nước, đặt lên mặt rồi nói: “Thời tiết năm nay cũng kỳ quặc thật, mới tháng Sáu mà đã nóng thế này rồi!”

Tinh Thanh an ủi: “Tiểu chủ phải xã giao với nhiều cung phi mệnh phụ như vậy, hèn gì nóng đến mức mồ hôi ròng ròng.”

Tôi khẽ mắng: “Khi nào cần ta xã giao cơ chứ? Hôm nay là ngày vui của Thẩm Dung hoa và Tào Tiệp dư, bọn ta chỉ cần ngồi yên, uống rượu, nghe nhạc là được.”

Tinh Thanh cười nói: “Hèn gì hôm nay tiểu chủ ra ngoài không mấy chú tâm đến trang điểm, y phục.”

Tôi uống một ngụm trà rồi nói: “Tiệc lớn hôm nay, nhân vật chính là Thẩm Dung hoa và Tào Tiệp dư, là lúc để bọn họ nở mày nở mặt. Không phải lúc chúng ta huênh hoang thì nên tránh đi cho xa, để khỏi chuốc lấy thị phi. Có những lúc động không bằng tĩnh.”

Bội Nhi vừa giúp tôi thay áo vừa góp chuyện: “Trong cung này sao tránh được thị phi chứ? Lỡ tránh không được thì sao?”

Tôi lờ mờ nài ta một cái, không tiếp lời. Hoán Bích ứng đối ngay: “Nếu tránh không được thì phải tạm thời án binh bất động, tùy cơ mà xử trí mới có thể chiếm được thắng lợi bất ngờ. Tiểu thư, người nói có phải vậy không?”

Tôi tủm tỉm cười. “Theo ta vào cung một thời gian, xem ra người trưởng thành hơn nhiều rồi đấy!”

Hoán Bích cup mắt, mỉm cười. “Đa tạ tiểu thư quá khen!”

Thay bộ cung trang màu tím nhạt cho tôi xong, Hoán Bích hỏi: “Tiểu thư có muốn quay trở lại bàn tiệc ngay không?”

Tôi nghĩ một lúc rồi cười, nói: “Người cứ ở lại đây xem tiệc đi. Khó khăn lắm mới trốn được ra ngoài, lát nữa trở về lại phải tiếp tục uống rượu. Lúc này, ngực ta nghèn nghẹn khó chịu lắm, chẳng bằng đi dạo cho tỉnh táo, thoải mái một lát.” Nói xong, tôi vịn vào tay Lưu Chu, ra ngoài.

Không khí bên ngoài quả nhiên thông thoáng hơn bên trong điện nhiều, trong ngự uyển có nhiều cỏ thụ dây leo hơn trăm tuổi, hoa cỏ sum suê, núi giả nhấp nhô, bóng râm dày đặc, xanh mơn mơn, mát mẻ hơn những nơi khác nhiều. Vào mùa này, ngự uyển sắc xanh khắp chốn, hoa lại không nhiều, chỉ có hoa lựu nở rực rỡ nhưng cũng đã dần có dấu hiệu tàn lụi, ở giữa đóa hoa đỏ rực như lửa lò mờ hiện vài đốm đen, tựa như phần tro bụi còn sót lại sau khi cháy bùng đến cực điểm. Lưu Chu cùng tôi ngắm hoa một lúc, lại chuyển sang đùa nghịch với đám chim chóc, bất giác đã đi được một khoảng khá xa.

Chân hơi mỏi, tôi chợt thấy phía sau núi giả có một dòng suối trong mát, trong suốt, nhìn thấy tận đáy, chỉ nhìn đã cảm thấy mát mẻ rồi. Bốn bề yên tĩnh, không có dấu chân người. Nhất thời tôi nổi hứng đùa nghịch, thuận tay tháo giày thêu, ném cho Lưu Chu, vén cao váy, nhúng đôi chân trần xuống dòng suối mát lạnh nghịch nước.

Dưới dòng suối, mấy chú cá tung tăng bơi lội, chạm vào bắp chân tôi, cảm giác ngứa ngáy khiến tôi bất giác phá lên cười thành tiếng.

Lưu Chu “phì” một tiếng, cười, nói: “Tính tình của tiểu thư vẫn hết như xưa, chẳng chịu thay đổi gì cả.”

Tôi đá cho nước bắn tung tóe rồi cười khỏ. “Đâu có, ta đã sửa nhiều lắm rồi đấy. Với tính khí hiện giờ mà chẳng biết ta đã bao lần vấp cả ngoài sáng

lẫn trong tối.” Thấy Lưu Chu lộ vẻ ái ngại, tôi bèn cười, nói: “Xem nào, ta mới uống được vài chung rượu, nói đùa với người vậy thôi!”

Lưu Chu thưa: “Sao nô tỳ lại không rõ kia chứ! Từ lúc được sủng ái đến giờ, có lúc nào tiểu thư thờ phào nhẹ nhõm được đâu.”

Tôi vỗ vỗ vào tay nàng ta, nói: “Đang yên đang lành nhắc đến những chuyện này làm gì, giờ My Trang tỷ tỷ có tin mừng rồi, tốt xấu gì ta cũng có chỗ để dựa dẫm. không cần nói những lời mất hứng thế này nữa.” Tôi quay đầu, cười ử ử. “Nước mát lắm, người có xuống chơi luôn không?”

Đang lúc nói chuyện, tôi chợt nghe thấy tiếng ngâm nga chậm rãi, là một bài từ: “Một đám mây, một trâm ngọc...”

Tôi thầm nhủ, đây là bài từ của Lý Hậu chủ, lúc đó, Hậu chủ vừa gặp gỡ Đại Chu hậu, Hậu chủ ngâm nga bài từ mới, Đại Chu hậu đàn tỳ bà, múa Nghê Thường Vũ y khúc, đúng là vợ chồng ân ái, đoạn ngày hoan lạc như giấc mộng. Chỉ tiếc Hậu chủ cũng là đế vương, dấu đặc biệt sủng ái Đại Chu hậu như thế nhưng vẫn có Tiểu Chu hậu “tay xách dép chỉ vàng, yêu em mấy tùy chàng.”

Tôi thầm lắc đầu chán nản, nhớ đến ngày xuân hôm đó, Huyền Lăng đứng dưới bóng hạnh trập trùng, y sợ tôi giữ lễ cố ý tránh đi, bèn tủm tỉm cười, nói: “Ta là Thanh Hà vương.”

“Đời người, nếu dừng khi mới gặp, sợ chỉ vì gió bão quạt tròn? Người xưa vô cớ lòng thay đổi, nữ trách tình nhân chẳng sắt son.” Ngày trước, Huyền Lăng ôn tồn, gần gũi bao nhiêu, nay lại nghe lời khích bác của người khác mà sinh lòng nghi ngờ tôi. Tôi khẽ thở dài buồn bã, nếu đời người vĩnh viễn như lúc mới gặp thì tốt biết bao!

Nghĩ đến ngẩn ngơ, tôi không để ý rằng giọng ngâm nga đó càng lúc càng gần. Chợt ngửi thấy hơi rượu nồng lạnh lạnh, tựa mùi hương ngọt ngào, là mùi rượu Mân côi túy thượng hảo hạng do Tây Việt tiến cống, hòa lẫn mùi nam nhân lạ lẫm ập tới. Trong lòng tôi vô cùng hoảng sợ, dưới chân rêu xanh li ti, trơn nhẵn, vừa nghiêng người đã trượt ngay xuống suối. Lưu Chu không kịp kéo tay tôi lại, kinh hoàng kêu lên: “Tiểu thư!”

Khi tôi sắp ngã nhào, đột nhiên cảm thấy cơ thể quay một vòng, có người nắm lấy tay tôi, kéo mạnh lên bờ. Tôi chưa kịp định thần, đã thấy y cười hi hi, cất tiếng hỏi: “Sao cô nương lại nhẹ thế?”

Qua con kính hãi, tôi vừa then vừa giận, thấy y vẫn đang nắm chặt cánh tay mình, tôi dùng sức đẩy mạnh khiến y loạng choạng, lùi lại rồi cất tiếng quát: “Người là ai?”

Lưu Chu hấp tấp đứng chắn trước mặt tôi, cất tiếng mắng to: “To gan! Ai dám vô lễ như thế?”

Tôi ngược mắt, thấy y uể oải dựa vào tảng đá núi Thái hồ trắng toát, thân vận áo bào lụa nếp màu trắng rộng thùng thình, hoa văn thủy mặc in chìm, một ống sáo tía giắt xéo nơi eo, vẻ mặt thanh nhàn, lười nhác.

Y bị tôi đẩy ra nhưng không giận cũng chẳng đáp lời. Y chỉ ngẩn người một lát, hơi nheo nheo mắt như vừa bị ánh mặt trời chiếu rọi, chưa kịp thích ứng. Y quan sát tôi hồi lâu, ánh mắt đột nhiên dừng lại dưới chân tôi, khóe môi thoáng hiện nụ cười mờ nhạt. “Lý Hậu chủ từng viết bài từ khen giai nhân da trắng: “Rượu trong tay mềm dăng”, quả không sai chút nào. Nhưng ta vẫn cho rằng câu “Rượu trong gót ngọc cong” còn tuyệt hơn.”

Tôi cúi nhìn, thấy hai mắt y dán chặt vào đôi chân trần của tôi, lúc này mới phát hiện thấy trong lúc hoảng loạn, mình quên chưa mang hài. Đôi chân trần trắng muốt đặt trên lớp cỏ xanh biếc, như đóa sen trắng tinh khôi

nở rộ, mặc cho y tha hồ ngắm nghía, khen ngợi. Tôi vừa sốt ruột vừa xấu hổ, vội kéo vạt váy rộng che kín hai chân. Bao đời nay, đôi chân trần của nữ nhân cực kỳ quý giá, chỉ trong đêm động phòng hoa chúc mới có thể cho phu quân của mình nhìn thấy. Thế mà giờ tôi lại để lộ cho người khác xem, tôi chợt cảm thấy vừa hổ thẹn vừa nhục nhã, khó chịu. Lại nghe y mở lời khinh bạc, tôi sớm đã bực mình, nghe vậy bèn nhún mình, nghiêm mặt thưa: “Xin Vương gia hãy tự trọng!”

Lưu Chu kinh ngạc nhìn sang tôi, nhỏ giọng gọi: “Tiểu thư...”

Tôi chẳng thèm nhìn nàng ta, chỉ lạnh nhạt nói: “Lưu Chu, lại tham kiến Thanh Hà vương đi!”

Lưu Chu tuy bụng đầy nghi vấn nhưng không dám cãi lời tôi, vâng lời tiến đến hành lễ.

Thanh Hà vương tủm tỉm cười: “Cô nương chưa gặp ta lần nào, sao lại biết ta là Thanh Hà vương?”

Tôi vẫn giữ nụ cười xa cách, hỏi ngược lại y: “Ngoại trừ Thanh Hà vương ra, thử hỏi ai là người lúc nào cũng cầm theo ống sáo tía, ai có thể uống Mân cô tử do Tây Việt tiến cống, lại có ai phóng đảng ở trong cung cấm thế này? Nếu không, sao xứng được với hai chữ “tự tại” kia chứ!”

Y hơi lộ vẻ ngạc nhiên. “Tiểu vương thất lễ rồi!” Nói xong, y ngẩng đầu cười lớn. “Cô nương là người mới được hoàng huynh sủng ái phải không?”

Trong lòng tôi bất giác cảm thấy chán ghét, đúng là đồ phóng đảng vô phép, nói năng lỗ mãng.

Lưu Chu thấy không khí có phần gượng gạo, bèn vội xen vào: “Đây là Chân Uyển nghi.”

Tôi hơi gật đầu, vẫn duy trì vẻ mặt khách sáo. “Tần thiếp mạo phạm Vương gia, xin Vương gia đừng để bụng.” Nói xong không muốn tiếp tục phí lời với y, bèn thi lễ rồi thưa: “Hoàng thượng còn đang đợi tần thiếp, tần thiếp xin cáo từ trước vậy.”

Y thấy tôi muốn rời đi vội dùng sức né qua một bên, ai ngờ say quá, đứng không vững, loạng choạng, nghiêng nghiêng ngã ngã.

Tôi nói với Lưu Chu: “Mau gọi hai nội giám đến đỡ Vương gia về nghỉ ở Tùng Phong hiên gần đây đi, để người tỉnh táo lại.”

Lưu Chu lập tức gọi nội giám đến, mỗi tên đỡ một bên. Y phẩy phẩy tay, ánh mắt vẫn dán chặt vào người tôi. “Cô nương tên gì vậy?”

Tôi ngẩn người, trong lòng càng thêm tức giận, vẫn danh là lễ lớn khi cười gả. Tôi thân là phi tần của thiên tử, đương nhiên chỉ có mình Huyền Lăng mới có thể hỏi khuê danh của tôi mà thôi. Tôi bèn nghiêm nghị nói: “Tên hèn mọn chỉ e làm bẩn tai Vương gia. Vương gia say rồi, mời mau đi nghỉ ngơi thôi!” Nói xong, tôi liền phát tay áo bỏ đi.

Đến khi đã đi được một quãng xa, tôi mới trịnh trọng dặn dò Lưu Chu: “Chuyện ngày hôm nay không được kể cho bất kỳ ai nghe, nếu không, ta đến chỗ chôn thân cũng không còn đâu!”

Lưu Chu chưa từng thấy sắc mặt của tôi nghiêm nghị đến vậy, vội vã gật đầu vâng theo.

Chương 25: Kinh Hồng (hạ)

Cơn giận giảm xuống đôi chút, tôi chỉnh trang lại y phục, dung nhan rồi lẳng lẽ quay trở lại bàn tiệc, bất giác đưa mắt nhìn sang Hoa Phi, thấy nàng ta vẫn ngồi đó uống rượu một mình. Lãng Dung vội hỏi: “Tỷ tỷ đi đâu vậy? Lâu quá mà không thấy về, My tỷ đã gọi người tìm mấy lần rồi.”

Tôi bình thản mỉm cười, đáp: “Ta say rượu nên ngủ một giấc ở bên điện phụ, ai ngờ ngủ quên mất thời gian.”

Lãng Dung khẽ thở phào rồi cười, hỏi: “Tỷ tỷ ngủ nghề thỏa thích, coi như muội muội uống công lo lắng rồi.”

Đang nói chuyện, Huyền Lăng đi về phía tôi, hỏi: “Thị nữ của nàng nói nàng đi thay áo, sao lại đi lâu như thế?”

“Thần thiếp say rượu nên ngủ quên, giờ mới tỉnh dậy.”

“Trẫm cũng hơi say rồi, gọi người dâng hoa quả giải rượu lên thôi.” Các cung nữ tất bật dâng lên các loại quả tươi ngâm trong nước giếng lạnh, chiếc mâm tròn thủy tinh trong suốt như băng chất đầy dưa thơm trắng muốt, dưa bầu đỏ tươi, ngó sen xanh ngọc, bồ đào tím ngắt...

Tào Tiệp dư bước qua, yêu kiều mỉm cười, thưa: “Ca vũ hôm nay tuy long trọng nhưng khó tránh khỏi rập khuôn. Đây vốn là gia yến, dự tiệc toàn là người thân, hay bây giờ nghĩ vài trò vui để cùng chơi, có được không ạ?”

Huyền Lăng đồng ý. “Hôm nay nàng là nhân vật chính mà, nàng có ý gì hay thì cứ nói cho mọi người nghe thử xem!”

“Thần thiếp nghĩ các tỷ muội trong cung hầu hạ thánh giá, đương nhiên ai cũng có tài riêng, hay bây giờ chúng ta viết những tài riêng ấy ra giấy rồi bóc thăm, ai bắt được tài gì thì biểu diễn trước mặt mọi người, Hoàng thượng thấy thế nào ạ?”

Huyền Lăng gật đầu, nói: “Ý này mới mẻ đây, vậy cứ làm như nàng nói đi!”

Tào Tiệp dư vội lui xuống chuẩn bị, không bao lâu sau đã bùng ra một chiếc bình vuông bằng sứ Thanh Hoa. “Dung hoa muối muối có thai, không nên vất vả quá, việc bốc thăm hành lệnh cứ để thần thiếp gánh lấy vậy!”

Huyền Lăng hỏi: “Sao vậy? Nàng nghĩ ra ý hay như vậy mà không tham gia biểu diễn hay sao?”

Tào Tiệp dư thưa: “Thần thiếp chẳng có tài cán gì, chỉ biết thắt dây hạt châu chơi thôi, không xứng để biểu diễn trước mặt mọi người. Thần thiếp đã tính cả rồi, bất kể các tỷ muội biểu diễn tài gì, thần thiếp đều tặng một sợi hạt châu để bày tỏ lòng biết ơn. Hoàng thượng, người nói có được không?”

“Miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận.”

My Trang ngồi bên cạnh, lên tiếng hỏi: “Nếu lỡ có tỷ muội nào chọn phải lá thăm không phải là sở trường của mình thì làm thế nào cho phải?”

Tào Tiệp dư cười, nói: “Dẫu không phải là sở trường đi chăng nữa thì cũng phải biết chút ít chứ. Huống gì ở đây toàn là các tỷ muội gặp mặt nhau hàng ngày, tùy ý biểu diễn một chút là được.”

Tiệc diễn ra cả nửa ngày trời, âm nhạc, đàn hát nghe đã phát chán, thấy Tào Tiệp dư nảy ra ý hay, mọi người đều cảm thấy thú vị, háo hức muốn tham gia.

Phi tần trong cung trước giờ vì muốn giành được sủng ái, ai cũng cố gắng trở hết tài năng, so tài độ sắc. Bây giờ thấy có trò hay, lại có thể nở

mày nở mặt trước Hoàng đế, Hoàng hậu và hoàng thất thì ai cũng muốn cố gắng một phen.

Tào Tiệp dư rút thăm cho Hoàng hậu, là tay trái tay phải cùng viết chữ “Thọ”. Thư pháp của Hoàng hậu vốn tinh diệu đứng đầu hậu cung, nói gì đến trò hai tay cùng viết chữ. Hai chữ “Thọ” vừa viết xong, ai cũng cất tiếng khen ngợi.

Đoan Phi yếu ớt, sớm đã quay về nghỉ ngơi. Phùng Thục nghi viết một bài từ. Điềm Quý nhân và Tần Phương nghi hợp tấu một khúc *Phượng cầu hoàng*. Lưu Lương viện về một bức đàn thanh *Quan âm tống tử*... Ai cũng có nét phong lưu, đặc sắc riêng.

Tào Tiệp dư vươn tay ngọc, lấy một lá thăm đặt vào lòng bàn tay, nói: “Đến lượt Chân Uyên nghỉ rồi!” Nói xong, nàng ta mở thăm ra xem rồi mỉm cười, nói: “Xin mời muội muội múa một khúc *Kinh hồng vũ*.” Quay sang Huyền Lăng, nàng ta lại cười, nói: “Nhan sắc của muội muội vốn “nhẹ như chim hồng, uyển chuyển như rồng”, thần thiếp khi không lại rút đúng lá thăm này, cho thấy điệu múa này nhất định là dành riêng cho muội muội. Muội muội ngàn vạn lần đừng từ chối nhé!”

Hai tay tôi xiết lại thành nắm đấm. *Kinh hồng vũ* vốn do phi tử của Đường Huyền Tông là Mai Phi nghĩ ra, đã thất truyền từ lâu. Thuần Nguyên Hoàng hậu mê đắm âm nhạc, vũ đạo, nhiều lần tìm kiếm điệu múa nguyên bản, lại dốc sức tự mình cải tiến, vừa múa đã khiến cả thiên hạ chấn động, từ đó điệu múa này trở nên rất thịnh hành, bất kể trong đình hay ở chốn dân gian, nơi nào có giếng nước thì nơi đó có nữ nhân múa *Kinh Hồng vũ*. Chỉ có điều, điệu *Kinh Hồng vũ* này vốn rất khó học, yêu cầu về thân hình và sức khỏe cực kỳ nghiêm khắc, không luyện tập từ ba đến năm năm thì chưa thể múa được, phải mất bảy, tám năm mới có thể thành thực. Múa đẹp thì khiến mọi người ngưỡng mộ, múa không đẹp thì không khác gì Đông Thi nhả mặt, trở thành trò cười cho thiên hạ.

Tính cách của Hân Quý tần thẳng như ruột ngựa, vừa nghe thấy vậy, mặt đã lộ vẻ khinh thường. “Chân Uyển nghi được bao nhiêu tuổi mà có thể múa *Kinh Hồng* vũ cơ chứ? Hơn nữa, nếu múa không được bằng cố Hoàng hậu thì cũng là chuyện đương nhiên, tỷ muội chúng ta cứ tùy ý múa may một chút, đâu cần phải cố gắng quá làm gì!”

Hân Quý tần vốn bất bình thay cho tôi nhưng lại bị Tào Tiệp dư chặn họng, không nói được gì thêm liền bực bội quay mặt đi, không thèm để ý đến nàng ta nữa.

Hoa Phi vốn đang ngồi tự rót rượu uống, đột nhiên lên tiếng: “Đã không múa được thì đừng múa, miễn cưỡng làm gì? Cố Hoàng hậu nhờ điệu múa này mà vang danh thiên hạ, giờ e là chẳng ai có thể sánh bằng người.” Nói đến đây thì nàng ta dừng lại, ngừng đầu, uống cạn một chung rượu.

Lời này rõ ràng là có ý khiêu khích, lòng tôi như bị dội một gáo nước lạnh, trong chốc lát, tôi đã nghĩ thông. Nếu không múa thì khó tránh khỏi bị mọi người chê cười, rằng Chân thị, tần sủng của Hoàng đế bình thường, vô tài, chỉ có hư danh, làm mất thể diện của hoàng gia. Nếu tôi múa, múa không hay thì đương nhiên trở thành trò cười, nhưng ngộ nhờ múa hay thì mọi người vỗ tay tán thưởng, chiếm được vị trí nổi bật nhất trong ngày hôm nay. Nhưng nếu có ngày không được lòng Hoàng thượng, chỉ e sẽ lại có người ghen ghét, gièm pha rằng tôi bất kính với tiên Hoàng hậu. Đương kim Hoàng hậu là em gái ruột của cố Hoàng hậu, Hoàng thượng và cố Hoàng hậu kết tóc se duyên từ thuở thiếu niên, ân ái mặn nồng, nếu tôi bị người đời gièm pha như thế, những ngày còn lại ở hậu cung sẽ vô cùng khó khăn.

Hoàng hậu nghe thấy cố Hoàng hậu được nhắc đi nhắc lại đến hai, ba lần, mặt hơi biến sắc, lén nhìn sang Huyền Lăng. Hoàng hậu thấy Huyền Lăng đang trầm tư suy nghĩ điều gì đó, bèn nhỏ giọng khuyên: “*Kinh Hồng*

vũ dễ học nhưng khó tinh, đừng múa nữa thì hơn, đổi sang lá thăm khác đi vậy!”

My Trang và Lăng Dung cùng cau mày. My Trang biết trước giờ tôi chỉ đắm mình vào thi thư, không mấy quan tâm đến ca vũ, bèn liên tục nháy mắt ra hiệu với tôi, ý bảo tôi xin Hoàng đế không múa điệu này. Nghe Hoàng hậu mở miệng nói vậy, tỷ ấy phụ họa ngay: “Vừa rồi Uyên nghi say rượu, nhảy múa thật không tiện.”

Huyền Lăng chăm chú nhìn tôi hồi lâu rồi chậm rãi nói: “Trong cung đã lâu rồi không diễn *Kinh Hồng vũ*, trẫm bỗng lại muốn xem. Uyên nghi, nàng cứ tự nhiên mà múa.”

Hoàng đế đã nói vậy, tôi muốn từ chối cũng không được. Tôi hít sâu một hơi, chậm chậm bước ra khoảng trống giữa đại điện. Giờ mọi người đều đã chuẩn bị chứng kiến cảnh tôi xấu mặt: Chân thị mồm mép thi thư được Hoàng đế sủng ái, sẽ múa thế nào được phong thái “nhẹ như chim hồng tung cánh” đây, chỉ e sẽ hóa thành “chim sợ cành cong” mất!

My Trang đột nhiên đứng dậy, mỉm cười, nói với Hoàng đế: “Âm thanh đàn sáo tầm thường quá, hay thần thiếp đàn cổ cầm, An Tuyền thị cất tiếng hát giúp Uyên nghi thêm phần hào hứng?”

Tôi biết My Trang có ý giúp mình, lấy tiếng đàn, tiếng hát phân tán sự chú ý của mọi người. Tôi liếc mắt nhìn sang Lăng Dung, My Trang lúc nào cũng tâm niệm muốn Lăng Dung thu hút sự chú ý của Hoàng đế để giúp chúng tôi một tay. Đây quả là một cơ hội tốt, chỉ là không biết Lăng Dung có đồng ý không?

Hoàng đế gật đầu đồng ý. “Đi lấy chiếc đàn Trường tương tư của Thư Thái phi đến đây!” Lập tức có nội giám dâng lên cây cổ cầm tôi từng đàn ở Thủy Lục Nam Huân điện hôm đó. Ngày trước, Thư Quý phi được tiên

hoàng sủng ái, bởi thân phận của Thư Quý phi lúc đó gây trở ngại, hai người họ khổ sở yêu đương rất lâu mới có thể được ở gần bên nhau. Ngày Thư Quý phi tiến cung, Hoàng đế đặc biệt ban cho bà một cây cổ cầm mang tên Trường tương tư, một cây sáo mang tên Trường tương thù làm tín vật định tình. Lúc tiên hoàng băng hà, Thư Quý phi tự thỉnh rời cung tu hành, từ đó, đàn, sáo của bà được lưu lại trong cung.

My Trang chỉnh lại dây đàn rồi gật đầu ra hiệu với tôi. Lãng Dung hành lễ với Hoàng đế, Hoàng hậu rồi ngồi xuống cạnh My Trang, đưa ánh mắt lo lắng nhìn tôi. Tôi khẽ gật đầu ra hiệu, Lãng Dung bắt đầu cất giọng ca tha thiết.

Nhạc vang lên, điệu múa bắt đầu, cơ thể tôi cũng nhẹ nhàng tung bay. Ngoài tiếng đàn của My Trang và tiếng hát của Lãng Dung, cả Phù Lê cung im phăng phắc như chẳng có ai ở đó. Tay áo dài, rộng múa như ráng chiều rải rác, lấp lánh ánh mặt trời, châu ngọc trên đầu phát ra những tiếng leng keng gấp gáp, vòng eo nhỏ nhắn, mềm mại như cành liễu, hết ngửa hẳn ra sau lại gập về phía trước, những đoá tử nở rộ bày trong đình bị làn gió phả ra từ tay áo quét qua, cánh hoa tung bay đầy trời, trông giống những bông hoa hạnh phấp phới khi bị chân của tôi đá vào thuở nọ.

Giọng ca tha thiết của Lãng Dung hòa vào tiếng đàn réo rắt của My Trang, tôi chỉ cần tập trung vào từng động tác múa. Tôi thầm nghĩ, Tào Tiệp dư đúng là quá coi thường tôi rồi, cứ nghĩ tôi xuất thân từ gia đình lễ giáo nên không tinh thông vũ đạo. Tuy tôi nhờ vào thi thư mà được lòng Hoàng thượng nhưng tôi biết rõ mình không cần phô bày tất cả tài năng cùng lúc, chỉ trong lúc vô ý mới lộ ra một chút để gây bất ngờ, như thế mới thu hút được ánh mắt của người mà tôi muốn mê hoặc.

Tôi không hề lo lắng về khả năng nhảy múa của mình, dĩ tôi lúc nhỏ sống ở Giang Nam thường dạy tôi các điệu múa. Lúc bảy, tám tuổi, tôi nghe nói điệu múa *Kinh Hồng vũ* của Thuần Nguyên Hoàng hậu mê hoặc chúng

sinh, ai nấy xem qua đều thán phục. Tôi tuy nhỏ tuổi nhưng trong lòng có chút háo thắng, đòi cha mời một vũ sư từng đi theo Thuần Nguyên Hoàng hậu trong cung đến truyền dạy điệu múa này. Tôi lại nghiên cứu thêm những sử liệu có liên quan đến Lạc Thần phú và *Kinh Hồng vũ* của Mai Phi, khổ luyện mười năm liền mới đạt được thành tựu thể này.

Chỉ có điều, chuyện duy nhất khiến tôi khó xử là *Kinh Hồng vũ* vốn do Thuần Nguyên Hoàng hậu sáng tạo ra, động tác, tư thế đều mô phỏng theo Hoàng hậu, tôi phải làm thế nào để vừa mô phỏng vừa có được phong cách của riêng mình, thế mới tránh bị người khác bắt được điểm yếu là bắt kính với cố Hoàng hậu. Chỉ trong chốc lát mà phải nhảy múa sao cho ra điểm mới lạ, đúng là khó khăn thật, điều này khiến tôi phải đau đầu suy nghĩ hồi lâu.

Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng sáo trong trẻo, cao vút, uyển chuyển, lưu loát như sóng biếc dập dờn, mây nhẹ rời núi. Tôi xoay tròn một vòng thì thấy Thanh Hà vương đứng ở giữa điện, cây sáo tía đặt trên môi, y khoan thai cất tiếng thổi, giữa những cánh hoa mỏng manh, tím biếc đầy trời, vạt áo trắng muốt của y khẽ tung bay như bị gió thổi. Vài tiếng sáo vang lên, khúc nhạc đã thoát khỏi giai điệu bình thường của *Kinh Hồng vũ*, tựa như biển biếc, sóng dâng, hoa ngọc hé nở, giai điệu cao hơn hai nhịp càng thêm phần thông thả, thiết tha.

My Trang nhanh trí, giai điệu vừa thay đổi đã lập tức theo được Thanh Hà vương, Lăng Dung cũng đổi sang một khúc hát khác.

[©ENT](#)

Trong lòng thả lỏng, tôi cảm thấy vô cùng cao hứng. Khúc sáo của Thanh Hà vương đã giúp tôi thoát khỏi khuôn mẫu từng được học, cuốn tay áo phất ngang giữa không trung, tùy hứng vung vẩy theo ý mình. Những

cánh hoa tử la lướt qua mái tóc tôi, rơi trên tay áo rồi theo giai điệu mà biến thành mây thơm ngát.

Đang nhảy múa thỏa thích, tôi chợt nghe thấy tiếng đàn của My Trang dần hạ thấp, vài tiếng tạt âm làm loạn, không còn sức để tiếp tục. Tôi vội vã quay đầu nhìn thì thấy My Trang cau mày che miệng, hình như đang muốn nôn ra. Trong lúc gấp rút chẳng kịp nghĩ nhiều, tôi thấy Thanh Hà vương ném cây sáo tía về phía tôi, rồi thuận tay kéo lấy chiếc đàn Trường tương tư, ngồi phịch xuống đất, bắt đầu gảy.

My Trang được cung nữ vội vàng đỡ xuống nghỉ ngơi. Tôi vừa đón lấy cây sáo tía, trong lòng lập tức nghĩ ra ngay một kế. Năm xưa, Mai Phi Giang Thái Bình may mắn gặp được Đường Huyền Tông, bởi nàng ta tinh thông thi văn, lại am hiểu âm luật, thêm tài ca vũ hiếm có nên được Huyền Tông vô cùng yêu thương. Mai Phi từng “thổi sáo bạch ngọc, nhảy *Kinh Hồng vũ*, hào quang chói lọi”, được Huyền Tông gọi đùa là “Mai Tinh”. Giờ tôi cầm sáo lại cất bước nhảy múa, đương nhiên không thể đánh đồng với tư thái nhẹ nhàng của Thuần Nguyên Hoàng hậu. Thế thì chẳng ai có thể gièm pha là tôi có ý bất kính, vượt quyền được nữa. Huống hồ *Kinh Hồng vũ* vốn xuất phát từ Mai Phi, không thể tính là lạc đề.

Nghĩ đến đó, tôi để sáo ngang miệng, hai chân xoay tròn càng lúc càng nhanh, đến lúc vạt váy tung bay như hoa lựu tỏa sáng chói lọi, tiếng ngọc bội leng keng như nước chảy, những người xung quanh biến thành một vòng trắng toát nhưng hơi thở vẫn không gấp loạn. Khúc nhạc vang lên du dương, dập dìu.

Trong lúc xoay tròn, tôi nghe thấy có tiếng tiêu đuổi theo tiếng sáo, nghe rất quen tai, biết ngay là do Huyền Lăng thổi, trong lòng tôi càng thêm hưng phấn. Đưa mắt liếc nhìn, tôi thấy y đang nhìn tôi đầy âu yếm, vẻ mặt hết như lúc vừa gặp nhau ngày đó. Trong lòng tôi cảm thấy ấm áp, không còn canh cánh chuyện xảy ra ở Thủy Lục Nam Huân điện nữa.

Sáo tiêu hòa quyện, tiếng đàn ngân nga, tiếng hát uyển chuyển rồi dần thấp xuống. Cơ thể như liễu mềm trước gió từ từ hạ mình rồi theo dư âm du dương, vắn vít mà xoay lại vị trí cũ. Tấm sa mỏng thướt tha quấn quanh cánh tay và eo lưng từ từ trải ra, tạo thành một đóa hoa đỏ rực, diễm lệ, nở rộ trên sàn điện trắng toát. Tôi lúng liếng đưa mắt nhìn về phía Huyền Lăng đang tiến lại gần, y đưa tay về phía tôi, ôm tôi vào lòng, nói khẽ vào tai tôi: “Nàng còn bao nhiêu bất ngờ mà trẫm chưa được biết nữa đây?”

Tôi cúi đầu, mỉm cười duyên dáng. “Chút tài năng thấp kém chỉ đủ để Hoàng thượng nở nụ cười mà thôi!”

Quay người lại, tôi thấy Tào Tiệp dư hơi biến sắc mặt, nhưng nàng ta nhanh chóng đứng dậy, mỉm cười, nói với Huyền Lăng: “Hoàng thượng thấy thần thiếp nói có đúng không? Muội muội quả nhiên thông minh, có thể múa điệu múa mà người bình thường không sao múa nổi, đúng là không thua gì cô Hoàng hậu lúc còn sống.”

Chưa dứt lời, Hoàng hậu đã nửa cười nửa không nhìn sang Tào Tiệp dư, nói: “Tại sao hôm nay Tào Tiệp dư cứ nhắc đi nhắc lại điệu múa *Kinh Hồng vũ* của cố Hoàng hậu vậy? Bản cung nhớ lúc cố Hoàng hậu múa điệu này, đến Hoa Phi vẫn còn chưa nhập cung, nói gì đến Tiệp dư nhà ngươi? Sao Tiệp dư biết được phong thái của cố Hoàng hậu kia chứ? Sao có thể lấy bài múa của Chân Uyển nghi ra so sánh được?”

Tào Tiệp dư thấy giọng nói của Hoàng hậu có vẻ không vui, khác hẳn lúc bình thường, bèn mỉm cười ngượng ngập, thưa: “Thần thiếp lỡ mồm rồi! Thần thiếp chỉ từng nghe nói chứ không thể chứng kiến phong thái khi múa của cố Hoàng hậu, đó là nỗi tiếc nuối lớn nhất của thần thiếp.”

Huyền Lăng hơi cau mày nhìn về phía Tào Tiệp dư, chẳng thềm để ý đến nàng ta, chỉ dịu giọng hỏi tôi: “Múa lâu như vậy, nàng đã mệt chưa?”

Tôi nhìn y, mỉm cười, thưa: “Thần thiếp không mệt. Thần thiếp chưa từng được nhìn thấy phong thái tuyệt diệu của cố Hoàng hậu khi múa *Kinh Hồng vũ* mà thần thiếp múa hôm nay là mô phỏng theo điệu múa cũ của Mai Phi, ánh đom đóm lập lòe sao có thể sánh được với ánh trắng sáng rõ của cố Hoàng hậu kia chứ?”

Huyền Lăng phá lên cười, buông tay tôi ra rồi quay sang Thanh Hà vương. “Lục đệ, đệ đến trễ, phải phạt ba chung rượu mới được!”

Huyền Thanh nhắc chung rượu lên, cười, thưa: “Thần đệ đã thôi sáo giúp các tân tâu tâu nhảy múa, hát ca cho thêm phần hứng thú, dù gì hoàng huynh cũng nên nể mặt các tân tâu tâu mà tha cho, đừng trách phạt thần đệ mới phải!” Nói xong, y uống cạn một chung rượu.

Huyền Lăng nói: “Tiếng sáo Trường tương thủ thù nhất định phải phối với tiếng đàn Trường tương tư thì mới có thể đạt đến mức tinh diệu vô song.” Nói xong, y chỉ sang tôi và My Trang, nói: “Đây là Uyển nghi Chân thị, Dung hoa Thâm thị” rồi lại quay sang Lăng Dung, hỏi: “Người ca hát là...”

Lăng Dung thấy Hoàng đế hỏi đến mình, bèn vội quỳ xuống, thưa: “Thần thiếp Tuyên thị An thị.”

Huyền Lăng “ồ” một tiếng, lệnh cho nàng ta đứng dậy, thuận miệng ra lệnh: “Thưởng!” rồi không nhìn Lăng Dung nữa, y kéo tay tôi đến ngồi xuống bên cạnh bàn tiệc của đế hậu. Lăng Dung thất thần một thoáng rồi nhanh chóng thi lễ, lẳng lặng lui xuống.

Tôi quay người, duyên dáng mỉm cười, đưa trả cây sáo tía cho Thanh Hà vương, nói: “Đa tạ Vương gia giúp đỡ, nếu không thần thiếp đã trở thành trò cười cho thiên hạ rồi.”

Y thân nhiên mỉm cười. “Uyển nghi khách sáo rồi!” Nói xong, y liền ngồi vào chỗ của mình. Tôi thấy y có thân hình, dung mạo như cây quỳnh cành ngọc, tựa thủy nguyệt quan âm chứ không còn bộ dạng khinh bạc, vô lại như trước nữa. Tôi cười thầm, hóa ra đầu bản tính có phong lưu, vô phép đến đâu cũng phải giả vờ đàng hoàng, nghiêm chỉnh trước mặt người khác. Đưa mắt nhìn bốn vị vương gia trong đình, Kỳ Sơn vương Huyền Tuân chỉ là kẻ tầm thường, không chí tiến thủ, Nhữ Nam vương Huyền Tể tuy chiến công hiển hách nhưng nhìn bộ dạng của y không phải là kẻ hiền lương, phụ thân của Hoa Phi là Mộ Dung Huỳnh lại ở dưới trướng của y, nhất định phải lưu tâm. Bình Dương vương Huyền Phần tuy vẫn chưa thành niên, mẹ ruột xuất thân hèn hạ nhưng khí độ, đối nhân xử thế quang minh lỗi lạc, khiến người người không dám xem thường, chính là châu ngọc trong các vương gia chữ “Huyền”. Còn Huyền Thanh tuy nổi danh thật nhưng chỉ là tài hoa phong lưu với túi da anh tuấn mà thôi.

Huyền Lăng kéo tôi ngồi xuống bên cạnh, quay sang nói với Huyền Thanh: “Lục đệ tinh thông thi từ, hôm nay ngắm ca múa có nghĩ ra được tác phẩm xuất sắc nào không?”

Huyền Thanh thưa: “Hoàng huynh nói đùa rồi! Thần đệ xin được phép bêu xấu vậy!”

Nói xong, y ngẫm nghĩ một lát rồi đưa tay cầm lấy chiếc bút lông, trải mạnh tờ giấy Tuyên Thành, từng hàng chữ rồng bay phượng múa hiện ra. Trong chốc lát, y đã viết xong. Lý Trường đích thân đón lấy rồi trình lên Huyền Lăng. Huyền Lăng cầm lấy xem qua, long nhan hớn hở, luôn miệng khen: “Hay! Hay lắm!” Nói xong, y cao giọng ngâm nga: “Nam quốc có giai nhân, thắt lưng xanh pháp phối. Chiều rượu cuối tháng Chín, tay áo phẩy mây mưa. Nhẹ bằng tựa chim xanh, mềm mại rồng uốn lượn. Gái Việt ngưng Tiên Khê, ả Ngô dừng Bạch Trữ. Chậm chậm mà không dứt, dồn dập khúc đến cùng. Xoay tròn sen lướt sóng, tới tập tuyết quần phong. Hoan nhạc thời gian trôi, vén áo muốn bay cùng. Chỉ sợ không níu được, bay vút

đuổi chim hồng.” Huyền Lăng càng ngâm, hứng chí càng cao, ngâm xong quay sang tôi, nói: “Lục đệ làm thơ càng lúc càng tinh diệu. Một bài ngũ ngôn thôi mà như hiện ra cảnh Hoàn Hoàn nàng nhảy múa trước mắt.”

Hoàng đế đã nói như vậy, mọi người tự nhiên phụ họa khen hay. Chỉ mỗi Nhữ Nam vương lộ vẻ khinh miệt trong ánh mắt, đặt mạnh chung rượu trong tay xuống bàn, tỏ vẻ không đồng ý. Nhữ Nam vương phi vội kéo tay áo y, có ý nhắc nhở y đừng làm mất hứng của mọi người.

Tôi vờ như không để ý, cúi đầu thưa: “Hôm nay được chứng kiến tài năng của Lục vương gia, lại được vương gia khen ngợi, Hoàn Hoàn thật sự vinh hạnh.”

Hoàng hậu gật đầu, mỉm cười phụ họa: “Hoàng thượng tuy không hay làm thơ nhưng tài bình phẩm là hạng nhất. Hoàng thượng đã nói hay thì nhất định là hay rồi.”

Huyền Lăng cười, nói: “Hoàn Hoàn có tài năng vượt trội cả hậu cung, vì sao không làm luôn một bài thơ phụ họa nhỉ?”

Tôi tủm tỉm cười, vốn định tìm lý do thoái thác, ngẩng lên thấy Thanh Hà vương chấp tay mỉm cười, từ từ uống một ngụm rượu rồi nhìn sang tôi, nói: “Thần đệ nghe nói trong chốn khuê các vốn có nhiều người thiện tài làm thơ, xưa có Trác Văn Quân, Ban Tiệp dư, gần đây có Mai Phi, Ngự Huyền Cơ, thần đệ mong được nghe Uyển nghi chỉ dạy.”

Ngẫm nghĩ một lát, tôi cảm đôi đũa ngà voi gõ vào chung thủy tinh, chậm rãi ngân nga: “Mồ hôi đầm ướt, họa chẳng thành, tơ trúc khua vang áo lụa tung. Hoa rơi lả tả như vô ảnh, tuyết ngái phong, tựa hữu tình.” Ngâm xong, mắt tôi lúng liếng nhìn sang Huyền Lăng rồi lập tức ung dung mỉm cười, thưa: “Tần thiếp tài mỏng, bài thơ vụng về sao có thể lọt mắt xanh của vương gia, chỉ đọc lên làm trò cười vậy thôi.”

Hai mắt Huyền Thanh sáng rực, ánh mắt mềm mại như lông ngỗng lướt qua gương mặt tôi, khóe môi thấp thoáng nét cười như có như không, tựa như tia nắng nhạt nhòa mùa đông rơi lên băng tuyết: “Hay cho câu: “Tuyệt ngoài nhìn phong, tựa hữu tình”, Uyển nghi của hoàng huynh không những thông minh, tài hoa nổi trội mà còn đối với hoàng huynh tình ý ôn nhu. Hoàng huynh có điểm phúc dày thật!” Nói xong, y nâng chung rượu lên. “Thần đệ xin kính hoàng huynh và Uyển nghi một chung!” rồi ngẩng đầu uống cạn một hơi.

Huyền Lăng uống hết rượu trong chung của mình, giữ lấy cánh tay tôi, dịu giọng dặn dò: “Cứ uống từ từ thôi, nàng vừa nhảy múa xong, uống vội quá dễ bị sặc lắm!”

Tôi âu yếm nhìn sang Huyền Lăng, mỉm cười, thưa: “Đa tạ Hoàng thượng quan tâm! Tửu lượng của thần thiếp kém lắm.”

Huyền Lăng đón lấy chung rượu từ tay tôi, mỉm cười, nói: “Vây để trẫm uống thay nàng vậy!” Huyền Lăng uống cạn phần rượu thừa trong chung của tôi rồi lệnh cho Lý Trường: “Chi ghép lại bài thơ của Lục vương gia và Chân Tiệp dư hôm nay, giữ gìn cẩn thận!”

Lý Trường vốn nhanh trí, lập tức xưng tụng: “Chúc mừng vương gia! Chúc mừng Tiệp dư tiểu chủ!”

Hoàng hậu ngồi bên cạnh cười, nói: “Còn không mau đi truyền chỉ, tấn phong Chân thị làm tòng tam phẩm Tiệp dư.”

Mọi người đứng dậy, mời rượu chúc mừng tôi: “Chúc mừng Tiệp dư hân hạnh được tấn phong!” Nghiêng đầu nhìn thấy gương mặt My Trang dẫn ra, mỉm cười với tôi, tôi cũng mỉm cười đáp lại tỳ.

Mọi người lại ngồi xuống uống rượu dùng tiệc, đột nhiên nghe thấy ở chỗ ngồi bên dưới vang lên tiếng nức nở khe khẽ, nghẹn ngào không dứt. Tôi bất giác hơi cau mày, đang giữa tiệc mừng thế này, ai lại dám mạo phạm khóc lóc làm mọi người mất hứng như thế?

Quả nhiên, Huyền Lăng đưa mắt nhìn về phía vang lên tiếng khóc, thấy Hoa Phi mày sầu nhíu lại, trong mắt lấp lánh ánh lệ, đầy vẻ buồn thương. Hoa Phi trước giờ tự kiêu là đệ nhất phi tần chốn hậu cung, không bao giờ tỏ vẻ yếu đuối trước mặt mọi người, giờ nàng ta nước mắt tuôn rơi, như hoa lê gặp mưa, sầu xuân đông đầy, đúng là khiến người ta vừa nhìn phải động lòng thương cảm.

Tôi thâm cười lạnh một tiếng, quả nhiên đã ra tay rồi.

Hoàng hậu lộ vẻ không vui, hỏi: “Đang yên đang lành, Hoa Phi khóc lóc vì chuyện gì vậy? Có điều gì không hài lòng chẳng?”

Hoa Phi vội vã đứng dậy, quỳ mọp xuống, thưa: “Thần thiếp sai rồi, nhất thời thất thái làm ảnh hưởng đến nhã hứng của Hoàng thượng và Hoàng hậu. Xin Hoàng thượng và Hoàng hậu thứ tội!”

Huyền Lăng bình tĩnh hỏi: “Hoa Phi, nàng có uất ức gì thì cứ nói thẳng ra đi!”

Hoàng hậu liếc mắt nhìn Huyền Lăng đầy ẩn ý rồi không nói gì thêm.

Hoa Phi miễn cưỡng lau lệ, thưa: “Thần thiếp chẳng uất ức chuyện gì cả. Chỉ là vừa rồi xem Chân Tiệp dư múa *Kinh Hồng vũ*, nhất thời xúc động nên mới thất lễ như vậy thôi!”

Huyền Lăng hứng thú hỏi: “Ngày xưa, lúc Thuận Nguyên Hoàng hậu múa *Kinh Hồng vũ*, nàng vẫn chưa nhập cung, có gì mà xúc động cơ chứ?”

Hoa Phi lại lạy một lạy rồi thưa: “Mấy ngày liền thần thiếp ở lì trong cung, rảnh rỗi lật xem thi từ văn chương, đọc qua bài *Lâu đông phú* của Mai Phi gửi cho vua Đường Huyền Tông, nghiền ngẫm nhiều lần rồi sinh lòng cảm thông. *Kinh Hồng vũ* vốn do Mai Phi sáng tạo ra, múa cho vua Huyền Tông xem lúc đắc sủng. *Lâu đông phú* được viết lúc bị giam lỏng trong Thượng Dương cung. Hôm nay xem *Kinh Hồng vũ* mà nhớ đến *Lâu đông phú*, thần thiếp vì Mai Phi mà thương cảm không thôi.”

Huyền Lăng tò mò hỏi: “Trước giờ nàng chẳng mấy quan tâm đến sách vở, thơ ca, sao bây giờ lại hứng chí thế này?”

Hoa Phi ngược nhìn Huyền Lăng, thưa rằng: “Thần thiếp ngu muội, nghe nói thi thư có thể sửa tình đổi tính. Thần thiếp biết mình vô đức vô tài, nếu không chịu tu thân dưỡng tính thì chẳng còn mặt mũi nào để tiếp tục hầu hạ quân vương nữa.”

“Nàng đã nói có cảm xúc với *Lâu đông phú* như vậy thì có thể đọc lại cho mọi người cùng nghe chăng?”

Hoa Phi “vâng” một tiếng rồi mắt rung rung lệ, chậm chậm cất tiếng ngâm: “Gương ngọc bụi bám, hộp phượng hương phai. Mái tóc mây thừa chải, tấm áo thêu biếng cài. Khổ vắng vẻ nơi huệ các, riêng nhớ nhung chốn lan đài. Tin hoa mai đang rơi rụng, nhìn Trường Môn nào thấy ai... Tình vua quyến luyến, xoắn xuýt duyên tơ. Thề non nước vững vàng muôn thuở, cùng nhật nguyệt sáng tỏ ngàn thu...” Khi ngâm đến mấy câu: “Mong vui xưa khó được, những mơ tưởng lung tung. Nhìn trăng chiều cùng hoa sớm, thẹn gió xuân thêm lạnh lùng” thì nàng ta đã nghẹn ngào khôn xiết, không đọc tiếp được nữa. Vẻ đau thương buồn bã của nàng ta khiến người nghe không ai không than thở.

Nhữ Nam vương không kìm được, đứng dậy thưa: “Việc của Hoa Phi nương nương vốn là chuyện trong hậu cung của Hoàng thượng, thần vốn không nên xen vào, chỉ có điều, Hoa Phi nương nương hầu hạ Hoàng thượng đã lâu nhưng chưa hề nghe thấy có sai lầm gì quá lớn. Nếu có lúc hầu hạ không được chu đáo, xin Hoàng thượng nhớ tình bầu bạn lâu năm mà khoan thứ cho nương nương!”

Huyền Lăng không khỏi sinh lòng cảm động, an ủi Hoa Phi: “Thật khổ cho nàng quá!” Ngẫm nghĩ hồi lâu, y nói tiếp: “Đứng dậy đi! Chỗ nàng đang ở quá xa xôi, hãy chuyển đến Thận Đức đường vậy, cũng gần nơi trăm hơn.”

Mặt Hoa Phi lộ nét mừng, cảm động rơi lệ, vội vã dập đầu tạ ơn.

Tôi nhón một miếng củ sen cho vào miệng, túm túm cười. Hoa Phi vực dậy vốn là chuyện tôi đã đoán trước, chỉ là không ngờ ả lại nhanh như vậy. Thấy vẻ mặt tái nhợt của Hoàng hậu ngồi bên cạnh Huyền Lăng, tình thế hôm nay đã hết sức rõ ràng rồi. Hoa Phi có Nhữ Nam vương chống lưng, lại có phụ thân quên mình ra chiến trận, chỉ e mấy ngày nữa sẽ tiếp tục được quyền phụ trợ quản lý lục cung, khí thế hơn hẳn ngày trước.

Những ngày tháng sắp tới lại trở nên khó thở đây.

Tôi nhớ lại tình cảnh ở Thủy Lục Nam Huân điện tối qua.

Vừa mới tới trước điện, Phương Nhược đã ngăn tôi lại: “Mấy vị đại nhân trong nội các đang ở bên trong, xin mời tiểu chủ sang điện phụ chờ một lát!”

Đêm tĩnh lặng, điện phụ nằm kế bên đại điện, gió đêm thổi tới, vài ba câu đứt quãng văng vào tai tôi:

“Hiện giờ triều đình đang cần dùng binh ở Tây Nam, cha của Hoa Phi là Mộ Dung Huỳnh đang quên mình hy sinh dưới trướng của Nhữ Nam vương, xin Hoàng thượng suy nghĩ kĩ.”

...

“Dẫu Hoa Phi có sai lầm lớn nhưng triều đình hiện đang lúc cần người, sự biến thì phải tòng quyền thôi.”

...

Sự biến tòng quyền? Tôi mỉm cười chua xót, chiến cuộc ở Tây Nam hết sức gian khổ, chẳng biết đến khi nào mới kết thúc? Một khi đắc thắng khai hoàn thì đương nhiên phải phong tướng, chỉ e lúc đó, khí thế của Hoa Phi càng lúc càng phô trương.

Nhưng mà...

Khi tôi tiến vào điện chính, đám quan lại đã ra về. Hoàng đế một mình nằm đó, nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy tiếng bước chân tôi tiến vào cũng chẳng thèm mở mắt, chỉ nói: “Trẫm đau đầu quá, nàng lại xoa bóp giúp trẫm đi!”

Tôi nghe lời. Trong điện, bầu không khí thật yên tĩnh, mùi hương hoa nhài pha lẫn hơi cay chua của dầu bạc hà. Tôi biết mỗi khi Huyền Lăng gặp phải chuyện triều chính khó xử lý, nhức đầu khó chịu thì đều dùng đến dầu bạc hà này.

Tay khẽ day rồi nhỏ giọng hỏi y: “Tứ lang có tâm sự gì sao?”

Huyền Lăng nói: “Hoàn Hoàn, trước giờ nàng luôn thông minh, hiểu chuyện, nàng thử đoán xem trẫm đang phiền lòng chuyện gì?”

“Trái tim Hoàng thượng gắn với thiên hạ, đương nhiên là phiền não vì chuyện triều chính rồi.”

“Nàng nói không sai.” Huyền Lăng lên tiếng. “Thực ra hậu cung cũng là một phần của thiên hạ, trăm cũng phải để tâm đến.”

Điều y muốn nói tôi đã rõ rành rành, có lẽ y cũng không cam tâm tình nguyện làm như vậy, chỉ là hy vọng tôi mở miệng khuyên nhủ y.

Làn gió mát dịu từ mặt hồ thổi tới, mang theo cả tiếng ếch nhái râm ran, làn áo mỏng manh tung bay.

Tôi khẽ khàng lên tiếng: “Một mình Hoàng hậu lo lắng mọi chuyện lớn nhỏ chốn hậu cung cũng vô cùng vất vả, nên có người chia sẻ, giúp đỡ.”

“Vậy nàng thấy nên làm gì?”

“Thực ra Hoa Phi nương nương giữ quyền phụ trợ quản lý hậu cung nhiều năm, có thể giúp đỡ Hoàng hậu một tay. Huống gì...” Tôi dừng lại một thoáng rồi nói tiếp: “Chuyện lúc trước thực ra là sai lầm của Lệ Quý tần, chưa hẳn đã liên quan đến Hoa Phi nương nương. Nếu Hoàng thượng vì thế mà lãnh đạm với Hoa Phi quá lâu, chỉ e khiến người người bất mãn. Hơn nữa, Hoàng thượng chỉ là không thích thái độ độc đoán của Hoa Phi, hiện giờ đã dạy cho nàng ta một bài học cũng đủ rồi, hẳn nương nương cũng biết bớt phóng túng đi.”

Huyền Lăng im lặng hồi lâu rồi vươn tay ôm lấy tôi, nói: “Chỉ e sau này, chuyện của Hoa Phi sẽ khiến nàng chịu nhiều uất ức. Nàng cứ an tâm, trăm nhất định sẽ bảo vệ nàng.”

Tôi lẳng lẳng tựa vào bờ vai của Huyền Lăng, thưa: “Vì Hoàng thượng, thần thiếp chẳng cảm thấy uất ức chút nào.”

Đây chẳng qua chỉ là một vở kịch mà mọi người đều phải tham gia thôi... Tôi yên lặng nhìn sang Hoàng hậu, có lẽ Hoàng hậu mới là người đau đầu hơn cả tôi và My Trang về chuyện hôm nay.

Yến tiệc kết thúc, mọi người rời đi.

Lúc đi ngang qua Tào Tiệp dư, tôi đột nhiên dừng lại, nói nhỏ vào tai nàng ta: “Muội muội có một câu muốn hỏi Tiệp dư tỷ tỷ, lá thăm viết mấy chữ *Kinh Hồng vũ* vốn được giấu sẵn trong tay áo của tỷ tỷ phải không?” Nói xong, tôi duyên dáng mỉm cười. “Cho nên điệu múa hôm nay của muội muội là do tỷ tỷ định sẵn, tỷ tỷ thật có lòng!”

Tào Tiệp dư vịn vào tay cung nữ, bình tĩnh đáp trả: “Chân muội muội muốn nói tới chuyện gì? Tỷ tỷ đây nghe không hiểu.”

Tôi ngược mắt nhìn bầu trời xanh ngắt, ngàn dặm chẳng một gợn mây. “Tỷ tỷ thông minh như vậy đương nhiên biết rõ, không có *Kinh Hồng vũ* thì làm gì có *Lâu đông phú*! Hoa Phi nương nương trước giờ không ưa sách vở, sao đột nhiên lại thích xem thi từ, ca phú cơ chứ? Bài *Lâu đông phú* chất chứa bao cảm tình của Mai Phi, không thể giúp nàng ta lấy lại được sủng ái của Đường Huyền Tông nhưng lại có thể khiến cho Hoa Phi nương nương của chúng ta làm Hoàng thượng cảm động. Chắc rằng hương hồn của Mai Phi biết được cũng thông cảm với nỗi khổ tâm của tỷ tỷ, ngầm cười nơi chín suối rồi.”

Tào Tiệp dư thản nhiên mỉm cười. “Muội muội nói thế nào thì ta biết thế ấy. Tỷ tỷ miệng lưỡi vụng về, muốn cãi cũng chẳng cãi được. Mấy ngày tới chắc muội muội sẽ rảnh rồi lắm đấy, hay là tập trung chăm sóc cho cái thai

trong bụng của Thẩm Dung hoa đi, đó mới là điều Hoàng thượng thực sự quan tâm đến.”

Chương 26: Ngày vắng ngọc tỏa sương

Hoa Phi lại một lần nữa trở dậy, My Trang và Tào Cẩm Mặc lại đang được đặc biệt sủng ái, mấy ngày liền Huyền Lăng chẳng hề ghé qua Nghi Phù quán của tôi. Mặc dù y sớm đã nói trước với tôi nhưng trong lòng tôi không khỏi có chút buồn bực, không vui.

Ngày mỗi lúc một dài, sau buổi trưa trời nóng bức, khó chịu, ánh nắng chói chang, oi ả chiếu xuống mặt đất lát gạch vàng óng ánh đến hoa cả mắt, chẳng có chút gió nào thổi qua. Cả Nghi Phù quán đóng kín cửa, rèm trúc buông rủ, tĩnh mịch đến lạnh lẽo, hận không thể đuổi hết hơi nóng đầy trời đất nhốt bên ngoài cửa cung. Chiếc vò lớn bằng men Cảnh Thái đặt trước giường chứa mấy khối băng lớn đang từ từ tan chảy, những mảnh vụn va khẽ vào nhau, tiếng lách cách vang lên không ngừng.

Tôi mơ màng ngồi dựa vào giường mát, nửa mơ nửa tỉnh. Bên dưới là chiếu tre mịn lót lụa xanh, vừa chạm vào đã thấy mát. Tôi bừng tỉnh khỏi giấc mộng, bao nhiêu lỗ chân lông trên người đều đầy ứ hơi nóng hừng hực, trần trọc qua lại, bộ váy trắng bằng sa xếp nếp đã bị vằn vò đến mức mờ hôi đầm đìa, mấy sợi tóc ướt đầm, nhom nhớp dính bết vào thái dương.

Bội Nhi và Phạm Nhi đứng hai bên quạt mát cho tôi, quạt gió cũng xoay xành xạch. Nhưng quạt gió lúc xoay lúc dừng, khiến không khí lúc nóng bức, lúc lại mát mẻ.

Khép hờ mắt, tôi muốn ngủ tiếp thì tiếng ve rền rĩ hết tràng này đến tràng khác vắng lại, khiến tôi mơ màng muốn ngủ mà chẳng thể ngủ yên. Bực bội đánh mạnh xuống chiếu, tôi lơ mơ ra lệnh: “Đi bảo người bắt hết đám ve sâu đó cho ta. Sang phủ Nội Vụ lấy ít băng mới về đây!”

Cận Tịch vâng dạ rồi lẳng lặng lui xuống.

Quay người vào trong vách, cố ngủ một giấc, hồi lâu sau, tôi thấy bên ngoài đã yên ắng hơn một chút, gió quạt thổi tới mạnh hơn hẳn, hơi lạnh quán quýt quanh người. Tôi mơ hồ ờm một tiếng, ra lệnh: “Mát lắm, quạt mạnh thêm chút nữa!”

Bên kia bèn nhỏ giọng đáp lại: “Được!”

Tôi nghe ra giọng của Huyền Lăng, giật mình, lập tức xoay người ngồi dậy.

Giấc ngủ chẳng yên, trần trọc qua lại, tóc mai có chút rối bời, dây lưng buông hờ, hoa cài và mấy con chuồn chuồn bằng ngọc lam đính trên đầu cũng đã rơi lả tả xuống giường. Bộ dạng như thế mà ra mắt thánh giá thì thật là thất lễ. Huyền Lăng chỉ mỉm cười, khuyên tôi: “Nghe nói hai hôm nay nàng ngủ không yên, ta cố ý quạt mát cho nàng, giúp nàng dễ ngủ hơn đôi chút.” Chiều chuộng đến thế này, dầu My Trang và Hoa Phi có đắc sủng thật, trong mắt y, tôi cũng là của quý không thể nào mất đi.

Nghĩ vậy, trong lòng tôi cũng có phần thoải mái hơn.

Vừa định đứng dậy hành lễ, y bèn đưa tay đè tôi ngồi xuống, nói: “Chỉ có hai người là trẫm và nàng, dùng những lễ nghi sáo rỗng kia làm gì chứ?”

Tôi đưa mắt nhìn quanh. “Hai đứa Bội Nhi và Phạm Nhi đâu rồi? Sao lại để Hoàng thượng ngồi quạt cơ chứ?”

“Trẫm thấy bọn chúng có vẻ mệt mỏi nên cho chúng lui rồi.”

Y ngồi xuống bên cạnh tôi, thuận tay cầm lấy chén sứ hoa sen nhiều màu đặt trên chiếc án mây bên giường, bên trong là đá bào dưa hấu rưới thêm mật ong, tằm tằm cười nói: “Nàng ngủ dậy mồ hôi đầy đầu kìa, ăn chút hoa quả ướp lạnh đi!” Tôi trước giờ sợ nóng ham mát, lại không thích ăn mấy đồ chua, do đó, ngày nào cũng phải chuẩn bị sẵn món đá bào để nhâm nháp.

Y dùng thìa bạc khuấy nhẹ, đá vụn trong bát kêu lanh canh, mùi hương ngọt ngào, mát lạnh lan tỏa. Y múc một khối, đưa đến bên môi tôi: “Đề trẫm bón cho nàng!”

Tôi có chút ngượng ngùng, khẽ gật đầu, hé môi ngậm lấy, trong miệng lập tức ngọt ngào, mát rượi. Tôi khuyên Huyền Lăng nếm thử một ít, y chỉ dùng một miếng rồi nói: “Ngọt quá, vừa chua vừa ngọt thì ngon hơn.”

Tôi nghiêng đầu ngẫm nghĩ một lát rồi cười nói: “Hoàn Hoàn có làm một ít thức ăn vặt, tứ lang có muốn nếm thử không?” Nói xong, tôi xỏ chân vào hài, đứng dậy, bụng chiếc bình bạc có quai trên khắc hình chim anh vũ lại.

Huyền Lăng nhón lấy một viên mút hải đường, lên tiếng hỏi: “Đây là món gì vậy?”

Tôi đáp: “Hoàn Hoàn tự tay làm, cũng không biết có hợp khẩu vị của tứ lang không.”

Y bỏ một viên vào miệng, ngậm nếm hồi lâu rồi khen: “Vừa chua vừa ngọt, vừa miệng lắm. Nàng làm cách nào vậy, trẫm sẽ cho người bắt chước làm thử.”

Tôi nhõng nhẽo từ chối: “Hoàn Hoàn chẳng chịu đâu, chỉ xong rồi tứ lang sẽ không thêm đến chỗ của Hoàn Hoàn nữa.”

Huyền Lăng ngẩng đầu cười lớn, không kìm được giờ tay véo cằm tôi, nói: “Hoàn Hoàn, trăm không ngờ nàng lại nhỏ nhen đến mức này.”

Tôi đẩy tay y ra, ngồi xuống bưng bát đá bào, ăn thêm một miếng rồi mới chậm rãi kể: “Thực ra cũng không khó làm lắm đâu. Hái quả hải đường vào mùa thu, bỏ vào mật đường ngâm ướp là xong. Chỉ là món mật đường này có phần hơi phức tạp, chỉ cho ong mật hút lấy mật hoa lê, đựng vào ngày mùng Ba tháng Ba hàng năm, lấy thứ mật đó hòa vào nước tuyết trích trên cánh hoa mai mùa đông rồi đun sôi với nhị hoa kim ngân, có tác dụng giảm nóng. Dùng lửa liu riu đun đến khi nhị hoa trong nước mật tan hết rồi mới bỏ vào vò nhỏ chứa đầy cánh hoa hồng và lá tùng, đập kín lại là xong.”

“Đúng là chỉ có cái đầu xảo quyết của nàng mới nghĩ ra phương pháp phức tạp như vậy chỉ để làm mỗi một món mứt.”

Tôi vờ thở một hơi dài lo âu, ôm gối, nói: “Hoàn Hoàn ngày dài rảnh việc, nhàn hạ kiếm chuyện để vui đùa cho quên thời gian ấy mà.”

Huyền Lăng bẽ bồng tôi lên, cười nói: “Nói vậy chẳng phải trách trăm mấy ngày nay không đến thăm nàng hay sao?”

Tôi bĩu môi. “Tứ lang nghĩ Hoàn Hoàn là kẻ chỉ thích ghen ghét, đồ kỳ thiêu sao? Đúng là quá coi thường Hoàn Hoàn rồi!”

Đột nhiên cửa phòng đang đóng chặt chợt kéo mở ra, váy áo xanh lục hơi nhả loáng lên, chỉ thấy Hoàn Bích ngượng ngùng đứng sững trước cửa, mâm lưu ly trên tay có bày mấy cành hoa vừa hái, hẳn là vừa từ Hoa phòng trở về. Bởi ngày hè không tiện đốt hương trầm, sáng sớm, buổi trưa và hoàng hôn đều phải đúng giờ thay đổi hương hoa mới, do vậy lúc này, nàng

ta mới vào phòng. Mọi người đều bị Huyền Lăng đuổi đi hết, Hoán Bích hẳn không ngờ Huyền Lăng đang ở bên trong, nhất thời chỉ biết ngẩn ngơ đứng đó, vào không tiện mà lui xuống cũng không xong.

Tôi thấy nàng ta, nhớ ra mình vẫn đang rúc trong lòng Huyền Lăng, bất giác cảm thấy xấu hổ. Hoán Bích thấy chúng tôi nhìn ra, vội quỳ phịch xuống đất, luôn miệng van xin: “Hoàng thượng tha tội, nô tỳ vô ý làm phiền!” Lại rung rung nước mắt nhìn sang tôi. “Tiểu thư, Hoán Bích không cố ý đâu!”

Huyền Lăng có vẻ không vui, nói: “Sao lại không biết điều như thế?” Nghe giọng nàng ta mềm nhũn, y bất giác đưa mắt ngắm nhìn: “Người tên Hoán Bích à?”

Hoán Bích vội vã gật đầu, cúi thật thấp, khẽ thưa: “Vâng ạ, nô tỳ là bồi giá a hoàn đi cùng tiểu thư vào cung.”

Huyền Lăng lúc này mới thoải mái được đôi chút, quay sang hỏi tôi: “Là của hồi môn theo nàng vào cung à?”

Thấy bộ dạng kinh hoàng, khiếp sợ của nàng ta, tôi cười phì rồi nói: “Đề hoa lại rồi lui xuống đi!” Hoán Bích vội vâng dạ rồi cắm hoa vào bình, lặng lẽ đóng cửa rồi lui ra ngoài.

Huyền Lăng thấy tôi cười, bèn thì thầm vào tai tôi: “Nụ cười của Hoàn Hoàn nghiêng nước nghiêng thành!” Rồi quay sang nhìn theo bóng Hoán Bích, nói: “Chủ nào tớ nấy, chủ nhân tuyệt sắc, a hoàn cũng xinh xắn hơn hẳn người khác.”

Lòng tôi đột nhiên gợn sóng, nhớ đến thân thể và cảnh ngộ của Hoán Bích, lòng nghi ngờ càng thêm nặng. Nhưng nghĩ kỹ lại, mấy năm nay, nàng ta trên danh nghĩa tuy là tỳ nữ của tôi nhưng tôi đối đãi với nàng ta còn

trọng hơn Lưu Chu, ăn uống, y phục cơ hồ chẳng kém tôi là bao. Lúc còn ở nhà, cha cũng ngậm lo lắng cho nàng ta, nàng ta lại theo hầu tôi nhiều năm, đến đây, tôi mới hơi an tâm được đôi chút.

Tôi liếc xéo Huyền Lăng một cái, y chỉ nhẹ nhàng cầm tay tôi lên, đặt vào sát môi rồi hôn khẽ. Tôi cảm thấy mặt mình nóng bừng, cúi đầu, cười khẽ một tiếng rồi đâm nhẹ vào vai y.

Tôi chợt nhớ ra một chuyện, lên tiếng hỏi y: “Giữa trưa nóng nực, tứ lang từ đâu tới vậy?”

Y nhìn qua chỗ khác. “Vừa dùng xong bữa trưa ở chỗ Hoa Phi.”

Tôi “à” một tiếng, chọn miếng dưa hấu bỏ vào miệng chậm chậm nhai, không nói gì thêm.

Huyền Lăng ôm lấy vai tôi rồi khuyên: “Nàng đừng ghen ty, trẫm cũng vì sợ nàng ta làm khó nàng nên mới thăng chức cho nàng nhanh thế, để bọn họ biết được giá trị của nàng trong lòng trẫm, không ai dám coi thường nàng.”

Tôi hạ giọng thưa: “Hoàn Hoàn không dám nghĩ gì khác, chỉ là sau chuyện của Dư thị và Lệ Quý tần thì khó tránh khỏi có chút hốt hoảng mà thôi.”

Y thở dài than: “Sao trẫm lại không hiểu rõ cơ chứ? Ý trẫm muốn thăng nàng lên làm Quý tần, chủ vị một cung kia, chỉ là thời gian nàng vào cung quá ngắn, lúc trước chưa thị tẩm đã được tấn phong làm tần, vi phạm vào quy định của tổ tiên rồi. Nàng cố chịu đựng thêm một thời gian nữa, đến ngày nàng có thai, ta mới có thể tấn phong nàng một cách danh chính ngôn thuận.”

Tôi dựa vào ngực y, khẽ khàng thưa: “Hoàn Hoàn không quan tâm đến địa vị, chỉ cần trong lòng tứ lang có Hoàn Hoàn là đủ rồi!”

Y nhìn tôi chăm chú, nói: “Trong lòng trăm sao có thể không có nàng kia chứ! Hoàn Hoàn, thực ra trăm không nở xa nàng chút nào!” Y hạ giọng. “Đám người đông đảo trong lục cung chẳng để trăm yên ổn chút nào, chỉ ở chỗ của nàng, trăm mới cảm thấy tự do, thoải mái.”

Tôi cảm thấy an ủi được đôi chút, tiếng tim đập trầm đục của y văng vào tai tôi, tôi níu lấy cổ y, nhẹ giọng nỉ non: “Hoàn Hoàn hiểu mà!” Yên lặng hồi lâu, tôi hỏi: “Lúc Hoàng thượng đến thăm My tỷ tỷ, tỷ ấy ăn uống được gì chưa ạ?”

“Vẫn như cũ thôi, chỉ thích ăn đồ chua. Trăm sợ nàng ta ăn nhiều quá ảnh hưởng đến dạ dày nên đã lệnh cho phòng bếp hạn chế nước uống có vị chua của nàng ta.”

“Thần thiếp vốn cũng định đi thăm My tỷ tỷ nhưng tỷ tỷ mang thai, lúc nào cũng lười nhác, chẳng muốn gặp ai. Thần thiếp nghĩ có Hoàng thượng ở bên cũng tốt, mang thai thực sự khổ cực lắm!”

Huyền Lăng hôn vào má tôi rồi hạ giọng cười. “Lúc nào nàng cũng chỉ lo lắng cho người khác. Khi nào nàng mới chịu sinh cho trăm một hoàng tử trắng trẻo, bụ bẫm đây?”

Tôi đẩy y ra, lăm bẫm phản đối: “Hoàng tử mới được, còn công chúa thì không được hay sao?”

“Chỉ cần là con của chúng ta thì trăm đều hết mực yêu thương... Úi, nàng đây trăm làm gì thế?”

Tôi hơi dùng sức, né qua một bên, váy áo mỏng manh tuột khỏi vai, để lộ nửa bờ vai trắng muốt như tuyết, cánh tay đeo vòng ngọc chạm vàng, càng hiển lộ làn da mịn màng như ngọc. Đôi môi nóng bỏng của y dán chặt vào làn da của tôi, hơi thở dồn dập.

Tôi vừa sốt ruột vừa ngượng ngùng, hạ giọng van vỉ: “Bên ngoài có người kia!”

Huyền Lăng “ồ” một tiếng, đôi môi vẫn luyến tiếc mân mê nơi xương quai xanh để trần của tôi: “Đều bị trẫm đuổi đi nghỉ cả rồi, làm gì còn ai nữa?”

Y chưa dứt lời, cúc áo đã bị cởi ra quá nửa, tôi chỉ cảm thấy tim đập mỗi lúc một nhanh. “Giờ đang ban ngày ban mặt...”

Y cười khê một tiếng nhưng không chịu trả lời.

Tôi đành van vỉ: “Tiết trời lại nóng bức thế này...”

Y ngẩng đầu, trong lúc bận bịu vẫn không quên cắn một miếng dưa hấu, dứt tận miếng tôi. Tôi ấp a ấp úng không nói được tiếng nào, người nghiêng qua một bên rồi ngã xuống giường, mấy đóa hoa chuồn chuồn đánh ngọc xanh cài đầu nằm ngay dưới cánh tay, cảm giác cứng cứng cắn vào người. Tôi vươn tay, lùa chúng qua một bên, mười ngón tay bắt giắc siết chặt chiếc chiếu, không thể thoát được một câu hoàn chỉnh.

Trong lúc mê đắm, say sưa, tôi hơi ngược mắt lên nhìn, ánh mặt trời chiếu xiên qua rèm trúc tương phi, bóng rèm đậm nhạt miên man rơi lên mặt gạch, ngoài tiếng thở hồn hển và tiếng rên rỉ khe khẽ, cả phòng mát lạnh, yên tĩnh không một tiếng động.

Lúc tỉnh dậy thì đã gần đến hoàng hôn, tôi thấy hai mắt y nhắm nghiền, chìm vào giấc ngủ bình yên, trên môi vẫn ngưng đọng nét cười nhàn nhạt, hẳn là y đang mơ một giấc mộng đẹp.

Khẽ kháng ngời dậy, chỉnh lại y phục, tôi ngồi trước bàn trang điểm, tay cầm lược ngà, chải mái tóc dài, thỉnh thoảng lại tủm tỉm cười, quay đầu ngắm y vẫn đang chìm trong giấc mộng. Người trong gương vừa tỉnh khỏi giấc mộng xuân, ánh mắt lúng liếng, hai má thẹn thùng ửng hồng như ráng chiều, đầu hơi cúi, khẽ nở nụ cười yêu kiều.

Vẫn chưa đến lúc phải thấp đèn, ánh tà dương buổi hoàng hôn từ bên ngoài chiếu xiên qua rèm cửa, cả phòng tràn ngập bóng nắng chập chờn, tranh tối tranh sáng, tựa như đang ở trong ảo cảnh mê man.

Chợt nghe y gọi một tiếng Hoàn Hoàn, giọng điệu dịu dàng, tha thiết hết như ngày thường. Tim tôi vội giật thót, nghi ngờ quay đầu nhìn y. Khắp cả thâm cung, chỉ mỗi mình tôi có một chữ Hoàn trong tên hiệu, chỉ là y chưa từng gọi tôi như thế bao giờ, Hoàn Hoàn^[1].

[1] Trong tiếng Trung, 嬛 (huan) và 莞 (wan) đều có âm Hán Việt là Hoàn, nhưng cách đọc khác nhau nên khi Chân Hoàn nghe Hoàng thượng gọi mình là 莞 莞 thì nghi ngờ người Hoàng thượng gọi không phải mình.

Y đã tỉnh giấc, cánh tay gối bên dưới cổ, nửa ngồi nửa nằm lẳng lẳng ngắm tôi, trong ánh mắt rõ ràng vô cùng quyến luyến, yêu thương, gần như si ngốc nhìn bóng tôi đang trang điểm trong gương.

Tôi cố mỉm cười. “Hoàng thượng lại nhớ đến người mới nào đó chẳng? Trước mặt thần thiếp mà lại gọi tên của người khác?” Bất giác tôi quẳng lược xuống bàn trang điểm, gắng sức kìm nén nỗi đố kỵ khó diễn tả trong lòng, cười, nói: “Không biết vị tỷ muội nào tên Hoàn Hoàn đã khiến Hoàng thượng nhưng nhớ mãi không quên như vậy?”

Y ngẩn ngơ nhìn tôi, đáp: “Hoàn Hoàn, nàng múa *Kinh Hồng* vũ đẹp quá, nhẹ như chim hồng, yếu điệu tựa rồng bay, chỉ e đầu Mai Phi tái thể cũng không thể sánh bằng nàng.”

Trái tim tôi giờ mới bình tĩnh trở lại, tôi cười khúc khích. “Chuyện đã xảy ra mấy ngày rồi, chỉ là một điệu múa thôi, sao tứ lang cứ hung nhớ mãi như thế?”

Y ngồi dậy, chậm chậm bước tới, búng vào mũi tôi rồi cười, nói: “Vò giấm nhà nàng lớn thật đấy. Hoàn chẳng phải là phong hiệu của nàng hay sao?”

Tôi cũng cảm thấy mình quá đa nghi, bèn xoay người, cúi đầu, thưa: “Hoàn Hoàn chưa từng nghe tứ lang gọi mình như thế bao giờ, cứ tưởng người đang gọi ai khác cơ.”

Chiếc bình sứ khắc hoa văn tròn ngũ sắc trên bàn trang điểm có cắm mấy cành lan hồ điệp vừa hái, mùi thơm lảng lẽ, phảng phất. Y đỡ lấy vai tôi, thuận tay hái bông hoa nở rộ nhất, cài vào mái tóc tôi rồi cười, nói: “Đúng là trẻ con quá! Chỉ có mỗi mình nàng và trầm ở nơi này, nàng nghĩ trầm còn gọi ai được nữa?” Tôi cười phì một tiếng, áp sát vào ngực y, nũng nịu: “Ai bảo tứ lang đột nhiên gọi thiếp như thế làm gì, sao người ta đoán ra được?”

Giọng y rất đổi dịu dàng: “Lần đầu trầm nhìn thấy nàng là ở Vân Ý điện, tuy nàng giữ lễ, cười không hở răng, lại ở cách xa như vậy nhưng nhan sắc và nụ cười của nàng, trầm nhìn qua đã khó mà quên được. Do vậy mới ban cho nàng phong hiệu là Hoàn, có nghĩa là nụ cười tươi sáng, mỹ mạo dịu dàng.”

Tôi duyên dáng mỉm cười, thưa: “Tứ lang quá khen rồi!”

Vẻ mặt y có chút bàng hoàng, cứ như đang chìm đắm trong hồi ức vui sướng, tươi đẹp thuở xưa: “Sau khi vào cung, nàng bệnh mãi không khỏi, đến hôm đó gặp được nàng dưới gốc hoa hạnh nơi Thượng Lâm uyển, nàng cầm tiêu thổi một khúc, vẻ ngoài ung dung, trong sáng như chim hồng tung cánh, khiến trẫm ngẩn ngơ, không biết dùng từ ngữ nào để có thể miêu tả.”

Tôi lấy tay che miệng y, e then cười khê. “Tứ lang còn nói vậy nữa thì Hoàn Hoàn chỉ còn nước chui xuống đất vì xấu hổ mất!”

Y khê đẩy tay tôi ra rồi giữ chặt trong lòng bàn tay, ánh mắt trong trẻo tựa dòng suối róc rách dưới ánh nắng thu. “Về sau, trẫm lần giở thi thư, mới cảm thấy mấy chữ “nhan sắc khuynh thành” để miêu tả nàng là quá sức phàm tục. Chỉ có mỗi câu “Khôi chia mái tóc ba phần lục, kiếm mượn mắt trong một tác quang” mới có thể miễn cưỡng sánh ngang nhan sắc nàng.”

Tôi dịu dàng đặt một nụ hôn lên đáy mắt y, khê khàng thưa: “Hoàn Hoàn không muốn chỉ dùng nhan sắc để hầu hạ Hoàng thượng.”

Huyền Lăng lộ vẻ say sưa. “Trẫm vốn chỉ coi trọng tấm chân tình của nàng.”

Giọng tôi càng lúc càng da diết: “Tứ lang hiểu được là tốt rồi!”

Gương đồng khảm xà cừ trên có khắc đủ đồ án nhân vật và hoa cỏ chim chóc, nào là chim dạ oanh liền cánh, sen tịnh đế dát vàng, hình người cũng được điêu khắc hết sức tinh xảo, nào là Oanh Oanh và Trương Sinh trong *Tây Sương ký*, Mạnh Quang Lương Hồng án đặt ngang mày, nét bút nhũ kim cũng không che giấu được tình ý tràn trề. Bên trong gương, bóng hai người chúng tôi âu yếm nhìn nhau, ngấm mãi mà không chán.

Y cầm cây Loa tử đại khảm xà cừ trên bàn trang điểm lên, nói với tôi: “Hoàn Hoàn, chân mày của nàng nhạt màu rồi!”

Tôi cười khẽ. “Tứ lang muốn bắt chước Trương Sưởng sao? Người muốn vẽ mây giúp Hoàn Hoàn à?”

Huyền Lăng chỉ tùm tùm cười không đáp, vẻ mặt hết sức chăm chú, tựa như đang tập trung vào đại sự vô cùng quan trọng. Tư thế của y hết sức thành thực, loáng một cái là xong, nhìn vào gương, tôi thấy y vẽ mây hình núi xa, đường lông mây nhô cao rồi sang ngang, phía cuối nhạt dần, lơ lơ sắc xanh.

Thực ra lông mây của tôi vừa nhỏ vừa dài, rất hiếm khi vẽ theo kiểu mây núi xa, mà toàn vẽ hình lá liễu. Nhưng y ngồi đối diện vẽ mây cho tôi thế này, tôi không khỏi vui mừng khôn xiết, chìm đắm trong biển hạnh phúc hoan hỉ vô biên. Hết ngắm trái rồi lại nhìn phải, dường như cũng không tẻ lắm.

Tôi cười khẽ, nói: “Hoàn Hoàn rất hiếm khi vẽ mây theo kiểu núi xa, không ngờ nhìn cũng đẹp lắm.” Tôi bèn chọn thêm một đoá hoa cần ngọc dán vào giữa hai lông mây, từng hạt châu hồng ngọc tròn trịa đầy đặn, đỏ tươi như máu, hơi nghiêng đầu thì nhìn như giọt sương long lanh sắp rơi xuống. Tôi mỉm cười tinh nghịch. “Nhìn có đẹp không?”

Y dịu dàng hôn tôi. “Nàng lúc nào cũng xinh đẹp nhất.”

Tôi lúng liếng lườm y một cái. “Tư thế vẽ mây của tứ lang thành thạo quá nhỉ?”

“Nàng đúng là con bé mồm miệng sắc sảo.” Y không trả lời mà nâng cằm tôi lên, thì thầm chỉ để mình tôi nghe. “Chưa vẽ xong lông mây, sao để chàng ôm được? Có phải vậy không?”

Tôi không kìm được phá lên cười thành tiếng, đẩy y ra rồi nói: “Sao tứ lang lại nói những lời khinh bạc, mỉa mai như thế?”

Y dịu dàng vuốt ve lưng tôi, hỏi: “Có đói không? Bảo người dâng cơm chiều lên nhé?”

Tôi cười khẽ, thưa: “Cũng được, dùng cơm xong, chúng ta cùng đi sang thăm My tỷ tỷ, được không?”

Y mỉm cười đầy chiều chuộng: “Nàng nói gì trăm cũng nghe theo.”

Chương 27: Cỏ lau lạnh

Dùng xong bữa chiều, trời đã tối sẫm, gió đêm ào ạt, sao sáng đầy trời, hương sen quần quýt. Bên hồ trồng đầy lúa đại, cỏ liều đỏ, lau sậy và xương bồ, lay lắt, xào xạc đón gió, mấy con vịt nước và hạc trắng đùa giỡn tung tăng trên hồ. Gió đêm lan tỏa, hơi lạnh nhàn nhạt buông lơi.

Đường đến Ngọc Nhuận đường không xa lắm nên chúng tôi không dẫn theo nhiều tùy tùng. Huyền Lăng và tôi nắm tay nhau, chậm chậm dạo bước trên hành lang uốn khúc ven bờ nước, đón gió, hái hoa, đùa cá, nói cười vui vẻ.

Vừa bước vào vườn đã nghe thấy tiếng oanh yến nhộn nhịp từ trong nhà vẳng ra, vô cùng náo nhiệt. Tôi theo lẽ lùi lại hai bước, đi theo Huyền Lăng tiến vào trong. Hoàng hậu, Hoa Phi, Cẩn Phi và bốn người Hân Quý tần, Tào Tiệp dư đều có mặt, đang ngồi nói chuyện với My Trang. Bốn họ thấy Huyền Lăng đã đến, bèn vội đứng dậy đón tiếp.

Huyền Lăng vội ngăn My Trang, không cho tỷ ấy đứng dậy, nói: “Không phải đã dặn dò nàng ngay từ đầu là không cần hành lễ hay sao?”, rồi đỡ lấy tay Hoàng hậu. “Đứng dậy đi!” Sau đó, cười nói: “Hôm nay khéo thật, Hoàng hậu và các ái phi đều có mặt.”

Hoàng hậu cười, thưa: “Thâm Dung hoa mang thai, thân thiếp thân là chủ nhân hậu cung, theo lý phải quan tâm, lo lắng, làm trọn chức trách của Hoàng hậu.”

Các phi tần còn lại đều thưa: “Bọn thân thiếp đều theo gót Hoàng hậu đến đây.”

Huyền Lăng hài lòng gật đầu.

Ngoài tôi, Hoa Phi và Tào Tiệp dư ra, những người khác đã mấy ngày rồi không được gặp Hoàng thượng. Bất ngờ được gặp Huyền Lăng ở đây, bọn họ không khỏi tập trung ánh mắt, ân cần dõi theo y.

Hoa Phi lườm tôi một cái, yêu kiều mỉm cười, nói: “Hoàng thượng đã dùng bữa trưa? Cung của thân thiếp vừa có một đầu bếp từ Tây Việt đến, nấu được nhiều món ngon lắm!”

Huyền Lăng thuận miệng đáp: “Ta vừa dùng bữa tối ở Nghi Phù quán rồi, để hôm khác vậy!”

Hoa Phi cười nhạt, nhận xét: “Hẳn là đầu bếp ở cung của Tiệp dư nấu ăn ngon lắm, thế nên mới giữ chân được Hoàng thượng.”

My Trang gật đầu nhìn tôi an ủi. Hoàng hậu vẫn giữ vẻ mặt đoan trang, hiền hòa, dễ thân cận, Tào Tiệp dư vờ như chẳng nghe thấy gì, những người còn lại mặt đã thoáng lộ vẻ không vui.

Hoa Phi quả nhiên không chịu ở yên, muốn đẩy tôi ra trước móng vuốt của mọi người đây mà.

Tôi ôn tồn cười khẽ: “Món gà rừng hầm sâm tía trong cung của Hoa Phi đã khiến Hoàng thượng lưu luyến mãi rồi còn gì, nay lại có thêm một đầu bếp giỏi nữa, chẳng phải là muốn Hoàng thượng trong mơ cũng vẫn vương hình ảnh của nương nương hay sao?”

Quả nhiên, tôi vừa nói xong, sự chú ý của mọi người đã lập tức chuyển sang Hoa Phi, chẳng thềm để ý đến tôi nữa. Cùng ăn một bữa tối với Hoàng thượng thì có gì đáng nói kia chứ, trong lòng Hoàng thượng quan tâm đến ai, nhớ nhung đến ai mới khiến cho các phi tần chốn hậu cung lưu tâm và ghen ghét.

Hai má Hoa Phi ửng hồng, khúc khích cười. “Hơn tháng nay không có dịp nói chuyện phiếm với Tiệp dư, miệng lưỡi của Tiệp dư vẫn lạnh lợi hết như xưa.”

Hơi cúi đầu, dịu dàng nhìn sang Huyền Lăng, tôi cười tươi, nói: “Phong thái của nương nương vẫn chẳng khác gì thuở trước.”

Hoa Phi vừa định mở miệng đối đáp, Huyền Lăng đã nhìn sang nàng ta, nở một nụ cười nhạt nhưng ánh mắt lại sắc bén như mũi băng nhọn đặt trong điện, lạnh giá quét ngang qua gương mặt mỹ lệ của Hoa Phi: “Nàng ta lạnh lợi, thông minh, tuổi trẻ thích nói đùa, Hoa Phi cũng muốn tranh cãi với nàng ta sao?”

Hoa Phi bắt gặp ánh mắt của Huyền Lăng, bất giác rung mình sợ hãi, nhanh chóng mỉm cười, thưa: “Thần thiếp cũng rất thích sự lạnh lợi của Tiệp dư nên mới hay nói đùa với nàng ta vài ba câu.”

Huyền Lăng nhìn nàng ta một lát, mặt dần ra, nói: “Hoa Phi ở cạnh trăm nhiều năm, rất thông hiểu lòng trăm.”

Trong lúc nói chuyện, cung nữ trong Ngọc Nhuận đường đã dâng hoa quả lên, mọi người ném thử một ít hoa quả rồi lại ngồi chuyện phiếm một lúc lâu.

Đêm đó, Huyền Lăng vô cùng hào hứng, thấy Hoàng hậu ngồi bên ân cần, dịu dàng chăm sóc, không nỡ làm trái ý Hoàng hậu. Hơn nữa, các tần phi ngồi ở đó, nếu theo tôi về Nghi Phủ quán thì cũng không ổn chút nào, y bèn lên tiếng nói là sẽ theo Hoàng hậu về Quang Phong Tể Nguyệt điện.

Hoàng đế đã mở miệng ra lệnh, lại đến chính cung của Hoàng hậu, đương nhiên chẳng ai dám oán trách, mọi người đồng loạt đưa tiễn Hoàng đế, Hoàng hậu ra ngoài.

Vừa ra khỏi cổng chính điện của Ngọc Nhuận đường, chợt thấy có bóng người thấp thoáng đằng sau hàng trúc dài cao vút. Hân Quý tần tinh mắt, kêu “chao ôi” một tiếng. Huyền Lăng nghe tiếng nhìn theo, quát lớn: “Ai lén lút đằng kia vậy?!”

Lập tức có nội thị chạy ngay tới, kéo kẻ đó ra ngoài, đưa đèn lồng lại soi, thì ra là một tiểu cung nữ hầu hạ My Trang tên là Phục Linh. À ta chưa từng nhìn thấy nhiều người thế này, sớm đã khiếp hãi, run lẩy bẩy, gói đồ ôm trong lòng rơi tuột xuống, y phục quý giá bên trong văng đầy đất, nhìn khá quen mắt, hình như đều là của My Trang.

Huyền Lăng hất đầu ra hiệu, Lý Trường hiểu ý, bước lên xem thử.

Lý Trường cúi người thuận tay lật giở chõng y phục, mặt lập tức biến sắc, chỉ thẳng vào Phục Linh, lên tiếng mắng: “Đây là thứ gì? Trộm đồ của tiểu chủ rồi muốn bí mật trốn đi à?” Nói xong, hắn gọi hai nội thị khỏe mạnh giữ chặt lấy Phục Linh.

Phục Linh tái mặt, ngậm chặt miệng, không nói tiếng nào. My Trang trước giờ tâm cao khí ngạo, thấy trong cung của mình xảy ra chuyện xấu mặt thế này, vừa sốt ruột vừa tức giận, luôn miệng nói: “Đồ nô tỳ không biết tốt xấu, kéo nó ra ngoài cho ta!”

Huyền Lăng đỡ lấy tử ấy, khuyên: “Nàng đang mang thai, tức giận làm gì chứ!”

Phục Linh quỳ mọp dưới đất, nức nở thưa: “Tiểu chủ! Tiểu chủ cứu tôi với!”

My Trang thấy mọi người đưa mắt nhìn mình thì hồ thẹn xua tay: “Người làm chuyện thế này thì sao ta có thể giữ người ở lại được!” Rồi giậm chân

thúc giục nội thị: “Mau đi! Mau đi!”

Tào Tiệp dư đột nhiên ồ lên một tiếng, giật lấy đèn lồng từ tay một nội thị, bước lên mở gói y phục ra, giở xem từng chút một, rồi cầm một chiếc quần lụa giơ lên, hỏi: “Cái gì đây?”

Tần Phương nghi ghé mắt vào xem kĩ rồi che mũi, cau mày bảo: “Ái dà, trên quần có dính máu!”

Chẳng lẽ là giết người cướp của sao? Tôi thầm tính đến mọi khả năng, nghiêng đầu nhìn một lượt, thấy mặt ai nấy đều lộ vẻ vừa kinh hãi vừa nghi ngờ, My Trang thì hết sức kinh hoàng. Tôi càng thêm hồ nghi, đã ăn trộm thì tại sao không chọn trang sức, châu báu mà chỉ lấy vài món quần áo, hơn nữa lại toàn là váy và quần lót, đến một cái áo cũng chẳng thấy đâu.

Huyền Lăng nói: “Chuyện này hết sức đáng ngờ, làm gì có kẻ trộm nào lại không trộm vật đáng tiền mà chỉ lấy quần lót và váy, hơn nữa còn dính bẩn?”

Hoàng hậu luôn miệng đồng ý, lại nói: “Những món này hình như là của Thẩm Dung hoa, chỉ là vì sao lại dính máu kia chứ?”

Hân Quý tần nhỏ giọng xen vào: “Chẳng lẽ là... ra máu?”

Giọng nàng ta tuy nhỏ nhưng mấy người đứng gần đều nghe thấy hết. Nhất thời mọi người lo lắng nhìn về phía My Trang. My Trang ngơ ngẩn chẳng hiểu gì: “Không hề...”

Chưa dứt, Hoa Phi đã ra lệnh: “Các người đỡ Thẩm Dung hoa vào nghỉ ngơi đi.” Rồi quay sang Huyền Lăng: “Hoàng thượng, ả nha đầu này hết sức cổ quái. Theo ngu kiến của thần thiếp thì chi bằng cho người đưa ả đến Thận hình ty từ từ thẩm vấn.”

My Trang thấy người hầu của mình phạm tội, khiến tởm mặt trước Hoàng thượng, Hoàng hậu, sớm đã nổi giận đùng đùng, lập tức đồng ý: “Tay chân bẩn thỉu như vậy, đáng bị kéo xuống tra khảo một phen!”

Thận hình ty là nơi trừng phạt, tra khảo cung nữ, nội giám phạm lỗi, nghe nói luật hình nghiêm khắc, khiến người không lạnh mà phải nổi da gà. Phục Linh nghe vậy, kêu “ôi chao” một tiếng, suýt lẫn ra ngất xỉu, rồi ả đột nhiên kêu lên: “Tiểu chủ, nô tỳ thay người tiêu hủy chứng cứ, không ngờ người tâm địa ác độc, đưa nô tỳ vào chỗ chết, sao nô tỳ phải trung thành với người nữa!” Nói xong, ả quỳ phịch xuống dưới chân Huyền Lăng, liên tục dập đầu, thưa: “Chuyện đến nước này, nô tỳ không dám tiếp tục lừa dối Hoàng thượng nữa, tiểu chủ kỳ thực không hề mang thai. Số y phục này không phải do nô tỳ ăn trộm, là mấy ngày trước nguyệt tín của tiểu chủ đến làm bẩn quần lót và váy, bảo nô tỳ đem đi vứt bỏ. Đống quần lót này chính là bằng cớ!”

Mặt My Trang tái nhợt, kinh hãi vạn phần, suýt ngất xỉu. Thái Nguyệt và Bạch Linh đứng hai bên lo lắng gọi: “Tiểu chủ, tiểu chủ...” My Trang quay sang Huyền Lăng, cất giọng run rẩy thưa: “Hoàng thượng... ả... ả... ả tiện tỳ này vu oan cho thần thiếp!”

Mọi người nghe lời của Phục Linh thì ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau, tởm khiếp hãi đến mức không thốt nên lời. Chuyện này xảy ra quá sức đột ngột, đến mức tôi cũng như đang lơ lửng trên mây, chẳng hiểu đầu vào đâu.

Huyền Lăng nghe xong lời khai của Phục Linh nhưng cũng không nói tiếng nào, chỉ lạnh lùng nhìn vào ả ta, khiến ả ta không dám cả ngáng đầu. Một lát sau, y mới chậm rãi lên tiếng: “Thẩm Dung hoa bị kinh hãi, đi mời thái y lại đây!” My Trang nghe vậy hơi thở phào an lòng, lên tiếng: “Lý công công đi mời Lưu thái y, người giúp ta dưỡng thai đi vậy. Chỉ không biết đêm nay có phải là ngày trực của hần không.”

Lý Trường “vâng” một tiếng rồi thưa: “Đêm nay không phải phiên trực của Lưu thái y.”

Huyền Lăng nói: “Không phải hẳn cũng chẳng sao, cứ đi mời đề điểm Chương Di của Thái y viện đến đây.”

My Trang vội thưa: “Nhưng cái thai này của thần thiếp trước giờ đều nhờ Lưu thái y...”

“Không sao, thái y nào cũng thế cả!”

Tôi nghe y nói vậy thì biết là muốn mời thái y để xem xét thật giả rồi. Chẳng hiểu sao người tôi đột nhiên lạnh giá, dưới ánh trăng bàng bạc, sắc mặt của My Trang cũng trở nên nhợt nhạt.

Chẳng mấy chốc thái y đã có mặt. My Trang ngả người dựa vào ghế để hẳn bắt mạch. Chương Di nghiêng đầu, tập trung bắt mạch hồi lâu, mỗi mỗi lúc một mím chặt, bộ râu dê hơi run run, trên trán mồ hôi đọng lại từng giọt to như hạt đậu.

Hoàng hậu thấy vậy vội hỏi: “Chương thái y, tình hình ra sao? Có phải thai khí bị kinh động hay không?”

Chương thái y hốt hoảng quỳ xuống, thưa: “Hoàng thượng, Hoàng hậu thứ tội!” Nói xong, lấy tay áo lau mồ hôi đọng trên trán, ấp a ấp úng thưa: “Thần bất tài, Dung hoa tiểu chủ, người, người, người...” Lấp bắp đôi ba lần, y mới nói ra được nửa câu cuối: “Không hề có dấu hiệu mang thai!”

Lời vừa thốt ra, mọi người đều kinh hãi.

Lòng tôi đột nhiên trở nên lạnh giá, chỉ thấy My Trang kinh hãi, một tay đặt lên bụng dưới, một tay chỉ thẳng Chương Di, cao giọng quát: “Người

nói bậy! Đứa nhỏ đang yên đang lành, tại sao lại không có dấu hiệu mang thai!”

Tôi kéo My Trang lại, khuyên tử ấy: “Tử tử bình tĩnh, đừng nóng nảy, có thể thái y chẩn đoán nhầm thôi!”

Chương Di dập đầu thưa: “Vi thần không chuyên về sản phụ, để chắc chắn, có thể mời Giang Mục Dương Giang thái y chuẩn mạch lại. Chỉ là Giang thái y đang đình ưu...”

Huyền Lăng mặt nghiêm lại, lạnh lùng thốt ra hai tiếng: “Mau mời.”

Mọi người thấy vậy, biết Hoàng thượng đã nổi giận, đến thở mạnh cũng không dám. Bên trong điện yên lặng không một tiếng động, không khí ngưng đọng đến mức tựa hồ không thể tan ra được. My Trang mang thai, trước giờ luôn được ưu tiên chi tiêu. Đến băng đặt trong mâm vàng dùng để làm mát cũng được khổ công điều khắc tỉ mỉ thành đồ án cát tường như ý. Khối băng từ từ tan chảy, những đồ án điều khắc trên đó cũng dần mờ đi, chỉ còn lại mấy khối nhỏ trong suốt chẳng ra hình thù gì, hơi lạnh ứa ra đọng thành những giọt nhỏ xíu rồi lăn tròn, rơi xuống mâm vàng, phát ra những tiếng tí tách trong trẻo. Cả Ngọc Nhuận đường phảng phất hơi lạnh âm u không thể diễn tả.

My Trang thấy Giang Mục Dương tiến vào thì mặt hơi dẫn ra đôi chút. Giang Mục Dương khẽ gật đầu với tử, ra hiệu an tâm.

Giang Mục Dương bắt mạch xong bèn thưa: “Tiểu chủ không hề mang thai, không biết vị thái y nào chẩn trị lại nói là có tin vui vậy.”

Mặt My Trang vốn đã có chút hồng hào trở lại, nghe hấn nói vậy thì thân thể mềm nhũn, suýt lả người trên ghế, thuận thế tuột luôn xuống đất rồi quỳ mọp dập đầu.

Chuyện đã đến mức này, My Trang rõ ràng là không hề mang thai, chỉ không biết đây là do chính tử ấy mưu tính hay bị người khác vu oan. Tôi biết My Trang quả thực rất khao khát có một đứa con, chẳng lẽ để được sủng ái mà tử ấy nghĩ ra hạ sách này sao? Nếu quả là thế thì tôi không khỏi đau đớn trong lòng. My Trang à My Trang, tử đúng là hồ đồ quá rồi!

Thải Nguyệt ở đằng sau My Trang vội vã biện hộ thay cho chủ: “Nói như vậy là không đúng. Rõ ràng nguyệt tín của tiểu thư không tới, hay ới mưa lại thích dùng đồ chua, chẳng phải là triệu chứng mang thai hay sao?”

Giang Mục Dương hơi cau mày, bình tĩnh hỏi: “Thật sao? Nhưng theo ngu kiến của thần thì tiểu chủ lẽ ra đã có nguyệt tín vào mấy ngày trước, chỉ là nguyệt tín không đều, có dấu hiệu đến trễ mà thôi. Có thể là do được vật uống vào gây nên. Hơn một tháng trước, Dung hoa tiểu chủ từng hỏi thần một phương thuốc làm chậm nguyệt tín, nói là bình thường nguyệt tín không chuẩn, khó mà mang thai. Thần tuy biết không ổn nhưng tiểu chủ luôn miệng bảo rằng nghĩ cho tử tự hoàng gia, thần chỉ đành dâng phương thuốc cho tiểu chủ. Còn về việc ới mưa, thích đồ chua thì thần không hề biết.” Lời nói của hắn có ý ám chỉ My Trang giả vờ có thai.

My Trang vừa kinh hãi vừa tức giận, không còn giữ được vẻ đoan trang, khóc lóc van vỉ Huyền Lăng. “Thần thiếp từng lén nhờ Giang thái y kê phương thuốc nhưng phương thuốc này chỉ giúp dễ mang thai hơn chứ không phải làm chậm trễ nguyệt tín. Thần thiếp thực tình bị oan mà!”

Huyền Lăng mặt không chút biểu cảm, nhìn tử ấy, nói: “Phương thuốc đó đâu? Giấy trắng mực đen, chỉ cần nhìn qua là biết rõ ràng.”

My Trang quay sang, ra lệnh cho Bạch Linh: “Lấy phương thuốc ở dưới đáy hộp trang sức trên bàn trang điểm trong phòng ngủ của ta ra đây.” Lại

thưa với Huyền Lăng: “Thần thiếp biết rõ lén lút trao nhận như thế là vi phạm cung quy, xin Hoàng thượng thứ tội.”

Hoa Phi chẳng coi đó là thật, uống một ngụm trà, chậm rãi xen vào: “Cũng đúng, tội lén lút trao nhận thì nhẹ hơn vờ có thai để giành sủng ái rất nhiều!”

My Trang quỳ mọp dưới đất, không dám cãi lại, chỉ đành tạm thời im lặng nhẫn nhịn.

Chẳng mấy chốc, Bạch Linh vội vã quay lại, không thể che giấu vẻ kinh hoàng, thất thanh thưa: “Tiểu thư, chẳng thấy đâu cả!” Nàng ta còn bung cả hộp trang sức ra theo.

Cơ thể My Trang run lẩy bẩy, giờ tay đoạt lấy hộp trang sức, “choang” một tiếng mở ra, tay hơi run, trang sức, châu báu trong hộp văng ra bốn phía, sáng rỡ, lấp lánh đầy mặt đất, nhìn mà lóa mắt. My Trang vô cùng sợ hãi, luống cuống tìm kiếm nhưng đâu có bóng dáng của mẫu giầy nào.

Trán Huyền Lăng nổi đầy gân xanh, mím môi lại thành một đường thẳng, quát lớn: “Đừng tìm nữa!” Không quay lại, y lệnh cho Lý Trường: “Tìm ngay Lưu Bản lại đây cho ta. Nếu hấn dám chần chừ phản kháng, lập tức trói lại cho ta!”

Lý Trường ở bên cạnh mồ hôi lạnh sớm đã chảy ròng ròng, nhỏ giọng thưa: “Khi này lúc đi mời Giang thái y, nô tài đã nhân đó sai người đi mời cả Lưu thái y nhưng nhà của Lưu thái y sớm đã vắng tanh, chẳng còn một ai.”

Huyền Lăng nổi cơn thịnh nộ: “Giỏi! Giỏi! Giỏi cho vắng tanh chẳng còn một ai!” Rồi y quay sang quát nạt My Trang: “Hắn là đồng hương của ngươi, phải không? Ngươi tiễn cử cho hắn vào hầu hạ, có phải không?”

Chưa khi nào My Trang thấy Huyền Lăng giận dữ, quát nạt như vậy, sợ đến toàn thân run lẩy bẩy, không thốt được tiếng nào.

Tôi khẽ nhắm mắt, thềm thở dài. My Trang đã bị người hãm hại rồi.

Nếu là thứ khác thì thôi không nói nhưng rõ ràng tôi đã từng xem qua phương thuốc đó. Chưa cần nói đến phương thuốc đó dùng để làm trể nguyệt tín hay giúp dễ mang thai nhưng nó không cánh mà bay, đủ để tôi biết rõ My Trang vô tội. Thêm vào đó, đúng lúc này lại không thấy Lưu Bản đầu. Từng manh mối đều thể hiện rõ My Trang là người có tội.

Ngoài tử ấy, tôi là người duy nhất từng nhìn thấy phương thuốc đó.

Tôi hơi khuyu gối, định quỳ xuống biện hộ cho My Trang, giờ chỉ có mình tôi từng nhìn thấy phương thuốc đó, mới có thể chứng minh My Trang bị người khác hãm hại, tử ấy thực sự vô tội.

Tôi sóng vai quỳ xuống bên cạnh My Trang, cất tiếng gọi: “Hoàng thượng...”

Huyền Lăng nhìn tôi chăm chăm, giọng lạnh lùng, vô cảm như băng tuyết: “Ai dám cầu xin cho Thẩm thị thì coi như đồng tội.”

Lúc trước, My Trang đắc sủng đã khiến mọi người ngửa mắt, giờ thấy tử tử ấy xảy ra chuyện, bọn họ mừng còn không kịp, giờ Huyền Lăng nói như vậy, càng chẳng ai chịu mở miệng cầu xin. Tôi nhìn bộ dạng thê thảm của tử, không thể nhẫn nhịn được hơn nữa, vừa định mở miệng nói tiếp thì bàn tay đã bị vạt váy dài rộng của My Trang che khuất, bàn tay ẩm ướt, lạnh giá của tử siết chặt tay tôi ngăn cản. Tôi biết tử không muốn tôi mở miệng cầu xin. Tiếp tục cầu xin thì chỉ liên lụy đến bản thân tôi, đến cơ hội cứu tử ngày sau cũng không còn nữa.

Tần Phương nghi liếc nhìn tôi rồi tâu: “Hoàng thượng, Chân Tiệp dư trước giờ rất thân thiết với Thẩm Dung hoa, không biết chuyện hôm nay...”

Huyền Lăng trừng mắt giận dữ nhìn sang nàng ta, cao giọng quát lớn: “Câm miệng!” Tần Phương nghi lập tức sợ run, im miệng không dám nói thêm gì nữa.

Lại một kẻ hồ đồ nữa, tình hình này rồi mà còn định ném đá xuống giếng, chẳng khác nào lửa cháy đổ thêm dầu, khiến Huyền Lăng giận lây sang nàng ta.

Mọi người thấy vậy vội vã quỳ xuống xin Hoàng thượng bớt giận.

Chỉ thấy cánh mũi của y hơi phập phồng, ánh mắt liếc qua mái tóc của My Trang. Tôi bất giác nghiêng đầu nhìn kỹ, trong điện đèn đuốc sáng như ban ngày, cây trâm cài trên tóc của My Trang chính là cây trâm hợp hòa như ý bằng vàng ròng do Thái hậu ban tặng, dưới ánh nến lập lòe càng thêm phần xán lạn, chói mắt.

Tôi chưa kịp bảo My Trang gỡ trâm thỉnh tội, Huyền Lăng đã thò tay giật cây trâm hợp hòa như ý bằng vàng ròng ra, vút xuống đất, chiếc trâm rơi xuống mặt gạch dát vàng, đánh “choang” một tiếng, dưới ánh nến lấp lánh hào quang lạnh lùng chói mắt. Huyền Lăng quát: “Lừa dối trẫm và Thái hậu, ngươi còn dám ngông nghênh cài cây trâm này sao?” Ý ra tay rất nhanh, My Trang không kịp né tránh, mà cũng không dám né tránh, búi tóc xõa tung, mái tóc mây rối bời khiến khuôn mặt trắng nhợt của tỷ cứng đờ như xác chết.

Hoàng hậu ra sức khuyên can: “Hoàng thượng tức giận như vậy, Thẩm Dung hoa cũng chẳng dám biện giải gì, xin Hoàng thượng chú ý bảo trọng long thể.”

Huyền Lăng bình tĩnh lại được đôi chút, nói với My Trang: “Trước giờ trăm đều coi trọng tính tình chững chạc của ngươi, ai ngờ ngươi lại tệ hại như vậy, cố ý giả vờ có thai để tranh sủng, thật khiến trăm thất vọng quá!”

My Trang cũng không dám biện giải cho mình, chỉ rơi lệ, không ngừng dập đầu, thưa: “Oan ức cho thiếp lắm!”

Tôi không nhẫn nhịn được nữa, chịu oan là chuyện nhỏ, ngộ nhỡ trong cơn tức giận, Huyền Lăng muốn ban chết cho My Trang thì sao? Không! Tôi không thể mở to mắt nhìn My Trang chịu chết được.

Tôi bèn lách ra trước mặt My Trang, nức nở van xin: “Hoàng thượng không cho thần thiếp cầu xin hộ, thần thiếp không dám làm trái ý của Hoàng thượng. Chỉ xin Hoàng thượng cân nhắc lại, dù Thẩm Dung hoa có phạm phải sai lầm to lớn thì xin Hoàng thượng cũng nhớ lại tình nghĩa ngày trước Dung hoa đã hầu hạ Hoàng thượng hết sức hết lòng. Thần thiếp và Dung hoa vào cung cùng lúc, Dung hoa là người thế nào, thần thiếp hiểu rõ nhất. Dù hôm nay Dung hoa có sai lầm cũng xin Hoàng thượng ban cho Dung hoa một cơ hội để ăn năn sửa đổi. Huống hồ tuy hiện giờ Thẩm Dung hoa khiến Hoàng thượng tức giận, nhưng nếu lỡ có một ngày, Hoàng thượng nhớ lại chút tình với Dung hoa, mà chẳng còn cơ hội nào để gặp gỡ, khi ấy, Hoàng thượng sẽ luyến tiếc nhiều lắm!” Nói xong, tôi áp sát trán xuống mặt đất lạnh như băng, không chịu ngẩng lên nữa.

Hoàng hậu cũng xuýt xoa: “Lời nói của Chân Tiệp dư cũng có lý. Thẩm Dung hoa hôm nay phạm lỗi chẳng qua cũng bởi quá nôn nóng có được một đứa con mà thôi, mong Hoàng thượng nghĩ đến tình xưa mà nhẹ tay.”

Không biết có phải lời nói của tôi và Hoàng hậu đã khiến Huyền Lăng cảm động hay không, y im lặng hồi lâu rồi ra lệnh: “Dung hoa Thẩm thị, ngôn hành không thể thống, giáng xuống làm Thường tại, giam cầm trong

Ngọc Nhuận đường, không có lệnh của trẫm, không ai được phép đến thăm.”

Tôi thở phào một hơi, cũng may, chỉ cần giữ được tính mạng thì nhất định sẽ có ngày vực dậy.

Lý Trường cất tiếng hỏi dò: “Xin hoàng thượng cho biết, Lưu Bản và cung nữ tên gọi Phục Linh kia...”

“Truy tìm Lưu Bản, phải bắt sống hắn ta. Còn ả cung nữ kia...” Ánh mắt của y nghiêm lại, miệng thốt: “Giết!”

Chương 28: Hoa lựu

Chuyện của My Trang khiến Huyền Lăng vô cùng tức giận, thêm chuyện quân tình của Tây Nam khẩn cấp, liên tục mấy ngày liền, y không hề bước vào hậu cung nửa bước. Chiến sự ngày một căng thẳng, Huyền Lăng ở lì trong Thủy Lục Nam Huân điện, ngày ngày bàn luận chính sự với các vương công đại thần, đến bữa ăn hàng ngày cũng do Ngự thiện phòng đưa thẳng vào trong. Đừng nói là tôi, đến Hoàng hậu muốn gặp y một thoáng cũng không được.

Tôi vô cùng sốt ruột, lại không biết tình hình dạo này của My Trang thế nào. Bị giam lỏng trong Ngọc Nhuận đường, bổng lộc chi tiêu và số cung nhân hầu hạ bị giảm bớt là chuyện tôi đã lường trước được. Nhưng người trong cung trước giờ luôn thượng đội hạ đáp, tát nước theo mưa. My Trang vốn đang lên như điều gặp gió, chỉ trong chớp mắt lại mang tội thất sủng, dù Hoàng đế không làm khó tử nhưng đám cung nhân kia có mấy ai biết điều, chẳng biết My Trang bị bọn họ hành hạ đến mức nào nữa đây? My

Trang tâm tính cao ngạo, ngộ nhỡ có lúc nghĩ quẩn... Tôi không dám nghĩ tiếp nữa.

Lăng Dung sốt ruột chuyện của My Trang, một ngày chạy sang chỗ tôi ba, bốn lần nhưng cuối cùng cũng đành bó tay, không nghĩ ra được cách gì. Nàng ta vốn nhờ My Trang nên mới có thể đến Thái Bình hành cung, trước mắt chỉ e sẽ bị liên lụy. Tôi vội dặn dò Tiểu Doãn Tử chọn một nơi ở khác cho nàng ta, cách thật xa Ngọc Nhuận đường, cố gắng không để người khác để ý đến.

Một buổi hoàng hôn nọ, tôi buồn bực, khó chịu liền ngồi trên chiếc thuyền trước Nghi Phù quán hóng mát. Chiếc thuyền nhỏ nép mình dưới bóng hoa cỏ xanh um, mát mẻ như nước, gió mát lướt qua lá xanh sen hồng trên hồ, mang lại thêm chút hương thơm trong trẻo. Lúc này, ánh tà dương chiếu rọi mặt hồ, chói lọi như vàng ròng, phản chiếu lên bức bình phong lưu ly cửu long ven hồ, phát ra những tia sáng lấp lánh, chói mắt.

Tôi ngồi trên thuyền, thuận tay hái một đài sen vừa chín tới, tách từng hạt. Cận Tịch thấy vậy bèn khuyên: “Tiểu chủ đừng tách hạt sen nữa, móng tay trắng ngần vừa để được hai tấc, hỏng thì uổng lắm.” Tôi khẽ buông tiếng thở dài, thuận tay ném luôn đài sen xuống hồ, tõm một tiếng đã chìm hẳn tới đáy.

Cận Tịch thưa: “Tiểu chủ trong lòng phiền não, nô tỳ chẳng thể nào khuyên giải được. Chỉ xin tiểu chủ tha cho nô tỳ tội lỗi lầm miệng, trước mắt đã chẳng còn cách nào giải quyết, tiểu chủ đừng ám ức quá mà ảnh hưởng tới sức khỏe.”

Tôi dùng sức bấm vào lá sen, lá sen lập tức lưu lại vết móng tay cong cong như hình trăng non. Nhựa lá xanh ngắt loang lổ trên móng tay đỏ hồng, tôi khẽ nói: “Tình hình đã đến nước này, người bảo ta sao không sốt ruột được kia chứ!”

Cận Tịch hạ giọng thưa: “Nô tỳ kém cỏi, không giúp tiểu chủ được việc gì, sao tiểu chủ không đi nhờ Phương Nhược cô cô nhỉ? Dù gì cô cô cũng là người ở ngay dưới chân Hoàng thượng.”

Tôi tháo chiếc vòng vàng trên tay xuống, lệnh cho Cận Tịch: “Chiếc vòng này vốn là một đôi, ta từng tặng cho bà ta một chiếc, giờ đưa nốt cho bà ta để hợp thành một cặp vậy. Người lặn lẽ đi tìm bà ta, nói là ta nhờ bà ta giúp đỡ, tốt xấu gì cũng nhớ đến tình cảm ngày trước từng dạy dỗ ta, nhờ bà ta nghĩ cách chiêu cố My Trang nhiều một chút, khuyên bảo giúp My Trang giải sầu.”

Cận Tịch đón lấy vòng vàng rồi rời đi.

Cận Tịch vừa đi, Lưu Chu đã hấp tấp chạy lại, vui sướng thưa: “Tiểu thư, Kính sự phòng đưa khẩu dụ đến, nói Hoàng thượng tối nay sẽ ghé qua, xin tiểu thư chuẩn bị trước.”

Cuối cùng cũng chịu đến rồi.

Thân thuyền chòng chành, tôi vịn vào tay Lưu Chu, đứng dậy, lên bờ: “Giúp ta trang điểm chuẩn bị tiếp giá.”

Lưu Chu bới tóc tôi thành búi, điểm xuyết thêm một ít trang sức hạt châu rồi thưa: “Khó khăn lắm Hoàng thượng mới chịu đến đây, hay tiểu thư tìm cơ hội đề cập đến chuyện của My Trang tiểu chủ, khuyên nhủ Hoàng thượng một chút!”

Tôi xua xua tay, nói: “Càng vào thời điểm này thì càng không thể khuyên được. Chỉ có thể đợi Hoàng thượng bớt giận rồi mới từ từ bày mưu tính kế sau.”

Lưu Chu túm phần tóc xõa trước trán tôi, vén ra sau. “Với tình hình hiện giờ, tiểu thư muốn bảo vệ mình cũng đúng thôi. Hoàng thượng mấy ngày liền không tới, khó nói là không phải vì chuyện của My Trang tiểu chủ mà giận lây sang tiểu thư người.”

Tôi đứng dậy, bước tới bên cửa sổ: “Cũng chưa hẳn là thế. Nếu có thể cứu được tử ấy thì sao ta không chịu mở miệng kia chứ. Người đưa mắt khách quan nhìn khắp chốn hậu cung này xem, ai mà chẳng chờ mong ta không tìm được đi cầu xin Hoàng thượng, tốt nhất là Hoàng thượng giận lây sang ta, tống ta vào thẳng Ngọc Nhuận đường nhốt lại. Ta sao có thể giúp cho ước mơ của bọn họ thành hiện thực được chứ!” Tôi ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói tiếp: “Vốn ta và My Trang có thể hỗ trợ lẫn nhau, nay tử ấy thất thế, Lăng Dung lại là kẻ chỉ biết khóc lóc mà chẳng biết làm gì. Chỉ còn một mình ta cô độc, đành phải ở yên, động không bằng tĩnh vậy.”

Lưu Chu thưa: “Nếu có thể tìm được chứng cứ chứng minh My Trang tiểu chủ vô tội thì tốt quá rồi!”

Tôi khổ não thốt lên: “Ta biết My Trang bị người ta hãm hại, chỉ hận là hiện giờ không có chứng cứ, dù ta có ngàn vạn biện pháp cũng không thể dùng được.” Đột nhiên đầu tôi nảy ra một ý hay, tôi quay sang bảo Lưu Chu: “Đi gọi Tiểu Liên Tử lại đây!”

Tiểu Liên Tử vâng dạ tiến vào, tôi dặn dò hẩn ta: “Người đích thân rời cung, cầm theo thư của ta lần lượt đến Chân phủ nhà mẹ đẻ của ta cùng nhà ngoại của My Trang tiểu chủ ở kinh thành, bảo bọn họ điều người đi tìm bằng được Lưu Bản về đây. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.” Tôi siết chặt chiếc khăn tay, bình tĩnh nói: “Ta không tin một người sống sờ sờ có thể lẩn trốn mà không để lộ chút tung tích nào!”

Đưa mắt nhìn quanh, tôi bắt gặp cây hoa lựu trồng trong chậu sứ đặt dưới cửa sổ, hoa nở đỏ rực như màu máu nhưng đã tàn lụi quá nửa, ủ ê xám xịt,

nhìn qua đã thấy nản.

Trong lòng tôi trào dâng bao nỗi chán ghét, tôi cười lạnh một tiếng, nói: “Hoàng Quy Toàn ở phủ Nội vụ ngày càng giỏi, hoa thế này mà cũng đem đến cung của ta.”

Tiểu Liên Tử và Lưu Chu không dám tiếp lời, hồi lâu sau mới thưa: “Tên tiểu nhân đáng chết đó chỉ giỏi mỗi trò thượng đội hạ đạp, Hoa Phi nương nương được sủng ái trở lại, My Trang tiểu chủ thất thế, Hoàng thượng lại không đến chỗ chúng ta nữa. Hay nô tài bảo bọn họ khiêng chúng đi chỗ khác để khỏi làm gai mắt tiểu chủ.”

Tôi càng nghe càng buồn bực, vừa được phong làm Tiệp dư, tôi đã bị đối xử thế này. Chỗ My Trang thì càng đừng nhắc đến. Nếu cứ nhẫn nhịn mãi thì sẽ khiến người khác sinh lòng khinh nhờn, không thể để bọn chúng coi thường chúng tôi được. Ngẫm nghĩ một lát, tôi nói: “Chẳng cần đâu. Sáng sớm mai, lúc mặt trời chưa mọc, hãy đưa mấy cây lựu này đến chỗ nào để trông thấy nhất. Để bọn chúng sẽ lại có chỗ dùng đến.”

Trời đã tối đen nhưng vẫn chưa nghe động tĩnh gì là Huyền Lăng sẽ đến.

Tôi ngồi bên điện phụ đọc sách, Tiểu Liên Tử tiến vào khuyu gói hành lễ rồi thưa: “Chuyện tiểu chủ dặn dò, nô tài đã lo liệu xong, hai phủ đều nói sẽ tận tâm tận sức làm theo ý tiểu chủ, xin tiểu chủ yên tâm.”

Tôi gật đầu, “ừ” một tiếng rồi tiếp tục đọc sách.

Tiểu Liên Tử lại cười, thưa: “Xin chúc mừng tiểu chủ!”

Tôi lúc này mới ngẩng lên, hỏi hần: “Đang yên đang lành, có chuyện gì đáng mừng?”

Tiểu Liên Tử thưa: “Đại nhân và phu nhân bảo nô tài thưa với tiểu chủ rằng cả nhà vẫn mạnh khỏe, xin tiểu chủ an tâm. Ngoài ra có tin đại công tử gửi về, nói là Tết Nguyên tiêu sang năm sẽ hồi triều thăm thân, lão gia phu nhân muốn định việc hôn nhân cho công tử, đến lúc đó, xin tiểu chủ đứng ra lo liệu giúp.”

Tôi vừa nghe nói anh trai sẽ quay về vào dịp Tết Nguyên tiêu, lại sắp định việc hôn nhân, trong lòng bất giác vui mừng, luôn miệng nói: “Tốt, tốt lắm! Ta không gặp ca ca cả năm nay rồi, lần này trở về nếu có thể sớm ngày thành gia thất thì đúng là chuyện mừng lớn cho nhà họ Chân.” Tôi thuận tay cầm lấy chiếc nhẫn mã não đặt trên bàn, đưa cho Tiểu Liên Tử: “Thưởng cho ngươi!”

Tiểu Liên Tử vội tạ ơn rồi xin lui xuống.

Cận Tịch quay về, chỉ thấy Tiểu Liên Tử đang lui ra, bốn bề chẳng có ai, bèn bước lại gần tôi, thưa: “”Nô tỳ vừa thưa chuyện với Phương Nhược cô cô, Phương Nhược cô cô nói sẽ cố hết sức nhưng vật này xin trả lại cho tiểu chủ.” Nói xong nàng ta lấy chiếc vòng vàng từ trong tay áo ra. “Phương Nhược cô cô nói tiểu chủ coi trọng mình, vốn đã không có gì để báo đáp, nay không thể tiếp tục nhận đồ của tiểu chủ nữa.”

Tôi gật đầu nói: “Cũng khó cho bà ta. Việc này vốn không dễ nhúng tay vào, lại đang trong lúc nước sôi lửa bỏng, người khác muốn tránh còn không kịp nữa là.” Ngẫm nghĩ một lát, tôi nói tiếp: “Chỉ có điều, tuy Phương Nhược là người hầu hạ Hoàng thượng nhưng muốn chiếu cố cho My Trang cũng phải dứt lốt cả trên cả dưới, chỉ sợ bà ta phải chịu tổn kém.”

Cận Tịch thưa: “Chuyện này nô tỳ cũng đã nói với Phương Nhược cô cô rồi, nếu cần đến tiền bạc, thì cứ cử một người đáng tin đến Nghi Phù quán đề lấy.”

Tôi tủm tỉm cười, khen: “Người làm vậy đúng lắm. Chỉ có điều, nói vậy thôi chứ chưa chắc nàng ta chịu đến lấy, người phải để ý thêm một chút.”

Cận Tịch vâng dạ tuân theo rồi khẽ thưa: “Hoàng thượng đến giờ này vẫn còn chưa đến, chỉ e không đến nữa đâu, hay tiểu chủ nghỉ sớm đi vậy!”

Ánh nến hơi âm đạm, tôi rút cây trâm bạc trên tóc xuống khêu lại tim rồi đập chụp lại như cũ, chậm rãi đáp: “Không cần!”

Lúc Huyền Lăng đến chỗ tôi thì đã là nửa đêm. Mặt y lộ vẻ mệt mỏi, vẫy vẫy tay với tôi: “Hoàn Hoàn, trăm mệt quá!”

Tôi đích thân bung một chén canh anh đào mật ong cho y, lại đi đến góc ngọc lan bên ngoài điện, hái hai đóa hoa vừa nở, đính trên móc màn, mùi hương thoang thoảng vẫn vít quanh người. Tôi tủm tỉm cười, thưa: “Canh này đã được ngâm sẵn trong băng rồi, không quá lạnh đâu. Đêm khuya uống đồ quá lạnh sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe. Lại cho thêm một ít mật ong, tứ lang uống vào bảo đảm sẽ bớt mệt, ngủ ngon.”

Nói xong, tôi lệnh cho người hầu giúp Huyền Lăng đi tắm rửa, thay quần áo.

Xong việc, mọi người đều im lặng lui ra ngoài.

Như thường lệ, tôi nhàn nhã ngồi trước bàn trang điểm, xoa tóc, gỡ trâm.

Huyền Lăng ngồi dựa trên giường ngắm tôi, hồi lâu sau mới hỏi: “Nàng không có gì để nói với trẫm sao?”

Tôi “vâng” một tiếng rồi chỉ vào đóa hoa giữa trán, quay đầu hỏi y: “Hiện giờ khi trời mỗi lúc một nóng nực, hoa bằng vàng bạc quá chói lợi, hoa cả mắt, lại tục khí nữa, nếu đính hoa bằng xương cá thì màu sắc giống

như bạch ngọc nhưng chẳng nổi bật chút nào. Tứ lang giúp Hoàn Hoàn nghĩ xem, nên dùng san hô hay dùng ngọc đen thì tốt hơn?”

Huyền Lăng ngần người, nói: “Đây là chuyện khẩn cấp mà nàng cần hỏi hay sao?”

Tôi hỏi lại y: “Chuyện này không khẩn cấp hay sao? Chưa nói đến trang điểm đẹp đẽ, đàn hoàng là bốn phận của phi tần, chỉ cần một câu “Nữ nhi vì người yêu mà trang điểm”, thế không phải là chuyện gấp hay sao?”

Huyền Lăng phá lên cười ha hả. “Đúng, đúng vậy, quả là chuyện lớn, quan trọng hàng đầu. Theo trẫm thấy, chi bằng nàng hãy dùng san hô đi, Hoàn Hoàn nhan sắc trắng trong hơn tuyết, nếu giữa trán lấp lánh một điểm đỏ thì càng thêm phần tinh nghịch, đáng yêu.”

Tôi duyên dáng mỉm cười với y. “Đa tạ tứ lang!”

Đêm tuy mát mẻ nhưng thấp nển nên bên trong điện vẫn cảm thấy oi bức, tôi bèn cho đổi sang đèn hạt gạo, ánh đèn màu tím tỏa ra thứ ánh sáng âm u, mờ mờ trong bóng đêm.

Đêm dần yên tĩnh, gió mát uể oải thổi vào khiến tấm màn bằng sa giao trong điện khẽ tung bay. Thỉnh thoảng lại vang lên một hai tiếng ếch nhái kêu vang, ngược lại còn khiến đêm thêm tĩnh mịch và sâu lắng. Huyền Lăng thấy tôi không nhắc gì đến chuyện của My Trang, chỉ dựa vào người y rồi chìm vào giấc ngủ, bèn không khỏi cảm thấy ngạc nhiên. Cuối cùng y cũng không kìm được, cất tiếng hỏi tôi: “Nàng không cầu xin cho Thẩm thị sao?”

“Tứ lang đã có quyết định rồi, nếu Hoàn Hoàn tiếp tục cầu xin cho My tỷ thì chẳng những vô ích mà còn khiến tứ lang phiền lòng. Tục ngữ có câu

“đường dài biết sức ngựa, ngày dài biết lòng người”, nếu trong chuyện này có khúc mắc kỳ quái thì nhất định sẽ tìm ra được dấu vết mà thôi.”

Y hơi trầm ngâm. “Ai cũng nói nàng và Thảm thị rất thân thiết, chuyện của Thảm thị nhất định là có dính dáng đến nàng. Vì sao nàng lại không tự biện giải cho mình cơ chứ?”

“Đương nhiên Hoàn Hoàn biết rõ thứ gọi là “ba miệng thành hổ”, thế nào là “người nói xói vàng, giọt nước xói xương” nhưng tứ lang là bậc minh quân, lại hiểu rõ tâm tính của Hoàn Hoàn, đương nhiên sẽ không tin lời nói một bên.” Tôi khẽ cất tiếng cười: “Nếu tứ lang nghi ngờ Hoàn Hoàn thì chỉ e bây giờ, Hoàn Hoàn đã không thể cùng tứ lang chung gối trò chuyện thâu đêm rồi, có phải vậy không?”

Y thở dài. “Nàng thực lòng tin tưởng lắm không hề nghi ngờ nàng chút nào sao?”

Tôi nhìn thẳng vào mắt y rồi lập tức dịu giọng tỏ vẻ: “Sao lại thế? Vào giờ phút này, nơi này, tứ lang là người chung gối với Hoàn Hoàn, nếu đến người chung gối với mình mà cũng không tin tưởng được thì trong cả hậu cung to lớn này, Hoàn Hoàn có thể tin tưởng được ai, dựa dẫm vào ai?”

Y hạ giọng thở dài, ôm chặt tôi vào lòng, ba phần hồ thẹn, bảy phần âu yếm, gọi tôi: “Hoàn Hoàn...”

Tôi gối đầu lên cánh tay y, khẽ thốt: “Chuyện của My tỷ tỷ, tứ lang đã có quyết định rồi, Hoàn Hoàn cũng không tiện nói thêm điều gì. Chẳng phải tứ lang sớm đã dặn dò Hoàn Hoàn rằng sau khi Hoa Phi được sủng ái thì có thể Hoàn Hoàn sẽ phải chịu chút uất ức hay sao? Hoàn Hoàn sẽ không khiến tứ lang phải khó xử đâu.” Nói xong, tôi hạ giọng khuyên: “Mấy ngày nay, việc triều đình bận bịu, tứ lang ngủ sớm đi.” Tôi không nói thêm gì nữa, rúc mình vào lòng y.

Chỉ có điều, Huyền Lăng ơi, chàng đã là người chung gối với thiếp, nhưng cũng là người chung gối với bọn họ. Hiện giờ, tình thế đã đến mức này, dẫu chàng yêu thiếp, sủng thiếp nhưng thử hỏi làm sao không nghi ngờ chút nào chứ?

Tuy chàng từng nổi giận, quát mắng lời gièm pha lỗ mãng của Tần Phương nghi trước mặt mọi người nhưng nếu chàng thực sự hết lòng tin tưởng thiếp thì sau khi xử lý My Trang xong, đã vội vã đến thăm thiếp, an ủi thiếp. Nhưng chàng đã không làm như vậy.

Nếu lúc này thiếp cố ý cầu xin cho My Trang hoặc ra sức bào chữa cho bản thân thì càng không ổn chút nào. Chẳng bằng vẫn quan tâm, chăm sóc chàng như thường lệ, nói với chàng rằng dẫu Hoa Phi làm gì thì thiếp cũng sẵn sàng chấp nhận mọi uất ức, thế mới có thể khiến cho chàng thực sự đau lòng, thương xót, ra sức bảo vệ thiếp, không để thiếp chịu chút thương tổn nào.

Nếu như đêm nay, thiếp không cố ý nói những lời này ra, chỉ e không thể làm tan biến chút nghi ngờ không nên có của chàng. Giữa phu phụ mà phải dùng đến tâm kế quân thần, thiếp thực sự không muốn làm vậy chút nào nhưng... sao tránh được đây?

Nói cho cùng, cũng may là lòng tin của chàng dành cho thiếp vẫn chiến thắng.

Trong lòng chậm chậm dâng lên tiếng thở dài lặng lẽ, tôi nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Lúc tôi tỉnh lại thì Huyền Lăng đã rời đi. Sau khi trang điểm xong, theo lệ, tôi đến chỗ Hoàng hậu thỉnh an. Về đến Nghi Phù quán, tôi thấy hoa cỏ trong vườn đã được đổi mới chăm sóc tinh tươm, sum suê tươi tốt, chẳng

còn thấy bóng dáng của mấy chậu hoa lựu tàn úa nữa, lòng tôi đã đoán được tám chín phần rồi.

Quả nhiên Tiểu Doãn Tử hớn hờ chạy lại, thưa rằng: “Tiểu chủ không biết đâu, Hoàng Quy Toàn ở phủ Nội vụ làm hỏng việc, sáng sớm đã bị tổng đến Bạo thất phục dịch rồi. Đám hoa cỏ này là do Khương Trung Mẫn, tổng quản mới của phủ Nội vụ, đích thân cho người mang đến đó!”

Tôi ngồi xuống, dùng một ngụm đá bào, hỏi: “Vậy sao?”

Tiểu Doãn Tử thấy tôi chẳng có vẻ gì là đặc biệt cao hứng, bèn nghi hoặc hỏi: “Tiểu chủ đã biết từ sớm rồi sao?”

Tiểu Liên Tử đứng bên nói xen vào: “Đêm qua tiểu chủ lệnh cho nô tài bày mấy cây hoa lựu tàn úa ra chỗ dễ nhìn nhất thì đã sớm dự đoán được chuyện hôm nay rồi!” Tiểu Doãn Tử chưa kịp nói gì, Hoán Bích đã hỏi hả hủi tới: “Đêm qua tiểu thư đã nói rõ nguyên do với Hoàng thượng rồi sao? Hoàng thượng sẽ không nghi ngờ tiểu chủ có dính dáng gì đến chuyện My Trang tiểu chủ giả có thai nữa phải không?”

Tôi đón lấy cây quạt tròn do Cận Tịch đưa tới, phe phẩy mấy cái. “Việc gì phải cố ý giải thích cơ chứ? Nếu ta khẳng khẳng biện giải thì gương ép quá, càng giải thích càng đáng nghi ngờ. Chỉ cần khéo xoay chuyển tình thế là ổn ngay thôi!” Thấy bọn họ nghe mà chẳng hiểu gì, tôi mỉm cười giải thích thêm: “Sự tin tưởng của Hoàng thượng được quyết định bằng một ý niệm. Ta chỉ cần làm tốt bản phận của mình là được, việc gì phải khiến người mất vui kia chứ!”

Mọi người nhất thời vẫn chưa hiểu, chỉ có mỗi Cận Tịch cup mắt, rủ rủ, không có vẻ vất óc suy nghĩ như những kẻ khác, tôi biết nàng ta thông minh, hẳn đã hiểu rõ ý tứ của tôi, bất giác càng thêm coi trọng nàng ta.

Tiểu Doãn Tử vỗ đầu, hớn hờ kêu lên: “Nô tài hiểu rồi, vì Hoàng thượng vui vẻ cho nên mới để ý đến chuyện có người khiến tiểu chủ không được vui. Cho nên, khi thấy hoa lựu do phủ Nội vụ đưa đến đã tàn lụi, Hoàng thượng mới tức giận đến vậy, cho rằng bọn họ coi thường tiểu chủ, bèn ra tay trừng phạt Hoàng Quy Toàn.”

Tôi tủm tỉm cười, gật đầu: “Không tồi, coi như cũng tiến bộ được đôi chút rồi đây!”

Cận Tịch lên tiếng: “Hoàng Quy Toàn có họ hàng xa với Hoa Phi, chuyện này ai ai cũng biết. Chiêu này của Hoàng thượng gọi là giết gà dọa khỉ, cố ý đánh cỏ động rắn.”

Tôi “ừ” một tiếng đồng ý, Hoán Bích thưa: “Vậy thì Hoàng thượng hiện giờ chắc chẳng còn nghi ngờ gì tiểu chủ nữa rồi!”

Tôi tủm tỉm cười: “Ước chừng là thế. Chỉ khi nào ta củng cố được địa vị như trước đây thì mới có biện pháp lo liệu cho My Trang.”

Chương 29: Quạ lạnh (thượng)

Chiều tối, Cận Tịch dẫn người vào điện dọn đồ ăn thừa bữa tối xuống rồi đích thân hầu hạ tôi tắm rửa. Đây vốn không phải là phần việc của nàng ta mà trước giờ vẫn do Tinh Thanh, Phẩm Nhi và Bội Nhi hầu hạ tôi. Tôi biết chắc hẳn nàng ta có chuyện quan trọng cần bẩm nên bảo những người khác lui xuống, chỉ giữ mỗi mình nàng ta ở bên cạnh. Cận Tịch rón rén dùng cánh hoa hồng nhẹ nhàng kỳ cọ khắp người tôi rồi nhỏ giọng thưa: “Phương Nhược cô cô đưa tin đến, nói là My Trang tiểu chủ đã khỏe hơn đôi chút,

không còn cả ngày khóc lóc chẳng chịu ăn uống gì như mấy hôm trước nữa, dần bình tĩnh lại và dùng ít thức ăn rồi!”

Tôi thở phào một hơi, nói: “Như thế ta cũng an tâm hơn rồi, chỉ sợ tử ấy không nghĩ thông suốt.”

Cận Tịch an ủi tôi: “My Trang tiểu chủ ngày thường rất cao ngạo, nhất định sẽ không đến mức độ đó đâu.”

“Sao ta lại không biết chứ!” Tôi chợt nghĩ ra một chuyện, với tay lấy y phục định đứng dậy. “Thức ăn của tử ấy liệu có bị người khác động chân động tay vào không? Ngộ nhớ bị hạ độc, lại nói tử ấy sợ tội tự vẫn, thế thì đúng là tử vô đối chúng!”

Cận Tịch vội an ủi: “Tiểu chủ lo lắng quá rồi! Đám nô tài trông chừng My Trang tiểu chủ đương nhiên phải đề ý chăm nom cẩn thận. Vạn nhất My Trang tiểu chủ xảy ra chuyện gì thì bọn chúng không thoát khỏi tội chết.”

Ngẫm thấy nói vậy cũng không sai, tôi mới yên tâm được đôi chút, lại ngồi xuống tiếp tục tắm rửa. Cận Tịch thưa: “Khách quan mà nói, nô tỳ thấy hơn nửa năm nay, tấm lòng của tiểu chủ đối với My Trang tiểu chủ còn sâu đậm hơn là đối với chính mình. Lúc trước, My Trang tiểu chủ mang thai, Hoàng thượng lạnh lùng với người mấy ngày trời, các tiểu chủ nương nương ai cũng chờ xem cảnh người và My Trang tiểu chủ xích mích, ai ngờ người càng thân thiết với My Trang tiểu chủ hơn, cứ như chính mình mới là người mang thai vậy!”

Tôi cảm khái thốt lên: “Ta và My Trang tiểu chủ là bạn tốt từ thuở bé, từ khuê phòng đến thâm cung, lúc nào cũng ở bên nhau, người khác sao sánh bằng. Trong chốn hậu cung này, ngoài Lăng Dung ra thì chỉ còn mỗi ta và tử ấy, tay phải tay trái hỗ trợ đỡ đần thì mới đi được đến bây giờ. Hôm nay tử ấy sa sút thế này, ta sao không đau lòng, sốt ruột cho được.”

Tựa hồ Cận Tịch vô cùng cảm động, thưa rằng: “Tiểu chủ đối xử với My Trang tiểu chủ như vậy, My Trang tiểu chủ cũng một lòng lo lắng cho tiểu chủ. Bức thư này là do My Trang tiểu chủ tìm mọi biện pháp nhờ Phương Nhược cô cô đưa ra ngoài, nói là nhất định phải giao đến tận tay tiểu chủ.”

Tôi vội cầm mở ra xem, một cuộn giấy nhỏ mỏng manh, bên trên chỉ viết vồn vẹn tám chữ: “Bảo trọng bản thân, giúp đỡ Lăng Dung!”

Vừa xem xong, tôi bất giác trào nước mắt, những giọt nước mắt nhỏ xuống làm ướt cả trang giấy.

My Trang bị giam lỏng trong Ngọc Nhuận đường, bên người đương nhiên chẳng có giấy mực. Không biết tỷ ấy đã tốn bao nhiêu công sức mới tìm được cuộn giấy này. Không có bút mực, tám chữ ngắn ngủi này được dùng máu để viết, chắc hẳn tỷ ấy đã cắn đứt đầu ngón tay. Trong lòng tôi vô cùng đau đớn. My Trang à My Trang, bản thân tỷ còn khó bảo toàn, vậy mà vẫn lo lắng cho tôi, sợ tôi một mình không ai giúp đỡ, muốn tôi đưa Lăng Dung lên.

Tôi đọc xong bức thư, lập tức vò lại rồi bảo Cận Tịch bỏ vào lò hương, đốt cháy thành than.

Tôi bất giác chần chừ không biết phải làm sao. Lẽ nào tôi không hiểu bên cạnh tôi lúc nào chỉ còn mỗi Lăng Dung là tôi có thể tin tưởng, và nàng ta chỉ có thể dựa vào tôi mà vươn lên được. Nhưng vào cung gần năm trời, Lăng Dung tựa hồ vẫn còn vẫn vương tình ý với ca ca tôi, chẳng những lúc nào cũng tìm cách tránh né, không chạm mắt với Huyền Lăng, mà khi gặp được Hoàng thượng rồi cũng cố gắng không để ý chú ý đến mình. Sao tôi nữ nhân tâm ép nàng ta gần gũi với người đàn ông mà nàng ta không yêu kia chứ?

Tắm rửa xong xuôi, tôi thay bộ y phục mới sạch sẽ, khô ráo. Nhìn trời không còn sớm nữa, tôi bèn dẫn theo Cận Tịch đi thăm Lăng Dung, bảo Lưu Chu và Hoán Bích bung trái cây và tơ lụa theo sau.

Lăng Dung được sắp xếp ở một tòa viện tĩnh mịch gần Nghi Phù quán. Ngoài hai cung nữ thân cận hầu hạ là Bảo Quyên và Cúc Thanh, còn có hai cung nữ khác là Thúy Nhi và Hỷ Nhi do My Trang phái sang chỗ nàng ta lúc trước.

Chưa bước vào cổng viện, tôi đã nghe tiếng tranh cãi vẳng bên tai. Là giọng của Thúy Nhi: “Tiểu chủ tự mình an phận được rồi, việc gì phải liên lụy đến bọn nô tài chúng tôi kia chứ! Nếu có thể đi theo Thảm Thường tại thì được hưởng phúc rồi, nếu có thể theo hầu Chân Tiệp dư thì càng tốt, khoan nói đến chuyện Tiệp dư là hồng nhân trước mặt Hoàng thượng, bọn nô tài hầu hạ cũng nở mặt nở mày.”

Tôi vội ra hiệu cho bọn Cận Tịch khoan vội tiến vào, lặng lẽ đứng ngoài cửa lắng nghe.

Hỷ Nhi cũng không thua kém, nói chen vào: “Đừng trách bọn tôi thân là nô tỳ mà hay than vãn, đi theo tiểu chủ người, bọn tôi chẳng được sung sướng hôm nào, lại phải chịu đựng không ít.”

Lăng Dung nhỏ nhẹ lên tiếng: “Cũng là do kẻ làm chủ tử ta không tốt, khi không lại khiến các người phải chịu uất ức.”

Cúc Thanh tức giận, hét to: “Tiểu chủ người tính tình hiền lành quá nên mới để bọn họ làm loạn, càng lúc càng không coi tiểu chủ ra gì.”

Thúy Nhi lên giọng khinh bỉ: “Tiểu chủ chưa hề lên tiếng, người và chúng ta cũng cùng một giuộc cả thôi, sao có thể để người muốn nói gì thì nói được.”

Hỷ Nhi cười giễu: “Hóa ra tiểu chủ vẫn tưởng mình là chủ tử sao? Cũng không biết cả đời này, người có phúc được tấn phong làm Quý tần để mọi người xưng tụng một tiếng “chủ tử” không nữa!”

Lăng Dung biết mình lỡ lời, bị Hỷ Nhi phản bác thì không sao trả lời lại được, đành đỏ mặt ngồi cạnh lan can. Cúc Thanh không nhịn được nữa, muốn mở miệng tiếp tục tranh cãi với bọn họ.

Tôi lắng nghe mà trong lòng bùng bùng lửa giận, không nhịn được, “hừ” lạnh một tiếng rồi bước vào trong.

Mọi người thấy tôi tiến vào thì đều giật bắn mình. Thúy Nhi và Hỷ Nhi vội ngậm chặt miệng, lách mình lên giành thỉnh an rồi cười nịnh nọt, muốn đón lấy những thứ trên tay Lưu Chu và Hoán Bích.

Tôi đưa tay can lại, nói: “Sao dám phiền hai vị vất vả kia chứ, như thế ta sẽ mang tội mất.” Nói xong, không thèm nhìn mặt bọn chúng, chỉ mỉm cười với Cúc Thanh: “Nha đầu giỏi lắm, biết bảo vệ chủ nhân. Hoán Bích, mau lấy bạc ra thưởng.”

Cúc Thanh vội lên tiếng tạ ơn.

Mặt Thúy Nhi và Hỷ Nhi hết đỏ lại trắng, đành ngượng ngập cúi đầu đứng sang một bên.

Tôi nói: “Chẳng phải ban nãy các người nói muốn làm nô tỳ hầu hạ ta hay sao? Nô tỳ bên cạnh ta không phải muốn làm là làm được đâu. Tiểu chủ của các người tốt tính nên mới dung túng các người, ta thì không hiền lành như vậy, tuyệt đối không đời nào dung túng cho bọn nô tỳ đáng chết trong mắt không có tiểu chủ như các người.” Tôi sầm mặt, lạnh lùng ra lệnh: “Cận Tịch, người dẫn bọn chúng xuống Thận hình ty, bảo với chủ sự rằng

hai tên nô tỳ này không thể dùng được nữa. Đích thân chúng kiến chúng bị đánh hai mươi trượng rồi tống xuống Hoán y cục làm nô.” Bọn chúng vừa nghe tôi nói xong đã sợ hãi quỳ mọp xuống đất, liều mạng cầu xin, khóc đến nước mắt nước mũi ròng ròng. Tôi không thèm để ý đến bọn chúng, chỉ nói với Cận Tịch: “Lát nữa đến phủ Nội vụ chọn hai nô tỳ biết việc đến hầu hạ Lăng Dung tiểu chủ.” Nói xong, tôi nắm lấy tay Lăng Dung, bước vào trong điện.

Trước giờ tôi vẫn luôn đối xử ôn hòa, vui vẻ với cung nhân, rất hiếm khi nổi giận. Hôm nay, thấy tôi đột nhiên thay đổi, đến Cận Tịch cũng sợ hãi giật thót, không thèm để ý đến những lời khóc lóc, cầu xin của bọn chúng, vội vã kéo bọn chúng rời đi.

[©STE.NT](#)

Lăng Dung ngồi xuống ghế, mặt lộ rõ vẻ hổ thẹn, nói: “Lăng Dung vô dụng, để tử tử chúng kiến cảnh nhục nhã thế này.”

Tôi khuyên: “Tính tình của muội cũng hiền lành quá đấy, cứ để mặc bọn chúng muốn làm gì thì làm. Chẳng phải tử đã dặn dò muội ngay từ đầu rồi sao? Bọn cung nữ, nội giám có gì không ổn thì phải đến báo ngay cho tử biết, lúc trước My tử tử chuyên chăm lo cho muội, giờ tử sẽ thay tử ấy chăm muội.”

Lăng Dung hạ giọng thưa: “Trước mắt có quá nhiều chuyện xảy ra, My tử tử gặp nạn, tử tử cũng sút đầu mẻ trán. Sao Lăng Dung không biết điều, kể những chuyện lật vật này khiến tử tử thêm phiền lòng kia chứ!”

Tôi vỗ vỗ vào tay nàng ta, an ủi: “Tử muội ta tình như ruột thịt, có chuyện gì không nói được cơ chứ!” Thấy nàng ta vẫn giữ vẻ hổ thẹn, lòng tôi cũng không nỡ, bèn chuyển chủ đề: “Hai hôm trước, tử thấy muội có vẻ thích ăn lệ chi, hôm nay tử bảo người đem đến đây một ít. Muội ném thử

xem có ngon như lần trước không.” Tôi chỉ sang lọ dưa mật trên tay Lưu Chu. “Đây là dưa mật Thổ Phồn vừa tiến cống, tỳ mang một ít sang đây cho muối dùng.”

Mắt Lăng Dung lấp lánh ánh lệ. “Tỷ tỷ đối xử tốt với Lăng Dung như vậy, muối thực tình...”

Tôi vội nắm chặt tay nàng ta, giả vờ giận dữ. “Lại nói mãi những lời khách sáo đấy nữa!”

Nói xong, tôi bèn lệnh cho Lưu Chu cắt trái dưa mật ra rồi cùng Lăng Dung nếm thử.

Phòng của Lăng Dung hơi nhỏ, mặt trời giữa trưa chiếu thẳng vào, không khí vô cùng nóng nực. Chuyện trò chưa được bao lâu thì mồ hôi sau lưng tôi đã chảy ròng ròng. Chuyện My Trang dặn dò, tôi thực sự cảm thấy khó mở miệng nói, do dự hồi lâu vẫn chưa quyết định được.

Tôi vô tình nhìn thấy mảnh vải chưa thêu xong đang đặt trên bàn của nàng ta, thuận tay cầm lên xem thử, là mẫu thêu bướm vờn hoa, thủ công tinh xảo, đường kim mũi chỉ tinh mịn, hình thêu sống động như thật. Lăng Dung thấy tôi ngắm nghía đầy hứng thú, bất giác đỏ mặt, với tay muốn lấy lại.

Tôi tủm tỉm cười, khen: “Tài thêu thùa của Lăng Dung tiến bộ nhiều rồi!” Ngắm thêm một hồi, tôi nói: “Muội khéo tay thật đấy, hay thêu thêm cho tỷ một túi hương nhé?”

Lăng Dung mỉm cười ngọt ngào. “Đương nhiên là được rồi. Tỷ tỷ cũng muốn thêu mẫu bướm vờn hoa này sao?”

Tôi mím môi suy nghĩ rồi đột nhiên cười nói: “Tỷ chẳng cần bướm vờn hoa đâu. Bướm vờn hoa, vậy hoa có thể vờn bướm được không? Tỷ chẳng thích.”

Lăng Dung ngẩn người một hồi rồi mỉm cười đồng ý: “Vậy cũng đúng. Muội sẽ thêu cho tỷ tỷ mẫu chim liền cánh, cây liền cành, chúc Hoàng thượng và tỷ tỷ luôn ân ái, được không?”

Tôi tủm tỉm cười, nhìn nàng ta. “Lăng Dung chỉ muốn chúc tỷ và Hoàng thượng ân ái nhưng không muốn cùng ân ái với Hoàng thượng sao?”

Lăng Dung giật mình rồi lập tức cúi xuống. “Tỷ tỷ có ý gì vậy?”

Tôi đuổi mọi người xung quanh ra ngoài rồi nghiêm mặt hỏi: “Tỷ muốn hỏi muội tính toán thế nào?” Tôi dừng lại một lát: “Hôm đó ở Phù Lệ điện, muội sao vậy?”

Lăng Dung cố né tránh ánh mắt của tôi, hạ giọng đáp ứng: “Đâu có chuyện gì đâu!”

Tôi liếc nàng ta, thở dài một hơi rồi hòa nhã lên tiếng: “Muội cứ nghĩ hôm đó tỷ tập trung khiêu vũ, không nghe thấy sao? Muội hát quả thật không tệ nhưng không bằng một nửa ngày thường... Lăng Dung, muội cố ý làm vậy phải không?”

Lăng Dung cúi đầu thấp hơn, càng nhìn càng thấy éo lá, đáng thương, khiến tôi không nỡ la mắng. Tôi cũng hiểu quá rõ nội tình, nàng ta sợ Hoàng đế để ý tới mình nên mới cố ý không tận tâm, tận sức hát. Nhưng vì lý do gì nàng ta lại không chịu hát cho thật thoải mái? Chỉ e có mình tôi hiểu rõ nhất.

Tôi thở dài, nói: “Lăng Dung, tâm tư của muội, sao tỷ lại không hiểu chứ?” Ánh mắt của tôi dừng lại một thoáng trên người nàng ta. Lăng Dung có thân hình mảnh mai, làn da trắng như ngọc, đôi mắt long lanh như mắt nai, lại hết sức dịu dàng, ánh mắt ướt át dưới hàng mi rậm chập chới, khiến người nhìn bất giác tim đập thành thịch, nảy sinh lòng thương xót.

Dưới ánh mắt quan sát của tôi, Lăng Dung trở nên mất tự nhiên, bất giác thò tay vuốt má, có phần thẹn thùng hỏi tôi: “Tỷ tỷ nhìn muội như vậy có chuyện gì không?”

Tôi thò tay cầm lấy mẫu thêu của nàng ta, trải lên mặt bàn rồi cẩn thận vuốt cho phẳng: “Chẳng lẽ muội định suốt ngày thêu thùa để giết thời gian hay sao? Đến đám nô tỳ kia cũng dám xia xói muội nữa?”

Những ngón tay của Lăng Dung xoắn lấy khăn tay, thắt lại thành nút rồi lại gỡ ra, chẳng bao lâu lại quấn lại thành nút, rồi để yên ngón tay trong đó, cúi đầu lẳng lặng chẳng nói gì, hồi lâu sau, nàng ta mới thốt lên: “Lăng Dung phúc bạc!”

“Những ngày tháng này...” Tôi ngẩng đầu quan sát căn phòng nhỏ hẹp, buồn bã nhận xét: “Chẳng khá hơn lúc tỷ mang bệnh nằm ở Đường Lê cung ngày đó là bao.”

Tôi đứng dậy, chậm chậm vuốt phẳng tua rua đính vàng mỏng rủ xuống bên dưới cây trâm, vịn tay Hoán Bích bước ra ngoài, đi đến trước nghi môn, tôi quay đầu, dặn dò Lăng Dung: “Đêm khuya gió lớn, mau trở vào đi, không cần tiễn nữa.”

Lăng Dung thưa: “Tỷ tỷ đi đường cẩn thận!”

Tôi gật đầu rồi vờ như vừa nhớ ra một chuyện, đột nhiên mỉm cười hơn hớn: “Mấy hôm trước, ca ca từ biên quan gửi thư nhà về, nói là Tết Nguyên

tiêu năm tới sẽ về thăm người thân.”

Tôi thấy mắt của Lăng Dung lập tức sáng rực, tựa hồ nước xuân lấp lánh, vẻ mặt thiếu nữ bất giác trở nên dịu dàng, e ấp.

Tôi biết nàng ta vẫn còn vẫn vương ca ca, trong lòng buồn bã thở dài một hơi. Lăng Dung, đừng trách tử ác độc. Mọi cứ nhớ nhung ca ca như vậy, đối với cuộc đời của mọi, điều đó thực sự không tốt chút nào. Ngoài mặt tôi vẫn nở nụ cười hoan hỉ: “Cha tử nói lần này ca ca trở về phải định cho xong việc hôn nhân. Nhà có dâu trưởng là có thêm kẻ lo toan. Cũng coi như nhà họ Chân của tử có thêm một chuyện vui.”

Lăng Dung nghe vậy thì cơ thể khẽ run rẩy, hào quang trong mắt lập tức mờ đi, tựa mẫu than cháy đỏ bị ngâm vào nước, xèo một cái rồi tắt ngúm, chỉ để lại khói trắng phát phơ.

Trong lòng tôi thực tình không nở. Nhìn bộ dạng của nàng ta, có vẻ đã thực lòng yêu thương ca ca của tôi rồi. Nhưng không làm thế thì một Lăng Dung vẫn còn giữ chút hy vọng nhỏ nhoi với ca ca, tấm chân tình của nàng ta sẽ không bao giờ dứt hẳn được. Hành động trắng sẽ chém đứt cổ tay, thực tình là vì đó chính là lựa chọn duy nhất.

Nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, Lăng Dung đã vịn chắc vào tường, vẻ mặt bình thản như thường, nụ cười mỉm nhàn nhạt tựa hoa lê bị gió thổi tan tác. “Đúng là chuyện danh môn, đủ đức đủ dung. Lăng Dung xin chúc mừng tử tử trước.”

Ngày hạ chậm chạp trôi qua, vầng thái dương nóng bỏng đang treo ngay giữa trời, nắng chiếu gay gắt đến mức ngói lưu ly vàng kim đằng nhìn như đang muốn bốc lửa. Mái hiên Nghi Phù quán thấp thoáng sau bóng cây xanh ngắt, vừa mát mẻ vừa sáng sủa, cửa sổ phía bắc có gió mát lùa vào, mang lại chút thoáng đãng.

Tối qua, Huyền Lăng nghỉ đêm tại Nghi Phù quán, bao mệt mỏi, vất vả chưa trôi qua hết, buổi sáng thảnh an tôi lại phải cùng Hoàng hậu nói chuyện phiếm cả nửa ngày, lúc quay về chỉ thấy toàn thân vô cùng uể oải. Thấy Cận Tịch dẫn người đem băng mới vào phòng, tôi không nhìn được, mặc nguyên quần áo, nằm tựa vào sạp Quý phi rồi chợp mắt một lát.

Tôi ngủ một giấc ngon lành nhưng chẳng được bao lâu thì mơ hồ nghe thấy có tiếng nước nở khe khẽ ngay bên.

Ngủ quá lâu, đầu hơi nhức nhối, tôi miễn cưỡng mở mắt ra thì thấy Lăng Dung đang nước nở, nghẹn ngào, mắt sưng vù như quả đào, khăn tay cầm theo đã bị nước mắt làm cho ướt đẫm, chẳng giống bộ dạng thường ngày chút nào.?

Tôi gượng ngồi dậy, hỏi: “Có chuyện gì vậy?” Trong lòng không khỏi kinh hãi, tưởng trong lúc bị giam lỏng, My Trang đã nghĩ quân để xảy ra chuyện.

Lăng Dung nghẹn ngào không thốt nên lời, chỉ rung rung nhỏ lệ.

Tôi càng thêm sốt ruột, Cận Tịch đứng bên nói giúp: “Phụ thân của Lăng Dung tiểu chủ bị giam vào ngục rồi!”

Tôi nhìn Lăng Dung, hỏi: “Đang yên đang lành, xảy ra chuyện gì vậy?”

Khó khăn lắm Lăng Dung mới nín được, nước nở kể lại cho tôi nghe đầu đuôi câu chuyện. Vốn Huyền Lăng dùng binh ở Tây Nam, huyện lệnh huyện Tùng Dương là Trương Văn Khánh phụng chỉ vận chuyển tiền lương, ai ngờ giữa đường gặp phải một nhánh của quân địch, quân lương bị cướp mất. Trương Văn Khánh lâm trận bỏ chạy, còn cuồn theo không ít bạc tiền. Hoàng thượng nổi giận, đương nhiên Trương Văn Khánh bị phán tội chém

đầu, liên lụy đến cả huyện thừa và chủ bộ của Tùng Dương huyện đều bị tống vào ngục, sống hay chết đều phụ thuộc vào một tiếng ra lệnh của Huyện Lãng.

Lãng Dung che mặt nước nở. “Tương Văn Khánh lâm trận bỏ chạy, bị phán tội chém đầu cũng đáng tội nhưng hắn lại làm liên lụy đến cả cha muội. Thế còn chưa hết, chỉ sợ Hoàng thượng trong cơn giận dữ, chẳng những phải chịu họa lớn xét nhà, mà cha muội cũng khó giữ được tính mạng.” Lãng Dung lại òa lên khóc. “Cha muội trước giờ nhát gan, cẩn thận, làm việc gì cũng chỉ cầu yên thân, thực tình không dám dính dáng gì đến chuyện của Tương Văn Khánh.”

Tôi vội an ủi nàng ta: “Chuyện còn chưa ngã ngũ, muội khoan khóc lóc, sốt ruột đã, giờ điều cần làm gấp là phải nghĩ ra biện pháp để giải quyết.”

Lãng Dung nghe tôi nói vậy thì lông mày nhăn tít lại, nước mắt rùng rùng. “Quân tình vốn là chuyện lớn, phụ thân khi không lại dính dáng đến việc này, chỉ e là rủi nhiều may ít. Lãng Dung địa vị thấp kém, sao có biện pháp gì cơ chứ!”

Tôi biết Lãng Dung muốn nhờ tôi đi cầu xin Huyện Lãng giúp, nhất thời không khỏi cảm thấy khó xử, cau mày, nói: “Tỷ hiểu ý của muội, nhưng đây là chuyện triều đình, tần phi trong hậu cung trước giờ không được xen vào chính sự, muội cũng biết mà!”

Lãng Dung thấy tôi cũng chẳng có cách nào, bất giác òa lên khóc. Tôi ngẫm nghĩ một lát, đứng dậy, ra lệnh cho Cận Tịch đi gọi kiệu mềm tới, lại gọi Lưu Chu, Hoán Bích vào giúp tôi thay áo, trang điểm. Tôi kéo tay Lãng Dung đứng lên, nói: “Giờ chỉ còn mỗi cách đi cầu xin Hoàng hậu mà thôi!”

Lãng Dung vội nín khóc, mặt lộ chút hy vọng, cảm kích gật đầu.

Giữa trưa oi bức, tuy đi sát vào bóng râm dưới cung tường nhưng chúng tôi không khỏi nóng bức đến mồ hôi đầm đìa.

Tần phi đến tham kiến Hoàng hậu nhất định phải giữ y phục, dung mạo sạch sẽ, thơm tho, trước khi vào Phượng Nghi cung, chúng tôi chỉnh lý lại y phục, tóc tai, dùng khăn lau mồ hôi rồi mới xin cung nữ vào thông báo. Người ra đáp lời không ngờ lại là Tiễn Thu, nàng ta nhún mình chào tôi và Lăng Dung rồi tùm tùm, thưa: “Hai vị tiểu chủ đến không đúng lúc rồi, nương nương đã ra ngoài có việc.”

Tôi lấy làm lạ, hỏi: “Trước giờ vào giờ này, chẳng phải nương nương vừa mới ngủ trưa dậy sao?”

Tiến Thu mím môi cười, thưa: “Nương nương sang Thủy Lục Nam Huân điện gặp Hoàng thượng rồi. Tiểu chủ đến đây vì việc gì thì nương nương đi gặp Hoàng thượng cũng vì việc ấy.” Lại nói thêm: “Nương nương đi chuyến này không biết đến lúc nào mới trở về, hai vị tiểu chủ đến điện phụ nghị nơi trước đi, trà nước sớm đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.”

Tôi tùm tùm cười, nói: “Hoàng hậu liệu sự như thần, vậy đành phiền Tiễn Thu cô nương vậy.”

Tiến Thu đưa tôi và Lăng Dung sang điện phụ, tôi nghĩ thầm, Hoàng hậu tin tức nhanh nhạy thật, còn biết trước rằng tôi và Lăng Dung sẽ đến cầu xin, bèn đi trước một bước, đến gặp Hoàng thượng. Đúng là Hoàng hậu rất hiểu ý người khác, không khỏi khiến tôi sinh lòng kính trọng.

Lúc này, tôi mới chợt vỡ lẽ, Hoàng hậu tuy không có được tình yêu của Huyền Lăng nhưng có thể đảm đương ngôi vị Hoàng hậu, tay giữ phượng ấn, không phải chỉ bởi có Thái hậu là cô ruột, tiền Hoàng hậu là chị ruột. Hoa Phi trước giờ kiêu ngạo, ngang ngược, Hoàng hậu lại hiền hòa, khiêm tốn nhưng vẫn đứng vững, ngôi yên trên phượng tọa, hẳn là cũng vì nàng ta

xử sự chu đáo, tính trước người khác một bước đồng thời lại chịu nhiệt tình giúp người. Ngày trước nghĩ kế trừ bỏ Lệ Quý tần, áp đảo Hoa Phi, tuy không hề bàn trước với Hoàng hậu nhưng trong lúc khẩn cấp, nàng ta vẫn có thể phối hợp ăn ý với người mang lại lợi ích cho mình, xử lý chuyện hết sức thành thạo, vô hình lại tiếp tay ăn ý với chúng tôi. Nghĩ đến chuyện xưa, tôi bất giác sinh lòng kính trọng, biết ơn đối với vị Hoàng hậu ngày thường có vẻ hiền lành, nhút nhát này.

Chúng tôi ngồi đợi suốt hai canh giờ mới thấy Hoàng hậu quay trở về. Tôi và Lăng Dung khuyu gối hành lễ, nàng ta lệnh cho chúng tôi đứng dậy, lại bảo chúng tôi ngồi xuống, uống một ngụm trà rồi mới chậm rãi lên tiếng: “Chuyện này bản cung đã cố gắng hết sức rồi nhưng thực sự chẳng còn cách nào khác. Nghe giọng của Hoàng thượng thì tựa hồ người còn hết sức tức giận, bản cung cũng không dám khuyên nhủ quá nhiều, chỉ có thể nói mấy ý quan trọng cho Hoàng thượng nghe. Hoàng thượng chỉ nói chuyện có liên quan đến triều chính, ngoài ra chẳng nói gì khác nữa.”

Tôi và Lăng Dung chỉ biết đưa mắt nhìn nhau, đến Hoàng hậu cũng bó tay thì càng khó mở lời cầu xin thêm với Huyền Lăng.

Lăng Dung trong lòng đau khổ, cầm khăn tay không ngừng chấm khóc mắt.

Hoàng hậu nói xong, thở dài một hơi, mệt mỏi xoa xoa trán, nói: “Hiện giờ chính sự bận rộn, Hoàng thượng đang vô cùng âu lo, nếu hậu cung cầu xin nhiều quá thì càng khiến Hoàng thượng thêm phiền lòng. Với tình hình hiện giờ, một là phải xem xem vận số của phụ thân An thị, hai là từ từ xem xem Hoàng thượng có muốn đổi ý hay không.”

Lăng Dung chưa nghe được đến phân nửa thì nước mắt đã ròng ròng tuôn rơi, nhưng bởi đang ở trước mặt Hoàng hậu, không thể quá thất lễ nên nàng ta cố kiềm chế, song vẫn không thể không ghen ngào. Nàng ta miễn

cưỡng quỳ xuống, thưa: “Lăng Dung đa tạ Hoàng hậu đã quan tâm, lo lắng, muội nhất định sẽ luôn ghi nhớ ân đức này.”

Hoàng hậu giơ tay ra hiệu cho Lăng Dung đứng dậy, cảm thán thốt lên: “Ai cũng có lúc gặp vận rủi, họa lớn trên trời rơi xuống. Bản cung thân là chủ nhân hậu cung, lại là tỷ muội với các người, cùng hầu hạ Hoàng thượng, giúp được các người việc gì thì nhất định sẽ làm hết mình, cũng là để tích đức.”

Bất kể sự tình có thành công hay không, thân là Hoàng hậu, lại lo trước nỗi lo của người khác, đi cầu xin Hoàng thượng vì một cung tần thân phận thấp kém không được sủng ái, vậy là nàng ta đã nể mặt chúng tôi nhiều lắm rồi. Huống hồ Hoàng hậu ôn hòa, khiêm tốn, lại chịu hạ mình nói những lời thân mật, tri kỷ như vậy, tôi không khỏi cảm động, nghĩ bụng trong thâm cung lạnh lùng, sóng ngầm mãnh liệt này, cũng may có được một vị Hoàng hậu chịu nghĩ đến người khác như thế, đủ để cảm thấy chút ấm áp rồi.

Lăng Dung càng thêm phần ái ngại, chỉ biết khóc lóc, không biết phải nói sao.

Hoàng hậu nhìn sang tôi với vẻ mặt hòa nhã, nói: “Chân Tiệp dư trước giờ vẫn luôn hiểu chuyện, có thể giúp bản cung phân ưu, về sau nhớ an ủi An Tuyền thị, biết chưa?”

Tôi cung kính vâng dạ tuân theo rồi hành lễ với Hoàng hậu. “Ngày trước, chuyện của Thẩm Thường tại cũng may có Hoàng hậu mở miệng xin giúp, Thẩm Thường tại mới không đến nỗi mất mạng. Thần thiếp vẫn chưa kính cảm tạ ơn Hoàng hậu, đúng là thần thiếp đã sơ sót. Hôm nay Hoàng hậu quan tâm đến An Tuyền thị như vậy, thần thiếp vô cùng cảm động, không biết làm thế nào mới có thể báo đáp ơn đức của Hoàng hậu.”

Hoàng hậu tươi cười, nói: “Tiệp dư thông minh hẳn tiếp lại hiểu ý người khác. Lúc này, hậu cung không ngừng nổi phong ba, bản thân bản cung không được khỏe, không thể đối phó được hết, nếu Tiệp dư biết được mong muốn của bản cung, tự nhiên có thể giúp bản cung chia sẻ bớt khó khăn.” Nói xong, nàng ta liếc mắt nhìn sang Tiễn Thu đứng bên.

Tiến Thu bước đến sát phượng hoa, cầm theo chiếc lò Bác Sơn chạm hạc dát vàng ở gần đó, Hoàng hậu mở nắp lò hình đỉnh núi ra, nhìn vào bên trong rồi lắc đầu, than: “Khí trời nóng nực thế này, tro tàn trong lò hương lại bén lửa trở lại thì biết làm thế nào đây?”

Hoàng hậu vốn không thích đốt hương trầm, giờ đang là giữa hạ, đột nhiên đề cập đến tro tàn trong lò đương nhiên là có thâm ý riêng. Tôi hiểu rõ lúc này chuyện gì trong cung khiến Hoàng hậu phiền não nhất. Tôi bất giác cảm thán, người dẫn hiền hòa cách mấy cũng có lúc lửa cháy đến tận lông mày, không sao nhẫn nại thêm được.

Tôi đứng dậy thưa: “Trời nóng thế này, tàn hương bén lửa trở lại đúng là khiến người khác bức mình.” Nói xong, tôi bèn mở nắp chung trà đang cầm trên tay, đổ hết nước trà còn sót lại vào trong lò Bác Sơn rồi đập nắp lại. Tôi tủm tỉm cười, thưa: “Chúng thần thiếp thân ở chốn hậu cung, nương tựa vào ân đức của Hoàng hậu, có thể phân ưu, giải khổ với Hoàng hậu là bản phận của chúng thần thiếp. Tục ngữ có câu: “Người trí thì khổ tâm”, thần thiếp thân phận thấp kém, chỉ có thể khổ sức báo đáp Hoàng hậu.”

Làn khói thơm xuyên qua khe hở trên nắp lò Bác Sơn len ra ngoài, lượn lơ vẩn vít. Hoàng hậu hơi nheo mắt, che miệng quan sát hai ba tia khói mỏng manh dần tan biến rồi mất hút, để lộ nụ cười hài lòng: “Quả nhiên người không khiến bản cung thất vọng.”

Tôi từ từ khuyêu gối quỳ xuống: “Trăng sáng sao mờ, chim khách về nam, bay ba vòng quanh thân cây, cuối cùng cũng tìm được cành nương tựa.”

Dưới ánh nắng chiều chói chang, vẻ mặt ôn hòa của Hoàng hậu trở nên hết sức mơ hồ. “Thực ra trong hậu cung trước giờ chỉ có một gốc cây mà thôi, nhưng hoa cỏ cứ tự nhiên mọc lên, khiến người nhìn mê mẩn, hoa mắt. Chỉ cần người phân biệt rõ gốc nào là cây, đóa nào là hoa là được.”

Tôi cúi đầu không nói, nội tâm kinh động. Nếu khi này tôi có đôi chút cảm động trước sự dịu dàng và hiền đức của Hoàng hậu thì bây giờ cảm giác ấy đột nhiên tan biến. Bất cứ thứ ân huệ nào cũng không thể tặng không, nhất định phải trả một cái giá thật cao để trao đổi.

Khi trời nóng nực, sau lưng tôi bắt đầu túa mồ hôi. Nhưng hiện giờ tôi thể đơn lực cô, cường địch bao quanh, đâu có ân sủng của Huyền Lăng nhưng vẫn phải tìm một gốc cây đủ lớn để tránh gió che mưa. Tôi cố gắng uốn thẳng lưng, giữ nụ cười điềm đạm, đúng mực nhất, nghiêm túc thưa: “Đa tạ Hoàng hậu chỉ điểm, thần thiếp xin cẩn thận ghi nhớ!”

Thấy Lăng Dung ngơ ngác chẳng hiểu gì nhìn sang tôi và Hoàng hậu, tôi im lặng thở dài một tiếng rồi cùng nàng ta lui ra ngoài.

Tiền Lăng Dung rời đi, tôi hạ giọng hỏi Cận Tịch: “Chuyện Hoàng hậu đến gặp Hoàng thượng để cầu xin cho An Bĩ Hòe hẳn là nàng ta sẽ sớm biết được đúng không?”

Cận Tịch thưa: “Lúc này chẳng ai quan tâm đến chuyện của Hoàng hậu nương nương bằng Hoa Phi nương nương.”

Tôi nói: “Nàng ta tai thính mắt sáng, động tác nhanh nhẹn. Người đoán xem, hiện giờ Hoa Phi đang làm gì?”

“Đương nhiên là làm ngược lại với Hoàng hậu, xin Hoàng thượng nghiêm khắc xử trí An Bĩ Hòe rồi.”

Tôi cười khẽ thành tiếng. “Vậy thì phải đa tạ nàng ta rồi!”

Cận Tịch không hiểu, hỏi: “Sao tiểu chủ lại nói như vậy?”

“Đa tạ nàng ta ra sức khổ cực ấy mà. Nếu nàng ta làm thế thì đỡ việc cho ta nhiều lắm!”

Chương 30: Quạ lạnh (hạ)

Ước chừng thời điểm đã sắp chín muồi, tôi một mình cất bước đi về phía Thủy Lục Nam Huân điện.

Từ bóng mát của giàn hoa bước ra, men theo lối hành lang quanh co, uốn khúc, xuyên qua cửa hông sơn đỏ là đến Thủy Lục Nam Huân điện. Thấy đám cung nhân im lặng cung kính đứng hầu bên ngoài, tôi ra hiệu cho bọn họ không cần thông báo mà tự tiến vào bên trong.

Dưới ánh chiều buông lơ lửng, hàng hiên của tòa điện nhuốm một vẻ trầm lặng khó diễn tả, vườn rộng sâu sâu, mái ngói trùng điệp.

Bên trong điện vốn rất rộng, màn cửa sổ bằng sa Thiên dục ngự dụng màu Vũ quá thanh thiên, mỏng manh như sương khói, thấy rõ bóng cây đong đưa bên ngoài hiên, làn gió thổi tới phấp phới tung bay trong điện, để lại vết mờ biến ảo nửa sáng nửa tối trên mặt đất, thỉnh thoảng lại có tiếng cành lá va vào nhau xào xạc, tựa tiếng mưa rơi tí tách.

Dưới chân tôi là đôi cung hầu thêu hoa, tôi rón rén bước vào, yên lặng, không một tiếng động. Chỉ thấy Huyền Lăng đang nằm gục trên chiếc án bằng gỗ tử đàn, đầu tựa hờ vào chiếc gối, chìm vào giấc ngủ say. Bản tấu

chương rơi bên dưới sạp. Tôi nhặt bản tấu chương lên, đặt đúng chỗ, nhìn sang đám tấu chương chất chồng trên án như hai tòa núi nhỏ, bất giác khẽ lắc lắc đầu.

Trong điện yên tĩnh không một tiếng động, chẳng có dấu vết nào cho thấy có người ghé qua.

Tôi vô tình trông thấy ở giữa một chồng tấu chương có một tua rua màu đỏ rực lộ ra, hết sức bắt mắt. Thuận tay kéo ra nhìn kỹ, hóa ra là một chiếc quạt lụa nữ nhân hay dùng, quạt được làm từ lụa mịn trắng muốt loại thượng hạng, trên có vẽ hình hoa thược dược bằng nhũ vàng, chuôi và nan quạt được làm bằng ngà voi, trên chạm trổ hoa văn, tinh xảo, quý khí đến khiếp người. Tôi vừa cầm lên tay, một làn hơi son phấn nồng nặc ập vào mặt, là mùi hương Thiên cung hảo. Loại son môi này được chế tạo từ các loại hương liệu như hoa hồng, gỗ vang, phấn hạt trai, xạ hương và cỏ ích mẫu, thoa lên mặt thì làn da trơn bóng, mịn màng như hoa đào, tỏa mùi hương ngọt ngào. Thứ này không dễ để chế tạo, trong cung, rất ít phi tần có thể dùng nó. Hoàng hậu vốn không thích dùng hương liệu, chỉ có Hoa Phi là dùng thôi.

Tôi cười nhạt, cầm quạt lên, ơ hờ quạt đôi ba lượt, nhắm mắt hít một hơi, đúng là thơm thật. Hẳn là lúc đến gặp Huyền Lăng, Hoa Phi đã trang điểm kỹ càng lắm, lớp phấn son dày cộp, đến mức trên quạt lụa vẫn còn lưu lại mùi son phấn.

Hoa Phi quả nhiên là có lòng.

Hoàng hậu vừa rời khỏi Thủy Lục Nam Huân điện, Hoa Phi đã nhận được tin đuổi tới ngay, cho thấy trong cung có rất nhiều tai mắt của nàng ta. Hiện giờ, tôi rơi vào thế yếu, đám Tần Phương nghi, Diêm Quý nhân thì Hoa Phi chẳng coi tôi ra gì, nàng ta chú tâm vào Hoàng hậu quá nửa là vì muốn đoạt lại quyền phụ trợ quản lý lục cung.

Bên cạnh tôi giờ chỉ có mỗi mình Lăng Dung, tiếc là nàng ta lại không được sủng ái. Lăng Dung trước giờ đều im lìm, sống lủi thủi như cái bóng. Tôi thăm thở dài, My Trang à My Trang, muội biết tỷ vì muốn tốt cho muội, biết trong chốn thâm cung tĩnh mịch này, đâu có được sự sủng ái của quân vương thì một tay cũng khó vỗ thành tiếng. Nhưng tỷ có biết tỷ đã đặt ra một câu hỏi khó đến mức nào cho muội hay không? Người khác thì chẳng nói làm gì nhưng tôi lại hiểu rất rõ nỗi lòng của Lăng Dung. Dầu kiếp này nàng ta và ca ca không có duyên nợ nhưng tôi sao có thể vì an nguy của mình mà ép buộc nàng ta với Huyền Lăng kia chứ!

Thật quá đau đầu, ngay chính lúc này, phụ thân của Lăng Dung lại xảy ra chuyện. Hoàng hậu cầu xin, Huyền Lăng cũng không lay chuyển, bằng sức mỏng của của một mình tôi, không biết có thể thay đổi vận mệnh của phụ thân Lăng Dung được hay không nhưng tôi chỉ có thể cố hết sức mà thôi.

Đang nhắm mắt trầm tư thì tôi đột nhiên cảm thấy mặt hơi ngứa ngứa, tay lại trống không, chẳng có thứ gì. Mở mắt ra xem thử thì hóa ra Huyền Lăng đang dùng tua rua của chiếc quạt cọ cọ vào mặt tôi, hỏi: “Nàng đến khi nào thế? Trầm chẳng hề nghe thấy tiếng nàng.”

Tôi quay đầu, mỉm cười với y. “Tứ lang ngủ ngon quá, thiếp không nỡ làm kinh động tới tứ lang.”

Liếc mắt nhìn đồng tấu chương xếp chồng trên bàn, tôi khuyên: “Việc triều chính bận bịu, Hoàng thượng cũng nên chú ý đến sức khỏe.”

“Tập trung đọc thư từ, công văn, vậy mà đã xem tấu chương cả ngày rồi.” Nói xong, y cười khỏ, trừng mắt nhìn đám tấu chương. “Mấy lão già đó không có chuyện gì cũng viết cả nghìn chữ dài dòng, vô vị, đúng là bực bội thật!”

Tôi dịu dàng khẽ cười. “Thân là ngôn quan thì đó vốn là chức trách của họ, tứ lang không nên trách họ.” Nói xong, tôi hồ hững buông nụ cười nhạt, cầm quạt lụa che mặt. “Huống gì có mỹ nhân đến thăm tứ lang, đọc công văn thì có gì khổ đâu mà than thở kia chứ? Phải nói là tay lụa thêm hương, thi tình họa ý.” Nói xong, tôi vờ hít mạnh, kéo dài giọng: “Thơm quá đi...”

Y dờ khóc dờ cười: “Con bé này càng lúc càng điêu ngoa. Là trầm dung túng nàng quá rồi!”

Tôi xoay người, vờ bỏ đi: “Hoàn Hoàn không như Hoa Phi nương nương làm hài lòng Hoàng thượng, trước giờ chỉ làm càn, chọc cho tứ lang tức giận mà thôi.”

Y giữ chặt lấy cánh tay tôi, nói: “Nàng ta chỉ đến thỉnh an trầm mà thôi.”

Tôi quạt mấy cái, nói: “Trời nóng thế này, Hoa Phi lại đến đây vào đúng buổi chiều oi bức, đúng là có lòng mà.”

Huyền Lăng kéo tôi ngồi xuống bên mình. “Chuyện gì cũng không qua mặt nàng được. Hoàng hậu vừa rời đi thì Hoa Phi đã đến ngay, bọn họ đều đến vì một người.”

“Có phải vì An Bĩ Hòe, Huyện thừa huyện Tùng Dương, phụ thân của tuyển thị An Lăng Dung đúng không?”

“Chính thế!” Huyền Lăng nửa cười nửa không, nhìn sang tôi, nói: “Thế nàng đến đây vì lý do gì?”

Tôi đáp: “Để Hoàn Hoàn đoán thử xem nhé! Hoàng hậu nương nương tấm lòng chân thiện, nhất định là người đã cầu xin giúp cho An tuyển thị. Hoa Phi nương nương tính tình cương trực, nhất định là muốn tứ lang chấp pháp nghiêm minh, không để ý đến tình riêng.”

“Thế còn nàng thì sao?”

Tôi nở nụ cười nhàn nhạt. “Hậu cung không được xen vào chính sự, Hoàn Hoàn nhớ rõ mà. Hoàn Hoàn chỉ lấy làm lạ một chuyện, Hoàng hậu nương nương và Hoa Phi nương nương đến gặp Hoàng thượng chỉ vì việc của An Bĩ Hòe, không biết có thực là ý kiến của hai vị nương nương khác hẳn nhau, hay nguyên do của sự việc còn cần phải cân nhắc thêm.” Tôi thấy y chăm chú lắng nghe, không có ý trách móc, bèn cúi người quỳ xuống, tiếp tục thưa: “Thần thiếp tuổi nhỏ đọc sử, thấy các vị thánh chủ minh quân trách phạt thần dân đều bao gồm cả cứng lẫn mềm, trị tội nặng kẻ chủ mưu, khoan hòa với người theo đuôi, không để một ai bị oan ức. Như vậy chẳng những khiến thần dân kính trọng mà còn khiến họ cảm kích ân trời mệnh mông và lòng nhân đức của quân vương. Hoàng thượng trước giờ vẫn ngưỡng mộ phong thái của vua Đường, vua Tống, thực ra Hoàng thượng mới chính là minh quân nhân chúa. Thần thiếp ngu muội, cho rằng đang lúc bên ngoài có chiến sự, bên trong có hình ngục, hình phạt công minh thì xã tắc mới hưng thịnh.” Nói đến đây, giọng tôi không còn chút trêu ghẹo, đùa cợt như khi nãy nữa, vẻ mặt trịnh trọng, kính cẩn dập đầu.

Huyền Lăng ngẫm nghĩ hồi lâu rồi mỉm cười, đỡ tôi đứng dậy, không giấu được vẻ hoan hỉ: “Trẫm chỉ biết Hoàn Hoàn thông thiên thi thư, không ngờ nàng cũng thông hiểu cả sử thư quốc sách, không có lời nào nhắc đến chính sự nhưng câu nào cũng đều lấy cổ soi kim. Có được trí tuệ của nàng, trẫm như có được chí bảo. Việc của An Bĩ Hòe trẫm sẽ cho người tìm hiểu kỹ càng, không để bất kỳ ai bị oan uổng.”

Tôi thở phào một hơi, giờ mới thấy yên tâm đôi chút, nói: “Thần thiếp thân là nữ lưu, lại dám can rõ trước mặt Hoàng thượng, xin Hoàng thượng đừng trách thần thiếp.”

Huyền Lăng nói: “Hậu cung không được can thiệp vào chuyện triều chính. Nhưng khi chỉ có mỗi mình trẫm và nàng, trẫm là phu quân của nàng, thế tử trò chuyện thoải mái với phu quân, luận chính sự, đàm sử sách, có gì không được kia chứ?”

Tôi cúi đầu thưa: “Thần thiếp không dám!”

Y mỉm cười: “Tiếp dư Chân thị thì không dám nhưng Chân Hoàn thì không sao.”

Tôi dẫn mày, nhìn y mỉm cười. “Vâng, Hoàn Hoàn không dám vượt quyền trước mặt Hoàng thượng nhưng đối với tứ lang thì biết gì nói vậy.”

Trở về Nghi Phù quán thì đêm đã khuya, tôi biết Lăng Dung nhất định trần trọc chẳng yên, ưu tư không yên giấc, bèn lệnh cho Lưu Chu sang dọn dò nàng ta cứ an tâm rồi mới yên lòng đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Lăng Dung đã hồi hả ghé qua, chưa bước vào tầm điện mắt đã rung lệ, cúi người muốn dập đầu hành lễ. Tôi vội vã ngăn lại, hỏi: “Muội làm gì thế?”

Lăng Dung mừng rỡ đến òa khóc: “Sáng sớm nay nghe nói Hoàng thượng đã lệnh cho hình bộ phúc thẩm lại vụ án phụ thân muội dính dáng đến chuyện vận chuyển quân lương, phụ thân có hy vọng sống sót. Đa tạ tỷ đã cầu xin giúp phụ thân và Lăng Dung.”

“Đừng nói là sống sót, nếu quả thật An đại nhân thực tình vô tội, e là còn có thể giữ nguyên chức tước.” Tôi đỡ nàng ta dậy, bảo: “Thực ra, hôm qua tỷ không hề cầu xin giúp muội mà chỉ lấy chuyện bàn chuyện thôi. Huống gì tỷ cũng không dám cầu xin, Hoàng hậu còn bị lừa đi nữa là, nếu tỷ cầu xin mà Hoàng thượng lại đồng ý thì chẳng phải là làm mất mặt Hoàng hậu hay sao?”

Mặt Lăng Dung đầy vẻ nghi hoặc, nhìn sang tôi, hỏi: “Không phải tỷ tỷ cầu xin Hoàng thượng giúp cho phụ thân của muội nên Hoàng thượng mới đồng ý cho tra xét lại hay sao?”

“Hoàng thượng là vua một nước, bọn chúng ta sao có thể dễ dàng lay chuyển được quyết định của người kia chứ?” Tôi kéo tay nàng ta ngồi xuống cùng dùng bữa sáng, bình tĩnh mỉm cười, bảo: “Thực ra hôm qua tỷ cũng không nắm chắc là có thể khuyên nhủ được Hoàng thượng. Nói đi nói lại, chúng ta thực phải đa tạ Hoa Phi, nếu không phải do tính tình nàng ta háo thắng, ý được sủng ái muốn tranh cao thấp với Hoàng hậu, yêu cầu Hoàng thượng nghiêm trị tội tình của bọn người An đại nhân, chỉ e chuyện này không dễ dàng giải quyết được như vậy.”

Lăng Dung ngẫm nghĩ một lát, mặt lộ nét cười ra vẻ đã hiểu: “Như vậy phải cảm ơn nàng ta mới được.”

“Hoa Phi muốn tranh chấp với Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương cầu xin cho muội, nàng ta lại cương quyết muốn làm ngược lại. Vốn chủ phạm là Trương Văn Khánh, trừng trị phụ thân muội nặng nhẹ thế nào thì Hoàng thượng cũng chẳng mấy để tâm, ai ngờ hành động của nàng ta lại khiến Hoàng thượng phải chú ý tới. Tỷ lại thừa thế nói góp vào, Hoàng thượng mới nảy sinh ra ý muốn tra xét đến cùng xem phụ thân muội có thực sự vô tội trong vụ án này hay không.”

Lăng Dung hỏi: “Sao tỷ tỷ lại cho rằng Hoa Phi chỉ muốn tranh chấp với Hoàng hậu mà không phải chĩa mũi dùi vào tỷ muội mình?”

Tôi gấp một miếng thập cẩm chay đặt vào bát Lăng Dung, bảo: “Có lẽ nàng ta cũng có ý đồ đó thật. Thân tín của nàng ta là Hoàng Quy Toàn phạm lỗi ở cung của tỷ cách đây không lâu, bị Hoàng thượng trách phạt. Với tính tình của nàng ta thì sao nuốt trôi cơn giận đó chứ? Chỉ có điều, chuyện có

nặng nhẹ, hoãn gấp. Hoa Phi ngóc được đầu lên, việc quan trọng nhất là gì nào? Là đoạt lại quyền phụ trợ quản lý lực cung, ngang hàng sánh vai với Hoàng hậu. Tạm thời nàng ta còn chưa rảnh rồi đối phó tỷ đâu. Nếu không, sau chuyện của My Trang tỷ tỷ, người nàng ta cần đối phó là tỷ, tỷ làm gì còn thì giờ rảnh rồi mà ngồi trò chuyện với muội thế này cơ chứ?”

Lăng Dung nghe xong, mặt lộ vẻ ưu sầu: “Vậy tỷ chuẩn bị làm thế nào?”

“Cũng may Hoàng thượng vẫn còn sủng ái tỷ, chỉ cần tỷ cẩn thận đề phòng thì chưa chắc nàng ta đã dám ra tay. Tình thế hiện giờ chỉ có thể đi một bước, tính một bước, yên lặng theo dõi mọi động tĩnh, còn phải nghĩ cách cứu My Trang thoát khỏi cảnh giam lỏng.”

Lăng Dung thưa: “Muội muội vô dụng, nhưng nếu có chỗ nào cần đến muội thì muội nhất định sẽ hết lòng giúp đỡ.”

Tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa, rảnh rồi chẳng biết làm gì, tôi bèn đi thăm Lăng Dung.

Lúc đến nơi, nàng ta đang tắm rửa ở gian trong. Bảo Quyên dâng trà lên rồi lui ra ngoài.

Ngồi nhàn rồi chẳng có việc gì, tôi thấy cái giỏ mây đặt trên bàn trong phòng nàng ta có để một xấp hàng thêu, màu sắc rực rỡ, mẫu thêu tinh xảo, tôi cảm thấy thích thú, bèn thuận tay cầm lên xem.

Nào là long phượng xuyên hoa, chim khách ngậm hoa, uyên ương cò sen, ngũ phúc ôm thọ, bướm đẹp tranh xuân, toàn là những mẫu thêu cát tường, tuy tầm thường thật nhưng dưới bàn tay khéo léo của nàng ta thì lại trông sinh động như thật.

Đang định đặt giỏ xuống thì chợt phát hiện ra mẫu thêu ở dưới cùng không tầm thường chút nào, liếc qua là biết không phải thêu theo điềm cát tường như ý. Trên mảnh vải thêu cảnh hoàng hôn, vài con quạ co ro đậu trên cành cây khô. Đường thêu tinh xảo, đến ánh tà dương nhàn nhạt chiếu lên lông vũ của quạ đen cũng hiện lên sức rõ ràng, màu sắc tầng tầng lớp lớp, tự nhiên, hoạt bát như dùng mực vẽ, cho thấy nàng ta bỏ không ít công sức vào mũi thêu. Người ngoài nhìn vào lập tức cảm nhận được nỗi rét buốt, cô độc.

Gió thu lành, Trăng thu thanh, Lá rơi tụ lại tán, Quạ lạnh chợt rùng mình, Thương nhớ, biết bao giờ mới gặp? Lúc này đêm ấy ngẩn ngơ tình...

Tôi không khỏi thở than, thương thay cho Lăng Dung, cuối cùng cũng hiểu rõ chẳng còn cơ hội gặp gỡ ca ca được nữa nhưng vẫn “*lúc này đêm ấy ngẩn ngơ tình*”. Không biết cảnh đêm dài tương tư, gió lành trăng thanh, Lăng Dung biết vượt qua thế nào đây. Thương thay cho một chữ tình, khiến bao người trăn trở quẩn quanh, thân chịu đau khổ nhưng vẫn vui vẻ đắm đầu vào.

Tôi định cất mẫu thêu vào giỏ, trong lòng chợt động, cứ nghĩ mình đã nhìn nhầm, bèn định thần xem lại, đúng là đường kim mũi chỉ của nàng ta, rõ ràng đang thêu cảnh tà dương đỏ máu, sao lại có ánh trăng nhàn nhạt cơ chứ? Hóa ra... nàng ta đã có tâm tư khác rồi.

Mặt ngọc nghĩ thua màu quạ lạnh. Còn mang bóng nhật điện vàng bay.

Thế mà tôi không phát hiện ra.

Nghe thấy có tiếng chân từ gian phòng trong vắng lại, tôi giữ vẻ bình tĩnh, đặt các mẫu thêu vào chỗ cũ rồi giả vờ ngắm nghía loại vải dùng để thêu hoa ở bên cạnh. Lăng Dung vừa tắm rửa xong, chỉ vấn tóc sang một bên, dùng một cây trâm cột lại, những giọt nước long lanh vẫn còn đọng

trên tóc mai, càng tôn lên mái tóc đẹp như mây bành bông, da trắng mịn như tuyết, khuôn mặt nhỏ xinh xắn tựa lá sen.

Cố tìm chủ đề để trò chuyện, tôi sờ vào một mảnh vải rồi bảo: “Phủ Nội vụ vừa dâng lên mấy tấm tổ cẩm, làm y phục thì hơi đơn giản quá, đưa sang cho muội thêu hoa thì vừa khéo.”

Lăng Dung mỉm cười. “Nghe nói tổ cẩm rất quý, thế mà tỷ tỷ lại để cho Lăng Dung dùng để thêu hoa chơi, chẳng phải phí hoài của trời sao?”

Tôi bảo: “Chỉ có mấy tấm vải mà thôi, có gì mà phí hoài của trời chứ, trong cung của tỷ, gấm đoạn dùng mãi không hết, để không đó thì mới gọi là phí hoài. Nếu có thể phối hợp với tài thêu thừa tuyệt diệu của muội thì mới không phụ lòng chất vải quý giá.” Nói xong, tôi tự trào tiếp: “Cũng không đến nỗi như ngày trước, bệnh tật nằm lì trong Đường Lê cung, đến vải vóc dùng để may áo mới đón tết cũng bị phủ Nội vụ ăn bớt.” Nói xong, tôi bèn lệnh cho Lưu Chu ôm mấy tấm tổ cẩm tiến vào.

Tổ cẩm không hề có hoa văn, nhìn qua không thấy gì bắt mắt nhưng hay ở chỗ khoác lên người thì chẳng hề có cảm giác như vải, mà lại trơn bóng như da trẻ con, chạm vào mềm mại như lông ngỗng. Lăng Dung nhìn thấy chúng thì thoáng ngần người, sau đó không rời mắt được, hai tay bắt giắc giữ chặt mà nhẹ nhàng vuốt ve, cứ như thể chỉ cần chạm mạnh một chút, tấm vải sẽ bị rách vậy.

“Muội thấy thế nào?” Tôi khẽ cất tiếng hỏi. Trước giờ, Lăng Dung chỉ có vẻ biết ơn mỗi khi nhận quà của tôi và My Trang, lần đầu tiên tôi thấy nàng ta si mê thế này.

Tựa như Lăng Dung không thể tin nổi, quay sang phía tôi nhưng ánh mắt vẫn lưu luyến không rời tấm tổ cẩm: “Thực là tặng cho muội sao?”

Khóe môi nhếch lên thành nụ cười tươi rói, tôi đáp: “Đương nhiên rồi!”

Lăng Dung mừng rỡ ra mặt, tựa hồ như muốn nhảy cẫng lên. Tôi tủm tỉm cười. “Nếu muội thích, chỗ tỷ vẫn còn mấy tấm nữa, sẽ đưa hết qua cho muội.”

Lăng Dung vui mừng khôn xiết, luôn miệng tạ ơn.

Việc của An Bĩ Hòe cuối cùng cũng kết thúc mỹ mãn, ông ta quả thật vô tội, được khôi phục chức tước. Lăng Dung cuối cùng cũng an tâm.

Tôi thường hay ghé thăm Lăng Dung, nàng ta lúc nào cũng giữ bộ dạng hớn hở, ngoại trừ lặp đi lặp lại chuyện tấm tổ cẩm mà tôi tặng rất hợp với việc thêu hoa, nàng ta không nở tùy tiện hạ kim, lúc nào cũng ngẫm nghĩ tìm kiếm một mẫu thêu phù hợp, nàng ta thường rồi rít cảm ơn tôi đã giúp phụ thân mình một tay. Đến một ngày nọ, thái độ cảm kích của nàng ta khiến tôi không chịu nổi nữa, thực ra tôi không làm được gì nhiều. Thân là tỷ muội, nàng ta không cần phải đội ơn tôi như vậy.

Tôi khuyên Lăng Dung: “Đến lúc này rồi thì muội hẳn đã hiểu rõ mọi chuyện. Chuyện của phụ thân muội tuy nhỏ thật nhưng chưa hẳn Hoàng thượng không muốn truy xét đến cùng, chỉ là xem xem có đáng làm hay không thôi. Trong mắt của Hoàng thượng, văn võ bá quan trong triều đình nhiều không kể xiết, quan lại phẩm cấp ngang với phụ thân muội thì nhiều vô kể, dẫu trong vụ án này, Tương Văn Khánh làm liên lụy đến phụ thân muội nhưng thân là cấp dưới, phụ thân muội cũng không thể nói là quá oan ức.” Tôi cố ý dừng lại một lát, nhắc tay cầm chung trà ngũ sắc giả cổ, dùng nắp đẩy vụn lá trà qua một bên, uống một ngụm trà để Lăng Dung có thời gian suy nghĩ kĩ càng hàm ý trong lời nói của tôi.

Thấy nàng ta nghiêng đầu lẳng lặng không đáp, tôi tiếp tục: “Thực ra ngày đó Hoàng hậu cầu xin cho muội, Hoàng thượng không lập tức đồng ý,

mà khi tử đi thì Hoàng thượng lại đồng ý ngay, muội hẳn đã hiểu rõ nguyên do bên trong. Sủng ái chính là lý do chủ yếu, chẳng liên quan gì đến địa vị tôn sủng hay không. Chỉ xem xem Hoàng thượng có quan tâm đến một người, có sẵn lòng hao tâm tốn sức vì người đó hay không thôi. Thực ra, hôm đó Hoa Phi có đến gặp Hoàng thượng trước tử, đến để làm gì thì muội cũng biết rồi đấy. Do đó, chân tướng sự việc đương nhiên là quan trọng, nhưng lòng của Hoàng thượng hướng về ai mới quan trọng.”

Lăng Dung ngẩng đầu, dịu giọng thưa: “Lăng Dung đa tạ tử tử.”

Tôi cầm tay của Lăng Dung, tay áo nàng ta tuột xuống, để lộ cổ tay trắng nõn, chiếc vòng bằng bạc trơn, không có hoa văn, vì đeo đã lâu nên màu bạc đã ngả vàng ảm đạm.

Tôi bảo: “Khi muội mới đến nhà tử thì đã đeo chiếc vòng này rồi, lâu như vậy mà muội vẫn chưa đổi sang chiếc khác sao?” Tôi nhìn thẳng vào nàng ta một thoáng rồi lại nhìn xuống chiếc vòng. “Phụ thân của muội khổ sở lắm mới đưa được muội vào cung tham gia tuyển tú, dốc hết tài sản, chỉ để muội sống cuộc sống thê thảm, cả đời không được sủng ái trong cung hay sao? Muội không được sủng ái thì sẽ đem lại gì cho vận mệnh của phụ thân muội, gia tộc muội?”

Lăng Dung nghe xong, hai vai run lẩy bẩy, cây trâm ngọc thạch trên mái tóc tỏa ra ánh sáng lạnh lạnh dưới ánh nắng. Tôi biết nàng ta đã dao động, hoặc có lẽ lòng nàng ta đã bắt đầu dao động trước đó rồi, lời khuyên này của tôi đã giúp nàng ta kiên định hơn.

Tôi buông tiếng thở dài, không khỏi cảm thương: “Muội cho rằng người trong hậu cung tranh giành sủng ái chỉ vì vinh dự riêng của bản thân hay sao? “Sinh trai đừng mừng, sinh gái đừng lo, chỉ không ai bằng Vệ Tử Phu đứng đầu thiên hạ”, câu nói đó không chỉ đúng ở thời Hán Vũ Đế thôi đâu.

Hoàng thượng anh minh tuy không đến nỗi như thế nhưng thử hỏi người khác ai dám khinh thị gia tộc của muội, khinh thị phụ thân muội cơ chứ?”

Trong lòng bàn tay tôi, bàn tay lạnh giá của Lăng Dung từ từ ấm lên đôi chút, tôi thuận tay tháo chiếc vòng lưu ly xanh biếc trên tay, đeo cho Lăng Dung, trên cổ tay trắng muốt như ngọc, chiếc vòng trông như nước xuân xanh biếc, khiến chiếc vòng bạc trơn trông càng trở nên ảm đạm, thất sắc.

Trên chiếc ký nhỏ bên cửa sổ có bày mấy bồn hoa sơn chi, là Hoa phòng vừa dâng lên, vẫn chưa nở, chỉ mới nhú vài ba chiếc lá non, ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu rọi trên mặt lá, trông như phi thủy trơn bóng.

Lăng Dung ngồi tựa vào cửa sổ, bên ngoài màn cửa, lá cây ngô đồng mờ mờ ảo ảo đổ bóng lên thân hình mảnh mai của nàng ta, càng cho thấy vẻ gầy guộc đáng thương.

Tôi lục lấy mảnh đoạn thêu quạ lạnh trong chiếc giỏ mây, bảo Lăng Dung: “Mẫu thêu này của muội màu sắc không tồi, đường kim mũi chỉ linh hoạt, chắc muội đã bỏ không ít công sức, đẹp lắm.”

Lăng Dung không ngờ tôi lại lấy ra mẫu thêu này, vẻ mặt ngượng ngùng, đứng ngồi chẳng yên, bất giác vo tròn mảnh đoạn trong tay, chỉ để lộ cánh quạ đen thêu trên góc.

Tôi vuốt vuốt đóa hoa ngọc đính ở thái dương, trong lòng thoáng chút chua xót: “ ‘*Mặt ngọc nghĩ thua màu quạ lạnh, Còn mang bóng nhật điện vàng bay.*’ Tâm sự của nữ nhân trong cung chưa hẳn đã giống nhau, nhưng nỗi lòng lưu luyến của con gái, cổ kim đều như vậy. Nỗi cô độc, lạnh lẽo của Ban Tiệp dư trong Trường Tín cung, tỷ muội ta đều từng nếm trải. Nhưng muội nguyện ý giống Ban Tiệp dư, cả cuộc đời cô độc đến già trong thâm cung sao?”

Tôi không nói thêm nữa. Nói đến mức này rồi, có nói thêm cũng vô ích. Quyền lựa chọn nằm trong tay nàng ta, tôi chỉ có thể giúp nàng ta đến đây mà thôi.

Mời bạn ghé thăm blog: [eBook Ngôn Tình](#) để tải thêm nhiều ebook hơn nữa.